

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'This book will delight you'
ROBIN HOBB on TRUTHWITCH

Woodwitch

SUSAN DENNARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Windwitch

AYRICA SUSAN DENNARD TARAFINDAN

Truthwitch

Windwitch

Witchlands Serisi: İkinci Kitap

Susan Dennard

TOR

İlk olarak 2017 yılında Tom Doherty Associates, LLC tarafından yayınlanmıştır

İlk olarak Birleşik Krallık'ta 2017 yılında Tor an imprint of Pan Macmillan 20 New Wharf Road, London N1 9RR tarafından yayımlanmıştır Dünya çapında ilişkili şirketler www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-4472-8230-3

Telif Hakkı© Susan Dennard 2017

Harita çizimi © Maxime Plasse

Susan Dennard'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Pan Macmillan, bu kitapta veya bu kitapta atıfta bulunulan herhangi bir yazar veya üçüncü taraf web sitesi üzerinde herhangi bir kontrole veya sorumluluğa sahip değildir.

1 3 5 7 9 8 6 4 2

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir k12

Bu kitap, yayıncının önceden izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ticari veya başka bir şekilde ödünç verilmemesi, kiralanmaması veya başka bir şekilde dağıtılmaması koşuluyla .

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın için www.panmacmillan.com adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir ve yeni çıkan kitaplarımızdan her zaman ilk siz haberdar olmak için e-bültenlere kaydolabilirsiniz.

JENNIFER VE DAVID İÇİN

ÖNCE

Yerde kan var.

Yana doğru ağılıyor, geminin nazik yalpalamasından önce bir ay ışığında birikiyor ve diğer tarafa doğru damlıyor.

Prens kılıcın kabzasını bırakır ve iki adım geriye sallanır, kalbi kaburgalarına çarpılmaktadır. Daha önce hiç başka bir adamın canını almamıştı. Bunun onu değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyor.

Bıçak, altında şişlenen genç adam ayağa kalkmaya çalışsa bile, tahtaya saplanmış bir şekilde dik duruyor. Suikastçı her hareket ettiğinde, karnındaki delik daha da genişliyor. İç organları bu yarı aydınlıkta gümüş paralar gibi parlıyor.

"Kimsin sen?" diye gürlüyor prensin sesi. Kulübesinde bir gölgeye uyandığından beri çıkardığı ilk ses.

Noden'e şükürler olsun ki babasının kılıçları yatağın üzerinde asılı, suikastçılar saldırdığında kapmak için hazır.

"O... seni bekliyor," diye cevap veriyor müstakbel suikastçı. Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışıyor, bu sefer kanlı sol eliyle kabzaya uzanıyor.

Serçe parmak yok, diye not ediyor prens dalgınca, çünkü zihni kelimesinin üzerinde dönüp duruyor. Bunu yapabilecek tek bir kadın var. Prens ölmesini isteyen tek bir kadın ve bunu ona kendisi de defalarca söylemiştir.

Prens döner, dudakları alarmı haykırmak için ayrılır, ama sonra adamın arkasından güldüğünü duyar. Çok fazla boyutu olan bir ses. Çok fazla ağırlık.

Geri dönüyor. Adamın elindeki kılıç düşüyor. Daha fazla kan, daha fazla kahkaha ile tahtaya geri devriliyor. Sağ eli ceketinin cebinden bir şey çıkarıyor. Toprak bir çömlek yuvarlanıyor. Tahtaların üzerinde yuvarlanıyor. Kanın içinden. Diğer taraftan çıkıp kulübenin zeminine uzun, parlak bir çizgi çiziyor.

Sonra genç suikastçı son bir kez kanlı bir kahkaha atıp "Ateşle" diye fısıldıyor.

Prens çorak uçurumun üzerinde sallanır ve savaş gemisinin yanışını izler.

Isı ona karşı kükrüyor, deniz ateşinin siyah alevleri dalgaların üzerinde neredeyse görünmez. Sadece beyaz, simyasal kalpleri parlıyor.

Gürültü her şeyi tüketiyor. Prensın yıllarından daha fazla fırtınaya ve savaşa göğüs germiş olan katranlı ahşabın şiddetli çatırtı ve patırtısı.

Ölmüş olmalıydı. Derisi kömürleşmiş, saçları tamamen dökülmüş ve ciğerleri yanarak kor haline gelmiş.

Nasıl hayatta kaldığını bilmiyor. Gemideki her erkek ve kadının gemiyi terk etmesine yetecek kadar deniz ateşini nasıl durdurduğunu. Belki de hayatta kalamayacak. Şu anda zar zor ayakta duruyor.

Ekibi sahilden izliyor. Bazıları ağlıyor. Bazıları çığlık atıyor. Hatta birkaçı kıyıyı, dalgaları arıyor. Ama çoğu prensin yaptığı gibi sadece bakar.

Bir suikastçının geldiğini bilmiyorlar. Onun ölüm haberini beklediğini bilmiyorlar.

Nubrevna Prensesi. Vivia Nihar.

Bu girişimin başarısız olduğunu öğrenirse, prensi tekrar öldürmeye çalışacaktır. O zaman halkı, mürettebatı bir kez daha risk altında olacak. İşte bu yüzden, yere batarken, bu denizcilerin onun hâlâ yaşadığını asla öğrenmemeleri gerektiğine karar verir. Onun öldüğünü düşünmeliler ve Vivia da onun öldüğünü düşünmeli.

Birçoğunun iyiliği için bir tane.

Karanlık şimdi görüşünün kenarı boyunca sürünüyor. Sonunda gözleri kapanıyor ve teyzesinin bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlıyor: "En kutsal olanın her zaman düşecek en uzak yeri vardır."

Öyle olduğunu düşünüyor ve ben de bunun mükemmel bir kanıtıyım.

Sonra Nubrevna Prensi Merik Nihar, kara ve rüyasız bir uykuya dalar.

BİR

Ölü bir adam olmanın avantajları vardı.

Nubrevna Prensi ve Nubrevnan donanmasının eski amirali Merik Nihar, ölmeyi uzun zaman önce düşünmüş olmayı diliyordu. Bir ceset olarak çok daha fazla şey yapabiliyordu.

Şu olduğu gibi. Lovats'ın kalbindeki Yargı Meydanı'na gelmesinin bir nedeni vardı ve bu neden, arkasındaki hapishanenin bir uzantısı olan, kayıtların tutulduğu alçak bir kulübenin içinde saklıydı. Merik'in özellikle bir mahkûm hakkında bilgiye ihtiyacı vardı. Sol serçe parmağı olmayan ve şu anda son rafın ötesinde, Noden'in sulu cehenneminin derinliklerinde yaşayan bir mahkûm.

Merik ten rengi pelerininin kapüşonuna gömüldü. Doğru, yanıklar yüzünden yüzü neredeyse hiç tanınmıyordu ve saçları yeni yeni uzamaya başlamıştı ama bu örtü Yargı Meydanı'nın çılgınlığında güvenlik sağlıyordu.

Ya da merkezindeki devasa Goshorn meşesi nedeniyle bazen Goshorn Meydanı olarak da adlandırılırdı.

Bir deniz feneri kadar geniş ve bir o kadar da uzun olan soluk gövdesi cehennem sularına gömülmüştü ve dalları onlarca yıldır yeşil görmemişti. *Bu ağaç*, diye düşündü Merik, en uzun dala *bakarken, yakında ölümde bana katılacak gibi görünüyor*.

Gün boyu, merakın sürüklediği trafik akınları meydandan geçiyordu. Kim halkın önünde utanç duymaya zorlanacaktı? Yiyecek ya da erteleme olmaksızın taşlara zincirlenecek? Kim bir ipin yakıcı kopuşunu ve ardından Noden'in Hagfishes'inin soğuk öpücüğünü hissedecekti?

Çaresizlik insanları akın akın getirdi. Aileler sevdiklerine merhamet etmeleri için Nubrevnan askerlerine yalvarmaya geldi ve evsizler yiyecek, barınak ve her türlü merhamet için yalvarmaya geldi.

Ama bugünlerde kimsenin acıyacak ya da merhamet edecek hali yoktu. Merik Nihar bile.

Cartorra'daki Hasstrel malikânesiyle bir ticaret anlaşması yapmak için elinden geleni çoktan yapmıştı. Neredeyse Marstok'larla da bir anlaşma yapacaktı ama nihayetinde ölüm çok erken gelmişti.

Merik'in yolunu şimdi bir aile kesmişti. Bir kadın ve iki oğlu, her yanlarından geçen herkese bağıırıyordu.

"Aç olmak suç değil!" diye hep bir ağızdan bağırdılar. "Bizi özgür bırakın ve besleyin! Bizi özgür bırakın ve karnımızı doyurun!" Bir Brittlestar kadar uzun ve sıska olan büyük çocuk Merik'in üzerine yürüdü.

"Aç olmak suç değil!" Yaklaştı. "Bizi serbest bırak ve besle-"

Merik çocuğu atlattıktan sonra kardeşinin etrafında sola doğru döndü ve sonunda annenin yanından geçti. Güneşten ağarmış saçları ve öfkeyle kaplı yüzüyle üçü arasında en gürültülü olan oydu.

Merik bu duyguyu iyi biliyordu, çünkü onu sürekli ileriye doğru iten şey öfkeydi. Acı vücudunu kesip geçerken ve göğsündeki kabarcıklar ev yünüyle kazınarak açılırken bile.

Bölgedeki diğer insanlar da slogana katıldı. *Bizi özgür bırakın ve besleyin! Aç olmak suç değil!* Merik adımlarını bu haykırışın ritmine uyacak şekilde hızlandırdı. Cadı Toprakları'nda çok az insan büyüye sahipti, hele ki gerçek anlamda işe yarar bir büyüye. Doğanın kaprisleri -ya da cadıların kaprisleri- ve kendi amansız cesaretleriyle hayatta kalıyorlardı.

Merik meşe ağacının kalın gövdesindeki darağacına ulaştı. Ortadaki bir daldan altı ip sarkıyordu, kuşluk sıcaklığında gevşek sarmallar. Merik boş sahnenin etrafından dolaşmaya çalışırken, soluk benizli ve iri yapılı, uzun boylu bir figür gördü.

Kullen. Bu isim Merik'in kalbini sıyrıp geçti ve beyni yetişip "*Hayır, Kullen değil*" diyemeden ciğerlerindeki havayı emdi. *Asla Kullen değil.*

Çünkü Kullen iki hafta önce Lejna'da ölmüştü. İki hafta önce Lejna'da ölmüştü. Asla geri gelmeyecekti.

Merik hiç düşünmeden yumruklarını savurdu. Darağacı sahnesini yumrukladı, eklemlerinde acı patladı - bir anda topraklandı. Aynı anda gerçek.

Tekrar yumrukladı. Bu sefer daha sert, içinin neden döndüğünü merak ederek. Kullen'in hayaletine olan borcunu ödemişti. Amiral ceketinden kalan tek altın düğmeyi kullanarak yamaçtaki o tapınağı satın almış ve Hagfishes'in Kullen'e son rafin ötesine hızlı bir geçiş vermesi için dua etmişti.

Ondan sonra acıması duracaktı. *Bunun* acıyı durdurması gerekiyordu.

Sonunda uzun boylu figür ortadan kayboldu ve Merik'in kanayan eklemeleri geçmiştekinden daha parlak bir şekilde acıdı. Merik kendini ilerlemeye zorladı, dirsekleri dışarıda ve başlığı aşağıda. Safiya fon Hasstrel, yoluna çıkan Marstoks ve Cleaved'e rağmen Lejna'daki o iskeleye ulaşabildiyse -bütün bunları kendisinin bile olmayan bir ulus için, ailesiyle yaptığı bir ticaret anlaşması için yapabildiyse- o zaman Merik buraya yapmaya geldiği şeyi kesinlikle bitirebilirdi.

Yine de ona gittiği için aklına lanet olsun. Merik patlamadan bu yana Safi'yle ilgili anılardan uzak durmayı çok iyi başarmıştı. Eski dünyası sona erdiğinden ve bu yeni dünya başladığından beri. Onu düşünmek *istemediği* için değil. Noden onu kurtarmıştı ama onunla paylaştığı o son an ...

Hayır, hayır-Merik üzerinde durmayacaktı. Safi'nin dudaklarına değen teninin tadını hatırlamanın bir anlamı yoktu, hele ki dudakları artık kırılmışken. Hele ki tüm vücudu harap ve sefil bir haldeyken.

Ayrıca, ölü adamların umursamaması gerekirdi.

Pislik ve vücut kokusu içinde ilerledi. Karşı koyan bir gelgit. Gözü olmayan bir fırtına. Merik'in omuzlarına ya da ellerine çarpan her uzuv Merik'in içinde acıya yol açıyordu.

Demirlere ulaştı. Elli mahkûm burada taşlara zincirlenmiş ve güneşten kavrulmuş halde bekliyordu. Etraflarını bir çit sarmış, dışarıdan içeri doluşan insanlara kayıtsız kalmıştı.

Oğullarına su vermeleri için gardiyanlara yalvardılar. Karılarına gölge. Babaları serbest bırakılsın. Yine de çitin kapısında bekleyen iki asker -içeride, ezilmemek için- Lovats'ın açlığına, korumaları gereken mahkûmlara gösterdiklerinden daha fazla ilgi göstermediler.

Aslında bu iki asker o kadar sıkılmışlardı ki, vakit geçirmek için taro oynuyorlardı. Biri, ölen prensine saygısını göstermek için pazularına iris mavisi bir kumaş şerit, bir yas bandı takmıştı. Diğeri ise bu bandı dizinin üzerinde tutuyordu.

Orada öylece, kullanılmadan duran o giysiyi görünce Merik'in göğsünde taze, öfkeli bir rüzgâr tutuştu. Nubrevna için çok şey vermişti ve ona kazandırdığı tek şey buydu: içi boş, sahte bir keder. Şehrin dört bir yanına serpiştirilmiş çelenkler ve flamalar gibi dışa dönük gösteriler, kimsenin prenslerinin ölümünü ne kadar az önemseydiğini gizleyemiyordu.

Vivia bunu görmüştü.

Noden sağ olsun, Merik çok geçmeden kulübeye vardı, çünkü rüzgârını ve öfkesini ancak bir yere kadar kontrol altında tutabiliyordu ve fitili neredeyse yanmıştı.

Turuncu duvarlar kuş pisliğiyle kaplanmadan önce kalabalık onu tükürdü ve Merik güney tarafındaki bir kapıya yöneldi. Her zaman kilitliydi ama geçilmez değildi.

"Açın kapıyı!" Merik bağırdı. Kapıyı bir kez çaldı, bu bir hataydı. Parmak eklemlerindeki yeni parçalanmış deri sıyrıldı. "İçeride olduğunu biliyorum!"

Yanıt yok. En azından Merik'in duyabildiği kadarıyla yoktu ama sorun değildi.

Vücudundaki ısının artmasına izin verdi. Güçlen. *Gust*.

Sonra tekrar kapıyı çaldı ve bunu yaparken rüzgârın etrafında kıvrıldığını hissetti. "Acele edin! Burası çılgınlık!"

Mandal sallandı. Kapı geri gıcırdadı... Ve Merik içeri itti. Yumruklarla, güçle, rüzgarla.

Diğer taraftaki askerin hiç şansı yoktu. Geriye doğru devrildi, düşüşünün şiddetiyle tüm kulübe titredi. O daha ayağa kalkamadan Merik kapıyı arkasından kapattı. Adamın üzerine yürüdü, rüzgârı onu kovalıyordu. Kendini çok iyi hissettiren bir kasırgayla kâğıtları yırttı.

Merik rüzgârlarının esmesine ve büyüünün genişlemesine izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Karnında ateş birikmişti, öfkeyle esip gürleyen bir öfke. Bu öfke, yemek yemediği zamanlarda karnını tok tutmuştu. Etrafında hava dalgalanıyor, nefes alış verişlerine göre içeri girip çıkıyordu.

Orta yaşlı, solgun tenli asker elleriyle yüzünü koruyarak yerde kaldı. Belli ki teslim olmanın en güvenli seçenek olduğuna karar vermişti.

Çok kötü oldu. Merik bir kavgayı çok isterdi. Bunun yerine gözlerini odayı taramaya zorladı. Rüzgârlarını da kullandı, onları dışarı doğru yönlendirdi. Havadaki titreşimlerin ona diğer bedenlerin nerede bekleyebileceğini söylemesine izin verdi. Başka nefeslerin nerede kıvrılabileceğini. Yine de karanlık köşelerde kimse saklanmıyordu ve ana hapishanenin kapısı sıkıca kapalı duruyordu.

Sonunda Merik dikkatli bir kontrolle dikkatini askere verdi. Büyüsü yumuşadı, kâğıtları yere bıraktı, ardından kapüşonunu çıkardı ve kafa derisinden aşağı süzülen acıyla savaştı.

Sonra Merik askerin onu tanıyıp tanımayacağını görmek için bekledi.

Hiçbir şey. Aslında, adam ellerini indirdiği anda geri çekildi. "Nesin sen?"

"Kızgın." Merik tek bir adım ilerledi. "İkinci kez hapse girdikten sonra yeni çıkmış birini arıyorum."

Adam odanın etrafına dağınık bir bakış fırlattı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak. Efendim. Bir yaş, suç ya da tahliye tarihi-"

"O bende değil." Merik öne doğru bir adım daha attı ve bu kez asker telaşla ayağa fırladı. Merik'ten uzaklaştı ve en yakındaki kâğıtları kaptı.

"Bu mahkûmla on bir gün önce tanıştım" -*bu mahkûmu öldürdüm*- "dedi." Merik ay ışığını düşünerek durakladı. "Kahverengi tenliydi, uzun siyah saçları vardı ve sol gözünün altında iki çizgi dövmesi vardı."

İki çizgi. Judgment Square demirlerinde iki kez.

"Ve..." Merik sol elini kaldırdı. Parmak eklemleri boyunca yeni kanın çatladığı yerler dışında derisi iyileşen kırmızı ve kahverenginin tonlarını taşıyordu. "Mahkûmun serçe parmağı yoktu."

"Garren Leeri!" diye bağırdı asker başını sallayarak. "Onu hatırlıyorum, evet. Skulk çetelerini çökertmeden önce Dokuzlar'ın bir parçasıydı. Gerçi onu ikinci kez tutukladığımızda küçük bir hırsızlık suçundan tutuklanmıştı."

"Kesinlikle. Peki Garren'a cezasını çektikten sonra tam olarak ne oldu?"

"O satıldı, efendim."

Merik'in burun delikleri alevlendi. *Satılmak* mahkûmların başına gelebileceğini bildiği bir şey değildi ve bu düşünceyle birlikte ciğerlerinde tiksindirici bir sıcaklık uyandı. Merik buna karşı koymadı, sadece ayaklarının dibindeki kâğıtları tekmelemesine izin verdi.

Bu kâğıtlardan biri havaya kalkarak askerin kaval kemiğine çarptı. Bir anda adam yeniden titremeye başladı. "Bu çok sık olmaz. Efendim. İnsan satmak yani. Sadece hapishanede yerimiz olmadığında ve sadece küçük suçlardan hüküm giymiş insanları satıyoruz. Onun yerine cezalarını çekiyorlar."

"Peki kime" -Merik başını yana eğdi- "Garren adındaki bu adamı sattınız?"

"Pin's Keep'e, efendim. Klinikte çalıştırmak için düzenli olarak mahkum satın alıyorlar."

Onlara ikinci bir şans verin."

"Ah." Merik gülümsemesini güçlkle bastırabildi. Pin's Keep, Lovats'ın en yoksulları için bir barınaktı. Merik'in annesinin bir projesiydi ve

kraliçenin ölümünden sonra doğrudan Vivia'ya geçmişti.

Ne kadar kolay. Merik Garren'ı Vivia'ya bağlayan bağı bulmuştu. Tek eksiği elle tutulur bir kanıttı; Yüksek Konsey'e sunabileceği, kız kardeşinin bir katil olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösteren fiziksel bir şey. Yönetmeye uygun olmadığını.

Artık bir ipucu vardı. İyi .

Merik gülümsemesini kaybedemedi, metalin tahtaya sürtünme sesi odayı doldurdu.

Merik dış kapı açıldığında döndü ve ürkmüş genç bir muhafızın gözleriyle karşılaştı.

Bu talihsiz bir durumdu.

Gardiyan için.

Merik'in rüzgârları dışarı fırladı ve muhafızı bir oyuncak bebek gibi yakaladı. Sonra rüzgârlar içeri girdi ve adam doğruca Merik'e doğru savruldu.

Kimin yumruğu hazırды.

Merik'in yırtık eklemleri gardiyanın çenesine saplandı. Tam hız. Dağa karşı bir kasırğa. Muhafız bir anda yere yığıldı ve topallayarak yere yığılırken Merik ilk askere bir bakış attı.

Ama yaşlı adam şimdi hapishanenin kapısındaaydı, kaçmak için kilidi kurcalıyor ve mırıldanıyordu, "Bunun için çok yaşlı. Bunun için çok yaşlıyım."

Cehennem suları. Merik'in göğsünde bir suçluluk duygusu belirdi. Almak için geldiği şeyi almıştı ve burada oyalanmak sadece daha fazla bela istemektir. Bu yüzden askeri kaçıyla baş başa bıraktı ve kulübenin açık kapısına doğru ilerledi.

Ancak çılgılık atan bir kadın içeri yuvarlanınca yarı yolda durdu. "Aç olmak suç değildir! Bizi serbest bırakın ve besleyin!"

Bu o kadındı ve iki oğlu da arkadan geliyordu. Noden onu astı ama Merik bir gün için yeterince rahatsız edilmemiş miydi?

Cevap hayırdı, görünüşe göre yapmamıştı.

Bilinci yerinde olmayan muhafızı ve ardından Merik'in kundaksız yüzünü gören kadın tamamen sessizliğe gömüldü. Tamamen hareketsiz. Kan çanağına dönmüş gözlerinde bir şey vardı, umutlu bir şey.

"Sen," diye nefes aldı. Sonra kollarını açarak öne doğru sendeledi. "Lütfen Fury, biz yanlış bir şey yapmadık."

Merik kapüşonunu yukarı çekti, acı kısa süreliğine tüm seslerden daha yüksekti.

Kadın ve oğulları bile daha parlaktı.

Elleri Merik'in elini kavradı. "Lütfen, Fury!" diye tekrarladı ve Merik bu unvan karşısında içten içe irkildi. Gerçekten de bu kadar grotesk miydi? "Lütfen efendim! İyi davrandık ve tapınağınıza saygılarımızı sunduk! Gazabınızı hak etmiyoruz, sadece ailelerimizi doyurmak istiyoruz!"

Merik kendini kurtardı. Tırnaklarının altındaki deri yarıldı. Her an kayıt bürosundan askerler gelebilirdi ve Merik bu çocuklarla ve anneleriyle dövüşebilirdi ama bu sadece dikkat çekerti.

"Bizi serbest bırakın ve besleyin mi dediniz?" Merik baygın muhafızın kemerinden bir anahtar halkası çıkardı. "Al bunları."

Lanetli kadın Merik'in uzattığı elden korkup geri çekildi.

Ve artık zamanı kalmamıştı. Dışarıdan tanıdık bir rüzgar davulu sesi geliyordu. *Yargı Meydanı'nda askerlere ihtiyaç var*, diyordu ritim.

Bunun üzerine Merik anahtarları en yakındaki oğluna fırlattı, o da beceriksizce yakaladı. "İstersen mahkûmları serbest bırak ama elini çabuk tut. Çünkü *şimdi* hepimizin kaçması için iyi bir zaman."

Sonra Merik kalabalığın arasına daldı, alçaldı ve hızla ilerledi. Kadın ve oğulları kaçacak kadar sağduyudan yoksun olsalar da Merik Nihar kaçmadı.

Ne de olsa, ölü adamların bile kaybetmek istemedikleri hayatları olabilirdi.

İki

Bu Azmir değildi.

Safiya fon Hasstrel kötü bir coğrafya öğrencisi olabilirdi ama *o* bile bu hilal şeklindeki körfezin Marstok'un başkenti olmadığını biliyordu. Gelincikler üzerine işese de öyle olmasını diliyordu.

Herhangi bir şey, son bir haftadır baktığı turkuaz dalgalara bakmaktan daha ilginç olabilirdi, ötesindeki karanlık, sık ormanla o kadar çelişiyordu ki. Çünkü burada, Tartışmalı Topraklar'ın en doğu ucunda - Saldonica'daki korsan gruplarına ve imparatorluklara tam olarak ait olmayan uzun bir yarımada - yapacak hiçbir şey yoktu.

Safi'nin arkasında, neredeyse denizin kabarmasıyla eş zamanlı olarak kâğıtlar fısıldıyor ve bunların üzerinde Marstok İmparatoriçesi'nin sonsuz sakin sesi duyuluyordu. Gün boyu, kamarasının ortasındaki alçak masanın üzerinde mektuplar ve mesajlar üzerinde çalıştı, sadece karmaşık bir siyasi ittifak veya imparatorluğunun güney sınırlarındaki son değişim hakkında Safi'yi bilgilendirmek için durdu.

Dayanılmaz derecede sıkıcıydı ve basit gerçek, en azından Safi'ye göre, güzel insanların ders vermesine izin verilmemesi gerektiği idi. Hiçbir şey güzelliği can sıkıntısından daha hızlı yok edemezdi.

"Dinliyor musun, Domna?"

"Elbette öyleyim Majesteleri!" Safi, beyaz elbisesi dalgalanarak etrafında döndü. Masumiyetine masumiyet katmak için kirpiklerini kırıştırdı.

Vaness buna inanmıyordu. Kalp şeklindeki yüzü sertleşmişti ve Safi, imparatoriçenin demir kemerinin birbirinin yanından geçen iki yılan gibi nasıl dalgalandığını ve yivlendiğini hayal ettiğini *sanmıyordu*.

Bilginlere göre Vaness, tüm Cadı Toprakları tarihindeki en genç ve en güçlü imparatoriçeydi. Ayrıca efsaneye göre, henüz yedi koca bir dağı devirmiş olan, gelmiş geçmiş en güçlü ve en gaddar Ironwitch'ti. Ve tabii ki,

Safi'ye göre Vaness, varlığıyla dünyayı şereflendirmiş en güzel, en zarif kadındı.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi çünkü *aşağıdaki* tanrılar, Vaness sıkıcıydı.

Kart oyunları yok, şakalar yok, Firewitch alevinin heyecan verici hikâyeleri yok - bu bekleyişi daha katlanılabilir kılacak hiçbir şey yok. Bir hafta önce buraya demir atmışlar, önce bir Cartorra gemisinden saklanmışlardı. Sonra da bir Cartorran donanmasından. Herkes bir deniz savaşına hazırlanıyordu.

Bu hiç gelmemişti. Safi bunun iyi bir şey olduğunu bilse de -Habim'in her zaman söylediği gibi savaş anlamsızdı- *gün boyu beklemenin* kendi özel cehennemi olduğunu da öğrenmişti.

Özellikle de iki buçuk hafta önce tüm hayatı altüst olduğundan beri. Cartorra İmparatoru'yla sürpriz bir şekilde nişanlanması onu bir komplo ve kaçış kasırgasının içine çekmişti. Tüm hayatını nefret ederek geçirdiği amcasının, Cadı Toprakları'na barış getirmek için büyük ve geniş çaplı bir planın arkasında olduğunu öğrenmişti.

Sonra, Safi'nin hayatı zaten yeterince karmaşık olmadığı için, kendisinin ve Threadsister Iseult'nun, görevi Cadı Toprakları'ndaki büyüü iyileştirmek olan efsanevi Cahr Awen olabileceğini keşfetti.

İmparatoriçe boğazını sertçe temizleyerek Safi'nin zihnini şimdiki zamana geri döndürdü.

"Baedyed Korsanlarıyla yaptığım anlaşma Marstok için son derece önemli." Vaness kaşlarını sertçe kaldırdı. "Onlarla bir anlaşmaya varmak yıllar aldı ve bu sayede binlerce hayat kurtulacak - şu anda dinlemiyorsun bile Domna!"

Bu *tamamen* yanlış değildi, ancak Safi İmparatoriçe'nin ses tonuna gücendi. Ne de olsa, en iyi ben-mükemmel-öğrenci yüz ifadesini takınmıştı ve Vaness'in bunu gerçekten takdir etmesi gerekirdi. Safi yüz hatlarını akıl hocaları Mathew ve Habim'e öğretme zahmetine hiç girmemişti. Hatta Iseult ile bile.

Safi'nin boğazı düğümlendi. İçgüdüsel olarak köprücük kemiğine yaslanmış olan İplik Taş'a sarıldı. Birkaç dakikada bir, kesilmemiş yakutu çekip çıkarıyor ve titreyen derinliklerine bakıyordu.

Iseult tehlikedeyse yanması gerekiyordu. Ama şimdiye kadar hiç parlamadı. Çıt bile çıkmadı. Bu ilk başta Safi'yi rahatlatmıştı - gerçekten de tutunabileceği tek şey buydu. Threadsister'ıyla olan *tek* bağlantısı. Onun iyi yarısı. Onun mantıklı

Safi'yi beladan kurtarmak. Safi'nin imparatoriçeye katılmasına asla izin vermeyecek olan kişi.

Geriye dönüp baktığında Safi, İmparatoriçe Marstoki sarayındaki yozlaşmanın kökünü kazısın diye Hakikat Cadılığını sunarak ne kadar aptalca bir pazarlık yaptığını görebiliyordu. Safi kendini çok asil ve çok fedakâr biri olarak görüyordu, çünkü Vaness'e katılarak ölmekte olan Nubrevna ulusunun ticaret kazanmasına yardım ediyordu.

Gerçek şu ki, sıkışıp kalmıştı. Bir gemide. Hiçbir yerin ortasında. Yanında sadece Insipid İmparatoriçesi vardı.

"Benimle otur," diye emretti Vaness, Safi'nin kendi kendine yarattığı acıyı yarıda keserek. "Baedyed siyasetini umursamadığın belli olduğuna göre, belki bu mesaj ilgini çeker."

Safi'nin ilgisi canlandı. Bir *mesaj*. Şimdiden bu öğleden sonra dünkünden daha cazip hale gelmişti.

Ellerini kendi demir kemerine dayayarak, sallanan kabini geçip imparatoriçenin karşısındaki boş sıraya geçti. Vaness bir yığın uyumsuz kâğıdı karıştırırken kaşları hafifçe çatıldı.

Sık sık kaşlarını çatan farklı bir yüzü akla getirdi. Marstok İmparatoriçesi gibi, halkının hayatını sonsuza dek kendi hayatından üstün tutan farklı bir lider.

Merik.

Safi'nin ciğerleri genişledi. Hain yanakları ısındı. Sadece *bir taneydi*, yani gerçekten, bu kızarma şimdi durabilirdi.

Safi, düşüncelerine cevap verircesine, Vaness'in geri çektiği sayfanın üzerinde tek bir isim gördü: *Nubrevna Prensi*. Nabızı hızlandı. Belki de buydu - belki de sonunda dünyadan ve geride bıraktığı insanlardan haber alabilecekti.

Yine de bir şey öğrenemeden ya da herhangi bir kelime yakalayamadan, imparatoriçenin kamarasının kapısı ardına kadar açıldı. Marstoki yeşili giysileriyle denizci kılığına girmiş bir adam hızla içeri daldı. Safi ve Vaness'i gördü ve iki kalp atışı boyunca sadece baktı.

Sahte. Bu kelime Safi'nin omurgasını titretti, Gerçek Cadılığı karıncalandı. Gördüğü şeyin yalan olduğuna dair bir uyarı. Adam tek elini kaldırırken bu ikiyüzlülük şimdi ona bakıyordu.

"Dikkat et!" Safi imparatoriçeyi yakalamaya çalıştı, ikisini de aşağı çekip siper almaya çalıştı. Ama çok yavaştı. Denizci tetiği çekmişti.

Tabancasını.

Çatırdayarak ateşlendi!

Atış hiç isabet etmedi. İmparatoriçe'nin yüzüne sadece birkaç santim kala dönen bir demir top olarak havada durdu.

Sonra bir bıçak saldırganın sırtını kesti ve karnından kanlı bir çelik uç fırladı. Omurgayı, organları ve deriyi parçalayan şarkı söyleyen bir kesik.

Kılıç geri çekildi. Ceset yere düştü. Vaness'in kişisel muhafızlarının lideri ortaya çıktı, baştan aşağı siyah giyinmişti ve kılıcından kan damlıyordu.

The Adder High. "Suikastçı." Kelimeyi çok sakın bir şekilde söyledi. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz Majesteleri."

Başka bir şey söylemeden gitmişti.

Demir gülle sonunda havadan düştü. Yere çarptı ve yuvarlandı, sesi dışarıdaki seslerin ani uğultusu arasında kayboldu.

Vaness'in tek söylediği "Gel," oldu. Ardından, Safi'nin kendisini dinlemeyeceğinden korkmuş gibi, Safi'nin belindeki demir kemeri sıktı ve büyüyle onu kapıya doğru *çekti*.

Safi'nin boğazında kabaran dehşete rağmen acele etmekten başka çaresi yoktu. Aklında uçuşan sorulara rağmen.

Suikastçıya ulaştılar. Vaness yere bakacak kadar yavaşladı. Burnunu çekti, siyah eteklerini kaldırdı ve cesedin üzerinden geçti. Ayakları diğer taraftaki kanı takip etti.

Bu arada Safi de etrafından dolaşmayı ihmal etmedi.

Ayrıca adamın ölü gözlerine bakmamaya da dikkat etti. Mavi ve doğrudan kalafatlı tavana bakıyordu.

Dışarıda kaos hüküm sürüyordu ama Vaness tüm bunları duygusuzca karşıladı. Ellerinin bir bileklerindeki demir prangalar eriyerek onu ve Safi'yi çevreleyen dört ince duvara dönüştü. *Bir kalkan*. İmparatoriçe daha sonra güverte boyunca sola doğru ilerledi. Marstoki'den boğuk ve tiz sesler geliyordu.

Yine de tamamen anlaşılabilir. Gemide ikinci bir suikastçının olduğu düşünülmüyordu ve Adders ile mürettebat onu bulmak zorundaydı.

Vaness Safi'ye "Daha hızlı," diye emretti ve kayış daha sert çekildi.

"Nereye gidiyoruz?" Safi bağırarak karşılık verdi. Bu kalkanın içinde, yukarıdaki mükemmel, berrak gökyüzü dışında hiçbir şey görmüyordu.

Çok geçmeden Safi'nin bir cevabı oldu. Savaş gemisinin kış tarafında duran ve dalgalara kolayca bırakılmak üzere askıya alınmış fırlatma aracına ulaştılar. Vaness ön kalkanını eriterek bir dizi basamağa dönüştürdü ve hemen yukarı çıktı.

Sonra sallanan kayığın içindeydiler, demirler kayığın kenarlarına yayılmıştı. Duvarlar onları güvende tutuyordu. Ama çatı yok, şimdi kükreyen sese karşı koruma yok, "*Güvertenin altında!* "

Vaness, Safi'nin gözleriyle karşılaştı. "Dayan," diye uyardı. Sonra elleri havaya kalktı, zincirler şangırdadı ve araba sarsıldı.

Dalgaların üzerine düştüler. Safi neredeyse koltuğundan düşüyordu ve rüzgârla savrulan dalgaları, Safi kendini toparlarken yapışkan ve tuzlu bir esinti izledi. Burası çok sakin, çok sessizdi. Dizleri zıpladı - yakınlarda şiddet hüküm sürerken nasıl bu kadar sakin olabilirdi?

Sakinlik bir yalandı, çünkü tek bir nefes sonra, cam ve güçle parıltıyan parlak bir ışık patlaması kalkanların üzerinde fırladı. Tekne tehlikeli bir şekilde devrilerek geri uçtu.

Son olarak gök gürültüsü geldi. Şiddetli. Haşlayıcı.

Canlı. Gemi havaya uçmuştu.

Alevler kalkana doğru hücum etti, ancak imparatoriçe saldırıyı uzakta tuttu. Kağıt inceliğindeki kalkanlar yayılarak tüm sahneyi kapladı. Vaness ve Safi'yi kızgın sığağa karşı korurken, cehennem ateşlerini de sessiz bir kükremeye mahkûm etti.

İmparatoriçe'nin burnundan kan damladı ve kasları titredi. Deliliğe karşı kalkanını sonsuza dek koruyamayacağını bir işaretiydi bu.

Böylece Safi kürekleri arabanın karnından kaptı. Yapması gerekenin bu olup olmadığını bir kez bile düşünmedi - tıpkı akıntının altında kaldığında yüzmeyi *düşünmeyeceği* gibi. Kürekler ve hedefleyeceği bir kıyı vardı, o yüzden harekete geçti.

Safi'nin niyetini anlayan Vaness, kürekler için kalkanda iki delik açtı. Duman ve ısı içeri fişkırdı.

Safi, parmakları yanarken ve ciğerleri tuzlu dumanla dolarken bile bunu görmezden geldi.

Vuruş üstüne vuruş yaparak Vaness'i ve kendisini ölümden uzaklaştırdı, ta ki en sonunda araba karanlık çakıl taşlarına *çarpana* kadar. Sonunda imparatoriçe demir kalkanının düşmesine izin verdi. Bileklerindeki dekoratif prangalara geri sarıldı ve Safi'ye önlerinde yanan siyah alevleri tam olarak görme imkânı verdi.

Seafire.

Karanlık susuzluğu giderilemedi. Rüzgâr onu söndüremedi. Su sadece reçineli alevlerini daha da körükledi.

Safi kollarını baygın haldeki imparatoriçeye doladı ve ikisini de yumuşak dalgaların içine sürükledi. Bu saldırıdan kurtulduğu için hiçbir rahatlama hissetmedi. Kıyıya çıkmayı başardığı için içinde baş döndürücü bir tatmin duygusu oluşmadı. Sadece giderek büyüyen bir boşluk hissetti. Gittikçe artan bir karanlık. Çünkü artık hayatı buydu. Sıkıntı ve dersler değil, cehennem alevleri ve suikastçılar. Katliamlar ve sonsuz kaçış.

Ve onu bu durumdan kendisinden başka kimse kurtaramazdı.

Şu anda koşabilirim, diye düşündü, uzun kıyı şeridine, mangrovlara ve ötesindeki palmye ağaçlarına bakarak. *İmparatoriçe fark etmezdi bile. Muhtemelen umurunda da olmazdı.*

Safi güneybatıya yönelirse, sonunda Saldonica Korsan Cumhuriyeti'ne ulaşacaktı. Tek medeniyet -eğer öyle denebilirse- ve buradan çıkacak bir gemi bulabileceği tek yer. Yine de bu insanlık çöplüğünde tek başına hayatta kalamayacağından neredeyse emindi.

Parmakları İplik Taşı'na gitti, çünkü Safi'nin hayatı bıçak sırtında olduğu için yakut nihayet canlanmıştı.

Eğer Iseult burada olsaydı, Safi hiç düşünmeden o ormana dalabilirdi. Iseult varken Safi cesurdu. Güçlüydü. Korkusuzdu. Ama Safi'nin Threadsisiter'inin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, onu bir daha ne zaman göreceğine ya da görüp göremeyeceğine dair hiçbir ipucu da yoktu.

Bu da Safi'nin şansının şimdilik Marstok İmparatoriçesi ile daha yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Savaş gemisi alev alev yanan bir iskelete dönüştükten ve saldırının sıcaklığı geri çekildikten sonra Safi Vaness'e döndü. İmparatoriçe yere yapışmış, kontrol ettiği demir gibi kaskatı kesilmişti.

Kül derisini çizdi. Burnunun altında iki çizgi halinde kan kurumuştı.

"Saklanmamız gerek," diye mırıldandı Safi. Tanrılar aşağıda, suya ihtiyacı vardı. Soğuk, rahatlatıcı, tuzsuz suya. "Ateş Cartorran donanmasını üzerimize çekecektir."

İmparatoriçe yavaşça bakışlarını ufuktan ayırdı ve Safi'ye dikti. "Hayatta kalanlar olabilir," diye homurdandı.

Safi'nin dudakları inceldi ama itiraz etmedi. Ve belki de Vaness'in omuzlarının hafifçe çökmesine neden olan da bu tartışmasızlıktı.

"Saldonica'yı hedefliyoruz," dedi Marstok İmparatoriçesi sonra. Sonra Safi'nin arkasından kayalık sahili geçerek yola koyuldu ve

Toplanan karanlığa doğru.

ÜÇ

Stasis, Iseult det Midenzi şafaktan bu yana bininci kez kendine söyledi.

Parmaklarınızda ve ayak parmaklarınızda staz.

Ne ellerini ne de ayak parmaklarını hissedebiliyordu. Sonsuzluk gibi görünen bu dondurucu dağ deresinde yokuş aşağı koşuyordu. İki kez düşmüş, iki kez de tepeden tırnağa suya batmıştı.

Ama duramadı. Sadece koşmaya devam etmek zorundaydı. Gerçi *nereye* gittiği sürekli tekrarlanan bir soruydu. Eğer saatler önce, Yarılmışlar onun kokusunu alıp kovalamaya başlamadan önce haritasını doğru okumuşsa, o zaman Tartışmalı Topraklar'ın en kuzey ucuna yakın bir yerde olmalıydı.

Bu da sığınacak bir yerleşim yeri olmadığı anlamına geliyordu. Onu arkasındaki avdan kurtaracak kimse yoktu.

Iseult bir haftadır Marstok'a doğru yol alıyordu. Lejna'nın etrafındaki ölü, alçak araziler sonunda dikleşmişti. Tepelik. Iseult daha önce gökyüzünü görebileceği kadar düz olmayan hiçbir yere gitmemişti. Resimlerde karla kaplı tepeler ve sarp dağ etekleri görmüştü ve Safi'nin bunları tarif ettiğini duymuştu ama bunların kendisini ne kadar *küçük* hissettireceğini asla tahmin edemezdi. Tepeler gökyüzünü görmesini engellediğinde kendini ne kadar kopuk ve kapana kısılmış hissedeceğini.

İpliklerin tamamen yokluğu durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir İplik Cadısı olarak Iseult, inşa eden İplikleri, bağlayan İplikleri ve koparan İplikleri görebiliyordu. Her günün her anında üzerinde parıldayan binlerce renk. Ancak insanlar olmadan İplikler de olmazdı ve İplikler olmadan gözlerini, zihnini dolduracak ilave bir renk de olmazdı.

Iseult günlerdir yalnızdı ve yalnızdı. Çam iğneli halıların üzerinde yürümüştü ve sadece rüzgârda gıcırdayan yüzlerce ağaç ona arkadaşlık etmişti. Yine de arazi ne olursa olsun, Iseult dikkatle hareket etmişti. Asla bir iz bırakmadan, asla bir iz bırakmadan ve her zaman, her zaman doğuya doğru ilerledi.

Bu sabaha kadar.

Dört Yarık Iseult'un izini bulmuştu. Nereden geldikleri ya da nasıl takip ettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Kan Cadısı Aeduan'ın iki hafta önce ona verdiği semender lifinden pelerin, kokusunu Yarılmışlardan saklamak içindi ama şu ana kadar başarısız olmuştu. Iseult hâlâ avlanmakta olan Yarılmış İpliklerin siyah çürümüşlüğüne hissedebiliyordu.

Ve her geçen dakika daha da güçlendiler.

İpliktaşı'nı sarmalıyım, diye düşündü Iseult belli belirsiz, içsel diyalogunun uzak bir tınısı damlayan, sıçrayan ayak sesleri arasında örülüyordu. *Bir parça beze sarayım ki koşarken beni zedelemeye devam etmesin.*

Bu nakaratı en az yüz kere düşünmüştü, çünkü bu kendini ormanın engebeli arazisinde koşarken bulduğu ilk sefer değildi. Ancak ne zaman durup bir kütüğün altına saklanabilse, nefesini tutmaya ya da İplikleri takip ettiğine dair bir işaret bulmak için büyücülüğünü zorlamaya o kadar odaklanmıştı ki İplik Taşı'nı sarmayı unutmuştu. En azından onu tekrar morartmaya başlayana kadar.

Diğer zamanlarda Iseult o kadar derin hayallere daldı ki bir süreliğine etrafını tamamen unuturdu. Gerçekten Cahr Awen olmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ederdi.

Iseult ve Safi Nubrevna'nın Köken Kuyusu'na girmişlerdi. Kaynağına dokundular ve toprakta bir deprem meydana geldi. *Cahr Awen'i buldum,* demişti Keşiş Evrane daha sonra Iseult ve Safi'ye *ve siz de Su Kuyusu'nu uyandırdınız.*

Safi için bu unvan çok anlamlıydı. O gün ışığı ve sadelikti. Elbette Cahr Awen'in *Işık Saçan* yarısı olacaktı. Ama Iseult Safi'nin zıttı değildi. Yıldız ışığı ya da karmaşıklık değildi. Hiçbir şey değildi.

sürece. Olmadığım sürece.

Iseult, ısıtan bu düşüncelerle uykuya dalacaktı.

Yine de bugün, İpliktaşı ilk kez yanıp sönüyordu; bu, Iseult'nun gerçekten tehlikede olduğunun bir işaretiydi. Safi şu anda her neredeyse, kendi yanıp sönen taşını görünce paniğe kapılmamış olmasını umuyordu.

Iseult ayrıca taşın sadece kendisi için parladığını umuyordu, çünkü Safi de tehdit altında olduğu için parladıysa ...

Hayır, Iseult şekilde endişelenemezdi. Şu anda yapabileceği tek şey koşmaktı.

, Lejna'da kıyamet kopalı sadece iki hafta olmuştu. Iseult Safi'yi Marstok'lara kaptıralı, Merik'i yıkılan bir binadan kurtaralı ve ne olursa olsun Threadsister'ının peşinden gitmeye karar vereli.

Iseult bundan sonra hayalet şehir Lejna'yı, Mathew'in terk edilmiş kahve dükkânını bulana kadar aramıştı. Mutfakta yiyecek ve temiz su da vardı. Hatta kilerde bir çuval gümüş para bile bulmuştu.

Sekiz gün geçmesine rağmen kimse onu almaya gelmeyince, Iseult kimsenin gelmeyeceğini düşünmek zorunda kalmıştı. Dom Eron muhtemelen Safi'nin Marstok İmparatoriçesi tarafından kaçırıldığını duymuştu; Habim, Mathew ve Eron muhtemelen şimdi onun peşine düşmüşlerdi.

Iseult'ya kuzeydoğuya doğru sabit bir hızla yola koyulmaktan, gündüzleri uyuyup geceleri seyahat etmekten başka seçenek bırakmadı. Çünkü Cadı Toprakları ormanlarında sadece iki tür insan vardı: sizi öldürmeye çalışanlar ve sizi öldürtenler. Her iki kamptan da kaçınmak en iyisiydi.

Yine de Iseult'nun seyahat ettiği karanlıkta bekleyen başka şeyler vardı. Gölge, esintiler ve kilitleyemediği anılar. Safi'yi düşündü. Annesini düşündü. Corlant'ı ve neredeyse canını alacak olan lanetli okunu düşündü. Lejna'dan gelen Yarılmışları ve arkalarında bıraktıkları gözyaşı damlası şeklindeki yarayı düşündü.

Ve durmadan Iseult'un rüyalarını istila etmeye çalışan Kuklacı'yı düşündü. Kendisine bir Weaverwitch diyordu ve Iseult'un da tıpkı kendisi gibi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ama Kuklacı insanları parçalara ayırıyor ve onların İpliklerini kontrol ediyordu. Iseult bunu *asla* yapamazdı.

Iseult çoğunlukla ölümü düşünüyordu. Kendi ölümünü. Ne de olsa elinde sadece tek bir kılıç vardı ve belki de var olmayan bir geleceğe doğru yolculuk ediyordu.

Arkadaki Yarılmışlar sonunda yetişirse, çok yakında sona erebilecek bir gelecek. Yakalandıklarında, çünkü Iseult bu işte hiç iyi değildi. Bu yüzden Safi'ye bu kadar çok güveniyordu; hızlı ayaklarıyla sezgilerini kullanabilen, sadece içgüdüleriyle kaçabilen Safi'ye. Iseult bu hızlı durumlarda kendisinin en büyük düşmanıydı ve korkunun, Threadwitch mantığını bastırmasına izin veriyordu.

Ta ki sabah çiçeklerini görene kadar. Dere boyunca bir halı gibi uzanıyorlardı. Görünüşte vahşi. Görünüşte zararsız.

Ama vahşi değil. Zararsız değil.

Iseult bir kalp atışı kadar kısa bir sürede dereden çıktı. Derenin kenarından yukarı tırmanırken uyuşmuş ayakları ona çelme taktı. Düştü; elleri onu yakaladı, bilekleri geri çekildi.

Fark etmedi, umursamadı, çünkü baktığı her yerde sabah çiçekleri vardı. Benekli gölgelerde neredeyse görünmezdi ama nasıl bakılacağını bilerseniz kaçırılmazdı. Eğer bir Nomatsi iseniz kaçırılmazdı.

Çamların arasına açılmış masum bir geyik yolu gibi görünse de, Iseult bir Nomatsi yolunu gördüğünde tanırdı. Kabileleri yabancılardan korumak için yapılan bu tuzaklarla kaplı yollar, kervanın davet etmediği herkes için kesin ölüm demekti.

Iseult kesinlikle davet *edilmemişti*, ancak bir Nomatsi dostu olarak "yabancı" olarak kabul edilmeyecektir.

Dereden uzaklaşmak için sert bir yürüyüşe başladı. Artık koşmak yoktu, çünkü tek bir yanlış adım bile bu sabah çiçeklerinin saklamak için yaratıldığı zehirli sisi tetikleyebilirdi.

İşte orada. Yerdeki dalı gördü, lades kemiği şeklindeydi, kıvrık uçlarından biri kuzeye, diğeri güneye bakıyordu.

Nomatsi yolundan çıkış yolu. Ya da daha derine giden yol.

Iseult adımlarını daha da yavaşlatarak çam ağaçlarının etrafından dolaştı. Yosunlu bir taşın üzerine çömeldi. Parmak uçlarında yürüdü, ilerledi, neredeyse hiç nefes almadı.

Yarılmışlar artık çok yakındaydı. Siyah iplikler kıvrılıp farkındalığına doğru süzülüyordu, aç ve iğrenç. Birkaç dakika içinde onun üzerine geleceklerdi.

Ama sorun değildi, çünkü ileride toprağa çakılmış, ormana kusursuz bir şekilde örülmüş bir sonraki dal vardı. *İleride pençeli ayı tuzakları* vardı, dal uyarıyordu.

Yarılmışlar içinse bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Ta ki bacakları, herhangi bir insanın ayıramayacağı kadar güçlü demir dişlerin arasına sıkışana kadar.

Koşma dürtüsü Iseult'nun bacaklarını titretti. Önündeki eğrelti otlarıyla dolu açıklığa sıkışmış bu ayı tuzaklarını hızla geçmek için. İpliktaşını kavradı, sıkıca sıktı ve hızını sabit tuttu. *Staz, staz, staz.* Diğer tarafa ulaşana kadar altı tuzak saydı.

Sonra geçmişti ve artık koşabilirdi. Tam zamanında, çünkü arkasında Nomatsi yolu uyandı. Zehirli cadı sisleri patladı, uzaklarda sıcak bir yük yükseldi. Havada titreyerek Iseult'un omurgasını çizdi.

Yarılmış onu tetiklemişti ama sisin hiçbir etkisi olmamıştı. Avcılar hâlâ geliyordu.

Iseult bacaklarını daha hızlı pompaladı. Nefesi kesik kesik geliyordu. Biraz daha ilerleyebilirse, belki de tamamen kaçabilirdi.

Ayı tuzakları gece yarısı çanları gibi şangırdayarak canlandı. Bir uluma patladı, ahlaksız boğazlardan koptu. Dört iplik seti bacaklarını tutan çeliğe karşı mücadele etti.

Iseult yavaşlamadı. Yapabiliyorken öne geçmeliydi, çünkü bu liderlik kısa ömürlü olabilirdi. Eğretili otları ve çam iğneleri ayaklarının altına çarpıyordu. Topuklarının bir sonraki adımında nereye basacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek görebildiği çam ağaçlarının direkleriydi. Fidanlar, gövdeler, kökler... Etraflarında koşturdu. Bileklerini bükte ve dizlerini sıkıştırdı.

Hız bir hataydı. Nomatsi yolları hızlıca geçilmek için değildi. Zaman istiyorlardı. Saygı isterlerdi.

Bu yüzden Iseult bir açıklığa ulaştığında ve sert zemin aniden yol verdiğinde sürpriz olmamalıydı. Bir ağın kopup onu ağaçların arasına çekmesi de sürpriz olmamalıydı.

Bir çılgılık attı. Sonra yukarı doğru uçtu ve durdu, sallanıyordu.

Iseult'un nefesi kesildi. Jiletlendi. *En azından*, diye düşündü belli belirsiz, *hâlâ palam var*. Gerçi yirmi metre havada asılı dururken bunun ona pek bir faydası olmayacaktı.

Ya da bir Yarık, arkasında siyah kan izleri bırakarak açıklığın ortasına doğru ilerlediğinde. Duruşu eğikti. Ayağının yarısı yoktu ve derisi, onu yarmak için içinde ne tür bir büyü patlak verdiyse onunla çalkalanıyordu. Yine de alışılmadık bir odaklanmayla hareket ediyordu. Bir Yarılmış'a özgü akılsız, çılgın şiddetten eser yoktu.

Sonra Iseult *nedenini* anladı. Kopmuş iplikler tembelce üzerinde sürükleniyor, gökyüzüne doğru uzanıyordu. Neredeyse görünmezdi.

Kuklacı. Tıpkı Lejna'da Marstoki Adders ve denizcilere yaptığı gibi, Kuklacı da bu adamları uzaktan parçalamış olmalıydı. Ve şimdi onları da kontrol ediyor olmalı.

Bu farkındalıkla, İplikler göz kırpmaya başladı. Hâlâ demir tuzaklarda kilitli olan Yarılmışlar teker teker ölüyordu. Sanki Kuklacı onların zamanının dolduğuna karar vermiş ve Kesik İpliklerini koparmıştı.

Yine de aşağıdaki adam hâlâ yaşıyordu. Sinsice dolaşmaya devam etti ve Iseult'a tek bir seçenek : Kendini kesip Yarılmış'ı o öldürmeden önce öldürmeye çalışmalıydı.

Iseult'un bu hamleyi yapmasına fırsat kalmadan avcı ikinci bir tuzağı doğru koşmaya başladı. Topraktan kopan bir ağ onu yukarı doğru savurdu. İpler gıcırdadı. Iseult'dan sadece birkaç adım ötede çırpındı, dövüştü ve uludu, ta ki aniden susturulana, İpleri büzüşen siyah bir tıslamayla yok olana kadar.

Kuklacı onu öldürmüş ve Iseult'u bir Nomatsi yolunda yapayalnız bırakmıştı.

Iseult kendini tutamadı: güldü. Sonunda umutsuzca ihtiyaç duyduğu duraklamayı elde etmişti. Sonunda avcılarından kaçabilmişti ve bu da onu buraya getirmişti.

Iseult'nun kahkahası hızla dağıldı. Bir soğuk dalgasıyla uzaklaştı.

Eğer Esme bu Yarıkları onu avlamaları için gönderdiyse, Iseult bunu tekrar yapacağını varsayabilirdi.

Bunu sonra düşünürüm, dedi kendi kendine. Şimdilik rakibi yoktu ve en büyük endişesi, bu sırada herhangi bir kemiğini kırmadan kendini kesmektir.

"Ah, keçi memeleri," diye mırıldandı, Safi'nin en sevdiği yeminlerden birini mırıldanarak ve artık parıldamayan İğne Taşını, ona verdiğini iddia etmekten hoşlandığı güç patlaması için kavrayarak.

Sonra başka hiçbir şey söylemeden ve düşünmeden, sadece İplik Cadısı'nın odak noktası ona rehberlik ederken, Iseult kendini keserek kurtarmaya koyuldu.

DÖRT

Merik, Lovats'ı bir uçtan diğer uca ikiye bölen ve Timetz Nehri'ni kucaklayan kalabalık bir cadde olan Şahin Yolu'nda eğilip bükülerek ilerlerken, yaklaşmakta olan fırtınanın birkaç saat daha dinmesi için dua etti. Uygun bir sığınağa ulaşmasına yetecek kadar uzun bir süre. Belki de düzgün bir yemek bulmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Pin's Keep'e gitmeden önce gücünü geri kazanması gerekiyordu.

Merik'in yuttuğu her nefes, yağmak üzere olan yağmurla baharatlanıyordu. Lovats'ta rüzgâr davullarının şarkısı altında gök gürültüsü gümbürdüyordu. *Yargı Meydanı'nda askerlere ihtiyaç vardı.*

Merik'in şansına, şu anda Yargı Meydanı'ndan tam bir mil uzaktaydı, çapraz köprüleri ve zikzaklı ara sokaklarıyla Şahin Yolu'nun kargaşasında kaybolmuştu. Binalar içkili bir geceden çıkmış denizciler gibi eğilmişti ve her kavşakta geçen sonbaharın meşe yapraklarından oluşan çelenkler köşeden köşeye sarkıyordu.

Kehribar ve sarı tonları Merik'in gözünden hiç kaçmazdı. Merik'in orada yaşadığı yıllar boyunca Nihar topraklarının büyük bir kısmı ne bir sonbahar hasadı ne de bir ilkbahar yeniden doğuşu görmüştü. Toprağın büyük bir kısmı hâlâ Dalmotti zehriyle doluydu.

Ancak zehir Lovats'ın kuzeydoğusuna kadar ulaşmamıştı, bu yüzden meşe yapraklarını adaçayı ve nane telleriyle, ateş ve yeşil güneş patlamalarıyla örmek burada hâlâ mümkündü. Bu çelenkler üç gün sonraki kraliyet cenazesi içindi. *Merik'in* cenazesi için.

Noden'in ne kadar çarpık bir mizah anlayışı varmış.

Merik aceleyle ilerlerken, yıpranmış granit basamakları atlayarak Şahin Yolu'ndaki eski bir tapınağa girerken bile askerlerin çağrısı hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu. Bu tapınak Lovats'ın kendisi kadar eskiydi ve zaman gölgeli girişte bekleyen altı sütunu yumuşatmıştı.

Hagfishes. Noden'in habercileri, ölüleri en uzak sahanlığın ötesine, denizin dibindeki tanrının sarayına taşımakla görevlendirilmişti. Artık heykellerden geriye kalan tek şey bel hizasındaki demir halkalar ve yukarıdaki yüzlerin en silik hatlarıydı.

Merik içerideki ışık çizgisini takip ederek tapınağın en uzak duvarına yöneldi. Hava her adımda serinledi; rüzgâr davullarının sesi yumuşadı. Yavaş yavaş tüm güneş ışığı soldu, yerini tapınağın kalbindeki tahtında taştan bir Noden'in üzerinde asılı duran iki gönülsüz lamba aldı.

Günün bu saatinde mekân çoğunlukla boştu. İçeride sadece iki yaşlı kadın bekliyordu ve şu anda dışarı çıkıyorlardı.

"Umarım cenazede ekmek vardır," dedi kadınlardan biri. Kadının cılız sesi granit tanrının üzerinde yankılandı. "Linday'ler kraliçenin cenazesinde ekmek dağıtmışlardı, hatırlıyor musun?"

"Fazla heyecanlanma," diye mırıldandı arkadaşı. "Cenaze töreni olmayabileceğini duydum."

Bu Merik'in dikkatini çekti. Tahtın arkasına gizlendi ve dinledi. "Yeğenim Rayet sarayda görevli," diye devam etti ikinci kadın, "ve bana prensesin prensin öldürüldüğü haberini duyduğunda hiç tepki vermediğini söyledi."

Tabii ki yapmadı. Merik'in kolları göğsünün üzerinde katlanmış, parmakları hassas pazularına .

"Yeğeniniz prensi kimin öldürdüğünü biliyor muydu? Hawk's Way'in sonundaki kasap bana Marstoklar olduğunu söyledi, ama sonra komşum Cartorralılar olduğunu söyledi..." Sesi boğuk bir hiçliğe dönüştü ve Merik takip etmeye çalışmadı.

Yeterince duymuştu. Fazlasıyla. Tabii ki Vivia cenazeyi iptal edecekti. Sesini neredeyse duyabiliyordu: *Askerler kullanabilecekken neden insanlar için yiyecek israf edelim?*

O sadece gücü önemsiyordu. Yüksek Konsey'in, Noden sağ olsun, hâlâ ona vermediği tacı talep etmek için. Ama eğer kralın hastalığı kötüleşirse - eğer herkesin Merik'in öldüğüne inandığı gibi ölürse- o zaman Vivia'yı tahttan uzak tutmak mümkün olmayacaktı.

Tanrı heykelini bırakan Merik, arka duvardaki iki freske doğru ilerledi.

Sağ tarafta değişimin, mevsimlerin ve kavşakların koruyucu azizi Lady Baile duruyordu. Ona Noden'in Sağ Eli derlerdi ve lambanın ateşi

Sol elinde altın buğday, sağ elinde gümüş bir alabalık parıldıyordu. Teni gece gökyüzü gibi siyaha boyanmıştı, üzerinde iğne ucu kadar beyaz vardı, yüzündeki tilki şeklindeki maske ise mavi renkte parlıyordu. Yeşil bir tarlanın üzerinde duruyordu, freskteki tüm renkler yeni tazelenmişti, tıpkı altındaki altın sözcükler gibi:

*Her ne kadar kayıplardaki
bereketi her zaman göremesek
de.
Güç, Leydi Baile'nin armağanıdır ve
bizi asla terk etmeyecektir.*

Merik'in bakışları önünde duran, odun ve gümüş paralarla dolup taşan bakır küpe kaydı. İyiliği için adaklar. Noden'in kulağına fısıldaması için bir dilekçe, *Onlara yardım et.*

Vazonun dibinde canlı yığınlar halinde geçen yılın yapraklarından, adaçayı, nane ve biberiyeden oluşan çelenkler duruyordu -ölüleri onurlandırmak için verilen hediyeler. Merik, Kullen için konulmuş olup olmadığını merak etti.

Sonra göğsü sıkıştı. Bakışlarını ikinci freske sabitleyerek geri döndü. Noden'in Sol Eli. Adaletin, intikamın ve öfkenin koruyucu azizi.

The Fury.

Yargı Meydanı'ndaki kadın Merik'e böyle seslenmişti. Bunu bir unvan olarak söylemişti. Bunu bir dua olarak söylemişti.

Kel, yaralı ve iri yapılı, kırılan her şeyin azizi sadece gerçek doğasının adını taşıyordu. Onun tek görevi. Haksızlığa uğrayanlara adalet ve kötülere ceza getiriyordu ve Leydi Baile hayatın kendisi kadar güzelken, Öfke Hagfishes'ten bile daha groteskti.

Vücudunun kızıl ve siyah pigmentleri bir daha asla yenilenmemek üzere solmuştu, tıpkı arkasındaki gri kavernöz zemin ve Fury'nin pençeli ayaklarının altındaki kelimeler gibi:

*Neden bir elinde ustura tutuyorsun?
Bu yüzden erkekler unutmayın ki ben her kenar
kadar keskinim. Ve neden diğerinde kırık cam
tutuyorsun? Bu yüzden erkekler her zaman
izlediğimi hatırlasın.*

"Ve bu," diye mırıldandı Merik kendi kendine, "o kadının beni sandığı kişi." Ona baktığında gördüğü canavar buydu.

Fury'nin boş vazosuna döndü. Her zaman boştu, çünkü kimse yanlışlıkla onun dikkatini çekmek istemezdi, yoksa onlar da yargılanırdı.

Tapınağın dışında fırtına nihayet dinmişti. Yağmur Merik'in duyabileceği kadar gürültülü bir şekilde şakırdadı. Yine de, sığınmak için koşuşturan insanlar bulmayı umarak sütunlara doğru baktığında, içeride sadece tek bir figür buldu. Uzun adımlarının her birinde kaldırım taşlarına su damlatıyordu.

Cam. Merik'in tek mütefiki.

"Kurutulmuş kuzu mu?" diye seslendi yeterince yaklaştığında. Sesi granit kaldırım taşlarında yankılandı. Merik gibi o da bej gömleğinin ve siyah pantolonunun üzerine kapüşonlu taba rengi bir palto giymişti; hepsi ev yapımı, hepsi kirliydi. "Et çok ıslak değil."

Merik bir bakış fırlatmak için kendini zorladı. Azarlamak için: "Hırsızlık hakkında ne dedim ben?"

"Bu onu istemediğin anlamına mı geliyor?" diye söze başladı, siyah gözleri lamba ışığıyla parlayan bir muziplikle, "onu istemediğin anlamına mı geliyor? Onu her zaman kendim için saklayabilirim, biliyorsun."

Merik onu elinden aldı. Açlığın, ahlakı her zaman yendiğini öğrenmişti.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kahverengi yanağındaki beyaz lekeleri gererek yüzünü bölen kibirli bir sırıtış. "Ölüler bile yemek yer."

Cam'in tüm vücudu bu beyaz deri parçalarıyla benek benekti. Boynunun sağ tarafından aşağıya doğru yayılıyor, sol ön koluna ve sağ eline uzanıyordu. Eğer biri bakıyorsa barizdi; bakmıyorsa görünmezdi.

Merik kesinlikle daha önce hiç bakmamıştı. Onun adını hiç hatırlayamamıştı - o sadece *yeni bir acemi*di. Yine de kız olduğunu da bilmiyordu. *Jana*'da bir gemi çocuğu gibi görünüyordu ve bu rolü de yeterince iyi oynamıştı.

Merik bir kez olsun Cam'in cinsiyeti hakkında yorum yapmamıştı. Sırrını saklamaya kararlı görüldüğü için de ona "oğlan" diye hitap etmeye devam etmişti. Sonuçta bunun gerçekten ne önemi vardı ki? Mürettebatın geri kalanı Noden'in Hediyesi köyüne giderken geride kalan oydu.

İçgüdülerim bana senin ölmediğini söyledi, Merik'e açıklamıştı, ben de seni bulana kadar aradım, aradım, aradım.

"Sokaklar güvenli mi evlat?" diye sordu bir lokma sert etin arasından. Kuzu çok uzun süre tütsülenmişti.

"Hye," diye mırıldandı Cam kendi dolgun çenesinin arasından. "Yine de size teşekkür etmiyorum efendim. Kraliyet Kuvvetleri çok kızgın. Bu yüzden" -bir ısıruk daha kopardı ve acımasızca vurguladı- "benim de gelmeme izin vermeliydiniz."

Merik oflayıp pufladı. Patlamadan bu yana Cam'le her gün en az bir kez aynı tartışmayı yaşamışlardı. Merik ne zaman erzak bulmak için küçük bir köye girse ya da akşam yemeği için nehir kıyısında avlanmaya çıksa, Cam ona katılmak için yalvarıyordu. Merik her seferinde reddetmişti.

"Eğer orada olsaydın," diye karşı çıktı Merik, "Kraliyet Güçleri şimdi senin de peşinde olurdu."

"Hiç şansınız yok efendim." Cam kuzu şeridiyle havaya vurdu. "Yanında olsaydım, nöbet tutardım, anlıyor musun? O zaman o yankesici bunu kapamazdı..." Paltosundan dayanıksız bir bozuk para cüzdanı çıkardı ve Merik'in burnunun dibinde sallandırdı. "Birinin cebinizi karıştırdığını fark ettiniz mi efendim?"

Merik nefesinin altında küfretti. Sonra kaptı. "Ben fark ettiniz ve nasıl geri aldınız?"

"Her şeyi aldığım gibi." Parmaklarını ona doğru oynattı. Sol elinin kenarındaki pırıl pırıl, sivri yara izi parlıyordu.

Cam yakındaki bir çatıdan Merik'in macerasından nasıl keyif aldığını anlatırken, Merik onun hikâye anlatımının tanıdık ritmine alıştı. Filtrelenmemiş, kültürsüz, arınmamış - Cam böyle konuşurdu. Etki yaratmak için kelimeleri uzatıyor ya da sesini gergin, korkutucu bir fısıltıya indiriyordu.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca kız durmadan konuşmuştu. Ve geçtiğimiz iki hafta boyunca Merik onu dinledi. Aslında, çoğu zaman Merik kendini Cam'in sesinde kaybedebildiği o anlara tutunurken bulmuştu. Cam'in anlattığı hikâyenin dalgalarına kapılıp birkaç nefesliğine de olsa hayatının cehennem sularına gömüldüğünü untabiliyordu.

"Sokaklar şu anda asker kaynıyor efendim. Ama," diye bitirdi Cam, o rahat gülümsemelerinden birini göstererek, "yağmur bu şekilde devam ederken, bizi Eski Şehir'e görünmeden sokabilirim. Ama önce yemeğini bitirmelisin."

"Hye, hye," diye mırıldandı ve boğazından aşağı inen yemeğin tadını çıkarmayı tercih etse de -Noden'in nefesi, o kadar uzun sürmüştü ki- Merik son dumanlı kuzu lokmasını da yuttu. Sonra ayağa kalktı ve hırçın bir sesle, "Yolu göster evlat. Yolu göster."

Vivia Nihar Savaş Odası'nın devasa kapılarının önünde durdu; soluk, boyasız meşenin damarları dışarıda toplanan bulutlar gibi bulanıklaşıyordu. Ciddi ve alçak sesler mırıldanıyordu.

Pişmanlık yok, diye düşündü lacivert frakının kollarını çekiştirerek. *Sadece hareket etmeye devam et*. Altındaki bluzunu düzeltti. Her sabah uyandığında aynı cümleleri düşünüyordu. Günü atlatmak, zor kararların üstesinden gelmek için ezberlemek zorunda olduğu aynı cümleler. Göğüs kemiğinin hemen arkasında sonsuza dek yaşayacak olan delikten geçmek için.

Pişmanlık yok, yola devam... Uşak nerede? Nubrevna prensesi kendi lanetli kapısını açmak için yaratılmamıştı. Özellikle de Yüksek Konsey'in on üç vizörü diğer tarafta bekleyip her hareketini değerlendirirken.

Bütün gün saray çalışanları, şehir görevlileri ya da dalkavuk soylular tarafından takip ediliyordu. Ancak şimdi, gerçekten birinin yardımına ihtiyaç duyduğunda, kimse yanında değildi.

Dudaklarında kaşlarını çatan Vivia gözlerini kısarak uzun, karanlık koridorun sonundaki ışık parçasına baktı. İki siluet devasa kapıları kapatmak için mücadele ediyordu; bu da dışarıdaki bulutların yakında bir fırtınaya dönüşeceğini işaretliydi.

Dur bakalım. Vivia'nın uşakları ve şimşekleri beklemek için yapacak çok işi vardı. Kralın her zaman dediği gibi, *hareketsiz oturmak deliliğe giden hızlı bir yoldur*.

Meşe gıcırdadı; menteşeler inledi; uzun salondaki vizörler sustu. Sonra Vivia içerideydi ve on üç çift göz odanın ortasındaki tek uzun masadan başka bir yere kayıyordu...

Ona. Aptal gibi bakıyorlardı, her .

"Ne?" Kapıların arkasından inleyerek kapanmasına izin verdi. "Noden dualarıma cevap verdi mi? Hagfishler sonunda dillerinizi ele mi geçirdi?"

Vizörlerden biri boğuldu. On bir kişi bakışlarını kaçırdı. Ve biri - Vivia'ya her zaman en çok karşı çıkan kişi - sadece bir tırnağını kopardı.

Vizer Serrit Linday. Hiç etkilenmedim. Hiç eğlenmedi. Her zaman Vivia'nın topuğunda bir kestane omurgası.

Parmakları kıvrıldı, kollarında sıcaklık yükseldi. Bazen bunun babasının onda olmasını çok istediği ünlü Nihar öfkesi olup olmadığını merak ediyordu.

Ama hayır. Hayır, değildi. Alev çoktan sönüyordu, maskesi çoktan kenarlarından sallanmaya başlamıştı. *Sadece hareket etmeye devam et.*

Masanın başına doğru yola koyuldu, topuklu ayakkabılarını ekstra yüksek sesle, ekstra sert bir şekilde kaldırım taşlarına vurdu. Öfkesini dizginlediğini düşünmelerine izin verdi.

Bulutlu güneş ışığı tek bir cam pencereden Savaş Odası'na süzülüyordu. Geçmiş nesillerden kalma gevşek sancakların üzerine vuran bu ışık, her şeyin ne kadar tozla kaplı olduğunu gösteriyordu.

Pencerenin bir düzine camından biri kırılmış ve tahtayla kapatılmıştı, Vivia'ya masanın başına ulaşmadan önce içinden geçmesi gereken kaba bir gölge bırakıyordu.

Yanından geçerken vizörlerden altısı ona selam verdi; yedisi vermedi.

Direnış. Vivia'nın bugünlerde karşılaştığı tek şey buydu ve kardeşi de bunların en kötüsüydü. Onun her emrini tartışmış ve her hareketini sorgulamıştı.

En azından artık bir sorun değildi. Şimdi, keşke Yüksek Konsey de ona katılsaydı.

Tüm vezirlerin merak ettiği, *kanından kraliçe olan ama kafasında delilik olan annesi mi olacak? Yoksa babası mı olacak, şimdi naip olarak hüküm süren ve emrin nefes kadar kolay geldiği Nihar vizer mi?*

Vivia cevabı zaten biliyordu. Biliyordu çünkü uzun zaman önce baştan sona bir Nihar olmaya karar vermişti. *Asla* annesi gibi olmayacaktı. Deliliğin ve karanlığın onu ele geçirmesine *asla* izin vermeyecekti. Yüksek Konsey'in beklediği hükümdar olacaktı.

Sadece rol yapmaya devam etmeliydi. Hareket etmeye devam etmeliydi. Biraz daha ve geriye bakmadan. Pişmanlık duymadan. Çünkü Yüksek Konsey sonunda doğduğu unvanı ona teslim bile, tıpkı on üç yıl önce o son günlerde annesine yaptıkları gibi, onu her zaman geri .

Vivia, yıpranmış cilası ve yontulmuş köşeleriyle masanın sonuna ulaştı. Kalın parşömen haritalar zaman içinde yıpranmış yüzeyi kaplıyordu. Nubrevna, Sirmayalılar, Yüz Adalar; Cadı Toprakları'nın tamamı bir kolun uzatılmasıyla incelenebilirdi.

Şu anda şehrin haritaları, kıvrımlı kenarlarını ağırlaştıran kalın kayalarla birlikte açıkta duruyordu. *Lanet* olsun onlara. Piçler toplantıya onsuz başlamışlardı.

Savaşta atıkların uzaklaştırılmasına kadar hiçbir şey Yüksek Konsey'in katkısı olmadan gerçekleşmezdi. Yine de tüm nihai kararlar Kral Naibine aitti.

Ya da şimdi, Serafin yatağından nadiren çıktığı için, son kararlar Vivia'ya kalıyordu. "Prenses," diye mırıldandı Serrit Linday, masaya doğru eğilerek. Her ne kadar

Vivia'nın yirmi üç yaşından sadece birkaç ay büyüktü, eski moda cüppeler giyyordu. Marstoki bilginlerinin ve yaşlı ev kadınlarının tercih ettiği türdendi ve tüm Lindayler gibi o da elinin arkasında bir Bitki Cadısı'nın Cadı Mührü'nü taşıyordu; şu anda masaya sabırsızca vururken elini esnetiyordu.

"Barajı onarma planlarınızı tartışıyorduk ve beklemenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz. En azından cenazeden sonraya kadar. Baraj birkaç yıldır -Birkaç tane daha olsa ne fark eder ki?"

Kendini beğenmiş pislik. Şimdi Vivia'nın öfkesi gerçekten alevleniyordu, ancak yüzünü sıkılgan tutuyordu.

Bu Vizer'le küçükken arkadaş olduklarını düşünmek. Çocukken birlikte oynadığı Serrit şimdi Vizer Linday'di ve konseyde ölen babasının yerine geçtiğinden beri bir yıldan kısa bir süre içinde Linday, Vivia'nın önünde duran on üç asilzadenin en kötüsü haline gelmişti.

Asilzadeler. Her biri erkekti. Elbette bu şekilde olmamalıydı. Lindaylar, Quintaylar, Sotarlar ve Eltarların hepsinin kadın varisleri vardı... ki bu varisler topraklarını asla terk etmek istemezlerdi. *Ama onun yerine erkek kardeşlerimiz/kocalarımız/oğullarımız gidemez mi?*

Hayır. Bu Vivia'nın kraliçe olduğunda söyleyeceği şeydi. *Vizerial soyunu taşıyan kişi bu masada oturur. Ama o zamana kadar, Vivia büyük büyükbabasından kalan evet ile yaşamak zorundaydı.*

"Şimdi, Majesteleri," devam etti Linday, masadakilere yumuşak bir gülümseme sunarak, "İstediği gibi hesaplamaları yaptım ve rakamlar çok net. Lovats basitçe daha fazla insanı kaldıramaz." "Hesaplama istediğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü sen yapmadın." Linday'in gülümsemesi genişleyerek timsahvari bir hal aldı. "Bunu Konsey talep etti."

"Majesteleri," diye bir ses daha geldi. Sadece Vizer Eltar'ın üretebileceği bir şekilde gıcırtilıydı. Vivia bakışlarını tombul adama çevirdi. "Ne kadar çok insan

Şehre girenler arttıkça biz vezirler de porsiyonlarımızı küçültmek zorunda kalıyoruz ki bu da imkânsız! Hepimizin aileleri ve çalışanları prensin cenazesi için geliyor ve mevcut tayınlarımızla kendi sevgili ailemi besleyemiyorum."

Vivia iç çekti. "Daha fazla yemek geliyor, Eltar."

"Bunu geçen hafta da söylemiştin!" diye ciyakladı. "Ve şimdi cenaze altı gün sonra! Şehre nasıl yiyecek sağlayacağız?"

"Ayrıca," diye söze girdi Vizer Quihar, "ne kadar çok insana izin verirsek, düşmanların aramıza girme olasılığı da o kadar artar. Prensi kimin öldürdüğünü öğrenene kadar Nöbetçileri kapatmalı ve yeni gelenleri dışarıda tutmalıyız."

Bunun üzerine masanın etrafından koro halinde onay sesleri yükseldi. Sadece bir kişi sessiz kaldı: fıçı göğüslü, siyah tenli Vizer Sotar. O aynı zamanda tüm bu odada beyni tam olarak çalışan tek kişiydi.

Şimdi Vivia'ya sempatik bir yüz buruşturması fırlatmıştı ve Vivia bunu... itiraf etmek istediğinden daha hoş karşılamıştı. Vivia'nın ikinci kaptanı olarak görev yapan kızı Stacia'ya o kadar çok benziyordu ki. Ve Stix şu anda burada olsaydı -bu Vivia'nın gemisi ve Vivia'nın mürettebatı olsaydı- Stacia bu zayıf iradeli vizörlere anında saldırırdı. Acımasızca. Nubrevnan erkeklerinin en çok saygı duyduğu öfkeye sahipti.

Ama Stix bugün iyi bir ikinci kaptan gibi şehrin gözetleme kulelerini teftiş ederken, Vivia içeride kapana kısılmış, iğrenç Serrit Linday'ın vizörleri el sallayarak susturmasını izliyordu.

"Yüksek Konsey'e bir teklifim var. Ve sizin için, Majesteleri."

Vivia gözlerini devirdi. "Tabii ki biliyorsun."

"Püristler bize yiyecek ve yerleşkelerini kullanmayı teklif ettiler. Nubrevna ve ötesinde." Vizer Eltar'ın mükemmel bir anda açtığı haritayı işaret etti. "Eğer ihtiyaç duyulursa, halkımız sınırlarımızın ötesinde bile güvende olabilir."

Sotar boğazını temizledi ve taş taş vurur gibi bir sesle, "Halkımızı Nubrevna'nın dışına yerleştirmeye istila denir, Linday," dedi.

"Ayrıca" -Vivia ellerini masanın üzerine koydu- "bunun bir bedeli olmalı. Hiç kimse, 'asil' Püristler bile bedavaya hareket etmez." Bu argümanı dile getirirken bile Vivia kendini açılmış haritaya bakarken buldu.

Cadı Toprakları'nın basit bir taslağıydı ama düşman kuvvetlerinin Nubrevna'ya en yakın olduğu yerlere boya damlatılmıştı. Marstok için sarı, doğu ve güneyde benek benek. Cartorra için siyah, batıya dağılmış. Güney sularında toplanan Dalmotti için mavi.

Ve son olarak, Saldonica'yı çevreleyen Baedyed ve Red Sails korsanları ve hâlâ kuzeyde olan Akıncı Kral'ın orduları için kan kadar yoğun kırmızı... şimdilik. Şiddetli yağmurlar Sırmayan Dağları'nı suya boğmuş ve geçit vermez hale getirmişti.

Kış geldiğinde bu durum değişebilir.

Vivia gözlerini haritadan ayırdı. Tüm o renklerden ve bir gün dönüşebilecekleri anlamsız ölümden. "Püristler ne istiyor, Vizer Linday? Yiyeceklerinin ve duvarlarının bedeli nedir?"

"Askerler."

"Hayır." Kelime Vivia'nın boğazından patladı. Bir ateş parçası kadar patlayıcıydı. Yine de doğruldu ve bakışlarını masanın üzerinde gezdirirken, Konsey'in üzerine çöken ilgiyi gözden kaçırmak mümkün değildi. Vizerial yüzlerde toplu bir gevşeme.

Linday'in ne teklif etmeyi planladığını biliyorlardı; bunu uzun zaman önce kabul etmişlerdi.

Serit Linday bunun için hadım edilmeli.

Vivia tek müttefikine bir bakış fırlattı ve Sotar'ın karanlık yüzünün geri çekildiğini gördü. İğrenmişti. O da en az Vivia kadar bu siyasi yan çizme olayına şaşırıyordu.

"Püristler," dedi Vivia, "halkımızı büyü kullanımına karşı çevirecekler." Masanın etrafında yürümeye başladı. "Büyünün günah olduğunu düşünüyorlar ama büyü -büyücüler!- Nubrevna'yı güvende ve bağımsız tutan tek şey. Sen, Linday, bir Bitki Cadısı'sın! Yine de vatandaşlarımızı ve askerlerimizi Püristlere vermekte bir sorun görmüyor musun?"

Linday, Vivia yanından geçerken sırttı ama başını hafifçe arkaya eğmek dışında bir tepki vermedi.

"Peki ya ailenin taş büyücülüğü, Quihar? Ya da oğlunun Glamourwitchery'si, Eltar? Ya da karının Ses Cadılığı?" Her bir vizer'a kendileri için en önemli olan cadıları hatırlatana kadar devam etti.

Yine de Vivia'nın yanından geçen her embesil birdenbire kelepçelerinin durumuyla ilgilenmeye başladı. Ya da tırnakları. Ya da duvardaki bir lekeyle.

görebiliyordu.

Ta ki Vivia tekrar masanın başına geçene kadar. O zaman küçük Vizer Eltar'ın birdenbire testislerini bulduğu anlaşılıyordu, çünkü "En azından halkımız Puristlerle birlikteyse, prensin cenazesinde beslenecek daha az boğaz var demektir."

Bir an için bu sözcükler Vivia'nın kafasının içinde dönüp durdu. *Prens. Cenaze.* Göğüs kafesinde gümbürdeyen ritme anlamsız bir eşlik ediyorlardı.
k'12

Sonra kelimeler bir gelgit havuzundaki kum gibi çöktü ve Vivia en yakındaki haritayı kavradı. Beyaz mafsallı bir kavrayışla ezdi. *Bu* duyguyu taklit etmek zorunda değildi, çünkü daha bir hafta önce içindeki her nefesle o cenazeye karşı çıkmıştı. *Masrafların boşa gitmesi* diye bağırırmıştı. *Değerli malzemelerin, insanların ve zamanın israfı! Barajın onarılması ve insanların beslenmesi gerekiyor!*

Konsey yine de dinlememişti. Babası da dinlememişti. Tabii ki dinlemedi. Merik herkesin favorisiydi. Nihar öfkesine sahipti ve bir erkek olarak doğacak kadar sağduyuluydu. Kolay, kolay, Merik'in hayatı hep böyle olmuştu. Direniş yoktu. Ne isterse elde ederdi.

Ölümü bile kolay olmuştu.

Vivia cenaze hakkında daha fazla şey söyleyemeden Linday söze : "Çok doğru bir noktaya değindin Eltar. Ölüleri gerektiği gibi onurlandırmalıyız ve bunu şehirde bu kadar insan varken yapamayız."

Hagfishes ona sahip çıkıyor. Şimdi Vivia bunu düşündü - *gerçekten düşündü*

-Hadım Linday için fazla iyiydi. Çizilmeyi, dörde bölünmeyi, içinin boşaltılmasını ve sonra da çürümüş çekirdeğinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar yakılmayı hak ediyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, şimdi odanın dikkatini elinde tuttuğu için daha canlıydı, "tüm ailelerimiz yakında cenaze için gelecek. İstila edilmiş bir şehri beslemek için kendi porsiyonlarımızın kaymağını yemek zorunda kalmamalıyız-"

Anında. Acımasızca.

Masanın ortasındaki sürahidenden su fışkırdı. Her vizer için bir tane olmak üzere on üç mükemmel bobin, hatta Vizer Sotar için bile.

"Yeter." Vivia'nın sesi alçaktı ve su her bir adamın boğazından birkaç santim ötede kilitlendi. Yarısının gözleri sıkıca kapatılmıştı ve

diğer yarısı da dönüp duruyordu. "Püristler yok. Asla. Yemek yolda ve Nubrevnalıların şehre girmesine izin vermeye devam edeceğiz.

"Ve" diye ekledi, su kırbacını vizörlere biraz daha yaklaştırarak, "hepiniz karınlarınızdan biraz yağ kaybetmeye dayanabilirsiniz, bu yüzden yarından itibaren tayınlarınız dörtte bir oranında azaltılacak. Eğer aileleriniz açsa, onlara evde kalmalarını söyleyin." Masadan uzaklaştı, sanki gitmek üzereymiş gibi dönerek ...

Ama tereddüt etti. Babasının her zaman bu kadar iyi yaptığı şey neydi? *Ah, evet.* Korkunç Nihar gülümsemesi. Şimdi onu taklit ederek masaya bakıyordu. İçinde yaşayan aptallara. Sonra suyun mükemmel bir kontrolle sürahiye geri akmasına izin verdi.

Bu ona ne sadece bir prenses ne de sadece bir gemi kaptanı olduğunu hatırlatıyordu. Ne de sadece Nubrevna'nın gerçek kraliçesi - eğer Konsey tacı teslim etmeyi kabul ederse.

Vivia Nihar bir Tidewitch'ti, hem de çok güçlü bir Tidewitch. Bir düşüncesiyle hepsini boğabilirdi, o yüzden Serrit Linday ve Yüksek Konsey'in geri kalanı onunla tekrar karşılaşmayı denesin.

Artık onu nitelsiz ve akılsız buldukları için çıkmaza girmeyecekler.

Artık kadınlar koşmamalı diye odanın içinde parmak ucunda dolaşmak yok. Bağışlamak. Hükmetmek için.

Ve hepsinden önemlisi: artık pişmanlık yok.

BEŞ

Aeduan adındaki Kan Cadısı, Püristlerden nefret ederdi.

Marstoklardan nefret ettiği kadar değil, Cartorralılardan nefret ettiği kadar da değil, ama neredeyse o kadar.

Onu kızdıran şey onların kesinliği idi. Büyüye sahip olan herkesin cehennem ateşinde yanması gerektiğine dair küçümseyici, tereddütsüz kesinlikleri.

En azından, diye düşündü Nubrevnan sınırının en doğu ucundaki pis yerleşkelerine yaklaşırken, *tüm erkeklere eşit zehirle davranıyorlar.* Genellikle *Tövbe et iblis! Günahlarının bedelini öde! haykırışları* sadece Aeduanlar içindi. Nefretin etrafa yayılması güzeldi.

Aeduan yerleşkeye geç gelmişti. Babasının bağlantısıyla iki gün önce buluşması gerekiyordu ama bunun yerine iki hafta boyunca bir hayaleti avlamak için Nubrevna'nın dört bir yanına koşmuştu.

Şimdi buradaydı, yüzlerce mil uzakta ve bir tepenin kireçtaşı kenarına tünemiş eğri büğrü çam duvarlarıyla karşı karşıyaydı. Yerleşke, üzerinde durduğu toprak kadar hasta ve çorak görünüyordu ve Aeduan uzun giriş kapısını koruyan iki adama ulaşmadan önce parçalanmış gövdeleri ve küllü toprağı geçti.

Her iki adam da aynı kahverengi Purist cübbelerini giymiş olsa da, ikisinde de büyü karşıtı bir tarikatçının görüntüsü yoktu - ya da kanında bir tarikatçının kokusu yoktu. *Savaş alanları ve katran.* Bunlar şiddetin adamlarıydı ve Aeduan yaklaşırken yaylı tüfeklerini kaldırdıklarında bunu kanıtladılar.

"Rahiplerinizden birini arıyorum," diye seslendi Aeduan onlara. Ellerini kaldırdı. "Hangi rahip?" diye sordu ikisinden daha zayıf olanı, teni Marstoki kahverengisiydi. "Corlant adında bir adam." Aeduan yavaşladı, böylece muhafızlar onun Elleri boştu - tabii ki bıçakları düğmeli ceketinin içinde saklıydı. "Yakın zamanda gelmiş olmalı."

"Adın ne?" diye sordu ikinci adam, teni zift gibi siyahtı ve aksanı Güneylandalıydı ama hangi milletten olduğunu Aeduan tahmin edemiyordu.

Adını söyledikten sonra iki adam da yaylı tüfeklerini indirdi. Güneyli, ana kapının yakınındaki bir yan kapıdan geçerek yolu açtı.

Yerleşkenin içi dışarıdan daha da pisti; çamur, gıdaklayan tavuklar ve kararlı bir esintide devrilecek derme çatma kulübelerden ibaretti. Bir dizi erkek ve kadın ana duvara yaslanmış, her biri ellerinde sepetler ya da boş çuvallarla en yakın kulübeye girmek için bekliyordu. Hiçbiri konuşmuyordu.

Southlander, "Rahiplerimizden birini dinliyorlar," diye açıkladı. "Sonra da aileleri için yiyecek alıyorlar."

"Onlar Purist değil mi?"

"Henüz değil. Ama olacaklar." Adam bunları söylerken kulübeden bir çocuk fırladı, sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyordu. Kollarında bir sepet vardı.

Aeduan'ın zihninin gerisinde bir anı kıpırdandı. Başka bir çocuk, başka bir sepet, başka bir hayat ve onu tüm bunlardan kurtaran Evrane adında bir keşiş.

Evrane'nin hatası. Aeduan'ı geride bırakmalıydı.

"*Geç kaldınız.*" Kelimeler avluyu boydan boya kesiyordu. Bir nehir kıyısındaki çamur gibi Aeduan'ın kulaklarından süzülüp omurgasından aşağı sızdılar.

Anında Aeduan'ın büyüğü harekete geçti. *Islak mağaralar ve beyaz mafsalı tutuşlar.*

Paslı kilitler ve sonsuz açlık.

Sonra bir kulübenin soluk tahtalarından gölgeli bir şekil sıyrıldı. Bir an sadece gölgeli tahtalar vardı. Bir dakika sonra, Nomatsi yüz hatlarına sahip, ip gibi ince bir adam kulübenin yanında duruyordu.

Rahibin varlığı bile Aeduan'ın gücüne ilkel bir *yanlıklık* hissi veriyordu. Bir kulağakaçanın odanın öbür ucuna kaçışını izlemek gibi. Karşılaştıklarında Corlant'ı ezme dürtüsü sonsuza dek Aeduan'ın kaslarında dolaşacaktı.

Corlant, Aeduan'ın rehberine tembel bir bilek hareketi yaptı. "Görev yerine dön," diye emretti.

Güneyli eğildi. "Saf olanlar kutsanmıştır."

Corlant dikkatini Aeduan'a yöneltmeden önce adamın yerleşkenin dışına çıkmasını bekledi. Aralarında uzun bir bakış geçti ve Corlant'ın kaşları daha da yükseldi. Solgun alnında üç derin çukur açılmıştı.

"Sana hiç kimse," dedi Corlant sonunda, "her geçen gün annene daha çok benzediğini söyledi mi?"

Aeduan ne zaman yemlendiğini biliyordu ama Corlant Aeduan'ın babasının arkadaşıydı. Aynı kabilede büyümüşlerdi; şimdi üç imparatorluğa karşı intikam için susamışlardı. Bu yüzden Aeduan her ne kadar Corlant'ı ezmek istese de -hatta zaman zaman bunu yapmayı hayal etse de- bu aslında tatmin edebileceği bir hayal değildi.

Aeduan'ın cevap vermeye niyeti olmadığı anlaşılınca Corlant işe koyuldu. "Para nerede evlat?"

"Anlıyorum."

"Öyle mi? Burada değil o zaman?" Corlant'ın burun delikleri titredi ama bu öfkeyle değil açlıkla ilgiliydi. Sanki bir sülüğün sudaki kanın kokusunu alması gibi bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibiydi. "Bana gümüş taler sözü verildi." "Ve onları alacaksın. Ama bugün değil."

Corlant zinciriyle oynarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Parayı kaybettin, değil mi evlat? Çalındı mı?"

Aeduan cevap vermedi. Gerçek şu ki, Prens Leopold fon Cartorra'dan kazandığı parayı sakladığı ağaç gövdesine döndüğünde, sadece boş bir demir kutu ve bir avuç sikke bulmuştu.

Kutunun yakınında tanıdık bir kan kokusu vardı. Berrak göllerin ve donmuş kışların. Aeduan'a ihanet etmek için Prens Leopold'la komplo kuran kişiyle aynıydı, bu yüzden Aeduan hemen onun izini sürmeye koyulmuştu.

Ancak bir hafta boyunca batıya doğru iz sürdükten sonra, bu koku tamamen kaybolmuş ve Aeduan'a pes edip buraya eli boş gelmekten başka seçenek bırakmamıştı. Para olsun ya da olmasın, bir sonraki emirleri için Corlant'la buluşması gerekiyordu.

"Babanın bundan haberi var mı?" Corlant bastırdı. "Bir sonraki konuşmamızda ona memnuniyetle anlatacağım."

Aeduan cevap vermeden önce gözlerini orta mesafeye dikti: "Kral bilmiyor."

Rahipten bir kahkaha sesi geldi. Zinciri içi boş bir *gümbürtüyle* göğsüne indirdi. "İşte bu beklenmedik bir şey, değil mi?" Dönerek uzaklaştı, yerleşkenin arka tarafındaki kulübe kümesini hedef aldı ve Aeduan'a peşinden gitmekten başka seçenek bırakmadı.

Corlant'ın yolundan tavuklar ve kahverengi cüppeli adamlar geçiyordu. Erkekler, Aeduan'ın dikkatini çekmişti; Püristler her zaman . Aeduan bir adım geride kalmaya dikkat ederek onu takip etti. Corlant'ın bunu hak ettiğini düşündüğü için değil.

Ama adamın konuşmak için sürekli boynunu geriye doğru eğmesini izlemek onu memnun ettiği için.

Corlant omzunun üzerinden, "İlginç bir yol ayırımındayız," dedi. "Gördüğünüz gibi, benim bir şey yapmam, sizin de bir şey saklamanız gerekiyor."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Corlant'ın gözleri parladı. "Gerçekte sahip olduğundan daha fazla güce sahip olduğunu düşünüyor gibisin evlat." Açık bir kapının önünde durakladı. Ötesinde, bir dizi merdiven yeryüzünün altındaki filmsi karanlığa gömülüyordu. "Sen Ragnor'un oğlu olabilirsin ama ben Ragnor'u senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. Konu onun sadakatinin nerede yattığına gelince-"

"İkimiz de," diye araya girdi Aeduan. "Kral bu savaşı kazanmak için ikimizi de feda eder."

Corlant hayal kırıklığına uğramış bir sesle içini çekti ve sonunda kabul etti: "Bu konuda haklısın evlat. Bu da işbirliği yapmamız için bir neden daha. Birinin bulunmasına ihtiyacım var. Adamlarım başarılı olmadı ama belki de senin... *becerilerin* daha yetenekli olduğunu kanıtlayabilir."

Aeduan'ın ilgisini çekmişti, çünkü bu iğrenç rahibin bulunmasını istediği kişi muhtemelen ilgi çekici biriydi ve muhtemelen Corlant için de bir zayıflıktı.

Ancak Aeduan önce "Babamın emirleri nedir?" diye sormak için kendini zorladı.

"İhtiyacım olan her şeyi yapmak için." Corlant gülümsedi.

Aeduan'ı bir kez daha, adamı bir kulağakaçan gibi ezdiğini hayal etmek zorunda bıraktı.

"İhtiyacım olan şey, evlat, bir Nomatsi Threadwitch bulman. Son duyduğumda, Nubrevnan sahilinde Lejna adında bir kasabadaydı."

Aeduan'ın kafatasının üzerinde karanlık ve iğrenç bir şey gıdıklandı. "Adı ne?" "Iseult det Midenzi."

Gölgeler Aeduan'ın boynundan aşağı yayıldı. "Bu kızı neden istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Aeduan ellerini arkasına götürdü, parmakları gizli yumruklar halinde kıvrıldı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "O halde ne bilebilirim? Bilgi insanların izini sürmeme yardımcı olur ve sanırım *Rahip* Corlant, bu kızın bir an önce bulunmasını istiyorsunuz."

Corlant'ın kaşları kalktı, üç çizgi geri döndü. "Bu bir anlaşmamız olduğu anlamına mı geliyor evlat?"

Aeduan öneriyi düşünüyormuş gibi yaptı. Dört nefes geçti. Sonra: "Benim gibi... yeteneklere sahip biriyle çalışmak yeminine aykırı değil mi?" Her türlü büyüye karşı çıkan insanların arasında gücünü yüksek sesle ilan etmek istemiyordu.

Corlant yine de imayı anladı ve gözlerinde öfke parladı. "Sen kutsal değilsin, evet, ama aynı zamanda kralın oğlusun ve senin bir şeye ihtiyacın olduğu gibi *benim* de bir şeye ihtiyacım var. Krala paranın planlandığı gibi geldiğini söyleyeceğim ve karşılığında sen de bu genç kadını avlayacaksın."

Aeduan'ın parmakları gerildi. Corlant'ın kanını dondurma, cevapları doğrudan boğazından alma dürtüsü Aeduan'ın damarlarında dolaşıyordu. Ancak sorular sadece daha fazla soruyu beraberinde getirecekti.

Başını salladı. "Anlıyorum."

Corlant'ın alnı düzeldi. "Mükemmel." O iğrenç gülümsemesini takındı ve elini cüppesinin yakasının altına sokarak bir iç cebi karıştırdı, sonunda keskin bir demir şerit çıkardı.

Bir iğne ok ucu. Nomatsi tarzında ve kanlı.

"Bu onun kanı." Corlant demiri Aeduan'a uzattı, da kabul etti, yüzü dikkatle donuklaşmıştı. "Ona ulaştığında evlat, onu öldürmeyeceksin. Onda bana ait olan bir şey var ve ben onu geri istiyorum. Şimdi söyle bana, onu bulman ne kadar sürer?"

"Ne kadar sürerse."

Gülümsemesi düştü. "O zaman sabrım tükenmeden önce bunun çabuk olması için dua et. Ay Ana'ya, Cahr Awen'e ya da kime tapıyorsanız ona dua edin."

"Kimseye dua etmiyorum." "Senin hatan."

Aeduan duymamış gibi davrandı. Çoktan dönmeye başlamıştı.

Ne de olsa dua edecek vakti yoktu. Özellikle de kimsenin onu dinlemediğini bildiği için.

ALTI

Merik, Cam'in ıslak, bulanık IVI kafasını Eski Şehir'e kadar takip ederken adımları uzun ve hızlıydı.

Hâlâ onun kırılmış saçlarına alışamamıştı; Nubrevnan'daki tüm gemi çocuklarının taktığı örgüleri daha o sabah kesmişti. *Artık denizci olmadıktan sonra denizci gibi görünmenin ne faydası var?* diye sormuştu başkente giden vapurda. *Ayrıca, bu şekilde kimse beni tanımayacak.*

Merik bundan pek emin değildi. Alacalı tenli başkalarını görmüş olsa da bu nadir bir durumdu ve Cam'in açık renk lekeleri koyu teninde özellikle belirgindi. Ayrıca sol elindeki ezik yara iziyle unutulacak biri değildi.

Fırtınanın ıslattığı sokaklarda ilerlerken Merik gibi o da kapüşonunu aşağıda tutuyordu. Burada, şehrin kuzeybatı köşesinde ve Yargı Meydanı'nın kilometrelerce batısında yer alan Eski Şehir'de binalar birbirinin üzerine çökmüştü. Daracık tek bir eve genellikle dört aile tıks tıks sığıyordu ve sokaklar insan kaynıyordu. Merik burada barınak bulabilir ve Pin's Keep'e yapacağı yolculuk için kendini hazırlayabilirdi.

Cam, sıska bacakları bir çulluk gibi çevik bir şekilde trafikte ilerliyordu. Lovats sokaklarında büyüdüğü için şehirdeki en iyi rotaları biliyordu ve askerlerin ne zaman ortaya çıkabileceğini çok iyi seziyordu.

Bu iyi bir şeydi, çünkü askerler her yerde dolaşüyor, sol gözlerinin altında Yargı Meydanı dövmesi olan herkesi yakalamaya çalışıyorlardı. Her birkaç blokta bir Cam geri dönüyor, Merik'i nemli bir yan sokağa yönlendirmeye hazırlanıyordu.

Askerlerin olmadığı zamanlarda bile, Merik sonunda tanıdık bir bina görene kadar ara sokaklara ya da gölgeli caddelere sapıyordu.

"Dur," diye emretti. "Oraya giriyoruz." Dar bir sıra evi işaret etti. Tabelasında içinde bir oyuncakçı dükkânı olduğu yazıyordu ama kapalı kepenkleri başka bir şey olduğunu gösteriyordu. Merik Cam'a, sanki buraya neden geldiklerini açıklıyormuş gibi, "Artık kiralık evler," dedi.

Hiçbir şeyi açıklamıyordu ama Cam daha fazlasını istemedi. *Asla* daha fazlasını istemedi. Merik'in gerçek bir planı olmadığı bu kadar açıkken bile eski amiraline, eski prensine güveniyordu. Gerçek bir ipucu.

Merik masaldaki balıktı, Kraliçe Yengeç'in altınlarının peşinden mağaraya çekilmişti ve Cam de onu mutlulukla takip eden kör kardeşti. Aptalca. Takırdayan ağzın tam içine.

Merik, köhne dükkânın içinde oyun oynayan çocuklardan kaçtı ve bacaklarını birbirine sokulmuş aç ninelerin üzerine uzattı. Buraya son gelişinden çok daha kalabalıktı, koridor kendi başına bir yaşam alanı haline gelmişti. Her derme çatma evin bir uzantısı.

Yemek geliyor, demek istedi Merik onlara, çünkü Vivia haftalar önce ona ne söylemiş olursa olsun, Nubrevnalıların sırf imparatorluklardan birinden geldiği için yemeği reddedeceklerine inanmıyordu.

Cam'le birlikte üç kat çıkarken Merik'in kalçaları yanıyordu. Bu acının tadını çıkardı, çünkü onu ileride bekleyen şeyden uzaklaştırıyordu.

Ve bu ona gerçekten ölmüş olabileceğini hatırlattı. Hâlâ yaşayan derisinin her santimini Noden'in iyiliğine ve Cam'in kehanet dolu içgüdüsüne borçluydu. Onu ilk bulduğunda Merik'e "İçgüdülerim" demişti. *Tehlike yaklaştığında beni hep uyarır ve henüz beni yanlış yönlendirmedir*. Bu tam da Merik'in göz ardı etmeye meyilli olduğu türden bir saçmalıktı... Cam'in Merik'in hâlâ hayatta olmasının tek nedeni olması ve o müthiş organın Merik'in hayatını kurtarmış olması dışında.

Lovats'a yolculukları sırasında en az altı kez derilerini yüzmüşler.

"On yedi, on sekiz, on dokuz," diye saydı Cam arkasından. Her adımın bir numarası vardı ve her numara bir öncekinden daha nefes kesiciydi. Kızın omuzları son birkaç gündür gömleğinden dışarı çıkmaya başlamıştı ve Merik, Cam'in tayınlarının büyük kısmını Merik'e nasıl paylaştığını kaçırmamıştı. Her ne kadar her zaman ikisinin de yarım alması gerektiğini savunsa da, kızın her zaman buna uymadığından şüpheleniyordu.

Cam yirmi yediye bastı ve Merik'le birlikte ayaklarını sürüyerek en üst katın sahanlığına çıktılar.

Kalabalık koridorda on iki adım daha atınca alçak bir çam kapıya ulaştılar. Merik koridorun yukarısına ve aşağısına temkinli bir bakış attıktan sonra

çerçeveye bir kilit-büyü ritmi vuruyor.

Kalbi daha hızlı çarptı. Tahta uzak, bulanık bir damara dönüştü.

Sonra büyü tıkladı. İçindeki demir sürgü kayarak serbest kaldı ve Merik kendini hareketsiz bir şekilde mandala bakarken buldu. Altındaki ahşapta tanıdık bir göçük vardı.

Bunu yapamazdı. Bununla yüzleşebileceğini düşünmüştü ama şimdi buradaydı ve bunun bir hata olduğunu anladı.

"Efendim," diye mırıldandı Cam, "içeri giriyor muyuz?"

Merik'in kanı kulaklarında bir kasırga gibi gümbürdüyordu. "Bu ... Kullen'in."

"İkinci kaptanın." Cam başını eğdi. "Ben de öyle tahmin etmiştim efendim."

Merik bir hız patlamasıyla kapıyı iterek açtı ve içeri daldı. Gözleri tanıdık mekânla buluştu ve hızla ileriye doğru atıldı, ancak dondu, eğildi. İlmikte unutulmuş bir ceset gibi havada asılı kaldı.

Tek bir ışık huzmesi dar bir pencereden odaya süzüldü. Neredeyse neşeyle. Kesinlikle alaycı bir şekilde, geniş tahta zeminler, kırmızı badanalı duvarlar ve açıktaki alçak kirişler üzerinde fısıldadı.

Kullen'in rahatça hareket edemeyeceği kadar alçaktı. Tıpkı *Jana*'da olduğu gibi, her geçişinde kafasını onlara çarpıyordu. Tıpkı güneydeki Nihar arazisinde büyüdüğü kulübede olduğu gibi.

"Gelin, efendim." Cam'in nasırlı eli Merik'in koluna yerleşti. "İnsanlar izliyor. Kapıyı kapatmalıyız."

Merik hareket etmeyince Cam onu iki adım ileri itti. Gürültülü bir gümbürtü odayı sarstı ve kilit büyüğü yeniden başlarken Merik'in arkasından güç fişkırdı.

"Ateşlemek mi?" Cam'in ses tonunda bir soru vardı, sanki alçak huzmelerin üzerinde dönüp duran lambaların Ateş Anahtarlı olduğunu umuyormuş gibiydi. Öyleydiler ve sesli komutla birlikte canlanıp sol taraftaki yemek alanını ortaya çıkardılar.

Kitaplar her yere yayılmıştı. Her bir kapak farklı bir renkte ya da farklı bir hayvan postundaydı ve her bir sırtın üzerine farklı bir başlık basılmıştı. Dolaptaki kitaplar, masadaki kitaplar, birbiriyle uyumsuz üç sandalyenin üzerine yığılmış kitaplar.

Kullen için bir sandalye. Bir sandalye Merik için. Ve bir sandalye, üçünün en yenisi, Kullen'in Kalp İpliği için.

Ryber. Merik'in göğsü bu isimle, o güzel siyah yüzün çağrıştırdıklarıyla gerildi. Kullen'in ölümünden sonra ortadan kaybolmuş ve Merik'e bir nottan başka bir şey bırakmamıştı. Merik'in ona hiçbir zaman yakınlaşmadığı, Kullen'le paylaştıklarını hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı doğru olsa da, şimdi Ryber'in yanında olmasını memnuniyetle karşıladı. En azından o zaman bir kişi daha onun ne hissettiğini anlayabilirdi.

Merik'in bakışları sağa, Cam'in birkaç adım gerisinde temkinli bir şekilde beklediği yere kaydı.

"Sizi yalnız bırakabilirim, efendim. Eğer isterseniz. Belki gidip bize gerçek bir yemek bulursunuz." Karnını tuttu, bu da karnının ne kadar ters döndüğünü gösteriyordu. "Sizi bilmem ama o kuzu beni doyumadı."

"Hye," diye nefes aldı Merik. "Orada ... sansarlar olmalı ..." Sözleri kayboldu. Tökezleyerek yatağa doğru yürüdü. Hazırlanmamıştı ve her yere daha fazla kitap atılmıştı.

Yastığın altında, Merik'in içinden tek bir gümüş sansar çıkardığı bir bozuk para kesesi vardı. Ama Cam'in başı sallandı; yanakları denizyıldızı kırmızısına döndü. "Onu kullanamam efendim. İnsanlar çaldığımı düşünecek." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi kirli kıyafetlerini salladı.

Merik öyle olduğunu düşündü. "Doğru." Tahta bir sansar bulana kadar çantanın derinliklerine indi. Sonra iki tane daha. "İşte."

"Teşekkür ederim, efendim. Yakında döneceğim." Kalbine bir yumruk indirdi, sonra görevden alınmayı bekledi. Bir tepki. Bir şey.

Merik'in verecek hiçbir şeyi yoktu. Kuyusu kurumuş biriydi. Öfke yok. Büyü yoktu.

Sadece...

Hiçbir şey.

Arkasını döndü ve Cam ipucunu aldı. Birkaç dakika sonra kapı açılıp kapanırken Merik'in arkasından büyü tısladı. Yalnızdı.

Yemek alanına doğru yöneldi. Masa ve sandalyelerin üstündeki kitaplara doğru. Ryber, Kullen'i bir okuyucuya dönüştürmüştü, kur yapmalarının başlarında ona hediye edilen bir kitapla başlamıştı. Airwitch hayatı boyunca hiç kitap okumamış, eline geçen her romanı ya da tarih kitabını satın alarak hiç durmamıştı.

Ve bu, Ryber ile tartıştıkları tek konuydu. Sürekli olarak ortak bir kitabın üzerine eğilirler ya da Merik'in hiç duymadığı bir filozofun inceliklerini tartışırlardı.

Merik'in dikkati şimdi bir sırta takılmıştı, Kullen'i ölümünden sadece saatler önce *Jana*'da okurken gördüğü tanıdık bir başlığa.

On İki Şovalyenin Gerçek Hikayesi.

Merik'in nefesi kesildi. Masadan bir deri hışırtısı, bir toz püskürmesiyle çekip aldı. Kapağını geri sıyırdı...

Farklı bir kopya. Nefesini sertçe verdi. Bu baskının ilk sayfası yırtıktı; *Jana*'daki ise pürüzsüzdü. Ve bunun sayfalarında beyaz toz vardı, paragrafların altı çizilmiş ve cümleler daire içine alınmıştı, *Jana*'daki nüsha temizdi.

Elbette farklı bir kopyaydı. Gemideki artık kül olmuştu - ve bir şekilde aynı baskı *olsaydı* bile, hiçbir fark yaratmazdı. Bir kitap bir İplik Kardeşi'nin yerini alamazdı.

Merik sayfaların doğal bir şekilde açılmasına izin verdi, altın destekli bir kart ona göz kırptı. Üzerini soydu. *Tazıların Kralı*. Ryber'in her zaman taşıdığı taro destesindendi -bu kadarını tanıyabiliyordu- ve altında daire içine alınmış bir paragraf vardı: *Kilitlediğimiz şovalyeler bir gün aramızda dolaşacak. İntikam onların olacak, kontrolsüz bir öfkeyle, çünkü onların gücü hiçbir zaman bizim olmadı. Yine de sadece ölümden hayatı anlayabilirler. Ve sadece hayattayken dünyayı değiştirecekler.*

Merik ne gerçekten yaşıyordu ne de gerçekten ölmüştü, peki bu onu nereye götürüyordu? Gemi yok. Mürettebat yok. Tacı yoktu.

Ama takip edilecek bir ipucuyla. Garren adlı suikastçı ile Vivia arasında bir bağlantı ve patlamanın, saldırının arkasında prensesin olduğunu kanıtlamaya yönelik ilk adım. Böyle bir kanıtlarla Yüksek Konsey, Vivia'nın hüküm sürmesine asla izin vermezdi.

Sadece Vivia'yı düşünmek bile Merik'in omurgasında yeni bir sıcaklık dalgası yarattı. Bu sıcaklık kollarına ve parmaklarına yayıldı. Yakıcı, şiddetli, lezzetli. Merik bunca yıl Nihar'ın öfkesini dizginlemeye çalışmıştı. Ailesini ünlü ve geçilmez yapan bu öfkeyle savaşmaya çalışmıştı. Ne de olsa onu çok genç yaşta Büyücülük Sınavı'na iten, Kral Serafin Merik'i gerçekte olduğundan daha güçlü olduğuna ikna eden şey öfkesiydi.

Ve bunca yıl boyunca Merik, Vivia'ya olabildiğince benzememek için öfkesini bastırmıştı, ama bu onu nereye getirmişti?

Kullen'i kendi fırtınasından kurtaramamıştı.

Safiya fon Hasstrel'i Marstok'lardan kurtaramamıştı.

Ve Noden'in sulu cehenneminin Nubrevna'yı açlıktan ve savaştan kurtarmadığı da kesindi.

Böylece Merik öfkeyi kucakladı. Öfkenin her nefesinde dolaşmasına izin verdi. Her düşüncesine. Öfkesini aç şehrine yardım etmek için kullanabilirdi. Ölmekte olan halkını korumak için.

Çünkü en kutsallar düşse de -ki Merik gerçekten de çok düşmüştü- tırnaklarıyla kazıyarak tekrar ayağa kalkabilirlerdi.

Vivia şehrin altına, platonun çekirdeğinin derinliklerine doğru yürümek için kendine zaman bulduğunda on dördüncü çanlar fırtınalı rüzgârlarda çalışıyordu.

Vivia son dokuz haftadır hiç aksatmadan her gün buraya geliyordu. Her ziyaretinde yaptığı rutin hep aynıydı: Gölü kontrol etmek, sonra da kayıp, efsanevi yeraltı şehrini bulmak için tünelleri araştırmak.

Vivia Savaş Odası'ndan çıktığında kaosla karşılaşmıştı. Rüzgar davulları Yargı Meydanı'nda yardım için alarm çalışıyordu ve o vardığında tam bir isyan başlamıştı.

Gökyüzünün her geçen dakika daha da karardığı, kaçan mahkûmları etkisiz bir şekilde demirlere geri sokmaya çalışarak geçen bir saatin ardından Vivia askerlere durmalarını emretti.

Yağmur yağmaya başladıktan sonra bunun bir anlamı yoktu. Demir parmaklıklardaki insanların çoğu, bir şekilde hapishaneye girebilirlerse günde iki öğün yemek yiyebileceklerine dair yanlış bir inançla, sadece tutuklanmak amacıyla suç işlemişlerdi. Ancak Lovats hapishanesi zaten doluydu ve bu yüzden bu sahte, çaresiz suçlular onun yerine demirlerde zaman geçirmeye bırakıldı - tabii ki burada yemek yoktu.

Yine de birkaç tehlikeli mahkûm serbest kalmıştı. En başta mahkûmları serbest bırakan bu yeni canavar adamdan bahsetmiyorum bile.

"Öfke," diye fısıldadı Vivia yerin derinliklerine doğru ilerlerken. Kendini böyle adlandırmak çok aptalcaydı ve Hagfishes'in gazabı için yalvarıyordu. Yargı Meydanı'ndaki insanlar Noden'in intikamcı azizinin onları kurtarmaya geldiğine inanacak kadar saf olsalar da, Vivia onun her kim olursa olsun, sadece bir insan olduğunu biliyordu.

Ve adamlar bulunabilirdi. Tutuklandılar. *Asıldılar*.

Daha hızlı ilerledi. Yüzeyin bu kadar altında hava hiç ısınmazdı ve çok az canlı yaşardı. Vivia'nın fener ışığı pürüzlü kireçtaşının üzerinde geziniyordu.

Tüneller. Birbiri ardına. Hiçbiri kanalizasyon ve su tesisatının hareket ettiği yukarıdaki simetrik tuğla kaplı Sarnıçlara benzemiyordu. Vivia ne zaman kendini yüzeye çıkarsa, toz derisini, saçlarını ve üniformasını çiziyordu.

Bu yüzden annesinin bahçesinde kuru bir kutunun içinde her zaman yedek bir üniforma bulundururdu. Ayrıca her zaman yalnız çalışırdı, çünkü bu bal peteği mağaraları sonsuza dek boş, sonsuza dek gizliydi. Vivia'nın bildiği kadarıyla, bu sihir ve nehir dünyasının varlığından haberdar olan tek kişi oydu.

Ya da annesi on beş yıl önce Vivia'yı buraya getirmeden önce ona böyle söylemişti. Jana o zamanlar hâlâ kraliçeydi, hüküm sürüyordu ve güçlüydü. Çılgınlık

-ve Yüksek Konsey- henüz tacını almamıştı. *Gücümüzün kaynağı bu, Küçük Tilki, demişti Vivia'ya. Ailemizin Nubrevna'yı yönetip diğerlerinin yönetememesinin sebebi. Bu su bizi tanıyor. Bu su bizi seçti.*

Vivia o zamanlar Jana'nın ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Şimdi, kanını bu yeraltı su yollarına bağlayan büyüü hissediyordu.

Son tünele doğru yürüdü, burada eski bir Ateşoku lambası görüşünü ısıtıyordu. Fenerinden daha parlak olan bu lamba gözbebeklerinin çarpmasına neden oldu.

Hareket etmeye devam et. En azından burada, hareket etmeye devam etmek *istiyordu*. Burada, ötesindeki karanlığa bakabilirdi ve annesinin ona bakıp bakmaması önemli değildi.

Mürekkepli su, Vivia'nın önünde şaşı gözlerinin görebildiği kadar uzanıyordu. Kilometrelerce uzunluktaki yeraltı nehrinin beslenip aktığı uçsuz bucaksız bir göl, Lovats platosunun içindeki bir kalp. Nubrevna'nın gerçek gücü burada yatıyordu. Şehrin nabızı burada atıyordu.

Gölün kıyısında, Vivia'nın her zaman fenerini koyduğu ve giysilerini örttüğü eski bir kayığın iskelet kaburgaları duruyordu ve şimdi de pazılarına sarılı iris mavisi keten şeritten başlayarak bunu yapıyordu.

Protokol, Kraliyet Kuvvetleri'ndeki tüm erkek ve kadınların cenaze törenine kadar bu yas bantlarını takmasını gerektiriyordu, ancak bunlar bir baş belasıydı. Bir yalandı. Askerlerin çoğu prenslerini hiç tanımamıştı ve kesinlikle onu hiç umursamamışlardı. Merik güneyde büyümüşü ve kendi alın teriyle, kendi gücüyle yükselmiş olan Vivia'nın aksine, Merik'e bir gemi, bir mürettebat ve parlak kaptan düğmeleri verilmişti.

Bundan birkaç yıl sonra, Vivia'ya yapılan en büyük hakaret olarak, Merik'e amirallik verilmişti. Vivia o zamanlar birlikte eğitim gördüğü denizci ve asker arkadaşlarının öfkesini takdir etmiş olsa da, bu Serafin'in işaret ettiği gözetimin daha az acı vermesini sağlamamıştı.

Kolay, kolay. Merik'in hayatındaki her şey *kolaydı*.

Vivia kaba bir hız patlamasıyla kısmi soyunmasını bitirdi, botlarını çıkardı ve ceketini soydu. Sonra her zaman yaptığı gibi rutinine başladı: "Söndür" diye tısladı.

Karanlık mağaranın her tarafını kapladı ve nefesini tutarak gözlerinin alışmasını bekledi... İşte. Yıldız ışığı parıldamaya başladı.

Gerçek yıldız ışığı değil ama ışıldayan mantarların çizgileri, serpintileri ve püskürtüleri, Vivia'nın görüşü adapte olduğunda görmek için fazlasıyla yeterli ışık sunuyordu. Dört ana kol kayanın üzerinde ilerleyerek tavanın merkezinde buluşuyordu. Annesi buna *Tilki Ateşi* adını vermişti.

Yine de altı kol olması gerekiyordu ve dokuz hafta öncesine kadar altı kol vardı, en uzaktaki şerit - gölün karşı ucundaki - göz kırpmıştı. Geriye üç hafta boyunca beş çizgi kalmıştı... Ta ki başka bir dere de yok olana kadar.

Işık ne Vivia'nın hayatında ne de Kraliçe Jana'nın hayatında hiç sönmemişti. Aslında, altı konuşmacıdan herhangi birinin göz kırpmasının üzerinden en az iki yüzyıl .

Jana, *bunun halkımızın savaşımaya devam edemeyecek kadar zayıf olduğunun bir işareti olduğunu söylemişti. Ve kraliyet ailesinin de korumaya devam edemeyecek kadar zayıf olduğunun bir işaretiydi.*

Bu yüzden şehrin insanları yeraltında, kayaya oyulmuş geniş bir şehirde saklanmışlardı. Daha fazla tilki ateşinin devasa büyülü kütleler halinde büyüdüğü bu yerde bitkilerin büyümesi için yeterli ışık vardı - ya da Bitki Cadıları takviye ve destek için orada olduğu sürece yeterli ışık.

Yeraltı şehri yukarıdaki Lovats kadar büyüktür, Küçük Tilki'm. Bugün artık sahip olmadığımız türden güçlü cadılar, yüzyıllar önce halkımızı hayatta tutmak için saklanma yeri olarak inşa ettiler.

Vivia daha fazlasını öğrenmek istiyordu. *Şehir nasıl inşa edildi anne? Neden şimdi böyle güçlü cadılar yok? Tilki ateşi bizim çok zayıf olduğumuzu nereden biliyor? Ve şehir nerede?*

Bunların hepsi mükemmel sorulardı ama Jana'nın cevap bulamadığı sorulardı. Atalarının şehri son kullanışlarından sonra şehir . Geride hiçbir kayıt, takip edilecek hiçbir ipucu kalmamıştı.

Yine de Vivia'nın sormaya cesaret edemediği bir soru vardı: *Bunu Merik'e gösterecek misin?* Cevabı bilmek istememişti, annesinin aklına bu fikri sokma riskini almak istememişti. Burası onların, anne ve kızın alanıydı.

Ve şimdi burası onun alanıydı. Vivia'nın. Tek başına.

Gölün kenarına doğru hafifçe adım attı. Yeşil ışık yüzeyde yayılıyor, suyun akışıyla dans ediyordu. Ara sıra balık ya da deniz kabuğu yaratıklarıyla titreşiyordu. Suyun gücü daha ayak parmakları kenara değmeden Vivia'nın içine doldu. Dalgalar ve gelgitlerle, güç ve zamansızlıkla olan bağlantısı.

Göl anında Vivia'yı kucakladı. Onu güvende tutacak bir arkadaş. Sular ayak parmaklarını serinletti ve ellerini tüm enginliğe daldırdığında gözleri kapandı. Sonra platodan akan her su damlasında yolunu hissetti. Bu onun gücüydü. Burası onun eviydi.

Vivia'nın büyüü gölün içinden geçerek bu karanlık dünyada sonsuza dek yaşamış yaratıkların üzerinden sıçradı. Kayaların, kayaların ve çoktan kaybolmuş ve çoktan unutulmuş hazinelerin üzerinden. Akıntıya karşı, büyüü tırmandı. Aşağıya doğru, büyüü süpürdü. Zaman kayıp bir şeyin içinde eridi - suyun ne önemseddiği ne de ihtiyaç duyduğu bir insan yapısı.

Gölde her şey yolundaydı. Böylece Vivia kendi içine doğru büzüldü, kayıp varlığının kenarlarında geziniyordu. Gölle olan bağlantısı sona erdiğinde hep böyle olurdu. Eğer yapabilseydi, asla gitmezdi. Bu göle köklerini salar ve sonsuza dek içine düşerdi-

Vivia kendini salladı. Hayır. *Hayır*. Hareket etmeye devam etmeliydi. Nehir gibi, gelgitler gibi.

Kollarını göğsüne sımsıkı sararak sudan çıktı. Birkaç dakika içinde botlarını giymiş -ıslak parmakları kuru deride kıvrılıyordu- ve fenerini bir kez daha eline almıştı. Dün, gölün üzerinde spiral çizen bir dizi mağarayı keşfetmişti. Bir mağarada son bulmuşlardı ve diğer tarafta Vivia su hissetmişti. *Hareket* eden su, Sarnıçları temizleyen büyük seller gibi.

Göçüğün enkazından bir yol açmaya çalışmak istedi, çünkü diğer tarafta çalkantılı akıntılar bekliyor olsa da, çalkantılı akıntılar

Bir Tidewitch için engel yok.

Vivia neredeyse tünellerdeki önemli bir yarığa varmak üzereydi ki kafasına bir şey düştü.

İrkildi, elleri kafa derisine gitti. Bacaklar, bacaklar, bacaklar saçlarının üzerinde dolandı. Tokatladı. Sertçe. Siyah bir leke mağaranın zeminine uçtu.

Bir kurt örümceği, korkunç ve tüylü. Koşarak uzaklaşırken bacakları uzadı ve Vivia'yı nefesini tutması için yalnız bıraktı. Patlayan kalbini yavaşlatmak için.

Boğazında neredeyse histerik bir kahkaha fokurdadı. Bütün donanmalarla yüzleşebilirdi. Bir şelaleyi dağın zirvesinden vadinin sonuna kadar sürebilirdi. Neredeyse her erkek ya da kadınla savaşılabir ve galip ilan edilebilirdi.

Ama bir örümcek... Titredi, omuzları dikleşti. İleri, yukarı doğru yürüyüşüne devam edemeden ayaklarının yakınında bir hareket fark etti. Mağaranın duvarlarında da.

Kurt örümceği yüzeye doğru tırmanan tek yaratık değildi, dehşet içinde titreyen tek yaratık da. Bir kırkayak -hayır, onlarcası- Vivia'nın ayaklarının yakınındaki yarıklardan dışarı kıvrıldı. Semenderler sürünerek duvarlara tırmandı.

Kutsanmış Noden, tüm bu yaratıklar nereden geliyordu? Ve daha da önemlisi, tüm bu yaratıklar kaçıyordu?

YEDİ

Yarım gün yürüyüş.

Yarım gün
susuzluk.

Yürümek yeterince kolaydı. Her nasılsa Safi ayakkabılarını sörfte kaybetmişti ama yalınayak bile olsa Safi bunun için eğitim almıştı. Ve iki hafta önce ayağı demir bir sopayla parçalanmış olsa bile kilometrelerce yürüyebilirdi.

Ama susuzluk... Bu yeni bir deneyimdi ve mangrovların arasından süzülen, hiçbirini içilebilir olmayan sonsuz acı su nedeniyle daha da kötüleşti.

Ne Safi ne de imparatoriçe hiç konuşmadı. Bunun bir önemi de yoktu. Tartışmalı Topraklar'ın ormanları her ikisi için de yeterince gürültü çıkarıyordu.

Saatlerce güneybatıya, kıyıdan uzağa doğru yürüdüler. Avlanıyor olabilecek Cartorran donanmasından ya da hâlâ sinsice dolaşan suikastçılardan uzağa. Onları dizlerine kadar emen çamurdan geçtiler. Mangrov kökleri ve selvi topuzları. Takılan sarmaşıklar, kesen dikenler ve tıkırdayıp ziyafet çeken böcekler.

Ta ki sonunda dinlenmeye ihtiyaçları olana kadar.

İlk oturan Vaness oldu. Safi'nin arkasındaki ani sessizliği fark etmesi bile birkaç adım sürüklenmesini gerektirdi. Bakışlarını geri çekti. Boş bir orman ve yeşil, yeşil gölgeler. Kalbi boğazına düğümlendi. Vaness tam arkasındaydı.

İşte orada. Safi'nin gözleri devrilmiş bir mangrovun tepesindeki kambur bir figüre takıldı.

Vaness'in elbisesinin siyahı yapraklara ve gölgelere karıştı.

Safi'nin kalbi durdu. "Yaralandın mı?"

İmparatoriçe'nin tek söylediği "Hmmm," oldu, koyu renk başı öne doğru sarktı, terden sıırılsıklam olmuş saçları yüzüne döküldü.

Safi geri döndü. Su, su... İmparatoriçeye yaklaşıırken bu kelime zihninde yankılanıyordu. Vaness'in de Safi'nin de suya ihtiyacı vardı. Su olmadan ancak bir yere kadar gidebilirlerdi.

Yine de Vaness'in küçük bedenini titreten şey susuzluk değildi. Gözyaşlarıydı. İmparatoriçe'nin kederi o kadar saftı ki, ondan şarkı söylüyordu. Sıcak, yüklü dalgalar Safi'nin teniyle *gerçek-gerçek-gerçek* öpüşüyordu. Bunu neredeyse görebiliyordu; ormanda yayılan, dışarıya doğru dalgalanan ve mükemmel siyah kökler büyüten bir cenaze ağıtı.

Vaness'in yanına ulaştı ama boğazından işe yarar bir kelime çıkmadı. Bu ... bu onun için çok büyüktü.

Demir ağlamak için yaratılmamıştır.

Vaness anlamış gibiydi. Prangalarını şingırdatarak yüzünü avuçladı. "Onlar benim ailemdi," demeden önce gözyaşlarını ovuşturdu ve sildi. Sesi kalındı. Neredeyse ormanın sonsuz çığlığı içinde kayboluyordu. "Adders. Denizciler. Onları tüm hayatım boyunca tanıdım. Onlar benim arkadaşlarımdı... ailemdi." Boğazında bir çatlak. Bir duraklama. "Savaşın bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim. Ateşkes sadece iki hafta önce sona erdi ..." Sesi, söylenmemiş bir gerçeğin ağaçların arasına yerleşmesine izin vererek uzaklaştı.

Nubrevna'da seni ele geçirerek ateşkesi sona erdirdim. Bunu kendim yaptım.

Sonra Vaness doğruldu ve kontrol ettiği demir gibi duruşu da çelikleşti. Safi'nin gözleriyle karşılaştığında gözyaşlarının aktığını gösteren hiçbir belirti yoktu - ve kesinlikle pişmanlık belirtisi de yoktu. "Bunu yapan Cartorralıları öldürecekim Domna."

"Cartorra olduğunu nereden biliyorsun?" Safi bunu sorarken bile çocukluğunun imparatorluğunun bir donanma gönderen imparatorluğun-saldırının tek mantıklı kaynağı olduğunu biliyordu.

Ancak... bu açıklamada bir şeyler eksikti. Yanlış kilide sokulmuş bir anahtar gibi, bu fikir de yerine oturmayı reddediyordu. Ne de olsa imparator Safi'yi neden *öldürsündü* ki? Değerli Truthwitch'inin hayatta kalmasını istemesi çok daha muhtemel görünüyordu.

Belki de onu sonsuza dek kaybetmeyi, düşmanının yanında yer almasına tercih ederdi. Ve suikastçının mavi gözleri vardı.

"Henrick." Vaness sanki Safi'nin zihnini okuyormuş gibi ismi tükürdü. "Onun tüm donanması, onları bulacağım. Onları öldürecekim."

"Biliyorum." Safi biliyordu. Bu ifadenin gerçekliği Vaness'i yaktı. Safi'nin derisini ısıttı, içini kaynattı ve İmparator Henrick'in çöküşü geldiğinde bundan zevk alacaktı. Cartorran'ın o kurbağa gibi lideri

Empire, Safi'yi kendisiyle evlenmeye zorlamaya çalışan, onun Truthwitch'liğini pençelerine almaya çalışan o terli avuçlu adam.

Safi elini İmparatoriçe'ye uzattı ve Vaness onu şaşırtarak elini kabul etti. Elleri Safi'ninkilere karşı şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Nadiren silah tutmuş parmaklar, hiç işlenmemiş bir deri.

Yine de Vaness bugün bir kez bile şikâyet etmemişti. Demir ağlayabilirdi ama kırılmazdı.

Safi'nin daha önce fark etmediği sıyrıklar ve çizikler şimdi dikkat çekmek için savaşıyordu. Artık durduğuna göre, ağrıyan ayakları artık görmezden gelinemeyeceklerine karar vermişti. Özellikle de iyileşmekte olan sağ ayağı. Yine de kendini şöyle demeye zorladı: "Devam etmeliyiz Majesteleri. Kıyıya hâlâ çok yakınız."

"Biliyorum... Domna." Vaness bu unvanı kaşlarını çatarak söyledi. "Sana sürekli böyle hitap edemem. Saldonica'ya girdikten sonra olmaz."

"Safi, o zaman. Bana Safi de."

Vaness başını salladı ve sanki daha önce hiç ilk isim kullanmamış gibi *Safi*'yi kendi kendine sayıkladı.

"Ama sana nasıl hitap edeyim?" Safi sordu, bir takma ad bulma ihtimali karşısında içinde bir enerji kıvılcımı parladı. "Nessie? Van? V? Ssen ... av?"

Vaness hasta görünüyordu. Belli ki bu fikirden pişmanlık duyuyordu.

Ancak Safi daha yeni başlıyordu. Akıl hocası Mathew'i kızdıracak şekilde, takma adlar yaratmak her zaman soygunun en sevdiği kısmı olmuştu.

Onu düşününce Safi'nin göğsüne bir korku şimşegi çaktı. Eron Amca için çalışan tüm kadın ve erkekleri düşününce. Safi'yi şimdi nerede bulacaklarını bilemezlerdi. Daha da kötüsü, onun öldüğünü düşünebilir ve *asla* onu almaya gelmeyebilirlerdi.

Yutkundu, kurumuş boğazını gevşetti. Sonra endişelerini derinlere, derinlere ve ulaşamayacağı yerlere gömdü. İlerlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ve tabii ki imparatoriçe için yeni bir isim bulmak. Güneşi takip ederek Saldonica'ya doğru batıya doğru yürümeye devam ettiklerinde "Demir," diye önerdi. "Çelik mi? Oh, demir gibi." Bu onu kıkırdattı.

Ama şimdi ters ters bakan Vaness öyle değildi.

"Ah, *biliyorum*!" Safi kendi dehasından memnun bir şekilde ellerini çırpı. "Sana *Ezilmemiş* diyeceğim."

"Lütfen," dedi Vaness soğuk bir sesle, "bunu derhal durdurun."

Safi kesinlikle .

Safi ve Vaness saatlerce yürüdüler. Mangrovlar bir ormana dönüşmüştü. Maun ve meşe, bambu ve eğrelti otları, sadece sarı otlaklarla kesintiye uğruyordu.

Safi mümkün olduğunca açık çayırlardan kaçınırdı. Biri takip ederse diye çok ve kalın, bel hizasındaki otlar neredeyse geçilmezdi. Ormanda, gölgelik o kadar kalındı ki güneş ışığı geçemezdi, toprak zemini engelleyecek hiçbir bitki yetişemezdi, bu da daha uzun görüş hattı anlamına geliyordu. Ormanda su da vardı. Kadınlar iki kez alçak bir dere yatağına rastladılar. Her ikisinde de sadece çamurlu bir damla akıyordu ama bu da bir şeydi. Kireçli, kalın ve çamur tadında olsa bile, bu da bir şeydi.

Safi bulutların biriktiğini fark ettiğinde başka bir geniş çayırdan henüz geçmişlerdi. Yakında bir fırtına kopacaktı, bu yüzden devrilmiş bir kütüğün yanında durdular. Ancak durmak acının on katına çıkmasına neden oldu. Safi'nin ayak tabanları çığlık atıyordu. Ayak bilekleri inledi. Ve susuzluk ...

Kütüğün yanına diz çöktüğü anda baş dönmesi onu ele geçirdi. Neredeyse ellerinin üzerine düşecekti. Gücsüz kaslar yorgun kemiklere yapıştı ve imparatoriçe de daha iyi durumda değildi. Vaness'in kalan tüm enerjisiyle sarmaşıkların altından sürünerek geçmesi gerekiyor gibiydi.

En azından, diye düşündü Safi uzaktan, imparatoriçe talepkâr değildi. Durumuna -ve Safi'nin mizahına- Iseult gibi metanetle katlanıyordu.

Safi kütüğün altında Vaness'e katılamadan bir su damlası kafa derisine çarptı. Bunu daha fazla damlacık izledi, ön kolundan aşağıya doğru süzüldü, toz, ter ve kül arasında parlayan beyaz izler bıraktı.

Her ne kadar bu anı dinlenmek için kullanmayı tercih etse de bu yağmura yetişmek zorundaydı.

"Bir şişe yapabilir misin?" Safi Vaness'e sordu. "Suyu tutacak bir şeye ihtiyacımız var."

Vaness yavaşça başını salladı. Yorgunluğu geçmiş, bir kez daha keder içinde boğulmuştu. Yine de birkaç yağmur patlamasından sonra, pürüzsüz avuçlarında iki yuvarlak kutu duruyordu. Her kelepçeden bir tane. Safi sanki hızlı bir hareket imparatoriçeyi korkutup kaçıracaktı gibi onları dikkatle aldı.

Gözleri bu karanlıkta çok boştu.

"Son geçtiğimiz açıklığa kadar yürüyeceğim. Açık alanda yağmura yakalanmak daha kolay olacak."

"Evet," dedi Vaness kalın bir sesle. "Yap şunu Safi." Safi'nin geri döneceğine güvenerek kütüğün altına geri çekildi. Ya da belki de sonsuza dek yalnız kalıp kalmayacağını artık umursamıyordu.

Safi, açıklığın kenarına yakın bir yerde, eski stnların toprağa yayıldığı bir nokta buldu. Yarım bir duvar da yıkılmıştı ve Safi eğreli otları ve sarmaşıkların altındaki mermeri tanısa da kalıntıları tanıyamadı. Unutulmuş bir ırk, şüphesiz uzun zaman önce bir imparatorluk tarafından yutulmuş.

Kim olurlarsa olsunlar, önemli değillerdi. şimdi önemli olan tek şey yağmurdu. Safi'nin tenine sert ve temiz bir şekilde çarpan yağmurun vücudundan aşağıya ve ağzına akmasına izin verdi. Lekeli elbisesine, boğumlu saçlarına batmasına izin verdi.

İyi hissettirdi. Tadı da güzeldi. Bu yüzden davulun sesi yaklaşan ayak seslerini örtüyordu. Uzun otlar yaklaşan bedenleri örtüyordu.

Safi'nin elleri havada, kafa derisini ovalıyordu, gözleri aptalca kapalıydı. elik bir uç sırtına saplandığında dikkati kısa süreliğine -çok kısa süreliğine- dudaklarındaki tatlı su hissine odaklanmıştı.

Safi hareket etmedi. Ağzını kapatmadı ya da bıçağı orada hissettiğine dair herhangi bir tepki vermedi.

"Heretic, sana zarar vermeyeceğiz."

Bu emirle ilgili dört şey Safi'nin zihninde aynı anda çarpıştı. Elinde kılıç olan kişi erkekti; dağ aksanıyla Cartorran dilinde konuşuyordu; sanki açıklıkta başka biri varmış gibi "biz" demişti; ve ona "kâfir" demişti.

Cehennem Ozanı.

Safi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Yağmur kirpiklerinin arasından süzülerek onu göz kırpmaya zorladı ve bakışlarını indirdiğinde tam olarak görmeyi beklediği şeyi buldu.

Beş adım önünde bir Cehennem Ozanı yükseliyordu. elik miğferi yüzünü kapatsa da boynunun devasalığı gözden kaçmıyordu. Safi'nin o güne kadar gördüğü en iri adamdı ve iki elinde tuttuğu iki balta neredeyse Safi'nin bacakları kadar uzundu. Yağmur, kırmızı brigandininin üzerindeki metal plakalarda, zincir zırhlı kollarında ve deri eldivenlerinde parıldıyordu; ses çıkarması gereken bir zırhtı bu. Vahşinin geldiğini nasıl duymamış ya da onu nasıl görmemişti?

Başını, arkasındaki konuşmacıyı görebileceği kadar çevirdi. Gördüğü şey pek hayra alamet değildi. Dev kadar iri olmasa da bu Cehennem Ozanı yine de iri bir siluet çiziyordu. Zırhı tamdı, uzun kılıcı iki elinde ustalıkla kavranmıştı ve eldivenlerindeki kırmızı çizgiler onun bir subay olduğunu gösteriyordu.

Bir Hell-Bard komutanı.

Habim'in öğrettiğine göre, *eğer bir adam daha iyi silahlanmış ya da daha iyi eğitilmişse, o zaman emrettiği gibi yap. Eşleşmeden ölmektense yaşamak ve fırsat kollamak daha iyidir.*

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu komutana.

"Şimdilik olduğunuz yerde kalmanızı istiyoruz." Sesi miğferinde yankılandı ve Safi'nin büyüündeki hiçbir şey tepki vermedi. Sanki hiç doğru söylememiş ama yalan da söylememiş gibiydi.

"Islak," diye tekrar denedi.

"Seni rahatsız ediyormuş gibi davranma."

Bu onu rahatsız etti. Safi'nin ayak parmakları uyuşmuştu. Dizleri iğneye dönmüştü. Ama bu konuya girmemesi gerektiğini de biliyordu -özellikle de büyücülüğü bir Cehennem Ozanı karşısında açıkça başarısızlığa uğramışken. Her şey yağmurun adamın zırhından yansıma şekline kadar daralmıştı. İkinci Cehennem Ozanı'nın bir metre ötedeki mermer sütunlar gibi hareketsiz durmasına.

Safi'nin tüm çocukluğu boyunca kaçtığı andı ve Safi'nin eğitimi onu ele geçiriyordu. Habim'le yaptığı tüm o talimler, dersler ve alıştırma, Eron Amca'dan aldığı tüm o dersler ve karanlık hikâyeler onun bir parçası haline gelmişti. Iseult ile tanışmadan çok önce, Safi'nin öğretmenleri ona güçlü olduğunu, dövüşebileceğini ve savunabileceğini ve kimsenin onu köşeye sıkıştıramayacağını öğretmişti.

Safi tavşanların dünyasında bir kurttu.

Cehennem Ozanı Tugayı olarak bilinen seçkin savaş gücü hariç. Tek amacı Cartorran İmparatorluğu'ndaki kayıtsız cadıların kökünü kazımak olan Safi, hayatını onlardan saklanarak geçirmişti çünkü elbette kendi büyüğü asla açığa çıkmayacak kadar değerliydi.

Beş yaşındayken Cartorran başkentine yaptığı ilk yolculuktan beri amcası ve öğretmenleri Safi'ye Cehennem Ozanlarıyla savaşılmayacağını söylemişlerdi. Onlara karşı savunma yapılmazdı. Kendisi de onursuzca terhis edilmiş bir Cehennem Ozanı olan Eron Amca, Tugay'ın neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. *Ne zaman*

Kızıl zırhlarını gördüğünde, ona her zaman diğer tarafa kaçmasını söylerdi, çünkü çok yaklaşırsan büyüünü hissedersin. Gerçekte ne olduğunuzu görürler.

Safi bir kurt olabilirdi ama Cehennem Ozanları aslandı.

Safi, *Vaness hâlâ dışarıda*, diye düşündü. Büyücülüğüyle patlamaları engelleyebilen ya da koca dağları ezebilen bu aslan, Demir İmparatoriçe karşısında hiçbir şey yapamazdı.

Ve Vaness Safi'nin yokluğunu fark edecekti. Er ya da geç gelip bakacak ve o taşan mataraları görecekti.

"Zander," diye seslendi komutan ve kılıç Safi'nin sırtına daha derin saplandı. "Lev'e yardım et."

Dev başını salladı ve dönerek otların arasında sessizce kayboldu. Doğal olarak öyle.

Safi, kılıcının elbisesini nasıl kestiğini, karanlık miğferinin altında parıltıyan bir çift gözle ona nasıl baktığını görmezden gelerek komutana doğru döndü.

"Bırakın beni," dedi, Cartorran sesli harflerinin içini boşaltarak, sesini en muhteşem aksanına dönüştürerek. Onun aksanı Safi'nin çocukluğunun aksanıydı, cahillerin, dağ mülklerinin aksanı. Onu kraliyet sesiyle ezip geçecekti. "Beni düşman olarak istemezsin, Cehennem Ozanı."

Kılıç daha uzağa bastırdı. Acı, uzak ve soğuk, etini ısırdı.

Sonra yumuşak bir ses yağmuru böldü. Gülüyordu. Garip, yabancı bir ses, ani bir rüzgâr gibi. Fırtınada yeni bir yükseliş.

Bir sonraki konuşmasında sözlerine eğlence karışmıştı. "Hayır, Safiya fon Hasstrel, seni düşman olarak istemediğim konusunda haklısın."

Adını duymak yüreğini ağzına getirdi. Düşme, çok hızlı düşme hissi üzerine çöktü.

"Ama gerçek şu ki," diye devam etti, kadının boğazında yükselen safraya aldırmadan, "nişanlını düşman olarak daha da az istiyorum. Ne de olsa ilmiğim İmparator Henrick'in elinde, o nereye işaret ederse ben de oraya giderim. Ve onun arzuladığı kişi benim yakaladığım kişidir."

O kazandı, diye düşündü Safi, şaşkınlıkla. İmparator Henrick onun gemisini yok etmişti ve şimdi onu da ele geçirmişti.

Güneş kartı İmparator tarafından kötü yerleştirilmiş tek bir elde alınır. *İmparatoriçe kartı hâlâ destede.*

Ama öyle değildi. İmparatoriçe de çekilmişti ve bu gerçek birkaç dakika sonra Safi'nin yüzüne çarptı. Açıklığa yeni bir figür girdiğinde yağmur hafifçe çiselemeye başlamıştı. Elinde bir arbalet olan üçüncü Cehennem Ozanı, üçü arasında açık ara en küçük olanıydı.

"Komutan Fitz Grieg," dedi Cehennem Ozanı, sesi dişiydi. "İmparatoriçeyi geri aldık."

Sonra dev geldi. Zander. Kollarının arasında, boynuna kalın bir tahta tasma geçirilmiş, gevşek bir Vaness asılı duruyordu.

Safi o tasmayı biliyordu. Çocukluğunda onu defalarca görmüştü ve Cehennem Ozanları kadar korkusu da çocukluğunun bir parçasıydı. Eron Amca, *kâfir tasma*sının *Cehennem Ozanları'nın tutsaklarına taktığı şey olduğunu* söylerdi hep. *Tasma tehlikeli büyüleri etkisiz hale getirir. Kurtlar bile tavşana dönüşebilir.*

Yarım nemli bir nefes için panik başladı. Artık kaçış yoktu. Savaşmak yok, kaçmak yok. Safi kendini bir karmaşanın içine sokmuştu ve onu kurtarmaya gelecek kimse yoktu.

Iseult ne yapardı?

Cevabını hemen almıştı. Habim'in en sevdiği dersti bu: Iseult rakiplerini öğrenecekti. Arazisini öğrenecek ve sonra savaş alanlarını seçebileceği şekilde seçecekti.

"İmparatoriçe daha ne kadar baygın kalacak Lev?" Komutan, Safi'nin bileklerini ıslak, sürtünen bir iple arkadan bağlarken en küçük Cehennem Ozanı'na seslendi. Safi direnmedi, savaşmadı.

Ama Safi tüm uysallığına rağmen yumruklarını içe doğru kıvrımış, bileklerini olabildiğince geniş tutuyordu.

"Büyük bir dozdu," dedi Lev adındaki Cehennem Ozanı. Sesi boğuk ve bulanıktı. Pragan varoşlarının aksanıydı. "Ve majesteleri küçük bir kadın. En az birkaç saat baygın kalacağını söyleyebilirim."

"Onu o kadar uzun süre taşıyabilir misin?" diye sordu komutan, Safi'nin iplerini son bir kez çekiştirirken sorusunu deve doğru yöneltti.

Acı Safi'nin kollarına yayıldı. Yumrukları çoktan ağrımaya başlamıştı. Ama bırakmayacaktı. Komutan uzaklaşana kadar bırakmayacaktı.

"Evet, Komutan," diye yanıtladı Zander. Sesi o kadar alçaktan geliyordu ki, azalan yağmurda neredeyse kayboluyordu. "Ama bir saat önce bir yerleşim yerinden geçtik. Orada bir at bulabiliriz."

"Ya da en azından," diye araya girdi Lev, "bayanlar için ayakkabılar."

"Yeterince iyi," diye onayladı komutan ve *nihayet* -sonunda- uzaklaştı.

Safî ellerini gevşetti. Küçük ama yine de var olan rahatlama kollarına yayıldı. Parmaklarına yeniden kan pompalanmaya başladı.

Yerleşim demek durmak demektir ve durmak da bir fırsat demektir. Özellikle de Safî bundan önce rakipleri hakkında bir şeyler öğrenebilirse. Bunu o başlatmamıştı ama tamamlayabileceğinden emindi.

Komutan "Ayağa kalk Kâfir" diye havSafî ayağa kalktı. Ve

"Yürü, Kafir" diye havladığında, Safî yürüdü.

SEKİZ

Aeduan, Purist yerleşkesinden ayrıldıktan sonra Nubrevna'nın çam ormanlarında adımlarını takip etti. Aklında bir hedef yoktu ama Corlant'ın iki adamı onu takip ettiğinden, Aeduan'ın bir amacı varmış gibi *görünmesi* gerekiyordu.

Büyücülüğünü sonuna kadar zorlamadan önce bir süre takip etmelerine izin verdi. Adamlar duyularından tamamen kaybolana kadar daha hızlı, daha hızlı koştu. Sonunda, çalılıkların sıklaştığı ama bulutlu ışık huzmelerinin içeri süzüldüğü bir açıklıkta rahatsız edilmeden durabileceğini bilecek kadar uzaklaştı. Aeduan burada ok ucunu inceledi.

Hiçbir şey yok. Kan lekesi yok, tıpkı Threadwitch'in kan lekesi olmadığı gibi.

Yine de farklı kokular vardı. Sanki ok ucunu başkaları tutmuş gibi zayıf ve birbirine karışan kokular. Corlant'ın kokusu kan lekelerinin altında derinlerde geziniyordu. Ve sonra, en üstte, ocak ateşi ve gözyaşı damlaları gibi bir koku vardı.

Ama Threadwitch Iseult için bir şey yok.

Aeduan nedenini bilmek istiyordu. Kan kokusundan tamamen yoksun muydu, yoksa sadece kokusunu mu alamıyordu?

Başparmağını ok ucunun üzerinde gezdirdi ve bir anı ortaya çıkıttı. İlk başta bulanıktı. *Ay ışığı ve gölgelerden oluşan bir yüz. Eski bir ışık evi ve kumlu bir sahil. Kalbinde Threadwitch'in yüzü olan bir gece gökyüzü.*

O gece Aeduan'ı alt etmiş, arkadaşının güvende olmasını sağlayacak kadar uzun süre dikkatini dağıtmıştı. Sonra deniz fenerinden öyle bir atlamıştı ki, Aeduan onu takip etmeseydi ölebilirdi. Yine de onun yapacağını biliyordu ve sonunda düşüşünü kırmıştı.

Kumsalda Aeduan'ın hayatını bağışladıktan sonra yüzü acıyla gerilmiş ve pazularındaki bandajda kan birikmişti.

Aeduan artık bir ok yarası olduğunu biliyordu ve bu yara onu bir şekilde Corlant'a bağlıyordu. Babasının emrindeki iğrenç bir Purist rahibe.

Aeduan'ın nefesi kesildi. Parmakları ok ucunun üzerinde kıvrıldı.

Elinde iki seçenek kalmıştı, avlamaya çalışabileceği iki hayalet: kan lekesi olmayan kız ya da iz bırakmayan taler.

Sonra onun için karar verildi. Gümüş talerlerini kokladı. Aeduan demir kasasını ağaç kovuğuna bırakmadan önce, paraların üzerine kendi kanını dökmüştü. Çünkü kendi kanını biliyordu; kendi kanını her zaman takip edebilirdi. Yine de o ana kadar o lekeli sikkelerin izini sürmek ve onları geri almak bir yana, onları *hissedememişti* bile. Sanki semender liflerinin altına saklanmışlardı ve Aeduan ancak şimdi onların kokusunu alabiliyordu.

İşte yine oradaydı, büyücülüğüne karşı hafıf bir gıdıklanma, bir akıntının üzerinde sallanan bir yem.

Aeduan bir anda koşmaya başladı, sihirle beslenen bu hız eskisinden iki kat daha fazlaydı ve uzun süre korunamazdı. Ama yakındı. Talerlerin kokusu, onu kaybetme riskini göze alamayacağı kadar yakındı.

Aeduan uzaktan başka kan kokuları da fark etti. İğrenç olanlar. Lekeli olanlar. İnsanlar onun için nadiren bir tehditti, bu yüzden onları görmezden geldi ve yoluna devam etti. Bir derenin üzerinden, pörsümüş sabah çiçeklerinden oluşan bir çalılığın içinden geçerek eğreli otlarıyla kaplı bir açıklığa ulaştı.

Bir ayı kapandı Aeduan'ın sağ dizinin hemen altında kapanana, demir dişler kemiğe srtnene ve kendi kanının kokusu ormana yayılana kadar Aeduan doğrudan bir Nomatsi yoluna girdiğini fark etmedi.

Aptal.  lanet olası aptal. No-matsi yollarında ilerleyemeyebilirdi ama onlardan kesinlikle kaınabilirdi. şimdi, vücudunun iyileşmesini istese de istemese de iyileşecekti. Byclğnn bu kısmının ne zaman uyanacağını seemezdi. Eğer yaralanırsa, büyüsü onu iyileştirirdi.

Kan fışkırdı, am iğnelerini ve eğreli otlarını kırmızıya boyadı ve orantısız bir güneş patlamasıyla sadece birkaç adım ötede paralarının beklediği yere doğru srnd. Bir anta dolusu. Tahmin etmesi gerekirse kırktan fazla değildi.

Bin beş yüz kişiden kırkı.

Aeduan zayıf güneşte parıldayan  sikkeyi düşündü. uvaldan yuvarlanmışlardı, gümüş kahverengiye boyanmıştı. Alay ediyorlardı. Ona gülüyorlardı.

İki hafta boyunca kraliyet talerlerinin izini sürdü ve av onu buraya getirdi. Ayı tuzaklarıyla dolu bir açıklığa, mahvolmuş bir sağ bacağa ve bir at bile alamayacak kadar az talere.

Aeduan'ın dişleri gıcırdayarak kulaklarında çınlarken bakışlarını ayı tuzağına doğru sürükledi. Bacağı darmadağınktı. Dizden aşağısı tanınmaz haldeydi. Baldırının tamamı kemiğe kadar yırtılmış, kas ve et şeritleri serbest kalmıştı.

Sinekler yakında gelir.

Acı da vardı ama Aeduan bunu görmezden gelebilirdi. Ne de olsa acı yeni bir şey değildi.

Uzun bir nefes çekti, karnında genişlemesine izin verdi. Omurgasını yuvarladı. Yeni bir keşişin öğrendiği ilk şey buydu: nasıl nefes alınacağı, nasıl ayrılacağı. *Bir insan zihni değildir. İnsan bedeni değildir. Bunlar sadece insanın ileriye doğru savaşabilmesi için birer araçtır.*

Aeduan nefesini verdi, metodik olarak saydı ve kanının damlamasını izledi. Her yeni sayı ve solunan havanın her tıslamasıyla birlikte dünya kayıp gidiyordu. Aeduan'ın kaval kemiğindeki esintiden kaslara konan sineklere ve dışarı sızan kana kadar her şey arka plana sürüklendi.

Ta ki Aeduan hiçbir şey hissetmeyi bırakana kadar. O artık bir düşünceler toplamından başka bir şey değildi. Eylemlerin. Zihni değildi. Bedeni de değildi.

Aeduan'ın son nefesi de ciğerlerinden süzülürken, koğuş için eğildi ve tuzağın çenesini kavradı. Bir homurtu, bir güç patlaması ve demir genişçe inledi.

Yavaşça -ve büyük ısı patlamaları halinde yukarı doğru akan mide bulantısıyla savaşarak- bacağını tuzaktan çekti.

Çın! Kapı kırılarak kapandı ve et parçalarını açıklığa savurdu. Aeduan etrafı hızla taradı ama kaçınacak başka bir şey yoktu. Yakınlardaki cesetlerin kokusunu alıyordu ama cesetler bir tehdit oluşturmuyordu. Bu yüzden oturdu, büyüçülük onu her seferinde bir damla kanla iyileştirmeye başlamıştı.

Yine de çok fazla enerji gerektiriyordu. Çok fazla. Ve karanlık sürünüyordu içinde.

Bilincini hemen önce, rutubet gibi bir koku duman burnunu gıdıkladı. Yağmurun söndürdüğü kamp ateşleri gibi. Aeduan'ın en büyük arzusu ve isteğine rağmen, annesinin yüzü, ona söylediği son sözlerle birlikte hafızasında yer etti.

Koş çocuğum, koş.

Iseult, Threadwitchery duyularını ulaşabildiği kadar uzattıktan ve yakınlarda başka bir Yarık, avcı ya da herhangi bir canlı olmadığını fark ettikten sonra kendini ağdan kurtardı.

Zar zor yuvarlanmayı başardığı bir gümbürtüyle yere çarptı, ardından bölgeyi santim santim inceledi. Tüm işaretler bir Nomatsi kabilesinin yakın zamanda buradan geçtiğini gösteriyordu. Ormanda geniş bir kamp kurmuşlardı ve tuzaklara, izlere ve etrafa saçılmış erzaklara bakılırsa aceleyle ayrılmışlardı.

Nomatsi yollarını devre dışı bırakmak için çok aceleleri vardı ama onları kaçmaya iten her neyse, artık gitmişti. Bu yüzden Iseult bulabildiği işe yarar her şeyi aldı, kimseyle tanışmak zorunda kalmayacağı için minnettardı. Onlar kadar Nomatsi olduğunu kanıtlamak zorunda kalmayacaktı.

Ararken, neye ihtiyacı olduğuna dair zihinsel bir liste yaptı. Kılıcım için yağ. Bir bileme taşı. Daha taşınabilir yemek kapları. Hepsini taşıyacak daha büyük bir sırt çantası.

Her birkaç adımda bir duraklayarak kampın derinliklerine doğru ilerledi. Farkındalığını genişletiyor ve herhangi bir Konu, herhangi bir yaşam için hissediyordu.

Bu, Habim'in Iseult'ya öğrettiği ilk dersti: *sürekli olarak - sürekli olarak -* etrafında kimlerin olduğuna dikkat etmek. Bazen onu takip ederdi, sadece arkasından geldiğini fark etmesinin ne kadar süreceğini görmek için. Yaklaşırdı. Kemerinden bir bıçak çıkarırdı.

Bunu ilk kez yaptığında, adam neredeyse üzerine gelene kadar fark etmemişti. Sonunda onu ele veren ipleri olmuştu. Yine de onun kendisini hissetmesini hiç beklememişti ve Iseult o anda bir avantajı olduğunu fark etmişti.

Dünyanın dokusunu görebiliyordu. Herhangi bir anda kendi içine çekilebilir ve sadece etrafında kimlerin olduğunu *hissedebilirdi*. Hangi ipliğin nerede döndüğünü, hangi insanın ne hissettiğini ve bunun kendisiyle nasıl bağlantılı olabileceğini ya da olmayabileceğini.

Bu farkındalık üzerinde çalıştı. Gerçekten de bunu takıntı haline getirdi ve her birkaç dakikada bir örgünün içine çekilmek sonunda doğal bir içgüdü haline geldi. Menzili de genişledi. Ne kadar çok uzanırsa, İplikçilik duyularının o kadar uzağa gidebildiğini fark etti.

Habim, Iseult'yu Veñaza Şehri sokaklarında onuncu kez takip ettiğinde, onu tam bir blok ötede fark edebilmiş ve o yakalayamadan bir ara sokağa gizlice girebilmişti.

Bugün, bu terk edilmiş kamp alanında, Iseult farklı hareket etmiyordu. Birkaç kalp atışında bir ormanın dokusunu hissediyordu. Herhangi bir ipliğin yerleşimini.

Yakınlarda kimse yoktu.

Böylece Iseult ihtiyacı olan şeyleri parça parça buldu. Taşların altına atılmış ya da otların altına gizlenmiş, işe yarayacağını düşündüğü her unutulmuş eşyayı çantasına doldurdu. Ateşte yanan kibritler, bir pişirme şişi, seramik bir kâse ve küçük bir bileme taşı.

Ama en güzel keşif, yakındaki bir dereye terk edilmiş bir saz tuzağıydı. Iseult sersemlemiş bir şekilde kapanı sürükleyerek çıkardı ve içinde çırpınan üç grayling ve bir alabalık buldu. Onlara tırmandı. Onları temizledi. Sonra yaklaşan yağmura karşı bir sığınak bulmak için yola koyuldu.

Keşfettiği ilk yer kireçtaşından bir çıkıntıydı ve geride bıraktığı ateş kalıntılarıyla buranın kamp yeri için yeterince iyi olduğunu düşündü. Tam zamanında, çünkü yağmur çıkıntının altını kesiyor, küçük barınağın içine sızmış yosun ve sarmaşıkları besliyordu. Birkaç dakikada bir şimşek çakıyordu. Iseult'nun canlandığı sönmüş kamp ateşinin üzerinde parlıyordu.

Iseult bir grayling pişirdi, derisinin kararmasını izlerken gözleri odaklanmamıştı. Balığı narin alevden indirene kadar paralarını kaybettiğini fark etmedi. Üç şimşek çakışı boyunca ne yapacağını düşündü.

Onları her nerede olurlarsa olsunlar bırakabilirdi. Ancak Mathew'un sözleri fısıldıyordu: *"Ne olacağı belli olmaz ve para tüm erkeklerin konuştuğu bir dildir."*

İyi. Geri dönmesi gerekecekti. Ama önce grisini yiyecekti. Nemli, lezzetli, taze, saniyeler içinde mideye indirdi. Sonra ikinci balığı biraz daha özenle, biraz daha zevkle pişirdi ve yedi.

Sonunda yağmur çiselemeye başladı, bu yüzden kalan iki balığı daha sonra tüketmek üzere pişirdikten sonra ateşi söndürdü ve adımlarını takip etti. Ayı tuzaklarına kadar.

Bloodwitch'e kadar.

Iseult birkaç uzun dakika boyunca onu inceledi. Belli ki bilinci yerinde değildi, çamurun üzerine uzanmıştı. Giysileri sırlıklam ve kanlıydı. Bacağı paramparça olmuştu.

Iseult'nun aklından binlerce soru geçiyordu. Yine de hiçbir emir kadar parlak değildi: *Koş!*

Yine de hareket etmedi. Nefes bile almadı ve Safi ona rehberlik etmeden, Safi'nin İpleri ona ne hissetmesi gerektiğini göstermeden, Iseult sadece ciğerlerinin neden kaburgalarına doğru şiştiğini merak edebilirdi. Kalbi neden bu kadar hızlı çarpıyordu?

Sikke dolu çuval açıklığın kalbinde bekliyordu. Yağmur sahnenin bazı kısımlarını yıkamış olsa bile, Iseult Kan Cadısının hangi adımları attığını anlayabiliyordu. Batıdan açıklığa tökezleyerek girdiği yerde izler gördü. Sonra daha uzun, daha derin adımlar geldi, burada doğrudan madeni paralara doğru fırlamıştı.

Gümüşün izini sürüyor, diye tahmin etti Iseult ve bunun *nedenini* ve *nasılını* anlayamasa da omurgasından aşağı süzülen kesinliğe engel olamadı. Gümüş tılsımlar önemliydi; Kan Cadısı onları istiyordu.

Habim'in her zaman dediği gibi, *elinizdeki tüm kaynakları kullanın.*

Iseult temkinli bir şekilde açıklığa girdi. Ayaklarının altındaki toprağın yumuşak sesine rağmen Kan Cadısı kıpırdamayınca daha cesurca yürüdü. Sikke dolu çuvalına ulaştığında içine baktı. Tıpkı hatırladığı gibi, çift başlı kartalları kahverengiyle tozlanmış bir şekilde ona doğru parlıyorlardı. Kanla kaplanmıştı.

Kanın izini sürmüş olmalı.

Sonra, Iseult Kan Cadısı'na döndü. Lekeli bir ayı kapanı, sineklerle vızıldayan bir kol mesafesinde duruyordu. Kapalı pençelerine deri ve sinüs parçaları yapışmıştı. Kan Cadısı tam içine basmıştı ve şimdi iyileşiyordu.

Harap olmuş kaslarının oluklarından kir ve ölü et akıyordu. Yağmurun üstünde duyulabilir bir çıtırtı ve emme sesi çıkardı.

İzlemesi inanılmazdı. İnsanın bedenini iyileştirme yeteneği gerçekten de insanlık dışı.

Boşluğun gücü. Bir iblisin gücü.

Yine de Iseult, Kan Cadısı'nın uyuyan, kirden sıırılsıklam olmuş yüzüne baktığında, önünde gevşekçe yatan bir iblis görmedi.

Yutkundu.

Aeduan'la üç kez karşılaşmış olmasına rağmen, ilk kez ona bakabiliyordu. Onu *görmek* için.

Beklediği şey bu değildi.

Belki de uykuda, saldırmak üzere olan kasların gerginliği olmadığı içindir. Havada küçümseyen bir burun yok. Yırtıcı bir farkındalık yoktu

Gözler.

Yüzü huzurlu görünüyordu, başı yana eğilmiş ve boynunun çizgileri uzamıştı. Solgun dudakları hafifçe aralanmış ve uzun, kalın kirpikleri her nefeste dalgalanıyordu.

Iseult'un hayal ettiğinden daha gençti. Tahmin etmesi gerekirse yirmi yaşından büyük değildi. Yine de yaşlı *hissediordu*, sesi o kadar sertti ki.

Kullandığı dil çok resmiydi.

Sanki bin yıldır yürüyormuş ve bin yıl daha yürümeyi planlıyormuş gibi, kendini taşıma biçiminde de bu vardı.

Bu genç adam Iseult'u Veñaza Şehri boyunca takip etmişti. Ona zalimce gülümsemişti, kristal gözleri kıpkırmızı dönüyordu. Sonra Lejna'da onu da kurtarmıştı. Bir semender pelerini ve tek bir cümleyle: *Mhe varujta*. Ruhum seninmiş gibi bana güven.

O sırada Iseult onun bu kelimeleri nasıl bildiğini merak etmişti. Nomatsi dilini bir yerli gibi nasıl konuştuğunu.

Ama şimdi... şimdi görebiliyordu. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş giysileri, inip kalkan göğsüne yapışmışken, adamın zayıf şeklini gözden kaçırmak mümkün değildi. Kaslıydı, evet, ama hantal değildi. Bu, hız için yapılmış bir iskeletti.

Aynı zamanda bir Nomatsi çerçevesiydi, tıpkı pantolonundaki yırtıklardan ortaya çıkan derinin Nomatsi derisi olması gibi. Ay kadar soluk.

Mhe varujta.

Yine de tam bir kabile üyesi değildi. Gözleri Iseult'unki kadar derin kıvrılmamıştı, saçları gece gökyüzü kadar siyah değildi.

Iseult'un kendini bildiğinden daha dikkatli ve sessiz bir şekilde Kan Cadısı'nın yanına diz çöktü. Kaftanı yağmurda parlıyor, bıçak kabzaları nefesine uygun olarak yükselip alçalıyordu. Iseult'nun parmakları göğsüyle omzu arasındaki oyukta duran kalın demir tokaya gitti. Tokayı açmak için çıplak tene gerekecekti, çünkü toka gömleğine takılmış ve pamuğu yırtmıştı.

Çıplak ten. Soluk, Nomatsi

teni. Bir erkek teni.

"Hayalperest aptal," diye tükürdü sonunda ve hızla tokayı . Aeduan'ın teni sıcacıktı. Yağmurun soğuk ritmi göz önüne alındığında şaşırtıcı bir şekilde öyleydi. Parmakları ona karşı kesinlikle buz gibiydi-

Nefesi kesildi. Kadın dondu kaldı.

Ama uyanmadı ve bir süre onun uyuyan yüzüne baktıktan sonra işine devam etti. Şimdi daha hızlı, deri kayışı

onun altında.

Tanrım, çok ağırdı.

Bir hamle. Bir saniye. Deri, bıçak kabzaları ve tokaların parıldayan melodisi içinde serbest kaldı. Iseult'nun dudakları zaferle kıvrıldı ve dizlerinin üzerinde geriye doğru sallandı.

Baldric çıkarıldığında, Aeduan'ın gömleğindeki kanı görmemek mümkün değildi. Tek bir yaradan değil, her biri eşit aralıklı ve bir inç genişliğinde altı küçük yaradan. İki köprük kemiğinin altında, ikisi göğsünde, ikisi de karnındaydı.

Iseult baldric'i omzuna attı ve dikkatlice uzaklaştı. Kamp yerine kadar yürümeden önce sikke dolu çuvalı olduğu yerde bıraktı.

Orada Kan Cadısı'nın bıçaklarını sakladı ve onun bekledi.

DOKUZ

On altıncı çan geldi ve geçti, ortada ne Cam ne de yiyecek vardı. Kıpırdamadan oturamayan -Evrane Teyze'nin her zaman söylediği gibi bu deliliğe giden hızlı bir yoldu- Merik kendini hareket etmeye, mutfak masasından, dolabın tezgahından ve yataktan kitapları kaldırmaya zorladı.

Kapı çalındı. Merik dönerek elindeki kitabı düşürdü. Büyüsü parladı...

Sadece pencereydi. Dışarıdaki panjur açıktı ve eğrilmiş cama çarparak çatlamıştı. Merik'in kalbi yavaş da olsa göğsüne geri döndü. Yine de rüzgârları cama ulaşana kadar durulmadı.

Dışarıda yağmur çiseliyordu. Gölgeyi bir şehrin üzerinde gri bir sis. Merik'in arkasındaki zayıf lamba ışığında yansımaları gözden kaçırmak mümkün değildi.

Fury dikip baktı.

Camdaki kusurlar nedeniyle soğanlı ve şekilsiz olsa da, tüysüzlük ve kırmızı lekeler tamamen Merik'e aitti. Patlamanın kalıntıları. Aceleyle pencereyi açtı, kepengi sıkıca kilitlenmeden önce parmaklarını alışılmadık bağlantılara sıkıştırdı.

Ancak pencerenin arkasındaki tahta panjurlarla birlikte yansıma -benzerlikler- daha da belirginleşti. Merik'in yüzünün sağ tarafının tamamında ve sağ kulağının üzerinde, parlak kırmızı bir deri parçası vardı ve etrafını çevreleyen belli belirsiz bir siyah çizgi vardı. Gerçek bir banyo yapmayalı günler olduğu için kir olduğunu tahmin etti.

Patlama Merik'i o taraftan vurmuştu, bu yüzden sağ omzu, sağ kolu, sağ bacağı - tüm alevleri, tüm gücü onlar almıştı.

Merik temkinli bir bakışla ön kapıya yöneldi ama kapı kilitli kalmıştı. Cam döndüğünde içeri dalamazdı, Merik kilit büyüsünü çözmeden olmazdı. Bu yüzden metodik bir dikkatle gömleğini çıkardı. On bir gün boyunca bu yaraları incelemiş, ancak resmin tamamının sadece bir kısmına tanık olmuştu. Şimdi pencerenin önünde duran gerçek canavarın bir parçasına.

Merik kapüşonlu gözleriyle cam gibi parlayan ışıkta vücudunu inceledi. Kir, eğer gerçekten de onu ışaret eden şey buysa, sağ tarafını kaplayan yeni pembe etin üzerinde dolanıyordu. Siyah aşağı doğru hareket etti ve en yoğun olarak göğsünde toplandı. Kalbinde.

Vakit bulduğunda banyo yapmanın iyi olacağına karar verdi. Sokaklar Kraliyet Güçleri'yle dolup taşmadığında. Pin's Keep' ihtiyacı olanı aldıktan sonra.

Sırtını incelemek için dönerek sola adım attı. Kürek kemiklerinden aşağıya doğru kir devam ediyordu. Çok daha az olsa da yanıklar da.

"Kaderinde yücelik mi var?" diye mırıldandı gömleğini giyerken. "Bunu hep söylediğini biliyorum Kull, ama şimdi bana bir bak. Ben ölmüş olmalıydım ve sen hâlâ hayatta olmalıydın."

Sözler Merik'in ağzından dökülürken, bir anı yüzeye süzüldü. *Sen ölmüş olmalıydın ve annem hâlâ hayatta olmalıydı.*

Merik şakayla karışık homurdandı. Evrane Teyze her zaman Vivia'nın cenazede mırıldandıklarında ciddi olmadığını söylerdi. Annelerinin su köprüsünden atlayışının şiddetiyle paramparça olmuş bedeninin görüntüsünün Vivia'yı düşüncesizce zalimliklere sürüklediğini söylerdi.

Ama Merik gerçeği o zaman da biliyordu, şimdi de biliyordu. Vivia annelerinin melankolisi için hep Merik'i suçlamıştı. Jana'nın günlerce yatakta saklandığı, kendi bileklerine bıçak dayadığı, çocuklarını haftalarca dışarıda bıraktığı her yeni olayla birlikte Vivia daha da soğumuştu. Daha da soğudu. Çünkü ona göre anneleri ancak Merik doğduktan sonra karanlığa gömülmüşü.

Belki de doğruydı, Evrane Teyze hep aksini iddia etse de. Evrane her zaman, *Jana'nın karanlığının kardeşimle evlendiğinde uyandığını* söylerdi. *Seni doğurduktan sonra değil.* Yine de Merik bu iddiaya inanmaya meyilli değildi. Özellikle de Evrane'nin kardeşiyle olan ilişkisi Merik'in Vivia ile olan ilişkisinden daha iyi olmadığı için.

Elbette Vivia nefretini Serafin'den bir adım öteye taşımıştı: Merik'i tamamen ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Bu sadece uygun gördüğü şekilde hükmetmesinin önünü açmakla kalmayacak, aynı zamanda Merik'in sebep olmadığı intiharın da intikamını alacaktı.

Yine de Vivia onu öldürmeyi başaramamıştı. şimdi sıra Merik'teydi.

Cam döndüğünde sırlıklam olmuştu. Merik onun vuruşuyla kapıyı açtı ve o da su damlatarak ve arkasında ıslak izler bırakarak içeri itti.

Merik göğsünde tuttuğu bir kucak dolusu yiyeceği incelemek için kapı kapanana kadar bekledi. Sert ekmek, gevşek sebzeler ve pörsümüş meyveler... Hepsi de pürüzlü bir geniş dokuma bez parçasına sarılmıştı.

Merik onun soğuk, yağmurdan kayganlaşmış ellerinden aldı, midesi guruldadı ve minnettarlığını mırıldandıktan sonra kuru lavaboya yöneldi. Lovats'taki bazı binalarda su tesisatı olsa da Kullen'in evi bunlardan biri değildi.

Cam takip etmek için bir hareket yapmayınca arkasına baktı. "Ne oldu?"

Bir yudum. Sonra Cam öne doğru eğildi, nemli kollarını ovuşturdu ve Merik'in bakışlarından kaçındı. "Sokaklarda size Fury diyorlar efendim."

Ah. O zaman bu sıkışmıştı.

"Şu anda dışarıda çok fazla asker yok," diye devam etti, "ama olanlar da Hepsi seni arıyor. Fury için."

Merik keskin bir nefes vererek sebze ve meyveleri lavaboya attı; gevşek bir rezene başı, kirden kalınlaşmış dört şişman şalgam ve kahverengi çürümeyle hafifçe renklenmiş altı mavi erik. Yuvarlak arpa ekmeği diş kıracak kadar bayattı, bu yüzden Merik onu ıslak brandaya tekrar sardı ve ıslanıp yumuşaması için masanın üzerine koydu.

Dikkati orada kaldı, kaşları çatıldı. "Pin's Keep'e ulaşmak mümkün olacak mı? Bu kadar asker hâlâ ararken?" Gözlerini tekrar dudakları yana doğru büzülmüş olan kıza çevirdi. Merik bu ifadeyi onun düşünceli yüzü olarak tanımaya başlamıştı.

"Emin misiniz, efendim... Yani..." Boğazını temizledi, aniden lavaboya doğru ilerledi ve şaşırtıcı bir acelecilikle parmak eklemleriyle şalgamları ovmaya başladı. Sol elindeki yara izi dalgalandı ve gerildi.

"Ne?" Merik tek bir adım daha yaklaşarak bastırdı.

Cam'in temizliği daha da coşkulu bir hal aldı. "Pin's Keep'e gitmek istediğinize emin misiniz efendim? Ya... ya sizi öldürmeye çalışan kız kardeşiniz değilse?"

Isı Merik'in boynuna yayıldı. "O yaptı." Duygu yok, vurgu yok. "Yargı Meydanı'ndan önce de o olduğunu biliyordum, şimdi de hiç şüphem yok."

"Pin's Keep'i işletiyor olması," diye itiraz etti Cam, "o suikastçıyı onun gönderdiği anlamına gelmez."

Sıcaklık yayıldı, Merik'in omurgasına doğru yükseldi. "O olduğunu biliyorum Cam. Başkente geri döndüğümünden beri onun planlarına engel oluyorum. Ve şimdi," diye devam etti, sıcaklık ciğerlerine yayılıyordu, "Vivia ile suikastçı arasında doğrudan bir bağlantı var. Son bir kanıtı ihtiyacım var evlat. Yüksek Konsey'e verebilecek somut bir şey. Bunu Pin's Keep'te bulacağıma eminim."

"Peki ya yapmazsan?" Cam'in sesi artık sadece bir ciyaklamaydı ama ses tonundaki bir şey Merik'i duraksattı.

Parmaklarını yumrukladı. Eklem yerleri çatladı. "Nereden geliyor bu?" diye sordu.

Daha sert fırçaladı, sözlerinin altında gürültülü *bir çizik-çizik* vardı. "Sadece, efendim, sokakta bir şey duydum. Kötü bir şey. Beni düşündüren bir şey... Şey, bana tüm bunların arkasında kız kardeşinizin olmadığını düşündürüyor."

"Peki ne duydun?"

"İkinci bir patlama olduğunu." Ve bu sözlerle birlikte hikayesi ortaya döküldü. "Tıpkı *Jana*'daki gibi efendim ve insanlar bunu yapanın Cartorralılar olduğunu söylüyor. Ya da belki Dalmottiler. Ama bizi havaya uçuran her kimse, diğer gemiyi de havaya uçuranların aynı kişiler olduğunu söylüyorlar."

"Ne," diye sordu Merik, kalbi büyük bir hızla aşağıya doğru inerken bile, "diğer gemi mi?"

"Oh, efendim." Cam şalgamını sıyrırken durdu, duruşu solmuştu. "Marstok İmparatoriçesi'nin gemisiydi ve gemideki herkes öldürüldü. *Jana*'da taşıdığımız o domna da dahil. Safiya fon Hasstrel."

Vivia yeraltında yeni bir şey bulamadı. Sadece daha fazla örümcek, kırkayak ve amfibiler kaçıyordu ve göçükten saatlerce taş taşımış gibi görünmesine rağmen, molozlar her zamanki gibi kalın görünüyordu.

Yine de hayal kırıklığı iyiydi. Yarım yamalak bir yağmur fırtınasının içinden geçerek Şahin Yolu'nda ilerlerken çenesini bir o yana bir bu yana hareket ettirmesinin tadını çıkardı. Hayal kırıklığını maskesini keskinleştirmek için *kullandı*.

ve şehrin en büyük gözetleme kulesine ulaştığında, bir kez daha Nihar'dı.

Kuleye çıktı, askerler yumruklarını kalplerine dayayarak teker teker selam verirken başıyla onayladı. Savaş Odası'ndan çok farklıydı. Alaycı bakışlar yoktu. Tökezleyip düşmesini ve başarısız olmasını beklemek yoktu. Vivia bu adamlara hayatı pahasına güveniyordu ve onların da kendisine güvendiğini biliyordu.

"Bormin, Ferric," dedi, yağmurun altında dışarı çıkmadan önce kulenin en üst katındaki kapının yanındaki her bir adamın adını sayarak. Güvertedeki subayın yanına geçti: uzun boylu, geniş omuzlu Stacia Sotar -ya da onu bu ayrıcalığı hak edecek kadar iyi tanıyanlar için Stix.

Stix'in siyah teni yağmurdan kayganlaşmış, arkadan bağlanmış beyaz saçları kafatasına yapışmıştı. Vivia'ya el salladı ve Cadı İşareti - onun tam bir Su Cadısı olduğunu gösteren baş aşağı bir üçgen - uzadı.

Vivia suyu sıvı halde kontrol edebilirken, Stix elementin *tüm* yönlerini kontrol edebiliyordu. Buzdan buhara ve bu fırtınaya kadar. Ve Vivia'nın su çekmek için yakınlarda suya ihtiyacı varken, Stix havadan buhar çağırabiliyordu.

Vivia yaklaşırken Stix her zamanki gibi miyop gözlerini kısarak baktı. Güvertede kimin olduğunu anladığında selam verdi. "Efendim." Vivia'ya her zaman böyle hitap ederdi; *Ekselansları* ya da *Prenses* değil. Stix'e göre Vivia bir gemi kaptanıydı.

Vivia'ya göre Stix... *Benim için fazla iyiydi.*

Vivia yüzünü Stix'in sert çatık kaşlarına göre ayarladıktan sonra ceketinden dürbününü çıkardı. Şehrin en yüksek noktası olan bu kulenin tepesinden, birbiriyle uyumsuz çatıları ve ardından vadiyi ve uzaktaki bozkır çiftliklerini net bir şekilde görebiliyordu. Yağan yağmura rağmen, rengârenk çiftlik evleri tüm o parlak yeşilin arasında göze çarpıyordu.

Vivia denizi severdi. Deniz mavisi dalgaların hiç bitmeyen kabarışını. Yaşamla ölüm arasında duran tek şeyin katranlı bir tahta ve Noden'in iyiliğine olan inanç olduğunu bilmenin sadeliği.

Ama bu manzarayı çok daha fazla seviyordu. Altındaki Lovats'ın ağırlığı. Önünde dalgalanan yemyeşil hayat.

Burası evimdi.

Deniz bir süreliğine erkeklerin ve kadınların geçişine izin veriyordu ama bu huzursuz bir ittifaktı. Kararsız öfkesi bir fırtına başının kapisine dönüşebilirdi.

Niharlar gibi. Yine de toprak, talep ettikleri kadarını verdikleri sürece erkeklere ve kadınlara kucak açtı. Ortaklar. Arkadaşlar. İplik ailesi.

Vivia dudaklarını ıslatarak dürbünü sola doğru salladı. Sağa. Ama gözünün önünden hiçbir gök gürültüsü geçmedi. Sadece vadi boyunca gri, puslu bir gri vardı. Güneydeki su köprüsünün ucundaki Noden Nöbetçileri bile öğle vakti gökyüzünde keskin siyah silüetler halindeydi. Kuzey su köprüsünün üstündeki baraj her zamanki gibi görünüyordu: Kalbini kesen, derme çatma onarılmış bir kırığı olan, güneş ışığıyla aydınlanmış, özelliksiz bir duvar.

Yüksek Konsey'in düzgün bir şekilde ilgilenmeyi reddettiği bir şey daha.

İç çekerek, dürbününün görüş alanını Su-Köprüleri'nin Stefin-Ekart vadinin etrafındaki dağlardan Lovats Platosu'na kadar uzanıyordu ve her biri kendilerini besleyen nehir kadar genişti. Vadinin üzerinde o kadar yüksekte asılı dururlardı ki, bulutlar gövdeden gövdeye dolu gemilerin altında ya da yanında uçuşurdu.

Çok fazla gemi, çok fazla Nubrevnalı ve onları koyacak hiçbir yer kalmadı. *En azından yeraltı şehrini bulana kadar.*

Stix boğazını temizledi. "İyi misiniz efendim? görünüyorsunuz."

İrkilen Vivia neredeyse bardağı düşürüyordu. Kaşları olmalıydı. *Pişmanlık yok. Devam edin.* Çok fazla güç kullanarak dürbünü tıkırdatarak kapattı. "Tilkilerden ne haberler var, İkinci Kaptan?"

Stix, sanki Vivia'nın sorusunu neden duymazdan geldiğini düşünüyormuş gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Ama sonra yüzü gevşedi ve "Haberler iyi efendim. Aslında az önce geldi. Küçük korsan filomuz bugün iki ticaret gemisi daha ele geçirdi. Biri Dalmotti tahılı, diğeri de Cartorran tohumu taşıyordu."

Oh teşekkürler Noden. Tohumlar bir zaferdi. Toprak ve hava işbirliği yaptığı sürece Nubrevna'yı yıllarca besleyeceklerdi. Vivia babasına söylemek için sabırsızlanıyordu.

Tabii ki bunların hiçbirini Stix'e göstermedi. "Mükemmel," dedi kibarca.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Stix sinsi bir sırıtışla önündeki küçük boşlukla mükemmel dişlerini gösterdi.

Vivia'nın boğazı sıkıştı. *Benim için çok iyi.* Arkasını döndü. "Ve... kayıp gemi?"

"Hala bir haber yok, efendim."

Vivia küfretti, Stix yüzünü buruşturunca rahatladı. İhtiyacı olan tepki buydu. Babasının hak ettiği tepkiydi.

Tilki filosundaki en küçük gemi iki gün önce sessizliğe gömülmüştü. Vivia sadece en kötüsünü tahmin edebilirdi. Yine de bunun için yapılacak bir şey yoktu. Tilkiler bir sırdı. Serafin'le birlikte Nubrevna'yı beslemek için hazırladıkları bir yedek plandı. Mürettebat özenle seçilmiş ve gizlilik yemini etmişti; hepsi neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Her biri kıtlıktan ya da savaştan bir yakınına kaybetmişti, bu yüzden Tilkiler'in başarılı olmasını en az Vivia ve Serafin kadar çok istiyorlardı.

Ancak plan başarılı olana kadar kimse, özellikle de Yüksek Konsey bunu bilemezdi. Korsanlık tam olarak yasal değildi.

"Casuslarımızdan da bir haber alamadık," dedi Stix, kelimeler düzgün ve iş gibi. "Prensin suikastının arkasında her kim varsa, görünüşe bakılırsa-"

Yer sarsıldı. Hiçbir uyarı yoktu, sadece yeryüzü büyük bir sarsıntıyla sarsıldı. O kadar sert ve hızlıydı ki Vivia'nın dizleri kırıldı. Stix'e doğru devrildi, o da kollarını savurarak geriye doğru devrildi. Vivia onu yakaladı ve korkuluktan düşmeden önce dik durmasını sağladı. İki asker o kadar şanslı değildi. Taşlara çarptılar.

Sonra herkes bekledi, bedenler azalan depreme göre titriyordu. Stix Vivia'ya, Vivia da baraja bakakaldı. Ortasında onlarca yıldır büyümekte olan çatlağa.

Ama taşlar dayandı ve sonunda Stix konuştu: "Deprem." Kelime Vivia'nın vücudunda uğuldu. İmkansız bir kelimeydi. Nesillerdir Lovats'ın başına bela olmamış bir kelime.

Eğer tekrarlanırsa, açlık ya da aşırı kalabalık daha fırsat bulamadan şehri yok etmeyi başarabilecek bir olay.

"Hye," diye kabaca onayladı Vivia. Barajın sağlam olduğunu gördüğünde düşünceleri ve uzun bir süre boyunca dünya sessizdi. Gözlerinin Stix'e kaymasına izin verdi. Artık ikinci kaptanın gözlerini kısmasına gerek kalmayacak kadar yakındı. Bu çok yakındı - Vivia'nın kaçındığı türden bir yakınlıktı, çünkü Stix bu anı bir daha asla düşünmeyecek olsa da, Vivia sonsuza dek

düşünmek, değerlendirmek ve karşılıksız özlem duymak.

Sonra sarsıntı ne kadar ani olduysa, Vivia ve Stix ne kadar aniden birbirlerine yaklaştılsa, gürültü ve hareket yeniden başladı. Askerlerin bağırışları. Sokaklardan gelen bağırışlar. Vivia aceleyle Stix'i bıraktı ve bir adım geri çekildi. Her iki kız da gömleklerini düzeltti, yakalarını düzeltti.

"Şehri kontrol edin," diye emretti Vivia, "ben de barajı kontrol edeceğim. İki saat içinde bir hasar raporu istiyorum. Seni Pin's Keep'te bulurum."

Stix titrek ama güçlü bir şekilde selam verdi. "Emredersiniz, efendim!" O yürüdü, askerler de itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Vivia birkaç dakika boyunca su köprülerine baktı. Barajın aksine, onlar da çağlar önce yeraltı şehrini inşa eden aynı güçlü cadılar tarafından büyülenmişti. Bu devasa yapıları binlerce metre aşağıdaki bir vadinin üzerinde sadece büyü havada tutabilirdi.

Vivia kapıya doğru dönerken endişelenmeden edemiyordu: Yeraltının büyüğü ölüyorsa, yukarıdaki büyü ne olacaktı? Ne de olsa, yukarıda her ne oluyorsa ...

Altında da oldu.

Merik düşüyormuş gibi hissetti. Sanki annesi gibi o da gecenin köründe bir su köprüsünden atlamıştı ve şimdi gölgeli vadi hızla yaklaşıyordu. Kara gökyüzü ve soğuk bulutlar.

Ve Hagfishler onu yakalamak için ağızlarını açmış bekliyorlar.

Safiya fon Hasstrel öldü.

Cam hâlâ konuşuyordu. Merik'in kulaklarına sadece parçacıkları ulaşan uzak bir kelime vızıltısı. "Sizce kız kardeşiniz de o gemiyi yok etmiş olabilir mi?" ya da "Neden yok etmek istesin ki?" ya da "Bu hiç mantıklı değil efendim." Yine de Merik neredeyse hiç duymamıştı.

Safiya fon Hasstrel öldü. Kelimeler içinden süzüldü. Uyuşturucu ve soğuk. Dünyayı küçülterek kulaklarında tek bir gürleyen koroya indirgedi. *Safiya fon Hasstrel öldü.*

Hiç mantıklı değildi. Safi *ölen* türden biri değildi. Dünyayı kendi iradesine göre şekillendiren biriydi. Yaşadığı gibi öpüşen, tutkuyla, dürtüyle, hayatla. Ölüm karşısında gülümseyen, gözlerinde bir meydan okuma olan ve sonra Hagfishes onu aşağı çekmeden önce gülerek yanından kaçan.

Bu mümkün değildi. Tekrar olmaz. Başka biri olmaz. Noden zaten çok fazla şey talep etmişti.

Merik kapıya doğru tökezledi. Cam'in soğuk elleri onu yakaladı. "Efendim, efendim, efendim." Ama Merik onu silkeledi ve sendeleyerek ilerledi.

Büyü, kilit büyülerinden üzerinden kayarak kulaklarındaki çınlamayı kısa süreliğine yok etti. Sonra Kullen'in evinden çıktı ve aceleyle

Alt katta. Sonunda dışarıdaki kalabalık sokaklara katılmadan önce insan, açlık ve gürültüden oluşan bir bulanıklık. Yağmur buğulanıyordu - hiç duracak mıydı? - ve Merik'in her adımı bir öncekinden daha sert atılıyordu.

Bu senin suçun, dedi kendi kendine. Ne de olsa Safi'nin Lejna'ya, Marstokların onu almak için beklediği yere ulaşmasında ısrar eden Merik'ti.

Keşke Dom Eron fon Hasstrel'le yaptığı anlaşmadan vazgeçseydi... Keşke Kullen'le buluşmak için uçup gitmek yerine o uçurumun tepesinde Safi'nin yanında kalsaydı.

Nasıl olsa sonunda Kullen'i kaybedecekti. *Ama Safi'yi kurtarabilirdim. I Safi'yi kurtarmalıydı.*

Ve Noden Merik'i lanetledi, ama ona söylediği son sözler ne kadar da kehanet doluydu: "İçimde seni bir daha göremeyeceğime dair bir his var."

Haklıydı ve bu Merik'in suçuydu.

Hangi sokak olduğunu bilmediği bir ara sokağa girdi. Yağmur damlacıkları sokağa düşer düşmez buharlaşarak bir sise dönüştü. Dünyayı ayırt edilemez bir tekdüzeliğe dönüştürüyordu. Her figür aynı görünüyor, her bina bir diğerine karışıyordu.

Sola doğru bir sapma daha ve bu sefer Merik tanıdık bir sütun dizisine ulaştı. Merik yukarı, tapınağın karanlığına doğru yürüdü. Hava bir anda serinledi; gölgeler onu içine çekti.

Yirmi adım daha attı, ayakları kaldırım taşlarının üzerinde sürükleniyordu ve bir kez daha Noden'in azizlerinin fresklerinin önündeydi.

İşte o anda yer sarsıldı ve onu dizlerinin üzerine düşürdü. Bir kalp atışı, iki - taşlar takırdadı. Şehir gürledi. Sonra deprem vurduğu kadar hızlı bir şekilde geçmiş, Merik'i kalbi gümbür gümbür atarken ve kasları daha fazlası için hazırlanırken bırakmıştı.

Ama daha fazlası gelmeyince Merik sakinleştirici bir nefes aldı ve başını Tanrı'nın Sol Eli freskine doğru kaldırdı.

Dönüştüğü canavara.

"Ne yapmalıyım, Kull?" Merik freskin korkunç yüzüne baktı, yarı yarıya cevap vermesini bekliyordu. Ama hiçbir şey gelmedi. Asla da gelmeyecekti. Kullen -ve bu taşlar- sonsuza dek sessiz kalacaktı.

Ancak sessizliğin içinde bir düşünce belirdi. Evrane Teyze'nin Merik'i her azarladığında söylediği bir şey: *Öfke asla unutmaz Merik. Her ne yaptıysan on katıyla geri dönecek ve telafi edene kadar peşini bırakmayacak.*

Merik bileklerini yavaşça döndürdü ve yeni derinin nasıl itiraz ettiğinin tadını çıkardı. Kabarmış, kirle kaplı şeritlerin nasıl parçalandığını. Hataları peşini bırakmıyordu ama belki de... Başını doğru açıyla eğerse, bunu bir lanet olarak değil, bir hediye olarak görebilirdi.

Gecenin içindeki suikastçı. *Jana*'daki yangın. Yargı Meydanı'ndaki kadın. Her olay Merik'i buraya, Noden'in tapınağına getirmişti. Tanrı'nın Sol Eli'nin freskine.

Ve sadece bir aptal Noden'in hediyelerini görmezden gelir.

Neden bir elinde ustura tutuyorsun?

Merik taşlara fısıldayarak, "İnsanlar unutmayın ki," dedi, "ben her kenar kadar keskinim."

Ve neden diğerinde kırık cam tutuyorsun?

"Böylece insanlar her zaman izlediğimi hatırlarlar." Tanrı'nın hediyesini al. Öfke ol.

Merik'in başından beri olduğu canavar olma zamanı gelmişti. Artık uyuşmuş mesafe yok. Artık Nihar'ın öfkesiyle savaşmak yoktu. Sadece acımasız, aç bir sıcaklık.

Birçoğunun iyiliği için bir kişi; kaybettiklerinin intikamı.

Telafi etme zamanıydı. Haksızlığa uğrayanlara adalet getirme zamanı. Kötülere ceza verme zamanı.

Merik nereden başlayacağını çok iyi biliyordu.

ON

Safi ölmüş olmayı diledi. En azından o zaman bir hayalet olarak geri dönüp bu Cehennem Ozanlarına dehşet saçabilirdi.

Safi'yi ya da Vaness'i yerleşim yerine götürmemişlerdi. Yakınlarda durmamışlardı bile. Sadece Lev adındaki kadın gruptan ayrılıp ormanın içinde kaybolmuştu. Hangi yöne gittiğini Safi tahmin edemiyordu.

Bir an Lev oradaydı, Safi'nin arkasında yürüyen komutanın arkasında bir geyik gibi sessiz yürüyordu. Sonra birden Lev kayboldu ve Safi sık yaprakları taramak için arkasına baktığında, en üst omurgasına saplanmış bir bıçakla karşılaştı.

"Devam , Heretic."

Kafir. Cartorra İmparatorluğu'nda kayıtsız bir cadı için kullanılan kelimeydi. Kanun kaçakları için kullanılan bir kelimeydi.

Cehennem Ozanlarının tanımaya ve ortadan kaldırmaya yemin ettikleri şey de buydu. Gizli cadıları hissedebiliyorlardı. Gizli cadıları avlayabilirlerdi.

"Ayaklarım acıyor, Cehennem

Ozanı." "Aferin sana."

"Bileklerim de ağrıyor."

"Büyüleyici."

Safi omzunun üzerinden tatlı bir gülümseme sundu. "Sen bir piçsin."

Dümeninden hiçbir tepki gelmedi. Sadece metalik bir "Bana söyledikleri bu."

Safi yeni ısınıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Komutan buna cevap vermedi. O yüzden devam etti: "Oraya ne zaman varacağız?"

Hala bir şey yok.

"İmparatoriçeye hangi zehri verdiniz? Bizi beslemeyi düşünüyor musunuz, yoksa açlıktan miyiz? Ve tüm Cehennem Ozanları ördek gibi mi paytak paytak yürür yoksa

Sadece sen mi?"

Yine de bir tepki vermeyi reddedince: "Çığlık *atacağım*, biliyorsun."

Kaskından bir iç çekme sesi yükseldi. "Ve ben de senin ağzını *tıkayacağım*, Kâfir. Bileklerini katlayarak yapmaya çalıştığın o küçük numara var ya? ^{(a)g(a)}g ile işe yaramayacak."

Bu Safi'yi susturdu. Gerçi sözlerindeki tehdit yüzünden değil ama daha ziyade başka bir şeyin olmaması. Gerçek yok, yalan yok. Cehennem Ozanlarının hiçbirisi onun büyücülüğüne uymuyordu. Bilmek istiyordu, böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Safi'nin yakalandığından beri rakipleri hakkında öğrendiği tek şey buydu ve kaçmak için hiçbir faydası yoktu. Yine de, nihayet bir fırsat çıktığında buna hazırды.

Vaness .

Bu yavaş yavaş, sersemlemiş bir şekilde farkındalığa doğru süzölmek değil, paniklemiş, yırtıcı bir patlamaydı. Bir an, imparatoriçe devin kollarında gevşek bir şekilde yatarken, Zander alçak bir vadiyi geçti. Tırmanmak için öne eğilmek zorunda kalmış, vücudu garip bir şekilde eğilmişti.

Bu sırada Safi on adım geride durmuş, komutanın kılıcı onu sabit tutuyordu. Zander'i izliyor, Vaness'i neredeyse kendisi kadar yüksek bir tepeye kolayca taşınmasından etkileniyordu.

Ancak tepenin yarısına gelindiğinde Vaness bir kasırgaya dönüştü.

Tekmeledi. Çığlık attı. Zander dik durmak için mücadele ederken o yere düştü.

İmparatoriçe, Safi'nin zihni daha uyanışı algılayamadan ayağa kalkmıştı. Ve Vaness, dev ya da komutan -ya da Safi- peşinden koşamadan kaçmaya başladı.

Yine de Vaness fazla uzağa gidemedi. Zander'ın bacakları iki kat daha uzundu ve sadece birkaç saniye içinde onu arkadan yakaladı. Cleaved gibi çığlık attı.

Safi'nin hamle yapması için yeterli bir zamandı. Yeterli zamandan da fazlası. Dizlerinin üzerine çöktü ve geriye doğru döndü. Gövdesiyle komutanın dizlerine vurdu, ardından sol omzunu kasıklarına doğru kaldırdı. Üzerinde uzun bir brigandin olsa bile canı yanmış olmalıydı.

Kesinlikle yeterince hızlı düştü, sırtı dere yatağının duvarına çarptı.

Sonra Safi bir tekme attı; topuğuyla adamın açıkta kalan boğazına sert bir yan darbe indirdi. Ama ıskaladı ve onun yerine deri kaplı bir omuz aldı.

Komutan kükredi. Acı dolu bir kükreme. Hareketin hak ettiğinden çok daha fazla acı çekerek uzun kılıcını bıraktı; sanki kolundaki ve elindeki kaslar çalışmayı bırakmış gibiydi.

Safi *onun yaralandığını* fark etti. Topuklarını bir kez daha adamın sol omzuna vurdu.

İki büküm oldu.
Kadın tekrar
tekmeledi. Dizleri
büküldü.

Tekrar tekrar tekmeledi, ta ki adam geriye düşene, elleri omzuna yapışana kadar. Başı geriye düştü. Kaskı kayarak yüzünü ortaya çıkardı.

Safi dondu kaldı.

Ne gördüğünü anlaması yarım sığ bir nefes almasını gerektirdi. Çok tanıdık geliyordu... ama yine de çok yabancıydı.

Belki çenesindeki kirli sakaldan, belki kulağına yumruk yemiş ve kan günlerce sızmaya devam etmiş gibi yüzünün sol tarafını kaplayan kandan.

Ya da belki de sadece Yontulmuş Hilekar'ın burada olma ihtimalinin - onun bir Cehennem Ozanı komutanı olma ihtimalinin ...

Akıl almaz bir şeydi. İmkansızdı.

Cehennem-Bard komutanı... Lev ne demişti? Fitz Grieg. Caden Fitz Grieg.

Safi onun Yontulmuş Hilekâr olacağını asla ama *asla* tahmin edemezdi. Burada olmasının sebebi oydu. Bir taro oyunundan sonra onun parasını çalmıştı ve bu hilesi gelecekteki tüm olayların fitilini ateşlemişti.

Caden parasını çalmasaydı, Safi ertesi gün geri çalmaya çalışmazdı. Geri çalmaya çalışmasaydı, yanlış arabayı durdurmazdı. Eğer yanlış arabayı durdurmasaydı, Kan Cadısı keşiş onun kokusunu asla alamayacaktı. Ve eğer Kan Cadısı onun kokusunu hiç almamış olsaydı, muhtemelen şu anda özgür olacaktı.

Özgür ve yanında Iseult ile.

Safi o kaskın arkasındaki adamın Caden olacağını asla tahmin edemezdi. Onun adını her söylediğinde tükürmüş ve onu bir daha görürse yüzünü yüksek elmacık kemiklerinden ayıracağına yemin etmişti.

Safi'nin arkasında mücadele sesleri devam ediyordu. Vaness'in çığlıkları ve tekmeleri. Zander'in homurtuları ve zırh şingirtıları. Safi farkına bile varmadı. Tek yapabildiği

Yontulmuş Hilekâr'ın yüzünü özümsemek ve anlamadığı bir hikâyenin parçalarını birleştirmeye çalışmaktı.

Belki de gerçekten kaçma şansı olsaydı, bunu denerdi. Belki de Vaness'i Zander'in elinden ve o lanetli tasmadan kurtarmanın bir yolunu görseydi, Safi bunu da denerdi.

Ama önündeki arazi bu değildi ve kafasında, karıştırılmış bir eşek arısı yuvası gibi çalkalanan çok fazla soru vardı.

Lev yerleşim yerine yaptığı geziden döndüğünde Safi'nin bunu fark etmemesinin nedeni de buydu. Lev tam arkasından çıkıp dizine tekme attığında Safi'nin dövüşmeye çalışmamasının nedeni de buydu. Sonra, Yontulmuş Hilekâr yüzünü buruşturarak miğferini kaldırıp bir kez daha Cehennem-Bard komutanı olduğunda Safi sessizce izlemekle yetindi. Koşmasın, tekmeleyemesin ya da dövüşemesin diye ayak bileklerine ip doladıklarında bile onlara izin verdi.

Yine de komutan Safi'yi etrafında döndürüp, "İyi deneme, Kâfir," diye homurdandığında Safi sonunda tepki verdi. Sırıttı.

İyi bir deneme olmuştu ve sağ dizinin şişmesine değmişti. Çünkü rakipleri hakkında hiç beklemediği kadar çok şey öğrenmişti. Devin güçlü ama yavaş olduğunu biliyordu. Komutan dövüşte sağ tarafını tercih ediyordu çünkü yaralıydı ve eski yaraları yeniden açılabilirdi.

Hepsinden iyisi, Safi Cehennem Ozanlarının ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Komutan dövüş başlar başlamaz ona zarar verebilirdi. Onu yavaşlatmaya yetecek kadar kesip açabilirdi ve Lev Safi'yi kullandığından çok daha fazla güçle yere serebilirdi.

Yine de ne Cehennem Ozanı Safi'ye ne de Vaness'e zarar vermişti. Bu da iki kadını da canlı istedikleri anlamına geliyordu. Zarar görmeden. *Ya da daha doğrusu, Cartorra İmparatoru bizi canlı ve zarar görmemiş istiyor.*

Bacakları bağlı ve imparatoriçe tasmalıyken bile Safi'ye güç veriyordu. Lady Fate bir dahaki sefere bir fırsat sunduğunda Safi hazır olacaktı.

Aeduan uyandığında güneş yağmur bulutları tarafından gizlenmişti. Ne kadar süredir baygın olduğunu kestiremiyordu ama kendisine izin verdiğinden daha uzun bir süre olduğundan emindi. Büyüsü bir yerlerden enerji gerektiriyordu ve yemek bir seçenek olmadığında, bilinçsizlik bir seçenek olmak zorundaydı.

Sığ bir uykuydu. Rüyaların gerçeklikle kaynaştığı türden. Uyanık olduğunu sandığı, ama gerçekten uyandığında

Dünya garip bir yerdi. Bir insan kadar büyük ayı tuzakları. Çam iğneleri asla kurumayacak bir kanla yapış yapıştı. Taze deriyi yüzmek için yağmur.

Ve Aeduan'ın burnundan hiç eksik olmayan gümüş taler kokusu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yeni kasları protesto ederken ve derisi çok sıkı bir şekilde gerilirken, Aeduan kendini oturma pozisyonuna getirdi. Giysileri sırlıklam olmuştu.

Etrafına hızlıca bir göz attığında, tepesinde dalgalanan gri bir gökyüzü ve taze çamurdan başka bir şey göremedi. Dikkatini iyileşmiş bacağına verdi. Pantolon parçalanmıştı ve yeni pembe ıslak deri bulutlu ışıktaki parlıyordu. Kaşınıyordu ama bunu görmezden geldi, bunun yerine dört ayak üzerinde sert bir şekilde sürünerek talerlere doğru ilerledi.

Aeduan'ın ayı tuzağına körlemesine takılmasından beri çuval yerinden kıpırdamamıştı. Yorgunluktan elleri hafifçe titreyerek çuvalı kaldırdı ve içine baktı.

Bir dal kırıldı.

Aeduan ayağa fırladı. Gözleri dönüyordu ama kimsenin kokusunu almıyordu. "Kıpırdama," dedi Nomatsi dilinde bir ses. Tam arkasından.

Threadwitch. Elbette o olacaktı ama Aeduan Leydi Kader'in onu kayırdığına mı yoksa lanetlediğine mi karar veremiyordu.

Threadwitch "Bıçaklarınızı çıkardım" dediğinde ikincisini seçti. Gizlenmişler."

Akılsızca paraları ararken bıçakları tamamen unutmuştu.

Aptal.

Ona doğru döndü ve Dalmotti'ye seslendi: "Seni öldürmek için bıçaklarıma ihtiyacım yok, Threadwitch." Yağmur boynuna, kafa derisine yağmaya başladı.

Kız açıklığa doğru dönmeden önce sert bir nefes verdi. Aeduan'ın pelerini ters çevirerek giymişti. Manastır kurallarına aykırı olsa bile zekiceydi. Bir Kan Cadısı dışında herhangi birine karşı güvenli bir mesafe olabilecek yerde duraklayana kadar bir adım on adım oldu. Aeduan gözünü kırpmadan onu yakalayabilirdi.

Onun yerine kollarını iki yanında gevşekçe bıraktı. Saldırabilirdi ama bilgi konuşarak daha iyi kazanılırdı. En azından Keşiş Evrane hep böyle söylerdi.

Ayrıca Keşiş Evrane bu kızın, manastırlarının korumaya yemin ettiği efsanevi çift olan Cahr Awen'in yarısı olduğunu da söylemişti. Aeduan

Yine de, sadece bu kızın o çiftin yarısı olmasını değil, Cahr Awen'in var olmasını bile olası bulmuyordu.

"Paralarımın geri kalanı nerede, Threadwitch?"

Cevap gelmedi ve üç kalp atışı boyunca yağmurun altında birbirlerine baktılar. Yüzünden aşağı süzülen damlacıklar kirin arasında beyaz izler bırakıyordu. İki hafta öncesine göre daha zayıf görünüyordu. Elmacık kemikleri şeffaf teninden dışarı çıkmış, gözleri sarkmıştı.

"Paralarımın geri kalanı nerede?" Aeduan tekrarladı. "Ve onları nasıl aldın?"

Burnu kıpırdadı. Aeduan'ın tahminine göre bu, onun düşündüğüne dair bir işaretti.

Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor, çamurun üzerinde birikiyordu. Aeduan'ın geri istediği Manastır pelerini yuvarlanıyordu. Kendi kirli yün paltosu da sırlıslam olmuştu.

Sanki onun düşüncelerini takip ediyormuş gibi, kız Nomatsi dilinde "Bize bir sığınak buldum" dedi.

"Biz mi?" Aeduan hâlâ Dalmotti dilinde sordu. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun, Threadwitch?"

"Bir ... ittifak."

Güldü. Midesinden gelen ve tepesindeki uzak gök gürültüsüyle çarpışan çiğ bir ses. O ve Threadwitch düşman sayılırlardı. Ne de olsa onu Corlant'a götürmek için tutulmuştu.

Yine de Aeduan'ın ilgisini çekmişti. İnsanların onu şaşırtması pek sık rastlanan bir şey değildi ve ona meydan okumaları daha da seyrekti. Threadwitch bundan daha fazlasını yaptı.

Kadın onun kafasını karıştırmıştı. Bundan sonra ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne yapabileceği hakkında.

Aeduan havayı bir kez kokladı. Büyücülüğüne hiçbir kan kokusu çarpmadı, ancak burnuna bir şey battı ...

Nemli duman. *Koş çocuğum, koş.*

"Akşam yemeği," diye açıkladı Threadwitch, Aeduan'ın yanından geçerken. Sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi hareket etti. Sanki yağmur yağmıyormuş ve Carawen bıçaklarını çalmamış gibi.

Ve sanki bir Kan Cadısı'na sırtını dönmek aptalca bir hareket değilmiş gibi.

Aeduan yürümekte acele etmedi. Yeni iyileşen bacağıyla birkaç deneme adımı attı. Terk edilmiş paraları almak için sert bir kepçe hareketi. Sonra, hiçbir

Tuzaklar onu tutmak için ayağa fırladı ve hiç acı duymayan Aeduan koşmaya başladı, Threadwitch nereye giderse gitsin onu takip ediyordu.

Safi'nin botları çok büyüktü. Topuklarında yaralar çıkmıştı ama bu, Cehennem Barı ipinin sıyrıp oyduğu bileklerdeki çiğ deriyle kıyaslanamazdı. Bu arada, ayak bileklerdeki ip yeni botlarının gevşek üst kısımlarına batmış ve deriyi sıyırmıştı.

Her adımda yandı.

Safi acıdan zevk alıyordu. Bağırsaklarında biriken ateşin dikkatini dağıtıyordu.

Cehennem-Bard Komutanı Fitz

Grieg. Caden.

Yontulmuş Hileci.

Çenesinde bir yara izi vardı; miğferinden dışarı taşıyordu. Veñaza Şehri'nden hatırlıyordu. Tıpkı gülümsemesindeki güveni ve bir insana gözünü kırpmadan bakma şeklini hatırladığı gibi. Başka tarafa bakmak yok.

Tüm o yaşamlar önce Veñaza Şehri'nde Safi onun gülümsemesinin ve bakışlarının yoğunluğunun... ilginç olduğunu düşünmüştü. Hatta çekiciydi.

şimdi, onları adamın yüzünden söküp almaktan başka bir şey istemiyordu.

Safi'nin botu bir köke takıldı. Öne doğru yuvarlandı. Halat lifleri zaten kanlı olan etini kesti ve gururunun en büyük arzusuna rağmen sertçe içine çekti.

"Dur, Kâfir." Komutan onun önüne geçip ayağa kalkmasına yardım etmeden önce iplerini çözdü. Sonra kemerindeki çantadan, yaraları bağlamak için kullanılan türden iki bej keten şerit çıkardı.

"Bana ellerini ver."

Safi itaat etti ve Safi'nin şokuna rağmen bezleri bileklerine sararak sert iplerin açık bedenine ulaşmasını engelledi. "Bunu başta yapmalıydım," dedi. Ses tonu ne özür dileyici ne de suçlayıcıydı. Sadece gözlemseldi.

İşte o zaman, kirli kaskının tepesine bakarken, Safi bir şeyin farkına vardı. Ciğerlerinin ikinci kez sızlamasına neden olan bir şey.

Ya *Caden* Cartorran İmparatoru'na Safi'nin büyüünden bahsetmişse? Ya İmparator Henrick'in Safi'nin bir Truthwitch olduğunu bilmesinin sebebi

Onu nişanlısı olarak istemesinin nedeni *ondan önceki Cehennem Ozanı* mıydı?

Yontulmuş Hilekâr onu kandırmıştı. Sonra Cehennem Ozanı komutanı onu tuzağa düşürdü.

Safi öfkenin ötesindeydi. Öfkenin ötesinde. Artık onun hayatı buydu - sürekli kaçmak, bir düşmandan diğerine sürekli el değiştirmek, ta ki sonunda düşman boynunu koparana kadar. Bu kaçınılmazdı, gerçekten. Doğduğu günden beri büyüsu onu lanetlemişti.

Ama Iseult...

Iseult da dışarıda bir yerlerdeydi, kaçmaya zorlanmıştı. Safi yüzünden Veñaza Şehri'nde kurduğu hayattan vazgeçmek zorunda . Hepsi Yontulmuş Hilekâr .

Soğuk nefret Safi'nin bedenine yayıldı. İplere çarptı, kabarmış el ve ayak parmaklarının uçlarında nabız gibi attı.

Yürüyüşe devam ettiklerinde nefret daha da arttı. Saatler süren ıstırap sonunda Cehennem Ozanları mola verene kadar devam etti. Zander Safi'yi liken örtülü bir kayın ağacına bağladı ve Safi de ona izin verdi. Yaşlı dallar sırtına battığında bile ona karşı koymadı. Ne de kollarını yukarı çekip arkasına doğru gerdiğinde ve sırtını eğmeye zorladığında. Sonra ipi çok rahatsız edici bir şekilde yükseğe, ayaklarını da aşağıya bağladı. Mathew'in her doğum gününde kızarttığı ördek gibi bağlanmıştı.

Safi, imparatoriçenin ağaca bağlandığını de aynı iplerin gerildiğini duydu. Çok gerilmiş omuzların aynı çatırtılarını. Yakın zamanda ne kaçış ne de dövüş olacaktı.

İmparatoriçe'nin tatlı bir nezaketle "Biraz su alabilir miyim, lütfen?" diye sorduğunu da duydu.

Dev homurdanarak Lev'e doğru yürüdü ve Lev elinde su torbasıyla Safi'ye doğru ilerlerken Safi, Cehennem Ozanı komutanının görünürde olmadığını fark etti. Bakışları sağa, sola kaydı... Ama adam gitmişti. Ormanın içinde kaybolmuştu.

"Komutan nerede?" Safi dört ağız dolusu bayat suyu geri yuttuktan sonra sordu. "Yaralandı. Onu kontrol etmelisin."

Lev'in miğferinden metalik bir kahkaha yankılandı. " sanmıyorum." Bir kahkaha daha ve Lev su torbasını kalçasına bağladıktan sonra kaskını çıkardı.

Yaprakların arasından süzülen karmin ışığı genç bir yüzü gösteriyordu. En fazla Safi'nin yaşındaydı. Kısa kahverengi saçlar, yumuşak bir noktaya doğru eğimli geniş bir çene. Güzeldi,

Aslında, yanaklarında ve kulağının arkasında, sanki biri yüzüne ustura ile vurmuş gibi buruşmuş yara izleri olsa bile.

Lev hafifçe sırtarak çarpık köpek dişlerini ortaya çıkardı ve yara izleri acı verici bir şekilde gerildi. Parlak.

"Nerelisin sen?" Safi sordu. Cevabı zaten tahmin ediyordu. "Praga. Angelstatt'ta." Kuzeydeki gecekondu mahallesi, tam da Safi'nin Bu aksanla beklenen bir şeydi ama elbette Safi'nin büyücülüğü sessiz kaldı. Cehennem Ozanı'nın sözlerinde doğruluk ya da yalan hissi yoktu.

Safi çenesini kırdı ve Cehennem Ozanlarını *neden* okuyamadığını sorma isteğiyle savaştı. Onun bir Truthwitch olduğunu bilmemeleri mümkündü. Evet, komutan ona Kâfir diyordu ama belki de onun tam olarak ne olduğunu sadece o biliyordu.

Safi bunun yerine, "Nasıl Cehennem Ozanı oldun?" diye sordu. "Diğer herkesle aynı şekilde."

"Hangisi?"

Lev cevap vermedi. Onun yerine diliyle emme sesi çıkardı, soluk yeşil gözleri Safi'nin gergin ipinde ve gerilmiş kollarında gezindi. Sonra da bir Cehennem Ozanı'nın bir kâfiri incelemesi gibi Safi'nin yüzünde gezindi. Lev'in ne gördüğünü, ne hissettiğini Safi tahmin bile edemiyordu.

"Ya ilmik ya da kesme tahtası," dedi Lev sonunda. "Ve ben ilmiği seçtim. Biraz daha su?" Torbayı kaldırdı ve Safi'nin başını sallaması üzerine, "Sen bilirsin," diye ekledi.

Lev yakınlarda bir yere çömelip silahlarını incelemeye başladığında Safi dalgın dalgın onu izledi. Ta ki büyüsü rahatsız edici bir şekilde yüzeye çıkana kadar.

Yalanlar. Onun arkasında oluyor.

Bu his şaşırtıcıydı. Açıkta kalan kollarındaki dalgalanma. Safi'nin huzurunda yalan söylenmeyeli ya da Safi bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, imparatoriçenin dilinden dökülen kelimelerin sahte olmasından çok, arkasındaki ton ve drama dikkatini çekmişti.

"Kuzey Denizi yakınlarından mı geliyorsunuz?" Vaness sordu, ses tonu aldatıcı bir şekilde nazik ve kibardı. "Ben de su kenarında büyüdüm. Ama sizinki gibi soğuk bir denizde değil. Sıcak, güneşli bir nehir." Sesi, Safi'nin büyüsüne bir kez daha çarpan uzak bir sese dönüştü. "Ailemle birlikte o göle geri dönüyordum. Kan bağıyla değil, Threads bağıyla. Kendi seçimimle. Neredeyse varmıştık, biliyorsunuz. Belki bir ya da iki gün daha yelken açabiliriz..."

Sadece bir katydid'in nakaratı ve iç çeken bir esintiyle dolu uzun bir duraklama.

Sonra: "Gemimi yok ettin mi?"

"Hayır," diye geveledi Zander. Safi'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. Şaşkınlıktan gerildiğini hissetti. Vaness tatlılığıyla onu kendine çekmişti.

"Yalancı," diye devam etti imparatoriçe, sesinde artık şeker yoktu. Sadece demir. "Sevdiğim insanları öldürdün ve bunun bedelini ödeyeceksin. Kanını kurutacağım, Kuzey Denizi'nden gelen Cehennem Ozanı. Umarım senin iyiliğin için bu olayla hiçbir ilgin yoktur."

İmparatoriçe'nin sözleri doğrulukla şarkı söylüyordu. Öyle saf bir akor ki, yoğunluğu neredeyse sözün anlamını yutacaktı.

Bu da Safi'yi gülümsetti. Günün ikinci gülümsemesi. Çünkü patlamadan Cehennem Ozanları'nın sorumlu olduğu ortaya çıkarsa o da aynısını yapacaktı. Yapmamış olsalar bile komutanın kanını kurutacaktı. Tüm bu cehennem ateşini yakan ve Safi'nin hayatını yerle bir eden Yontulmuş Hilekâr.

Ona bunu ödetecekti. Onun kanını akıtacaktı.

ON BİR

Şimdi olmaz," dedi Vivia saraya döndüğünden beri kendisine yaklaşan sekiz bininci hizmetkâra. Terlemişti, açtı ve geç kalmıştı. Yine de güneşten kavrulmuş bahçıvan onun arkasından kraliyet bahçelerinde koşuştururken umursamıyor gibiydi.

"Ama Majesteleri, sorun erikler. Fırtına meyvelerin yarısını daha olgunlaşmadan götürdü-"

"Erikleri önemsiyor gibi mi *görünüyorum*?" Erikleri önemsiyordu ama bu tür konuşmalar için uyulması gereken bir protokol vardı. Ayrıca, Kral Naibi'nin geç kalmasından duyduğu kaçınılmaz hoşnutsuzluk bu bahçıvandan çok daha zorlayıcıydı. Bu yüzden Vivia en iğrenç Nihar bakışını fırlattı ve ekledi, "Hayır. *Şimdi olmaz*."

Adam sonunda ipucunu aldı ve gerçekten de yıpranmış görünen söz konusu erik ağaçlarının gölgesinde gözden kayboldu. Yine de Nubrevna'daki her şey öyle görünüyordu.

Vivia barajda çok uzun zaman geçirmişti. Sığınağını Stefin-Ekart'ın kuzeyindeki Su-Köprüsü'nden geçirmek hiç de zamanını almamıştı ve eski baraj ile ortasındaki eski kıymık akşam gökyüzüne karşı hızla şekillenmişti. Vivia, sonunda akarsuyun yukarısındaki sulara ulaşana kadar kilitlerden yukarı, yukarı çıkmıştı. Orada ayak parmaklarını buz gibi nehre daldırmış, barajın cadı kontrolündeki hunilerine giren her su damlasını hissedene kadar gerinmiş, hissetmiş, *ulaşmıştı*. Ama her şey olması gerektiği gibiydi. Çatlak hâlâ taşların üzerinde sadece yüzey seviyesindeydi.

Böylece Vivia Lovats'a dönmüş ve Nubrevnalıları şehre taşıyan gemilerin arasında sıkışıp kalarak tüm zamanını kaybetmişti. Vivia Kuzey Rıhtımı'na doğru yelken açtığında güneş batıyordu ve Kraliçe Tepesi'ndeki saray arazisine ulaşana kadar Sirmayalıların arkasında neredeyse tamamen kaybolmuştu ve sonunda Vivia her tarafı kraliyet yaşam alanlarıyla çevrili bir avluya girdi.

Ana kapının kırık mandalını açabilmek için bir uşağın üç kez sertçe *sallaması* gerekti ve menteşeler savaş alanındaki kargalar gibi çılgılık attı.

Giriş salonuna doğru ilerleyen Vivia, burada babasının en genç hizmetçisiyle karşılaştı. *Hizmetçi sekiz bin bir.*

"Majesteleri," diye ciyakladı çocuk. "Kral Naibi sizi görmeye hazır." Burnu kıpırdadı, bıyıkları titredi ve sonunda diğer sayfaların ona neden Fare dedikleri anlaşıldı. Vivia her zaman adının Rayet olmasının benzer bir tınıya sahip olmasından kaynaklandığını düşünmüştü.

"Hazırım," diye sert bir şekilde üniformasını fırçalamayı teklif etti.

Sıçan önden gitti. Ayak sesleri koridorun meşe duvarlarında yankılandı. Artık ayak seslerini emecek halılar, *tıkırtıları* bastıracak duvar halıları yoktu. On iki yıl önce Serafin, Janayı hatırlatan tüm süslemeleri kaldırmış, sarayın altındaki depolara atmış, orada çürümüş ve *gerçek* fareler uzun zamandır unutulmuş kralların boyalı yüzleriyle beslenmişti.

İki yıl önce Vivia her bir parçayı satmıştı. Parça parça ve tam olarak yasal olmayan kanallar üzerinden. Görünüşe göre Dalmotti Lonca Ustaları, eğer masada gerçek Nubrevnan sanatı varsa, yiyeceklerini gizlice takas etmeye oldukça istekliydi.

Vivia nihayet babasının kanadına ulaştığında, kaçınılmaz karanlıkla karşılaştı. Serafin'in hastalığı gözlerini ışığa karşı hassaslaştırmıştı; artık gölgelerle dolu bir dünyada yaşıyordu. Sıçan kapıyı açmak ve gelişini haber vermek için ilerledi.

Sözünü bitirir bitirmez Vivia yanından geçip gitti. Vivia'nın kendi yatak odasından iki kat daha büyük olan kral dairesi daha az boş değildi. Sol duvara dayalı bir yatak ve başucunda bir tabure. Sağ duvarda el değmemiş ve rüzgârla uğuldayan bir ocak. Kapalı panjurlar, kapalı perdeler.

Vivia vücudunu babasına doğru dikleştirdi. Eğilmek yok. Selam vermedi. Selamlama kelimesi yok. *Enerjini konsey için sakla*, derdi hep. *Benimleyken kendin olabilirsin.*

Kralın gri başı yastığa yaslanmıştı. Nefesi tıkırdıyordu... dışarı... ve tekrar içeri. Vivia'ya yaklaşmasını işaret etti. Her nasılsa, geceliğinden sarkan çelimsiz omuzlarına ve burada sabah gelgitinin üzerindeki sis gibi asılı duran yaygın ölüm kokusuna rağmen Serafin odanın hâkimiyetini ele geçirmişti.

Vivia ona ulaştığında neredeyse geri çekiliyordu. Babasının yüzü, gözleri çok eskiydi. Her ziyaret bir öncekinden daha kötüydü ama en azından dün geldiğinde kral zeki görünüyordu.

Soğuk, Vivia'nın boynundaki deriyi çekti. Bu hastalık kırılmanın ötesine geçmişti. Vücudu kırılmıştı; yakında zihni de onu takip edebilirdi.

"Otur," diye mırıldandı, bir dirseği geriye kaymıştı. Kalkacakmış gibi duruyordu. Vivia ona yardım etti, kaburgaları parmaklarına çok keskin geliyordu. Kral tamamen ayağa kalktığında, yatağının yanındaki tabureye oturdu.

"Kaptan ceketini giyiyorsun," dedi Serafin, sesi şimdi daha güçlüydü ve Evrane Teyze'ninki gibi sert sessiz harflerden oluşuyordu. "Neden?"

"Amirallik görevini devraldığınız izlenimine kapılmıştım Majesteleri." İki hafta önce, Vivia'nın kendisine Merik'in ölümünü haber verdiği aynı konuşma sırasında da aynı şeyi söylemişti.

Serafin, "Böylece amirallik bana geri döndü," demişti. Ama şimdi sadece iç çekti.

"Bir filoyu yönetebilecek gibi mi görünüyorum? Buna cevap verme," diye ekledi, kuru mizahından bir kıvılcım yükseliyordu. "Bütün gün boyunca şifacılar bana iyileştigimi söylüyorlar, yalancılar. Hepsi de dalkavuk aptallar." Konuşmaya devam etti. Şifacıların ona söylediklerinden, gençliğinde ne kadar güçlü olduğundan, amiral ve kral olarak geçirdiği yıllardan ve ...

Vivia başka ne yapacağını bilmiyordu. Dinlemiyordu ve sık sık söylediği "mmm-hmms" ve "hyes"lerin hepsi yalandı. Dinlemeye çalıştı - gerçekten dinledi

-Yine de Serafin'in tek konuştuğu geçmişti, daha önce binlerce kez dinlediği aynı hikâyeleri tekrarlıyordu.

Noden onu astı, o korkunç bir kızdı. Bu, yıllarca beklediği bir zafer anıydı; az önce onu *amiral* ilan etmişti.

-Ama de kendini dinlemeye veremiyordu.

Yutkundu ve babası gevezelik ederken hızla kelepçelerini düzeltti. Şimdi Yüksek Konsey hakkında şakalar yapıyor, vizörlerin sayısız kusurunu analiz ediyordu ve Vivia cevap olarak tiz bir kahkaha atmaya başardı. Ne de olsa bu çok kolaydı ve ona her zaman onaylayıcı bir gülümseme kazandırırdı.

Daha da iyisi, bugün olduğu gibi bazen ona küçümseyici bir "Birbirimize benziyoruz, değil mi? Çekirdekten Niharlar. Bugün Savaş Odası'nda neler olduğunu duydum. Suyla yaptığın numara çok iyiydi. Onlara bu öfkeyi göster."

Vivia'nın göğsü ısındı. Sonra da onun en çok seveceğini bildiği şeyi söyledi: "Onlar embesil. Hepsi."

Beklendiği gibi gülümsedi ve sonra balgamlı bir nefes çekti. Vivia'nın kalbi tekledi... Ama hayır. O iyiydi.

"Konsey bugün ne dedi? Beni bilgilendirin."

"Yüz kırk yedi gemi," dedi keskin bir sesle, "bu hafta Nöbetçiler'den geçti. Çoğu doluydu, Majesteleri. Vizörler yiyecek konusunda endişeli-"

"Yemek geliyor," diye araya girdi Serafin. "Tilkilerimiz sağ olsun. Sarayın altında büyük bir stok biriktirdik ve bu depolar bizi bu savaş boyunca güvende tutacak. Kardeşinin aklını kullanması sayesinde Cartorralılarla yaptığımız anlaşma da bize yardımcı olacak."

Vivia'nın ciğerleri sıkıştı. *Ben de beynimi kullanıyorum*, demek istedi. *Tilkiler benim fikrimdi ve benim emeğimdi*. Ama bunu babasına söyleyemezdi. Babası her zaman iyi kararların zaferini ve kötü kararların suçunu paylaşmaları konusunda ısrar ederdi.

Suçluluk duygusu içinde gelgitler yaratıyordu. Babasına efsanevi yeraltı şehriden ya da yeraltı gölünden hiç bahsetmemişti ve her ne kadar kendi kendine bunun annesi tarafından gizlilik yemini ettirildiği için olduğunda ısrar etse de, Vivia'nın kalbi gerçeği biliyordu. O bencil bir kızdı; yeraltı şehri için yaptığı av sonuç verirse zaferi paylaşmak *istemiyordu*.

"Peki ya Marstoklarla yaptığımız müzakereler?" diye devam etti kral. "Kardeşinizin kazandığı bir zafer daha bizi besleyecek." O bunları söylerken Serafin'in gözleri Vivia'nın pazularındaki yas bandına takıldı. Kral henüz bir tane takmamıştı, bu da Vivia'yı ilk başta şaşırtmıştı çünkü Serafin Merik'i övmekten başka bir şey yapmıyor gibiydi - en azından Merik Lovats'a geri dönüp Kraliyet Kuvvetleri'ne katıldığından beri.

zaman yas bandının olmaması onu memnun etmişti, çünkü bu onu daha çok sevdiği anlamına geliyordu.

Bencil kız.

"Marstoks?" Vivia tekrarlamak için kendini zorladı, omuzları kulaklarına çekiliyordu. Kralın gözlerinde o tanıdık yan parıltı vardı. Serafin belirli bir cevap bekliyordu ve Vivia'nın bu cevabı vermekte *başarısız olmasını* bekliyordu.

Dudaklarını ıslattı ve göğsünü kabartarak dikkatlice şöyle dedi: "Marstoki Sultanlığı ile görüşmelerimiz devam ediyor Majesteleri, ancak

bir anlaşma yapıldığı anda sizi bilgilendirmek-"

"Ah?" Gıcırdayarak yatağının üzerinden, o ana kadar gölgelerin arasında saklı duran bir kâğıt aldı. "O zaman neden bu sabah onlarla görüşmeleri iptal ettiğinizi öğrendim?"

Vivia'nın midesi . Ona salladığı sayfa, bir hafta önce Sesli Cadı aracılığıyla Marstoki elçisine gönderdiği mesajdan başkası değildi. Serafin bunu nasıl ele geçirmişti?

"Bunun iyi bir pazarlık olduğunu düşünmüyorum," demek için acele etti, sıradan bir sırtış topladı. Yine de Serafin'in sert ifadesi değişmeyince taktik değiştirdi. Yeni bir maske denedi; daha iğneleyici, daha öfkeli bir maske. "Nubrevna'nın küreğin gübre ucunu alacağını görmek için Marstok'ların önerdiklerine tek bir bakış yetti. İttifaklar bizim çıkarlarımıza hizmet etmek içindir, Marstok İmparatorluğu'nun *değil*. Ayrıca iki hafta önce Nubrevna'yı işgal eden Marstoki deniz kuvvetleri gibi küçük bir sorun da vardı Majesteleri."

"Sadece senin iyiliğin için endişeleniyorum," dedi, ama yüzü hâlâ değişmiyordu. "Daha iyi pazarlık yapmadığın için Konsey'in seni zayıf görmesini istemem."

Vivia kendini hasta hissetti. Sözcükleri daha da hızlı döküldü. "Ama Majesteleri, o alev yiyicilerle asla anlaşma yapmak istemeyeceğinizi düşünmüştüm. Bunun için fazla zekisiniz ve bu anlaşmada ne önerdiklerini bir görseydiniz! Ve tabii ki, şimdi İmparatoriçe muhtemelen öldüğüne göre, eminim müzakereleri kendileri sonlandıracaklardı!"

"Ama İmparatoriçe'nin öleceğini bilemezsiniz. Tabii..." Serafin'in buzlarının bir kısmı eridi. Mizah duygusunun bir kısmı geri döndü. "Onun ölümünde sandığımdan daha fazlası var."

Vivia'nın karşılık veren kahkahası çok kısıktı.

Yatak başlığına yaslandı. "Sana söyledim, sadece senin iyiliğin için endişeleniyorum. Senin güçlü olduğunu biliyorum ama Konsey öyle değil."

Kral kendi hünerlerini anlatmaya devam ederken, Vivia kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Dinliyormuş gibi yapmaya çalıştı ama gerçek şu ki elleri titriyordu. Bunu saklamak için ellerinin üzerine oturmak zorunda kaldı.

Kral Naibi ile hep böyle olurdu. Ne zaman hoşnutsuz olsa, kendini bir kuş gibi titrerken yakalardı - ki bu çok gülünçtü. *Utanç vericiydi*, çünkü babası onu seviyordu. Söylediği gibi, sadece Vivia'nın iyiliği için endişelenirdi.

Serafin iyi bir kraldı, güçlü bir liderdi ve Vivia da onun gibi davranırsa iyi bir kral olabilirdi. Eğer onun yanında durursa. *Zaferi de paylaşırdı, suçu da.* Bugünlerde kendine giderek daha çok yaptığı bu hatırlatmayla yüzünü ve duruşunu dikkatli bir ilgi haline getirdi. Sonraki iki saat boyunca onun başarıları, dehası ve Nubrevnan siyasetindeki ustaca gezintileriyle ilgili hikâyeleri dinledi.

Kraliyet kanadının dışında, Vivia saray kâhyası ve on sert askerle karşılaştı. Askerler Vivia'nın avluya yaklaşması üzerine selam verirken, Vivia'nın hayatı boyunca tanıdığı minyon bir kadın olan kâhya gülümseyerek eğildi.

Akşam rutinleri buydu: Babasına bilgi verdikten sonra Vivia ve kâhya saray bahçesinde ve mazgallarda yürürlerdi. Vivia, kâhyanın gün boyunca toplanan tüm istekleri, tüm dilekçeleri, tüm şikâyetleri okumasını ve saray çalışanlarının yaklaşmasına izin verilmesini dinlerdi.

Bahçıvanın erik ağaçlarından şikâyet etmesi için doğru zamandı.

Hızlı adımlarla yola koyuldular, rüzgâr etraflarını sarmıştı. Ufukta taze bulutlar toplanırken bahçelerin arasında dolaşıyorlardı.

Bir zamanlar bu bitkiler ve çakıl yollar özeldi, budanmıştı ve sadece dekorasyon amaçlıydı. Ancak on sekiz yıl önce Kraliçe Jana saray çalışanlarını serbest bırakmıştı. Birkaç yaz içinde, merkezdeki çeşmenin yanında sıra sıra elma ve armut ağaçları kök salmıştı. Sapsarı çiçekleri olan kabak sarmaşıkları yollara ve gül ağaçlarının etrafına yayılmış, batı köşesinde saraydaki gerçek lahana başlarından daha fazla lahana başı filizlenmişti.

Vivia'nın bakışları kraliyet bahçelerinde dokunulmadan kalan tek noktaya kaydı: kuzeydoğu tarafında, çitlerle çevrili ve ortasında bir zambak havuzu bulunan küçük bir çit. Burası Jana'nın en sevdiği yerdı. Vivia her zaman bunun yeraltı gölüne açılan kapının içeride olmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Yine de merak ediyordu...

"Burada bekle," diye mırıldandı uzaklaşmadan önce. Birkaç dakika sonra, ayakları onu büyümüş kemerin altından, paslı kapıdan geçirip annesinin bahçesine götürdü.

Her zamanki gibi görünüyordu. Sarmaşıklar toprakta çılgınca büyüyor, sadece gölet ve etrafında dalgalanan kedi kuyrukları tarafından engelleniyordu. Ağlayan bir söğüt uzun parmaklarını suyun kenarına uzatırken, yaban mersini çalıları en uzaktaki duvara doğru kontrolsüzce büyümüşü.

Vivia her gün, sarmaşıkların istila *etmediği* tek yer olan çakıllı yolda aceleyle ilerleyerek yaban mersini çalılarının arkasındaki gizli kapıyı hedefliyordu. Ve her gün bahçede başka bir giriş izi olmadığından emin oluyordu.

Göletten birkaç adım ötede tek başına bir bank duruyordu ve Vivia şimdi oraya doğru yürüyordu, çünkü Jana hep orada otururdu. Vivia tıpkı annesinin yaptığı gibi bankın üzerine doğru eğildi. Sonra tıpkı annesinin baktığı gibi sakallı süsen kümesine baktı.

Çiçekler, kedi kuyruklarının ötesindeki bir dizi toprak saksıda hâlâ kendi hallerinde duruyordu. Bunlar Vivia'nın şimdiye kadar gördüğü tek siyah süsenlerdi. Çoğu süsen mavi, kırmızı ya da mor renkteydi ama bunlar öyle değildi. Annesinin çok sevdiklerinden değildi.

Jana onları seyrederken konuşurdu. Sarhoş denizcilerin ya da kalbi kırıkların söylemeyi sevdiği "Eridysi'nin Ağıtı "ndan bir mısrayı tekrar tekrar okurdu. *Ancak ölümde hayatı anlayabilirlerdi. Ve sadece hayattayken dünyayı değiştirebilirler.* Sonra Jana tekrar okurdu. Ve tekrar, ta ki ona yakın olan herkes en az onun kadar çıldırana kadar.

Vivia üç nefes boyunca o çiçeklere baktı ama aklı geçmişte kaybolmuştu. Annesinin bakışları ve mırıldanışları. Önce seyrek, sonra haftada bir. Sonra günde bir kez...

Sonra sonsuza dek gitti.

Vivia bazı yönlerden annesine benziyor olabilirdi ama öyle değildi. Jana'dan daha güçlüydü. İçindeki karanlıkla savaşabilirdi.

Bu düşünceyle Viva banktan fırladı ve kemerli geçide doğru koşmaya başladı. Bu bahçede tuzak kapısından başka değerli bir şey yoktu. Burada sadece delilik ve gölgeler yaşıyordu. Sadece anılar ve ağıtlar.

ON İKİ

Skulklar.

Başkentin en pis, en kalabalık bölgesiydi. Hatta tüm Nubrevna'nın.

"Evim," dedi Cam, Merik'i içeri götürürken. Kullen'in kiracısından ayrıldığından beri söylediği ilk şeydi bu ve öyle bir ağırlıkla söylemişti ki - sanki bu kelimeyi dilinden çıkarmak için tüm gücünü harcamış gibi- Merik doğru düzgün bir cevap veremedi. Güneydeki ölmekte Nihar topraklarında bile yer vardı. Yiyecek vardı.

Gök gürültüsünün tepede yuvarlanması ya da yağmur damlalarının birkaç dakikada bir, zayıf ama yine de tehdit edici bir şekilde düşmesi yardımcı olmadı. Daha da kötüsü, deprem iz bırakmıştı. Çökmüş oluklar, buruşmuş çadırlar ve insanların gözlerindeki beyaz çerçeveli dehşet. Gerçi daha kötüsü de olabilirdi - Merik binaları deviren sarsıntılarla ilgili hikâyeler duymuştu.

Merik elinden geldiğince onu takip ederken, Cam uzun bacaklarıyla su birikintilerinden atlamakta ve sarhoşların etrafında dönmekte ustaydı. Onlar yürürken aklının bir köşesinde eski bir tekerlemenin iki dizesi çınlayıp duruyordu. *Aptal kardeş Filip, kör kardeş Daret'i kara mağaranın derinliklerine götürdü.*

Merik'in anlayamadığı şey ise onun aptal kardeş Filip mi yoksa kör kardeş Daret mi olduğuydu.

Sonra her şeyi unuttu, çünkü Cam aniden sola doğru kaymaya başlamıştı. Saniyeler içinde, Merik'i peşinden koşmak zorunda bırakarak gölgeli bir sokakta kayboldu. Fırtınalı akşam ışığı kayboldu; görüşü gölgelerle bulandı.

"Buraya," diye tısladı Cam ve onu iki bina arasındaki dar bir alana çekti. Orada durdular, Merik ağzı açık Cam'e bakıyordu ve Cam yaralı sol elini nefesini kesmek istercesine ağzına götürmüştü.

Birkaç dakika sonra sokakta yeni biri görünmeyince duruşu bozuldu. Eli yere düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Biri bizi gördü sandım." Sonra saklandıkları yerin kenarından başını uzattı. Duruşu daha da çöktü.

Merik'in düşüncesine göre bu, o günkü kolay kıvrma ve saklanmasına hiç benzemiyordu. "Kim takip etti?" diye sorduğunda, "Askerler," diye cevap verdiğinde, ona inandığından tam olarak emin değildi.

Konuyu uzatmadı. "Devam edebilir miyiz? Şehrin bize ihtiyacı var." *Vivia'yı durdurmak için*, demek istedi. *Daha fazla yiyecek, daha fazla ticaret kazanmak için*. Yine de sessizliğini korudu çünkü Cam'in azarlanmaya ihtiyacı yoktu. Yüzü zaten utançtan kızarmıştı.

"Elbette efendim. Özür dilerim efendim." Pin's Keep'e doğru yürümeye devam etti, ancak ne kadar sık kapüşonunu çekiştirdiği ya da yollarını kesen biri olduğunda irkildiği gözden kaçmıyordu.

Yine de çok geçmeden Merik ve Cam ahşap kulübelere dönüşen bir kümeyi yuvarladılar ve ünlü Pin's Keep önlerinde belirdi. Eski bir kule, Eski Şehir'den daha eskiydi. Şehrin surlarından ve belki de Stefin-Eckart'ın Su-Köprüleri'nden bile daha eskiydi. Merik yontulduğu taşın anlamıştı. Gün batımının ocak ateşi ışıltısı altında turuncuya dönen bir granit.

Nubrevna'ya kuzeyden gelen insanlar ilk yerleştiklerinde, anavatanlarından kara granit taşımışlar ve bu yeni toprakları kendi isteklerine göre dövmeye hazır olmuşlardı. Ama zamanla Nubrevna kendi ulusuna dönmüştü. Kendi halkı ve onlar da yerel toprakların sunduğu sonsuz kireç taşı kullandılar.

Tahta kalaslar ve yıkık dökük çadırlar kulenin dibine yaslanmıştı ve hastalık sesleri, ağlayan bebeklerin çığlıkları akşamın gürültüsünü . Skulks'taki her şey Merik'in hatırladığından daha gürültülüydü. Aynı zamanda daha pis kokuyordu ve çok daha kalabalıktı. Bazıları topallayan ve topalsız, bazıları öksüren ve güçsüz, bazıları kundaktan yeni çıkmış bir dizi insan kuleye açılan alçak kemerli geçitten dizilmişti.

Merik küfretti. "Herkesin önünde itebilir miyiz evlat?"

Cam kapüşonunun altından ona bilmiş bir yan bakış fırlattı. "Aşağıdaki girişi bulun efendim. Bu taraftan!" Böylece kız tüm kuyruğun yanından geçip kulenin arkasına geçti ve sonunda bir

paslı kapı. Burada, şişman kule, şehir duvarının eşleşen granitine doğru eğimliydi.

Kapıdan iki adım atınca sokağın sivri taşları sanki bir zamanlar merdivenler varmış gibi keskin bir şekilde alçaldı.

"Orada bekle." Cam alçalan güneşin artık ulaşamadığı bir gölgelik alanı işaret etti. "Ben kapıyı açayım, sen de kimse bakmıyorken içeri süzülebilirsin."

Merik tereddüt etti. Cam'in içeri girmesini istemiyordu -sadece buraya kadar gelmesine yardım etmesini istemişti, sonra da liderliği ele almak niyetindeydi- ama kız çoktan kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı çalmak için elini kaldırıyordu.

Safi'ninki gibi bir ses Merik'in ensesinden aşağı süzülse de, *seni bir daha göremeyeceğime bir his var*, Cam'in emrettiği gibi yaptı ve en uzak köşeye büzüldü.

Gölgelerin derinliklerine doğru ilerlerken, gün batımının ışıkları kuleye tam doğru açıyla vurarak arka kapının üzerine kazınmış harfleri aydınlattı. Önce bir p harfi, ardından yağmur, zaman ve kuş pisliklerinin harfleri yumuşattığı bir boşluk geldi. Sonra "IN'S KEEP" geldi.

Bu da Merik'in çocukluğundan beri kafasını kurcalayan bir sorunun cevabıydı: Sığınağın adı neden Pin's Keep'ti? İsmi altında, daha küçük harflerle KARANLIK HER ZAMAN YALNIZ DEĞİLDİR, AŞAĞIDAKİ GİRİŞİ BULUN yazıyordu.

Demek Cam şey buydu.

Alçak kapıya bir kez vurdu ve saniyeler içinde kapı ardına kadar açıldı. Isı ve buhar dışarı fişkırdı. "Kim var orada? Ön tarafta sıra var, biliyorsun... *Cam!*" diye bağırdı diğer taraftaki kadın. Sonra kız içeri çekti, o kadar hızlıydı ki Cam'in bol paltosu arkasında güve kanatları gibi çırpındı. "Varrmin! Hagfish'lerin kimi içeri aldığına inanamayacaksın!"

"Hayır, yapmayacağım," diye boğuk

bir cevap geldi. "Camilla Leeri!"

Kapı kapanmaya başladı. Merik kapıya doğru atlarken neredeyse kendi ayağına takılıyordu. Kapı kapanmadan *hemen* önce içeri girdi. Ve ancak içeri girdiğinde, kötü aydınlatılmış, çılgınca kalabalık bir mutfakta dururken, kadının *Camilla* dediğini fark etti.

Yani Cam değil -Merik'in daha önce hiç duymadığı bir isim- Camilla. Eğer duyduysa, sağlam bir Nubrevnan kadın ismiydi.

Bu da kurcalayan başka bir sorunun cevabıydı.

Merik kapüşonunu kontrol ettikten sonra Pin's Keep'in mutfağına doğru yola koyuldu. Birkaç işçi ona doğru baktı ama onun dışında kimse ona aldırış etmedi.

Gözlerinin altında Yargı Meydanı dövmeleleri olan dört kişinin yanından geçti ve göğsü ısındı. Nefesi hızlandı. Suikastçı Garren burada satılmıştı; burası Merik'in kız kardeşinin planlarının kalbiydi - bunu *hissedebiliyordu*.

Nihayet Merik mutfaktan çıktığında, önünde dar bir giriş yolu uzanıyordu. Koyu renkli alçak kirişli tavanlar bir geminin karnını akla getiriyordu ama dışarıda dalgalar çarpmak yerine içeride dalgalar çarpıyordu.

Pin's Keep, üç farklı kapıdan akan kalabalıklarla yaşadı, nefes aldı. Bir grup sadece birkaç adım aydınlık bir odaya geçti. Bir hasta odası -Şifacı cübbesi giymiş işçileri gözden kaçırmak mümkün değildi. Başka bir grup sola, daha karanlık, daha sessiz bir alana doğru ilerledi ve son akım kahkahaların ve seslerin uğultusuna doğru dümdüz ilerledi.

Bu dalgalı denizlerin üzerinde belirgin hiçbir şey duyulmuyordu; ne bir konuşma, ne bir kişi, ne de bir düşünce. Pin's Keep'in kaosu Merik'in kafatasının içindeki her boşluğu dolduruyordu.

Kasları gevşedi. Bağırsaklarında her zaman var olan öfkenin bir kısmı çözüldü.

-Daha yumuşak bir şeyle yer değiştirdi. Daha yaşlı bir şeyle. Hüzünlü bir şey.

Kraliçe Jana haftada iki kez buraya gelir, Merik ve Vivia da haftada iki kez itaatkâr bir şekilde onları takip ederdi. Ta ki Merik'in babasının Merik'in büyüsunün Vivia'nınki kadar güçlü olmadığını öğrendiği güne kadar. Ta ki Serafin'in Merik'i güneydeki dışlanmış teyzesinin yanına gönderdiği güne kadar.

Merik'in gözleri kapandı. Buraya kendisi için gelmemiştii. Haksızlığa uğrayanlar, kötüler için buradaydı.

"Efendim?" Cam'in nazik tutuşu koluna yerleşti. Aynı anda hem tanınabilir hem de hoş karşılanabilir. Fırtınada bir çapa.

"Ben iyiyim." Merik kollarıyla oynadı. "Kayıtların tutulabileceği bir ofis ya da özel bir alan arıyorum. Fikri olan var mı?"

"Hye." Gülümsemeye çalıştı ama sırtıması zordu. Hatta kaçamaktı.

Merik nedenini tahmin edebiliyordu. *Camilla*. Kulak misafiri olduğu için endişelenmiş olmalıydı, bu yüzden toplayabildiği tüm huysuzlukla, "Ne tarafa *evlat*? Kaybedecek zaman yok."

Gülümsemesi genişleyerek gerçek bir şeye dönüştü. "Ana odaya doğru." Merik'in pelerinini tuttu ve onu kanaldaki katırların çektiği kayıklardan biri gibi kabaca çekti.

Kulenin ana mekânına doğru attığı her adımda müzik hissi daha da artıyordu. Önce ayak tabanlarında bir ritim. Sonra bağırsaklarına, göğsüne yayılan bir titreşim. Sonunda kapıdan içeri girdiğinde şarkı ve sesler üzerine yuvarlandı.

Merik ve Cam büyük bir salondaydı, yeterince aydınlatılmamıştı ama biberiye kokusuyla baharatlanmış ceset kokusuyla kaynıyordu. Koyun suyu.

Merik'in ağzı sulandı. En son ne zaman *sıcak* bir yemek yediğini hatırlayamıyordu. *Jana'da yemiş olmalıydı, bu kadarı kesindi.* Midesi homurdandı ve döndü.

Cam en uzak köşedeki döner merdiveni işaret etti. "Eskiden bu merdivenlerin tepesinde bir dolap vardı efendim, ama şimdi bir ofis."

Mükemmel. "Biraz yiyecek al," diye emretti Merik. "Yakında döneceğim."

"Ben de seninle geliyorum." Merik dönerek uzaklaşırken onu takip etmeye çalıştı ama Merik onu en sert, en soğuk bakışlarının altında kıstırdı.

"Hayır evlat, kesinlikle benimle gelmiyorsun. Yalnız çalışıyorum."

"Ve sonra her seferinde yakalanıyorsun-"

"Burada kal. Burada kal." Merik, o takip edemeden kalabalığın arasına daldı. Merdivenlere ulaştığında kalabalıktan sıyrıldı ve iki basamak çıktı. Cam'i kontrol etmek için burada durakladı. Ama kız iyiydi, güveç kuyruğuna girmişti. Yine de Merik'e doğru bakmaya devam etti, kapüşonuyla telaşlanıyordu.

Uzun, sığ bir nefes alan Merik parmaklarını kıvırdı. Gücünü içine çekti -Tıpkı Kullen'in ona on yıldan daha uzun bir süre önce öğrettiği gibi, iki çocuk sahilde oynuyor ve büyülerini anlamaya çalışıyorlardı.

Sonra nefesini verdi ve sıcak bir filizi merdivenlerden yukarı, tepesinde hangi oda bekliorsa oraya doğru kıvrılarak gönderdi.

Rüzgârları kimseyle karşılaşmadı. Oda boştu.

Cam'i kontrol etmek için son bir kez baktıktan sonra Merik pelerinine sıkıca sarıldı ve yukarı çıktı.

Bir ofis ve bir yatak odası. Merik'in Pin's Keep'in yemek salonunun üstünde bulunduğu şey buydu. Oda ile çatı arasındaki tavan arası, sıkışık bir yaşam alanına dönüştürülmüştü.

Asıl soru, ne zaman olacağı idiJana'nın ölümünden sonra Pin's Keep'in idaresi Serafin'e, o da hizmetkârlara devretmişti. Bu da

Merik, Vivia'nın yönetimi devraldığını ilk kez üç yıl önce Lovats'a geri taşıdığında duymuştu. Yine de bu alan çok açık bir şekilde ona aitti.

Açık bir pencerenin altında bir kanepede sarkıyordu. Arkası, güve yemiş köşelerine rağmen, Nihar ailesinin deniz tilkisi sancağıyla işlenmiş, özenle katlanmış bir yorganla kaplıydı. Pencerenin bir köşesinden sarkan uyumlu bir perde, kötü takılmış panjurların cereyanı engellemekte pek işe yaramadığını gösteriyordu.

Merik gözlerini perdelerden ayıramıyordu. Başka bir pencerenin, tıpkı bunun gibi sarayın unutulmuş bir kanadına sıkışmış başka bir mekânın anısını çağrıştırıyorlardı.

Vivia bulmuştu. Süslemişti. Ve bir süreliğine Merik'in de onunla birlikte eğlenmesine izin vermişti. Oraya *tilkimin ini demişti* ve Merik oyuncak askerlerle oynarken o da kitap üstüne kitap okumuştı... kitap üstüne kitap.

Sonra anneleri ölmüştü ve yas çelenklerini ateşe verip su köprülerinden aşağı attıktan ve saraya geri döndükten sonra Vivia hemen kendini tilki inine kilitlemişti.

Merik'in bir daha içeri girmesine izin verilmedi.

Fırtınanın ıslak esintisinde bir güve kanat çırparak Merik'in gözüne çarptı. Onu şimdiki zamana geri çekti. Tahtaların duvar desteği ve raf olarak çift görev yaptığı odanın en aydınlık köşesine doğru kanat çırpı.

Merik sürünerek yaklaştı. Adımlarını yavaş atmaya dikkat ediyor, her bir omurgayı incelerken bakışlarını sabit tutuyordu. *Rüzgârla birlikte hareket et, demişti Usta Avcı Yoris Merik'e. Akıntıyla birlikte hareket et. Çok hızlı olursan Prens, avın sen onlara ulaşmadan çok önce seni fark eder.*

Yoris, Nihar'ın silahlı adamlarını idare etmişti ve Merik -ve Kullen de -Zayıf askerin izini sürmek için sayısız saat harcamıştı. Yaptığı her şeyi taklit ederek.

Merik şimdi onu taklit ediyor, yavaşça hareket ediyordu. Dikkatlice. Hız dürtüsüne direnerek. Sonunda en üst rafta işe yarar bir başlık bulana kadar. *Yargı Meydanı Satışları, 19. Yıl*, yazıyordu ve Merik'in dudaklarının kenarında bir gülümseme oluştu. İçinde Garren'in adını bulduğunda gülümsemesi daha da arttı.

Judgment Square'den Y19D173 satın alındı. Serrit Linday ile yiyecek karşılığında çiftlik işçiliği için takas edildi.

"Takas edildi," diye mırıldandı Merik. "Serrit Linday'e." Gözlerini kırıştırdı. İsmi ikinci kez okudu. Ama hayır, kesinlikle hâlâ Serrit Linday yazıyordu.

Merik'in bulmayı beklediği şey bu değildi. "*Nihar Koyu'na kardeşimi öldürmek için gönderildim*" yazan bir not bulmayı kesinlikle beklemiyordu ama Garren'ı *Jana*'ya yapılan saldırıyla ilişkilendirecek bir şey bekliyordu.

Bunun yerine, zincirde tamamen yeni bir halka bulmuştu. Merik bir yemin tıslayarak kitabı kapadı. Cam'in sözleri kulaklarını çınlattı. *Ya seni öldürmeye çalışan kız kardeşin değilse?*

Ama oydu. O olmalıydı, çünkü mantıklı olan tek suçlu oydu. En genç Linday'in, yani asil bir hıyarın, Vivia'nın çocukluk arkadaşı olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Bu başka bir halka olabilirdi ama zincir hâlâ Vivia'ya uzanıyordu.

Merik kitabı rafına geri koyduğunda, güve kendini bir Ateşböceği fenerinin içine hapsedmişti. Saniyeler içinde ölmüştü ve dumanın pis kokusu keskin limonu kısa süreliğine bastırdı. ^{k'1'2}

Merik yarım nefes boyunca daha parlak yanan aleve baktı. Güveden çıkan dumana. Sonra bakışlarını zorla Vivia'nın masasına çevirdi. Aslında bir masaydı. Önemli mesajları saklayabileceği bir çekmecesine ya da altında kilitli bir kutusu yoktu. Yine de Merik kâğıt yığınlarını hızla karıştırdı. Aralarını, arkalarını, altlarını kontrol etti.

Altı desteyi karıştırdı ama ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Sadece bitmek bilmeyen envanterler ve hesaplar, neredeyse basılmış gibi görünen küçük, eğik bir karalamayla yazılmıştı.

Gözleri farklı bir yığına, karalanmış hesaplamalara, sayımlara ve notlara takıldı. Okunaklıydı ama o kadar keskin eğimliyd ki rakamlar neredeyse yataydı.

Ve hepsi geçti. Kızgın bir kalemle çizilmiş. Gelen insan sayısına (gün bazında) karşılık gelen yiyecek miktarı (gün bazında ve sarayın katkısı çıkarılmış olarak), her şeyi ödemek için harcanan bozuk para miktarıyla vurgulandı.

Rakamlar tutmuyordu. Yakınından bile geçmiyordu. Açlar ve evsizler, gelen yiyecek ve fonlardan çok daha ağır basıyordu. Noden'in nefesi, ne kadar *büyük* bir rakamdı. Her gün yatak umuduyla on altı yeni insan geliyordu ve kırk dört kişi daha yiyecek arıyordu.

Eğer Pin's Keep'e kaç kişi barınmak, yemek yemek ve şifa bulmak için gelebildiyse, kaç kişi *gelemedi*? Merik anavatanının

Yirmi yıldır böyleydi ve işler sadece son zamanlarda cehennem sularının derinliklerine gömülmüştü. Ama bu rakamlar...

Merik'in fark ettiğinden çok daha kötü bir Nubrevna'ya işaret ediyorlardı.

Çelik gibi bir iç çekişle masanın üzerindeki son desteye doğru ilerledi. Ortasında kırıksıklıklar olan büyük bir kâğıt en üstte duruyordu.

Sarnıçların, yani şehrin altında su ve kanalizasyon taşıyan geniş tünel ağının haritası. Merik heyecanla eğildi, çünkü haritada üzerinde kocaman bir X işareti olan bir nokta ve köşeye karalanmış, biri daire içine alınmış günün altı saati vardı. Belki de bir buluşma yeri ve saati?

Merik haritayı yığından çıkardı ve zaten kırıksık olan çizgiler boyunca katladı. Tam kemerine sokuyordu ki üzerine bir ürperti çöktü. Buz ve güç ve "Onu yerine koy lütfen" diyen bir ses.

Oh, Noden onu asmış. Merik bu sesi tanıyordu. Stacia Sotar gelmişti.

Merik başını hafifçe çevirdi, kapüşon yüzünü kapatıyordu. Tek ihtiyacı olan açık pencereye ulaşmaktı. Tek bir sıçrayışla özgür olacaktı.

Ya da öyle sanıyordu, ta ki su bacağından yukarı çıkana kadar. Kıvrıldı, kıvrıldı ve daraldı, buzdan bir prangaya dönüşerek dondu - çünkü elbette nasıl unutulabilirdi ki? Stix tam bir *Su Cadısı*'ydı. Bu durum Merik'e tek bir seçenek bıraktı: Karanlığa teslim oldu.

Fury oldu.

Rüzgarları patladı. Buz kırıldı. Merik uçmaya hazır bir şekilde bacağını çekti.

Buz eridi. Yukarı doğru buharlaştı, haşlandı ve harap olmuş yüzünü yaktı.

Merik kendini tutamadı. Masanın üzerinden atlayıp diğer tarafa düşmeden önce acısını kükredi.

Buz, duvarı döven bir spreyci halinde yukarı fırladı ve Merik'in kafa derisini yardı. Başlığı düşmüştü. Yine de hareket etmeye başlamıştı. Pencereye doğru dört ayak üzerinde sürünüyordu. Stix'in daha fazla büyü çektiğini hissetti. Kolayca, sanki bu dövüş daha yeni başlamış gibi.

Ayağını yere vurdu ve odadaki su bir anda sise dönüştü. Merik hiçbir şey göremiyordu.

Zayıf bir rüzgârla pencereye doğru bir yol açtı. Sis kıvrıla kıvrıla uzaklaştı. Merik ayağa kalktı ve koştu.

Yine de olabileceğinden korktuğu gibi, Stix yoluna çıktı. Sağa doğru döndü, rüzgârı onu kendi sisi içinde bulandırmak için yükseldi. Stix dönerek yanından geçmeden kızın eli uzandı ve bileğini yakaladı.

Buz, ön kolunu yırtarak onu kendisine kilitledi.

Gözleri buluştu, onunki Noden'in Cehennemi kadar karanlıktı ve genişliyordu. İnceliyordu, tam dudakları ayrılırken.

O beni tanıyor. Ölüm dışında olabilecek en kötü sonuç buydu. Tanınmak Merik'in planladığı her şeyi sona erdirecekti.

Stix'in boğazından çıkan sesin *Merik, Prens* ya da *Amiral* olmaması dışında. "Öfke," diye nefes aldı ve anında sis donarak kara dönüştü. Bir telaş

zararsız bir şekilde sürükleniyor. "Sen... gerçeksin."

Yeni bir soğuk -içinden gelen bir soğuk- Merik'in göğsüne çarptı. *O kadar* kırılmıştı. Tanınmaz haldeydi. Her ne kadar kendine onun miyop olduğunu, kendisinden birkaç santim uzakta olmadığı sürece yüzünü tanıyamayacağını söylemeye çalışsa da... Gerçeği biliyordu. Görülmeye değer bir dehşetti. O Fury'di.

Ama bu duraklama bir hediye idi. Kullanabileceği bir an.

"Ben Öfke'yim." Bu sözlerle, bu onaylamayla Merik'in sırtından aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Öfkeye kapıldı.

Güç, güç, güç. "Bırak beni," diye emretti.

Stix itaat etti. Eli geri çekildi; buz geri çekildi - ama kolunu yırtmadan önce değil. Derisini de.

Merik pencereye doğru hamle yaptı. Kafa üstü, panjurları ve limon otunu geçerek. Kiremitleri ve olukları geçti. Aşağıdaki eski, dar sokağa doğru ilerledi.

Rüzgâr onu yakaladı. Pürüzlü kaldırım taşlarına çarpmadan önce dik dönebilmesi için onu kucakladı.

Botları yere değer değmez koşmaya başladı. Yine de iki kez arkasına baktı. Birincisi, Cam'in yakınlarda olup olmadığını görmek içindi ama kız yoktu ve Merik onu aramak için geri dönemezdi.

İkinci olarak, Stix'in takip edip etmediğini görmek için arkasına baktı.

Ama yapmadı. Mum ışığı ve yağan karla halelenmiş açık pencereden onu izlemekle yetindi.

ON ÜÇ

Iseult ve Aeduan sessizce yediler. Çenesi düzenli bir şekilde çalışıyordu. Ayı tuzağından ayrıldığından beri tek kelime etmemişti.

Iseult bunu beklemiyordu. Yine de Threads'i hiç bu kadar özlememişti. Dünya öylesine boş, öylesine renksizdi ki, yanında insanlar yoktu ve haftalar sadece ona sürtünen uzak saç telleriyle geçmişti. Şimdi, nihayet yeniden bir insanla karşılaştığında, o renksizdi. İpliksiz. Boş.

Beden dili, ifadeler; bunlar Iseult'un daha önce çözmek zorunda bulmacalardı. Yine de Threads Kan Cadısı'nın üzerinde gezinirken, onun yüzündeki her hareketi dikkatle incelemesi gerekiyordu. Kaslarındaki her dalgalanmayı.

Pek fazla yapmazdı. *Bir İplik Cadısı kadar soğukkanlı*, derdi annesi. Gretchya bunu bir iltifat olarak söylerdi, çünkü elbette İplik cadılarının duygularını göstermemesi gerekirdi. Yine de Iseult'a hakaret gibi gelirdi, çünkü bu söz asla ona yönelik değildi. Gretchya bunu sadece diğer insanlar için kullanırdı; durağanlıkta, sakinlikte Iseult'un asla olamayacağı kadar iyi olanlar için.

Iseult Aeduan'ı gözlemledikçe, ondan yayılan bir duyguyu daha çok hissetti. Güvensizlik.

Yemek yerken sert ve hazır bir şekilde oturmuştu. Gözleri Iseult'u hiç terk etmiyor, küçük kamp alanında hareket ederken onu izliyordu. *Hayatımı kurtardı*, diye düşündü Iseult yemek yerken *ve bunun için benden nefret ediyor*.

Yine de Iseult güvensizliğe ve nefrete alışkındı. Ve eğer bu duygular öldürebilseydi, onu uzun zaman önce öldürmüş olurlardı.

"Biraz daha?" Kamp ateşini, tükürüğüne saplanmış son gri balığı işaret etti.

Kan Cadısı boğazını temizledi. "Bıçaklarım nerede, İplik cadısı?" İnatla hâlâ Dalmotti dilinde konuşuyordu.

Bunun üzerine Iseult inatla Nomatsi dilinde cevap verdi: "Saklı."

"Peki ya diğer taler'larım?"

"Çok uzakta."

Kan Cadısı'nın parmakları kıvrıldı. Ayağa kalktı. "İstersem cevabı boğazından zorla alabilirim."

Yapamazdı ve ikisi de bunu biliyordu. Veñaza Şehri'nde onun kanını koklayamadığını ya da kontrol edemediğini itiraf ederek onun üzerindeki tüm gücünü kaybetmişti.

Yine de Iseult kendi çenesi yukarıda ve omuzları geride onun duruşuna uyarken, kalbinin çok hızlı attığını fark etti. Şimdiye kadar planındaki her şey tahmin ettiği gibi gitmişti -umduğu gibi. Ama şimdi... Şimdi tuzağındaki son düğümdü.

"Paralarını sana geri vereceğim," dedi, kekemeliğinin geçtiğine şükrederek, "ancak benim için birini avlarsan."

Tüm vücudu bir yılanınki gibi gerildi. Birkaç nefes boyunca hiçbir şey olmadı. Uzaktan gök gürledi. Rüzgâr çıkıntıya doğru eserek üzerlerine püskürttü. Yine de Aeduan kılını bile kıpırdatmadı.

Sonunda mırıldandı: "Yani... bana ihtiyacın var."

"Evet. Safiya fon Hasstrel'in izini sürmek için."

"Truthwitch."

Iseult bu kelime karşısında irkildi. En ufak bir irkilmede bile Aeduan'ın gördüğünü biliyordu. Onun fark ettiğini biliyordu.

"Doğrucu Cadı," diye kabul etti sonunda, bu kelimeyi yüksek sesle söylemenin ne kadar tuhaf olduğuna hayret ederek. Biri duymasın diye altı buçuk yıldır söylemeye cesaret edemediği tek kelimeyi. Yanlışlıkla Safi'yi hapse ya da ölüme lanetlemesin diye. "Safi'yi Marstoklar aldı ama nerede olduğunu bilmiyorum. Sen, Kan Cadısı, onun izini sürebilirsin."

"Bunu senin için neden yapayım ki?"

"Çünkü sana paralarının geri kalanının nerede olduğunu söyleyeceğim."

İki adım daha yaklaşarak ölü ateşin etrafında daireler çizdi. Göz kırpmak yok.

Başka tarafa bakmak yok. "Bana kendi gümüş talerlerimle mi ödeme yapacaksınız?"

Yani paralar onun. Iseult, Mathew'un mahzenine nasıl ve neden bilmiyordu ama yine de bu pazarlık kartını kullanacaktı.

Onun başını sallaması üzerine Aeduan güldü. Şok ve inançsızlıkla mırıldanan bir ses. "Paramı alıkoymana ne engel olacak? Senin için Truthwitch'i bulduğumda, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğini nereden bileceğim?"

"Safiya fon Hasstrel'i bulduğunda onu elinde tutmaya çalışmayacağını nereden bileyim?" diye karşı çıktı Iseult. Daha önce yaptığı gibi onu

çalışmayacağını?"

Kan Cadısı tereddüt etti, sanki en çok hoşuna gideni seçmeden önce birkaç konuşma seçeneğini hızlıca gözden geçiriyordu. Ya da amacına en iyi hizmet edenini.

Bir Threadwitch kadar havalı.

"O zaman iş zamanlamaya kalacak." Bileklerini döndürdü. "Kim kime önce ihanet edecek."

"Bu kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

Ona doğru bir adım daha attı, bu seferki aralarındaki mesafeyi kapatacak kadar uzundu. Iseult göz temasını korumak için çenesini kaldırmak zorunda kaldı.

"Sen benim efendim değilsin Threadwitch. Sen benim işverenim değilsin. Ve hepsinden önemlisi, benim müttefikim değilsin. Bir süreliğine aynı rotada seyahat ediyoruz, o kadar. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"O halde," diye devam etti, hala Dalmotti'de, her zaman Dalmotti'de, "kabul ediyorum."

Iseult'un parmaklar Kürklü, Yumruklar için tutmak
kendisi itibaren tepki vermekten. İçinden ne kadar
rahatladığını açığa vurmaktan.

Geliyorum, Safi.

Göz temasını kesmek ve tamamen dönmek için son ana kadar bekleyerek arkasını döndü. Sonra kireçtaşı duvarda aşağıya doğru yığılmış şişman mantarların bulunduğu gölgeli bir köşeye doğru yürüdü. Bir çömeliş, bir tutuş ve elleri deriye dokundu.

Baldric'e karşı nazikti, bıçak kabzalarının sıyrılmamasına ya da derinin sürüklenmemesine dikkat ediyordu. Islak toprağı geçerken bile deriyi uzun ve tokaları sessiz tuttu.

Ona uzattı. "Yağlanmaları gerekiyor."

Tepki vermedi. Sadece kılıçlarını göğsünde yeniden bağladı, çıkıntının kenarına doğru yürümeden önce metodik ve sessiz bir şekilde. Yağmur üzerine buğulanmıştı ve Aeduan ormanda uyandığından beri ilk kez Iseult'nun ciğerleri hava alacak kadar genişlemişti.

Ona yardım edecekti. Onu öldürmeyecekti.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu iplik taşını kavrayarak. *Geliyorum Safi.* "Kaybedecek zamanımız yok."

"Bu havada ilerleyemeyiz ve yakında karanlık çökecek." Omzunun yanındaki tokayı çekiştirirdi; bıçaklar uyarırcasına şingirdadı. "Biz

Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkın."

Sonra Kan Cadısı nemli toprağın üzerinde bağdaş kurdu, gözlerini kapattı ve bir daha konuşmadı.

Cehennem Ozanı komutan ormandan döndü, Zander'in çantasını karıştırırken hareketleri dengesizdi. Safi'nin bakışlarının kendisini delip geçtiğini fark ettiyse de belli etmedi.

Gece yaklaşıyordu. Safi kamp kurabileceklerini umuyordu ama kaderin cilvesi şu ana kadar ona pek iyi davranmamıştı.

Komutan kurutulmuş eti çıkardı ve miğferini hafifçe indirdikten sonra çantanın yanına koydu. Bir güneş ışını orman örtüsünü yararak içeri girdi. Boynunun arkasında, kanın kabuk bağladığı yerde parladı.

Ve beyaz bir bezin yerde.

Yarasını iyileştirmek için ormana gitmişti. Safi bunun için hayatını ortaya koyabilirdi. Sol kolunu zorlukla hareket ettirdi; sol omzu biraz daha büyük görünüyordu, sanki bandajlar derisinin içindeki boşluğu doldurmuştu.

Kanlı bir yara o zaman. Safi'nin dudakları bu küçük talih kuşu karşısında kıpırdadı. Onu yumrukladığında yarayı yeniden açmış olmalıydı ve bu da kan kaybettiği anlamına geliyordu. *Bu da zayıfladığı anlamına geliyordu.*

Dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı.

Cehennem Ozanı fark etti. "Kendini beğenmiş gibi bakma, Kâfir. Ağaca bağlı olan sensin."

Yakında bağlanacaksın, diye düşündü, yine de gülümsemesini sildi. Hilelerini ele vermenin bir anlamı yoktu. "Ben sadece manzarayı seyrediyordum, Cehennem Ozanı. Miğferin olmadan çok daha iyi görünüyorsun."

Caden'ın alnında güvensiz bir çizgi belirdi ve o artık miğferi olmadan Caden'dı. Onu kaçak bir hayata mahkûm eden Yontulmuş Hilekâr. Av olarak yaşadığı bir hayata.

Caden yaklaştı. Safi bağlı olmasaydı, ulaşabileceği mesafeye gelene kadar tekrar yaklaştı.

Bir şerit kurutulmuş et uzattı. "Domuz göbeği?"

"Lütfen." Kirpiklerini kırıştırdı. "Ve teşekkür."

Alnındaki çizgi derinleşti ve hızla Safi'nin bağlı kollarını ve ayaklarını inceledi. Ama kız hâlâ sıkı sıkıya bağlıydı. "Neden bu iyi ruh hali, Kâfir? Bu güzel tavırlar niye?"

"Ben bir domna'yım. En çirkin kurbağaya bile gülümseyebilir ve onu pohpohlayabilirim.

mükemmel yerleştirilmiş siğiller."

Nefes nefese kaldı, tam olarak gülmedi. Caden domuz etini uzattı; Safi'nin dudaklarından birkaç santim ötede duruyordu ve onu boynunu uzatmaya zorluyordu. Çiğnemeye ve yırtmaya. Alçaltıcı. Zayıflatıcı.

Bu yüzden Safi çiğnedikçe daha da neşeyle sırttı. Ve tuzlu sertlik boğazına sığmadan önce biraz daha çiğnedi. "Bu... kuru" diye mırıldandı. "Biraz su alabilir miyim?"

Caden tereddüt etti, bir gözü kısılmıştı. Safi'nin taro masalarında geçirdikleri geceden hatırladığı bir bakıştı bu. *"Düşünüyorum ve düşündüğümü görmeni istiyorum"* diyen bir bakış.

Sonra Caden reddetmek için bir neden görmemiş gibi omuz silkti ve kalçasından yarısı boşalmış bir su torbası çıkardı. Safi'nin dudaklarına götürdü ve Safi suyu geri yuttu.

Torbayı boşaltmasına izin verdi. Dudaklarını yaladıktan sonra "Teşekkür ," dedi.

O da gerçekten ciddiye.

Başını salladı ve çantayı kemerine yerleştirdi, sol parmaklarının hoşlanmadığı belli olan bir hareketti bu.

"Yaralandın mı?" Safi mırıldandı.

"Cehennem Ozanlarına zarar verilemez," diye mırıldandı.

"Ah," diye nefes aldı Safi. "Bu, masum cadıları öldürürken işini çok daha kolaylaştırıyor olmalı."

"Ben asla masum cadıları öldürmedim." Başını eğmiş, hâlâ çantasını bağlamaya çalışıyordu. "Ama kafirleri öldürdüm."

"Kaç kişi?"

"Dört. Teslim olmadılar."

Safi gözlerini kırptırdı. Onun cevap vermesini beklemiyordu ve büyüyle onu okuyamasa da doğruyu söylediğinden şüpheleniyordu. Dört kâfiri öldürmüştü; ya onların ya da kendisinin hayatı söz konusuydu.

"Peki ya az önce katlettiğin Marstok gemisi? Onları da cinayet listenizde sayıyor musunuz?"

"Hangi gemi?" Kaşlarının arasındaki çizgi geri döndü. Bakışları sonunda yukarı kaydı.

"Yakıp köz haline getirdiğin. İmparatoriçe ve benim içinde olduğumuz."

"Biz değildik." Sağ omzunu zıplattı, Lev'e doğru belli belirsiz bir jest yaptı.

ve Zander. "Lejna'dan beri sizi takip ediyoruz."

"Yalanlar."

Bir huff daha -bu seferki şüphesiz bir kahkahaydı, çünkü yüzünde sinsi bir yarım gülümseme belirdi. "Büyücülüğünün hâlâ üzerimde işe yaramadığını gördüğüme sevindim, Kâfir."

Safi'nin kendi gülümsemesi durakladı. Bu konuda numara yapamazdı. Onu gerçekten okuyamıyordu. Bu yüzden bir kez olsun dürüstlüğü seçti. Sırıtişının kaybolmasına izin verdi ve kaşları çatıldı. "Neden? Neden sihrim senin üzerinde işe yaramıyor?"

"Cehennem Ozanlarına büyü yapılmaz."

"Biliyorum," dedi basitçe. "Nedenmiş o?"

Çenesinin ucunu, yara izinin aşağı indiği yeri kaşdı. "Sanırım amcan sana hiç söylemedi.

Tek bir adım geri çekildi. "Büyü, cadılık, güç. Bunlar yaşayanlar için Heretic. Ama biz?" Caden göğsünü sıvazlayarak brigandinin metal plakalarını şingırdattı. "Biz Cehennem Ozanları çoktan lanetlendik. Biz zaten ölüyüz."

Etrafındaki karanlık çamları ve meşeleri tararken Aeduan'ın cebindeki ok ucu alev almış gibiydi. *Önce kim kime ihanet edecekti?* Threadwitch'le yaptığı anlaşmanın üzerinden bir saat geçmişti ama Aeduan hâlâ kendine bu soruyu soruyordu.

Yağmur nihayet durmuştu. Manastırdaki yağmurlar gibi yavaş yavaş değil, aniden *kesilmişti*. Bir an fırtına. Bir sonraki an fırtına yok. Güney havası böyleydi: tüm sert çizgiler ve atımların üzerine saldırmak için bekleyen doğa.

Yağmur durduğu anda gecenin böcekleri de ortaya çıktı. Ağustos böcekleri şakırdadı, güveler uçtu ve onları yiyen yarasalar da uyandı. Donuk siyah bir gökyüzünün üzerinde süzöldüler ve çaprazlama uçtular. Sonunda bulutlar kayarak yıldız ışığını ortaya çıkardı ve Aeduan Uyuyan Dev'in yükselişini izledi - her zaman kuzeyi gösteren o parlak yıldız sütunu.

Threadwitch uyuduğu için onu tek başına izledi. Konuşmalarından kısa bir süre sonra, çıkıntının en kuru köşesine yerleşmişti. Birkaç dakika sonra da uykuya dalmıştı.

Aeduan onun ne kadar çabuk kendinden geçtiğini merak etmekten kendini alamadı. O yan pozisyonun ne kadar sefil olduğunu. Ya da gardını tamamen düşürmek için ne kadar korkusuz olduğunu.

Ya korkusuz ya da aptaldı ve bıçaklarla yaptığı numaraya bakılırsa ikincisiydi. Yine de Aeduan'ı bu çılgın ortaklığa ustalıkla çekmişti. *İlk kim kime ihanet edecek?*

Aeduan'ın kesin olarak bildiği tek şey bunun bağlantılı olduğuydu. Ok ucu. Pürist rahip Corlant. Ve Aeduan'ın kayıp paraları. Aeduan henüz nasıl olduğunu göremese de hepsi birbiriyle bağlantılıydı.

Cebindeki ok ucunu bıraktı ve ormanda sessizce, kasıtlı olarak ilerledi. Yakınlarda bir dere vardı; yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Kıyıda, gölgeliklerin daha az örtülü olduğu bir yer buldu. Yıldız ışığı . Su gürül gürül akıyordu.

Aeduan önce baldrisini, sonra da gömleğini çıkardı. Ayı tuzağından ayrıldığından beri eski yaralarını kontrol edecek vakti olmamıştı. Sürpriz olmayan bir şekilde yeniden açılmışlardı. Ama dikkatli bir dokunuş sadece kurumuş kanı ortaya çıkardı.

Aeduan sinirli bir şekilde iç çekti. Gömleği ve pantolonu mahvolmuştu. Orman umursamazken, insanlar umursayacaktı. Threadwitch umursardı.

Önemli değil. Kan Aeduan'ın bir parçasıydı ve kan lekeleri onu daha önce hiç yavaşlatmamıştı. Buraya kadar gelmişti. Devam edecekti.

Yine de bir nedenden ötürü kendini gömleği donmuş dereye sokarken buldu. Kendini ovalayarak temizlemeye çalışırken buldu. Ama kan oturmuştu ve kaldırılamıyordu.

Tıpkı yıllar önce aldığı yaralar gibi. *Koş çocuğum, koş.*

Aeduan soğuktan titreyerek göğsünü tırmalamaya başladığında, karşı kıyıda bir şeyin hareket ettiğini gördü. İlk başta bunun gözlerinin bir oyunu, karanlığın bir oyunu olduğunu düşündü ve aklına eski bir şarkı geldi. Babasının daha önce söylediği bir şarkı... her şeyden önce.

*Gölgelerde gördüklerinize asla güvenmeyin,
Trickster için karanlıkta ve gölgelerde saklanır.
Bir ağacın tepesinde ya da yerin derinliklerinde,
Trickster etraftaysa asla güvenme.*

Aeduan başını salladı. Su püskürdü. Bu melodiyi uzun zamandır düşünmemişti. Başını bir kez daha salladı, bu kez gözlerindeki hileleri temizlemek için.

Yine de hareket hâlâ oradaydı. Ormanın içinde kümeler halinde titreşen ince bir parıltı. Aeduan ne kadar uzun süre gözlemlerse

kümeler büyüdü. Sanki bulutlar dağılıp yıldızlı bir gökyüzü ortaya çıkarmış gibi daha katı ve belirgin bir şekilde tanımlandı.

"Ateşböcekleri," dedi arkasından bir ses. Bir an içinde Aeduan onu kıyıdaki bir meşeye sıkıştırdı.

İkisi de orada durdu. Bakıyorlardı. Threadwitch sırtını gövdeye dayamış ve ellerini Aeduan'ın göğsüne dayamıştı. Adam ön kolunu kadının boğazına dayamış, su damlatıyordu.

İki derin nefes aldı ve onu serbest bıraktı. "Daha dikkatli ol," diye tersledi ve uzaklaştı. Gerçi onunla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğunu söyleyemiyordu. Tek bildiği kalbinin göğsünde titrediğiydi. Kanı ve büyü kulaklarında kükrüyordu.

Onun geldiğini koklamamıştı. Geldiğinin kokusunu alamıyordu, bu yüzden vücudu bir tehdide tepki vermişti.

Bu konuda daha iyi olmalıydı. En azından onun yanında kaldığı sürece.

"Neredeyse seni öldürüyordum," dedi.

"Nomatsi," diye cevap verince adam ters ters baktı. "Ne?" diye homurdanmasına neden oldu.

Ağaçtan uzaklaşıp yıldız ışığına doğru adım attı ve ormandaki ateş böcekleri gibi yüzü tutuştu. Hayalet gibi beyaz. Güzel ve içten içe yanıyordu.

Yarım nefes. Hepsi bu kadar sürdü. Sonra yanılsama geçti. Bir kez daha sade yüzlü bir kız oldu. *Gölgelerde gördüklerinize asla güvenmeyin.*

"Benimle Nomatsi dilinde konuşuyorsun," diye açıkladı göğsündeki, kollarındaki suyu fırçalayarak. "Ve şu parlayan ışıklar ateşböcekleri. Marstok'ta iyi şans getirirler, bilirsin. Çocuklar onlara dilek tutarlar."

Aeduan nefes verdi. Uzun, tıslayan bir ses. Sanki adam onun içini neredeyse boşaltmamış gibi davrandı. Sanki isteklerini tartışmak ya da hangi dili konuştuğu gerçekten önemliymiş gibi.

"Daha dikkatli olmazsan seni öldürürüm," diye uyardı Dalmotti dilinde bir kez daha, "eğer daha dikkatli olmazsan. Anladın mı, Threadwitch?"

"Bana bozuk paralarından birini ver o zaman." Başını geriye doğru eğerek çenesinin köprücük kemiğine doğru eğimini vurguladı.

Ve o ortaya çıktığından beri Aeduan ilk kez göğsünün çıplak olduğunu fark etti. Yara izleri görünüyordu ve derisi soğuk dalgalanıyordu. Onun

Ancak gömlek ortalıkta görünmüyordu ve Threadwitch'e sırtını dönmeyi reddetti.

"Paraların üzerinde kan var, değil mi?" diye devam etti. "Beni böyle buldun. O yüzden bana bir bozuk para ver, böylece her zaman geldiğimi hissedeceksin."

Zekiceydi. Aeduan'ın bilmemeyi dilediği bir sorun için derli toplu, basit bir çözüm. Yine de onun kokusunu alamadığını biliyordu ve artık bunu değiştirmenin bir yolu yoktu.

Aeduan başını salladı. "Sabahleyin," dedi, sarsılıp gömleğinin peşinden dereye dalma isteğiyle savaşıyor. "Sabah sana bir sikke veririm."

Iseult başını sallayarak nihayet dereden ayrıldı. Orman onu içine çekti, ateş böcekleri yolunu aydınlattı.

Ve Aeduan anında suya girmiş, hızla kulaç atıyor ve sahip olduğu tek gömleğin tekrar bulmak için çok uzakta olmaması için dua ediyordu.

ON DÖRT

Merik, Linday ailesinin konağını izlerken Lovats'ın gece karanlığına gömülmüş sokaklarını bir sis kaplamıştı. Şehrin tüm önemli evleri gibi bu ev de Queen's Hill'e doğru uzanan Beyaz Sokak adlı meşe kaplı yolda vakur bir şekilde duruyordu.

Malikânede hiçbir fener yanmıyor, hiçbir gölge hareket etmiyordu. Bu da bir Bitki Cadısı'nın geceleri mantıklı olarak gidebileceği tek bir yer bırakıyordu: bahçeleri.

Merik'in Linday serasına ulaşması sadece birkaç dakika sürdü. Etrafındaki bahçelere süzülen buhar, Merik'in içinde beklediğini bildiği cam ve demir yapıyı örtüyordu.

Merik'in bu seranın ormanlarında dolaşmasının üzerinden on üç yıl geçmişti. O zamanlar bir çocuktı, sadece yedi yaşındaydı.

Ayrıca gün ışıdıydı ve daha da önemlisi davet edilmişti.

Yine de beceriksiz muhafızların hiçbirisi Merik'in bir gölgeden diğerine sinsice ilerlediğini fark etmedi. Merik iki kez neredeyse onlara çarpacaktı ama iki kez de onu gizlemek için bir sis duvarı ördü.

Menekşe çiçekleri açmış bir çan çiçeğinin etrafından dolandı ve bir kiraz ağacının altına eğildi. Bu sera ne kadar aşağılık bir alan israfıydı. Bu bahçe. Ve daha da aşağılık bir büyü israfı. Linday ailesi kaynaklarını kapılarına dayanan açları doyurmak için kullanabilirdi ama bunun yerine kimseye faydası olmayan süs çiçekleri yetiştiriyorlardı.

Belki Merik bunu da Vizer'la konuşacağı konular listesine ekleyebilir.

İleri Merik çaldı. Linday'e doğru, suikastçı Garren hakkındaki gerçeğe doğru. *Güç, güç, güç*. Merik'in pompalanıyordu, dokunması çok kolaydı. Bu kadar bitkin olmasına rağmen komuta etmesi çok kolaydı.

Pin's Keep'ten beri *-Fury* adını benimsediğinden *beri-* rüzgârları itirazsız geliyor, öfkesi sakın kalıyordu. Sakin.

Ve Merik'e göre kolay olan iyiydi. Kolaylık gemilerin korkusuzca yol almasını ve mürettebatın zarar görmeden evlerine ulaşmasını sağlardı.

Ancak kolay olması tellerin kopması anlamına gelmiyordu. Seranın arka girişine asılan Merik, ipi kaval kemiğine çarptığı anda hissetti ve titreşimin koparılmış bir arp gibi dışarıya doğru yayıldığını hissetti.

Oh, cehennem suları.

Elleri havaya kalktı; rüzgârları dışarı fırladı, hareket eden çizgiye karşı koymak için bir güç yükü.

Merik nefesini tutmuş, hareketsiz kalışını izledi. Tüm dünya dururken, o lanetli ipe ve gürleyen kalbine doğru küçüldü. Onu ele verecek kadar gürlüyordu.

Yine de hiçbir alarm çalmadı. Hiçbir tuzak serbest bırakılmadı ve Merik'e bakışlarını dikkatle her yaprağın, her taç yaprağının, her ağaç kabuğu şeridinin üzerinde gezdirmek kaldı. Tel, demir kirişlerin cam duvarları dik tuttuğu yere, gölgelere doğru ilerledi. Sonra ip yukarı fırladı ve pirinç bir çanda son buldu.

Merik'in nefesi kesildi. Bu çok yakındı, çünkü çan küçük olsa da Merik'in gelişini haber vermek için fazlasıyla yeterliydi. Diğer tek ses seranın kalbinde gürül gürül akan bir fiskiyeydi.

Merik, genç Serrit Linday'ın paranoyak bir piç olduğunu öğrendiğinde şaşırmayacak olsa da, çocuklukları boyunca asilzadenin malikânesinde hiçbir zaman muhafızlar ya da tuzak telleri olmamıştı.

Bu da Linday'ın biriyle buluştuğunu ve ya o kişiye güvenmediğini ya da o kişiye ihanet etmeye niyetli olduğunu gösteriyordu. Merik'in vakti olsaydı, yakındaki kiraz ağacına tırmanıp bekler ve bu arka kapı tuzağına kimin düştüğünü görmeye çalışırdı. Ne de olsa Linday'ın kimden korktuğunu öğrenmek değerli bir bilgi olabilirdi.

Merik'in ne zamanı ne de sabrı vardı. Ayrıca zavallı Cam'i Pin's Keep'te terk etmişti. Cam hâlâ oradaydı ve amiralinin nereye gittiği konusunda paniklediğine şüphe yoktu.

Merik kapüşonunun hâlâ yerinde olduğunu kontrol ettikten sonra yaklaşmaya devam etti. İki kez daha gizli tuzak telleri buldu ve iki kez daha onları atlattı. Yavaş ilerliyordu, yaprakların ve köklerin arasından kayıyordu ama bir yandan da ormanı hareketsiz tutmak için rüzgârını kullanıyordu. Tuzak tellerinin harekete geçmesini engellemek için.

Sonunda Merik seranın merkezine ulaştı; burada dış yolların çakılları yerini karmaşık bir güneş patlaması dizisi halinde düzenlenmiş kumtaşı karolara bıraktı. Linday ailesinin simgesi. Merkezde, yine bir güneş patlaması şeklinde biçimlendirilmiş bir eşme vardı.

Fokurdayan suyun önünde Serrit Linday oturuyordu. ılgın enerjisi sahnenin yumuşak dinginliğiyle çatışıyordu. Çeşmenin kenarındaki parlak beyaz zambaklara vuruyor, vuruyor ve *tekrar* vuruyordu, bu sırada ince kaygan ayak parmakları tertemiz çimenlere vurarak onları lapa haline getiriyordu. Dışarıdaki sokaklardan gelen lamba ışığı bile Linday'ın eskimiş siyah cübbesi için fazla parlak, fazla saf görünüyordu.

Bu Merik'in çocukluğundan hatırladığı kibirli vizör değildi. Bu korkmuş bir adamdı ve korkmuş adamlar kolay adamlardı.

Easy her zaman *iyiydi*.

Merik açıklığın kenarına, çimlerin yerini kaldırım taşlarına bıraktığı yere doğru kaydı. Linday'ın arkasında ve hâlâ gözden uzakta. Sonra kapuşonunu indirdi ve kaba bir sesle "Merhaba Vizer." dedi.

Adamın nefesi kesildi. Tamamen söndü, omurgası soldu ve omuzları dizlerinin üzerine düştü. Merik bir an için onun bayıldığını düşündü...

Ta zayıf bir "Bende değil" fısıltısı duyulana kadar.

Merik gölgelerin arasından ıktı. "Beni başkasıyla karıştırıyorsun." Bunun zerine Linday gerildi. Sonra kafasını çevirdi. Gözleri Merik'in. Sonra yukarı aşağı baktı, Merik'in yara izlerini ve yırtık pırtık giysilerini açıkça gördü. Merik bir an için, vizer'ın onu yıllar içindeki kısa karışlaşmalarından tanıyabileceğini düşündü.

Ama yapmadı ve Merik geçen adamın yüzüne savaşan ifadeler yerleşirken neredeyse gülümsedi. Rahatlama, korku ve kafa karışıklığına karıştı... sonra tekrar rahatlamaya döndü.

Bu da Merik'in tam olarak son tepki değildi.

eşmeye yaklaştı ve Linday geri çekilmesine rağmen adam kaçmadı. Merik yakasından tutup onu kendine çektiğinde bile kaçmadı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Merik mırıldandı. Bu kadar yakından adamın yüzü ince çizgilerden oluşan bir maskeye dönüşmüştü. Merik'in bildiğinden iki kat daha yaşlı görünüyordu.

"Hayır," diye homurdandı Linday. şimdi titriyordu. "Seni tanı mıyorum."

"Bana Noden'in Sol Eli derler. Bana fke derler." *G, G, g.* "şimdi sana birkaç soru soracağım Vizer ve

abuk cevap vermenizi rica ediyorum. Eğer yapmazsanız ..." Yumruklarını sıkarak Linday'in yakasını sıkı. Adamın havasını kesti.

Linday Merik'in ellerinde daha da sert bir şekilde titredi ve *bu* Merik'in umduğu tepkiden daha fazlasıydı. "Cevap vereceğim, cevap vereceğim."

"Güzel." Merik'in gözleri kısıldı, kaşları gerildi. "Pin's Keep'ten bir mahkûm satın almışsın. Adı Garren'dı. Ona ne yaptığını bilmem gerek."

"Bilmiyorum."

Yank. Twist. Linday'in nefesi . "Bana yalan söyleme."

"Yapmalıyım, yapmalıyım." Linday'in gözleri dolmaya başladı. "Ben... *mecburum*, yoksa beni öldürecek."

Merik'in içinden taze bir öfke geçti. Linday'in yakasını daha sıkı sıkı. "Kimin eliyle ölmeyi tercih edersin, Vizer? Onun eliyle mi, benim elimle mi?"

"İkisi de değil," diye boğuldu adam. "Lütfen, gölge adam benim için geliyor. Bana yardım edin. Lütfen, beni kuklalarından birine dönüştürmeden önce- lütfen! Sana istediğin her şeyi söyleyeceğim-"

Bir zil çaldı.

Serayı dolduran yumuşak bir pırıltı.

Vizer Linday sanki dizleri artık onu tutamıyormuş gibi gevşedi. Merik, fayansların üzerine yığılan Linday'ı serbest bıraktı.

İkinci bir zil çaldı. Merik'in ensesinden aşağı ürperti yayıldı. Omurgası. Etrafında döndü.

Seranın içinden sürünerek geçen bir gece duvarı bulmak için. Bu şekilde yaklaşırken kayıyor, kayıyor, kıvrılıyor ve kavrıyordu. Gölge eller ileriye, yere, yeşilliklere ve tavana doğru uzanıyordu.

İçgüdüleri Merik'e kaçmasını söyledi. Kaslarına *kaçmasını* söyledi. Yine de içinde başka bir şey savaşıyordu; sıcak ve hafife alınmaması gereken bir şey.

Merik fkесinin gelmesine izin verdi. Karanlık onun üzerinden geçerken ateş gibi kükredi.

Gölge adam gelmişti.

Açıklıkta sinsice dolaşan şeyi tarif etmenin başka bir yolu yoktu - Linday başlığı doğru koymuştu. Adam gölgelerden oluştuğu için değil, gölgeler tarafından gizlendiği için. Karanlık tarafından canlı canlı yeniyordu.

Adam, *canavar* Merik'in önünde yükseliyordu, yüz hatlarını ayırt etmek imkânsızdı. Derisinin çok az bir kısmı açıktaydı -elleri, boynu, yüzü- hareket ediyordu.

akıntıya kapılmış binlerce yılan balığı gibi.

Merik'in akıllıca ya da güvenli olduğunu bildiği her şeye rağmen gözleri kapandı ve kolları yüzünü kapatmak için havaya kalktı. İki adım geriye sallanarak neredeyse Linday'e takılıyordu.

Gölge adam buna güldü. O kadar derin bir sesteki ki Merik onu zar zor duyabildi. Yine de gök gürültüsünün ciğerlerinde gümbürdediğini hissetti. Adamın şöyle dediğini hissetti: "Beni durdurma çabana saygı duyuyorum Vizer ama alarmlar ve muhafızlar artık işe yaramaz. Almaya geldiğim şeyi bana ver yoksa buradaki herkes ölür. Korumaların. Bu arkadaşın. Ve sen."

Bir inilti karanlığı yararak Merik'i kollarını indirmeye zorladı. Gözlerini açtı ve yılan gibi yaklaşan gölge adama baktı. Odadaki tüm güce sahip bir yaratık.

Dünyadaki tüm güç.

Merik kendini izletti. Zihninin düşünmesini, kaslarının hareket etmesini ve kendi gücünün uyanmasını sağladı. Garip bir şekilde zayıftı. Garip bir şekilde soğuktu - sanki gölge adam odadaki tüm ısıyı çalmış gibi, karanlıkla bağlanmış bir don dalgası.

"Nerede o, Vizer?" Canavarın sesi dalgalandı ve kazındı. Pulları kuma sürtünüyordu. "Bir anlaşma yapmıştık."

"Bulamadım." Linday'in dişleri kelimelerinden daha yüksek sesle gıcırdadı. "Ben-ben baktım."

Gölge adam vizer'in yanında diz çökmeden önce tekrar güldü ve Merik'i tamamen unuttu. Belli ki Merik'i bir tehdit olarak görmüyordu.

O zaman bu onun hatasıydı.

Merik hemen kendisine daha fazla büyü çekti ve bunu yaparken geri çekildi. Rüzgâr hâlâ donuk ve kapalıydı ama yine de yükseliyordu. Etrafında kıvrılan ince bir esinti. İnşa etmek için. Gölge adam Linday'in boğazına uzanırken genişledi. Parmaklarının arasından tıslayan ölüm olmasaydı, bu neredeyse sevgi dolu bir hareketti.

"Bu senin son şansındı, Vizer. Şimdi son planı yürürlüğe koymak zorunda kalacağız. Bunu sen yapacaksın, Vizer. *Sen* yapacaksın."

Topraktan bir kök fırladı ve doğruca gölge adamın göğsüne saplandı. Linday'in büyü.

Bir çığlık -insani ve hayvani, canlı ve ölü- serayı yırttı. Konuşulan kelimelerin aksine, bu ses gerçektir. Fiziksel bir şeydi,

Buz gibi rüzgârlar Merik'in kafatasını parçaladı ve yanaklarındaki eti yüzdü.

Merik, gölge adamın yumruğu sıkılmadan önce Linday ile göz göze gelebilecek kadar zaman bulabilmişti.

Vizer'in boynunu bir üzüm kadar kolay ezdi. Linday'in boğazından karanlıklar sıçradı. Ağzından kan ve gölgeler fişkırdı. Merik, omurgasının daha önce dinlemesi gereken o ilkel kısmında, burada hiç şansı olmadığını biliyordu.

Kavramayı başardığı azıcık güçle Merik geriye doğru sıçradı. Buz onu taşıdı. Soğuk ona rehberlik etti. Kış, hem yatıştırıcı hem de korkutucu bir şekilde içinden geçti.

Dallar çatladı; yapraklar tokatlandı; çan üstüne çan çaldı. Gölge adam peşinden gitti ama Linday'in kökünden yaralanmıştı. Merik önden başlamıştı.

Merik bir kapıya ulaştı. Geldiği kapı değildi ama de onu dış bahçenin başka bir bölümüne fırlatan bir çıkıştı bu. Gece havası üzerinde dolaşıyordu, özgürleştiriciydi. Güç veriyordu. Ve *nihayet* büyücülüğü, sıcak ve tanıdık, gerçekten ortaya çıkabilirdi.

Uçtu. Hızlı ve yüksek, rüzgârlar altında böğürüyordu. Ancak Merik tam uçuşunun zirvesine ulaştığında, tam gardını indirip arkasına bakmayı göze aldığı anda, gölgelerden oluşan duvar ona ulaştı.

Siyah onun üzerinde patladı, dondu. Kör edici. *Jana*'daki patlama gibi ama içeriden dışarıya doğru patlayan soğuk ve karanlık. Çok fazla güç, çok fazla öfke, çok fazla buz.

Sonra Merik'in büyü . Düştü. Dönüyor ve ölümle boğuşuyordu. Sonunda öyle bir güçle bir şeye çarptı ki kemikleri kırılacak gibiydi. Zihnini kırdı.

Ancak o zaman bile Merik düşmeyi bırakmadı. Sadece daha yavaş hareket etti, battı.

Ciğerleri *suy*la dolup taşarken *su*, diye düşündü. O zaman boğulmanın, karanlığın ve Noden'in sulu sarayının ötesinde başka bir şey bilemeyecek kadar derindeydi.

ON BEŞ

Benden kaçıyordun, dedi cam kırıkları ve kâbuslardan oluşan bir ses. Iseult yine Rüya'daydı. Uyku ile uyanıklık arasındaki o zirve. Zihninin bedeninden ayrıldığı klostrofobik bir yer. Kuklacı'yı dinlemekten başka bir şey yapamadığı bir yer.

Esme onun adıydı. Iseult bunu Lejna'daki saldırılardan önceki geceden beri gördüğü son ve tek rüya istilasında öğrenmişti. Esme, Iseult'nun yerini doğrudan Iseult'nun zihninden koparmış ve sonra bu bilgiyi yarmak, öldürmek için kullanmıştı.

Iseult bunu durdurmak için tamamen çaresizdi.

İtiraf et, dedi Esme, *benden bilerek uzak duruyorsun*. Iseult tartışmaya çalışmadı. Esme'den kaçıyordu. Iseult zihninin ve bedeninin her zerresiyle diğer cadıdan kaçıyordu.

Bu da Iseult'un son iki haftadır neredeyse hiç uyumadığı anlamına geliyordu. Rüya'dan kaçmayı garanti edebilmesinin tek yolu buydu. Kuklacı'nın gece saldırılarının gerçekleşmemesini *garanti* edebilmesinin tek yolu buydu.

Rüyasız uyku patlamaları, artı düzgünce kapanamayacak kadar yorgun bir zihin ve beden; Esme'den kaçmak için gereken faktörler bunlardı. Ama iyi beslenmiş ve korkmamış olmak öyle görünmüyordu.

Yapma bunu. Iseult'nun rüya sesi çatırdadı, Kuklacı'nın kafatasının içinde yankılanıyor gibi görünen uzak, bulanık bir şeydi.

Iseult'un sesi uysal geliyordu. İnliyordu. Bundan nefret ediyordu ama yine de durduramıyor gibiydi - Esme'nin baskın yapmasını engelleyemediği kadar. Çöp yığınının tepesindeki bir fare gibi Iseult'nun zihnini didik didik etti. *Bu gece düşüncelerimi okuma, Esme. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.*

Kız gerilmiş gibiydi; bu da Iseult'nun kaslarını kilitleyen sıcak bir histi. *Elimde değil*, diye savundu. *Düşüncelerini okumaya çalışmıyorum. Sadece yüzeyde yüzüyorlar. Bu sabah gördüğün ölü balık gibi. Ve evet, balığı ve soğuk akıntıyı görebiliyorum.*

Açıklıkta Yarılmışlar. Senin de Cleaved'leri terk ettiğini görebiliyorum. Neden, Iseult? Sana yardım etmek için oradaydılar.

Beni öldürmeye çalışıyorlardı, Esme.

Esme'nin içinden bir korku dalgası geçti - sonra da Iseult'nun rüyalarına musallat olmak için kullandığı büyü'nün içinden. *Hayır! Hayır! Sana asla zarar vermem, Iseult. Onları arkadaş olarak gönderdim.*

Şimdi şaşırma sırası Iseult'daydı. Ben... anlamıyorum.

Bir duraklama. Esme belli ki nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. Sonra aralarındaki bağın sıcaklığıyla, *"Senin için hediyeleri vardı, Iseult. Biri kullanabileceğini düşündüğüm bir avcıydı. Diğerleri askerdi. Seni korumak için.*

Mide bulantısı Iseult'un uyuyan boğazını sarmıştı. *Yapamadım... Iseult sözünü kesti. Tanrıça onu korusun, kekeliyordu. Rüya'da bunu yapabildiğini bile bilmiyordu. Ben... ben... söyleyemedim, diye zorladı, yardım etmek istediklerini. Yarılmışlar beni öldürecekmiş gibi davrandılar.*

Ama onun yerine onları öldürdün. Kuklacı'dan bir alev sıçraması. Onları Nomatsi yoluna götürdün ve Yarılmış'ımı öldürdün.

Iseult'nun mide bulantısı daha da arttı. O adamları öldürmemişti... değil mi? Onlar Yarılmışlardı - zaten ölüm için işaretlenmişlerdi.

Hayır, dedi Esme, hoşnutsuzluğu sıcak bir öfkeye dönüşerek. Onlar senin için ayırdığım adamlardı, çünkü sen aptalca bir şekilde Tartışmalı Topraklar'ı geçmeye niyetlendin. Hiç kimse Tartışmalı Topraklar'ı tek başına geçip hayatta kalamaz, Iseult. Ama sonra sen benim Yarılmışlarımı yoldan çıkardın ve onlar öldü.

Iseult'nun ciğerleri sıkıca kapandı. Esme'nin Kan Cadısı'nı bilmesini istemiyordu; Esme'nin hiçbir şeyi bilmesini istemiyordu. Bu yüzden basit aritmetiğin dikkat dağınıcılığına . Görünürde sayılarla uğraşabilirdi ama içinde düşünceleri kendi rotasında ilerleyebilirdi.

Çarpma. Iseult çarpmayı severdi. Dokuz kere üç yirmi yedi eder. Dokuz kere sekiz... yetmiş iki.

Iseult çok yavaştı. Esme onun saklamaya çalıştığı şeyi tam olarak gördü.

İpliksiz. Kızın şaşkınlığı Iseult'nun içine işledi. Öyle saf bir şoktu ki, Iseult neredeyse Rüya'yı renklendiren turkuaz İplikleri görebiliyordu.

Kan Cadısı neden seninle? Esme'nin sesi şimdi çıldırmış gibiydi. Onun paniği Iseult'nun nefesinin kesilmesine neden oldu. Anlamıyorsun, Iseult- o tehlikeli!

Biliyorum, Iseult sıkıldı. Yine de onun büyüüne ihtiyacım var. Threadsister'ımı bulması için ona ihtiyacım var.

Hayır, Esmе ağladı. Sana yardım edeceğim, Iseult. Sana yardım edeceğim! O bizim gibi dünyaya bağlı değil, görüyorsun, değil mi? İpleri yok!

Ben... görüyorum. Iseult başka bir cevap veremedi, çünkü şimdi kendi şoku rüya benliğinde dolanıyordu. Sen de mi görüyorsun?

Tabii ki görüyorum! Bu da bizim gibi Weaverwitch'lerin onu kontrol edemeyeceği anlamına geliyor. Bu onun tehlikeli olduğu anlamına geliyor, Iseult! Hızlı ve uzağa koşmalısın! Seni uykunda öldürmeden önce uyan!

Yine de Iseult ilk kez uyanmak istemedi. Rüyanın dışına itilmek istemiyordu. Bu ne anlama geliyor, Esmе? Söyle bana. Lütfen söyle.

Sonra, Iseult. O gittikten sonra. Lütfen, sana yalvarıyorum, lütfen, UYAN. Iseult .

Safi hiç bu kadar yorgun olmamıştı. Lev'in tekmelediği dizi ağrıyordu. İyileşen ayağı daha da çok ağrıyordu.

Cehennem Ozanları yollarını aydınlatmak için tek bir fenerle bütün gece yürümüşlerdi. Tek molaları, Lev yayını Safi'nin kafasına sabit tutarken ormanda çömelerek geçirmişlerdi.

Onlar değişen bir manzaraya doğru ilerlerken yıldızlar yükselmişti. Ormanın örtüsü yerini ağaç patlamalarının yol açtığı buharlı bataklıklara ya da gökyüzünü kesen berrak mermer kalıntılara bırakıyordu. Bataklıkların açıklığına rağmen Safi ormanı tercih ediyordu. Burada zeminin kendisi pütürlü ve dengesizdi. Beline kadar uzanan otlar Safi'nin bacaklarını tırmalayıp sıyrırken, koyu renkli torf aniden altından kayarak Safi'yi içine çekiyordu.

Hiç şikayet etmedi. Bir kere bile. Cehennem Ozanları nasıl hissettiğini sorduklarında bile her seferinde "İyiyim" diye cevap verdi.

Yine de iyi değildi. Dizindeki zonklama her adımda daha da artıyordu. Bileklerindeki keten ipler daha derinden yakıyordu ama yine de bu konuda tek bir öfkeli söz söylemedi. Cehennem Ozanlarına kazandıklarını düşünerek tatmin olma fırsatı vermeyecekti.

Vaness de aynı yaklaşımı benimsedi. Hiç konuşmadı. Ağır yakasına rağmen hiç tepki vermedi. Sivrisineklerin onu daha çok yemesine rağmen

herkesten daha fazla. Her ısırıkta kollarında ve bacaklarında kabaran yağ kurdeşenlerine rağmen.

Safi şafak sökerken, orman bir kez daha kendini gösterdiğinde neredeyse ağlayacaktı ve insanlığa dair işaretlere ulaştıklarında göğsünün gerçekten genişlediğini fark etti. Gözleri yaşlarla doldu.

Artık kaçmak istemiyordu. Sadece *durmak* istiyordu.

Üzerinde tahta çıtalı bir köprü'nün uzandığı durgun bir nehrin kenarındaki kulübe kümesindeydiler. Ötede, pürüzlü kenarları kahverengiye boyanmış mermer kalıntılar ve gün doğumuna doğru uzanan ateş dumanlarıyla çevrili koca bir şehir bekliyordu.

Safi o şehre girmek istedi. Cehennem Ozanları o şehre girmek istiyordu. Ancak Marstok İmparatoriçesi istemiyordu. Topuklarını karanlık yola gömdü ve "Beni oraya götüremezsiniz" diye bağırdı.

Zander onu yanına çekmeye çalışsa da bakışları tekrar komutana döndü. "Orası Baedyed bölgesi ve girersem ölürüm."

Komutanın bileğinin bir hareketi Zander'e imparatoriçeyi ileriye doğru çekmeyi bırakmasını söyledi ve herkes doğa ile medeniyet arasındaki sınırda durakladı.

"Baedyed'ler olduğunu nereden biliyorsun?" Komutanın sesi gergindi ve Safi'nin gözlerini omzuna çekti. Yine de herhangi bir acı hissettiyse bile duruşu hiçbir şey ele vermiyordu.

Vaness harabenin duvarlarının tepesinde asılı duran bir sancağa baktı. Üzerinde altın bir hilal bulunan yeşil renkli bu sancak Marstoki donanma sancağına neredeyse tıpatıp benziyordu... ama *benzemiyordu*. "Ayın etrafındaki yılan," diye açıkladı Vaness, "Baedyed Korsanları'nın amblemi."

"Eh," diye yüksek sesle düşündü komutan, "Saldonica Korsan Cumhuriyeti'ne girmek için bildiğim tek yol bu, bu yüzden bu yolu kullanacağız."

"Beni gördükleri yerde öldürecekler." Vaness'in sözleri, yüzü panik ve dehşet saçıyordu. Yine de gerçek Safi'nin büyüünü bozuyor, çamurlu kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu.

İmparatoriçe yalan söylüyordu.

Safi anında uyandı. Yorgunluk, yanan kaslar, susuzluk hepsi büyük bir ilgiyle yukarı doğru kaçıştı. İmparatoriçe bir şey görmüştü, bir kaçış şansı ve Safi savaş gemisinde katlandığı tüm o dersleri düşünmeye çalıştı. Baedyedler hakkında bir şeyler vardı, değil mi?

Cehennem kapıları ona sahip çıktı. Mathew bunca yıldır haklıydı. daha iyi dinlemeyi öğrenmeliydim.

Safî uzun bir nefes alarak yüzünü daha derin bir yorgunluğa gömdü. Nasıl bir oyun oynandığını bilmiyor olabilirdi ama yine de oyuna katılabilirdi. "Baedyeds neden ölmeni istesin ki?" Lev sordu.

"Çünkü bir asır önce atalarım *onların* atalarıyla savaş halindeydi. Baedyedler kaybedince Marstoki İmparatorluğu'na katılmak zorunda kaldılar. İsyancılardan bazıları savaşı asla bırakmadı ve şu anki Baedyed Korsanları'nı oluşturdular. O zamandan beri, bu Korsanların ailem hakkında öldürme emri var."

Birkaç uzun nefes boyunca Caden'ın dikkati Vaness'ten köprüye, oradan da Cehennem Ozanlarına kaydı. Vaness, köprü, Cehennem Ozanları. Sonra içini çekti. "Tanrılar beni üç kez lanetlesin," diye mırıldandı sonunda. "Politikadan nefret ediyorum."

"Yine de," dedi Vaness, daha dik durarak, "bu, Baedyed'lerin beni ölü istedikleri gerçeğini değiştirmeyecek."

Yalan, yalan, yalan.

"Ne de," diye karşılık verdi komutan, "tek girişin burası olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Kızıl Yelkenliler kuzeyde ve *hepimizi* gördükleri yerde öldürecekler. Ya da bizi arenaya satacaklar, bu durumda yine öleceğiz, sadece daha acı verici bir şekilde."

"Başka bir giriş daha var efendim." Zander'in yumuşak gürültüsü ormanın bitmek bilmeyen şarkısında neredeyse kayboluyordu. "Daha büyük bir köprü. Daha fazla trafik var. Baedyed bölgesine görünmeden girmek daha kolay."

"Bu yeterli olmayacak," diye ısrar etti Vaness. Göğsünü şişirerek her bir Cehennem Ozanı'na geniş gözlerle baktı. Yalvaran, korkmuş ve kesinlikle sahte. "Sizin için canlı halim ölü halimden daha değerli."

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." Komutan bu sözleri öylesine bıkkınlıkla söylemişti ki, içindeki her şeye rağmen Safî'nin karnında bir acıma ateşi parladı.

Ta onun sözlerinin ardındaki anlamı hatırlayana kadar. *Kafirlerden* bahsediyordu.

Öldürdüğü kafirler.

"Ama bir kez olsun," dedi Lev tereddütle, "bu gerçekten doğru. O bizim için canlı haliyle ölü halinden daha değerli."

"İyi, iyi. İyiyim. Yeterince iyi." Komutandan bir iç çekiş. "Cumhuriyet'e doğru yol alacağız Zander, sonra da *nihayet* gemimize binip burayı çok gerilerde bırakabiliriz. Lev, İmparatoriçe'ye miğferini ver." Caden

Safi'ye doğru dönerek kendi çelik miğferini çıkardı. "Benimkini kafir olana vereceğim."

Caden, Safi'nin geri tepmesine fırsat vermeden silahı kafasına indirdi. Isı, karanlık, metal ve ter kokusu üzerine çöktü. Yine de, görüşü yarıya inse de, dünya çınlayan, yankılanan bir niteliğe bürünse de, tartışmadı ya da itiraz etmedi. Ve Caden onu ormanda sert bir tempoyla iterken bile.

Bunların hiçbiri önemli değildi, çünkü Vaness'in imparatorluk kolunda kazanan bir taro kartı var gibiydi ve bunu oynadığında Safi'nin hazır olduğundan emin olması gerekiyordu.

ON ALTI

Vivia güneş yükselmeye başlamadan uyandırılmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de Serrit Linday tarafından.

Kafatasının zonklamasının ya da göğüs kafesinin oyulmuş ve içi boş gibi hissetmesinin bir faydası olmamıştı. Üç saatlik kesintili uyku, gününü kapatan karanlığı köreltmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Önce Vivia Pin's Keep'e gittiğinde ofisini darmadağın bulmuştu. Kimse nedenini bilmiyordu. Kimse nasıl olduğunu da bilmiyordu. Herkes Stix'in orada olduğunu söylüyordu ama kimse ikinci kaptanı saatlerdir görmemişti.

Böylece Vivia Stix'i bekledi. Gece yarısını geçene kadar ofisinde kalmış, önce temizlik yapmış, sonra kayıtları kontrol etmişti. Sonra da pencereden dışarı baktı. Ama ikinci kaptan ortalıkta görünmeyince Vivia tek başına saraya geri dönmüştü.

Her adım bir öncekinden daha kötüydü, çünkü Vivia Stix'in tam olarak nerede olduğunu tahmin edebiliyordu. Hiç şüphe yok ki ikinci kaptan yatağını ısıtacak birini bulmuştu. Bir kez daha. Ve hiç şüphe yok ki bu kişi Vivia'nın asla olamayacağı kadar güzel, çekici ve neşeliydi.

Şimdi Vivia buradaydı, yorgun ve ağrılıydı ve Serrit Linday'i ailesinin serasında, arkasında on iki Kraliyet Kuvvetleri askeriyle birlikte takip ediyordu. Manolyalar gözünün bir köşesinde titriyordu, çok parlaktı. Mevsimi geçmişti.

Bir Bitki Cadısı'nın gücü, diye düşündü ve hemen ardından ikinci bir düşünce geldi: Serrit neden bu kadar bencil olmak zorunda? Bu alanı yiyecek yetiştirmek için kullanabilirdik - onun büyüsunü de kullanabilirdik.

Yine de buradaki tüm gürlüğe rağmen, hasarı da gözden kaçırmak mümkün değildi. Çitlerin tamamı parçalanmış ve çiçek tarhları ezilerek püre haline getirilmişti. Hiçbir şey Vivia'nın son ziyaretine benzemiyordu. Yıllar önce gibi görünüyordu ama aslında sadece beş yıl olmuştu.

Serit, Vivia'nın sahip olmadığını bildiği duygularını itiraf etmişti. Erkeklerin güç kazanmak için yalanları ve evliliği nasıl kullandıklarını kendi babasında görmüştü. Serit'le olan arkadaşlığı o andan itibaren bozulmuştu.

Vivia bu anıyı bir kenara iterek omuzlarını dikleştirdi ve kaptanının paltosunu düzeltti. İki adım ileride, Linday'in ayakları seranın merkezine giden çakıllı patikada düzensiz bir şekilde topallıyordu.

Omzunun üzerinden baktı ve bunu yaparken cübbesinin yüksek yakasıyla uğraştı. "Bu konuyla ilgilendiğiniz için size minnettarım Ekselansları." Ses tonundaki hiçbir şey minnettarlık ifade etmiyordu ve alışılmadık bir şekilde mızızlanıyordu. "Prensesin kendisi buraya geliyor. Ne büyük bir onur."

Prenses. Vivia *bu* kelimenin dikenlerini hissetti. Hâlâ kraliçe olmadığına dair bir hatırlatma, çünkü elbette Linday ve Konsey'in geri kalanı onun hak ettiği unvanı almasına izin vermeyecekti.

Yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Elbette lordum. Vizörlerimin hiçbirisi için daha azını yapmam."

"Oh?" Linday'in kaşları kalktı. Sanki yüzündeki kaslar emirlere uymuyormuş gibi çarpıktı. Şüphesiz bir ışık oyunu. "Belki de adamlarınız yüzünden geldiğinizi düşünmüştüm..." Sesini alçalttı. "Adamlarınızın *beceriksizliği*. Çünkü Öfke denen bu adamı hâlâ dışarıda bırakan onların başarısızlıkları değil mi?"

Ah, onu yemliyordu -ve arkasındaki askerleri de, çünkü onu kesinlikle duymuşlardı. Bu yüzden Vivia onu görmezden geldi.

Birkaç dakika sonra, menekşe çiçekleri açmış bir çan çiçeğinin etrafından dolandıktan sonra, seranın orta avlusu önlerinde açıldı. Fıskiye gönülsüzce tükürüyordu, musluğu ikiye bükülmüştü.

Tabanında ölü bir adam vardı.

"İşte. Şuna bakın." Linday, sanki Vivia parçalanmış cesedi göremiyormuş gibi ısrarla işaret etti. Devam ederken sesi anormal derecede tiz çıkıyordu: "Fury'nin bana ne *yaptığına* bak!"

"Yani," diye karşı çıktı Vivia, "*senin muhafızına* yaptıklarını." Elini kaldırdı ve askerler mükemmel bir bekleme sırasına yerleşti. Sonra Vivia cesede yaklaştı.

Artık insan bile sayılmazdı, gölgeler teninde geziniyordu. "Vizer," diye başladı Vivia, boğazındaki safrayı bastırarak, "neden bana burada olanları anlatmıyorsun?" Diz çöktü.

Karanlık çizgiler adamın vücuduna yayılmış, bazı yerlerde bir örümcek ağı kadar ince, bazı yerlerde ise pıhtılaşmıştı. Uzuvarları parlak, kömürleşmiş parçalara dönüşmüştü. Kararmış parmaklar -sadece dokuz tane, diye not etti Vivia dalgınlıkla- kararmış bir yüz ve kararmış, tüysüz bir kafa derisi.

Linday onun arkasında, elleri heyecanla titreyerek, bahçeyle uğraşırken yaralı bir adamın nasıl saldırdığını anlattı. "Uyuyamadığım geceler için bir alışkanlık, anlayacağınızdan eminim."

"Hmmm," diye yanıtladı Vivia, babasını dinlediği kadar dikkatle dinleyerek. Elinde değildi. İşaretlerde *canlı* bir şeyler vardı. Bakışları odaklanmadığında, hareket ediyor gibi görünüyorlardı. Hastalıklı bir şekilde büyüleyici ve içgüdüsel olarak tanıdık bir şekilde nabız atıyorlardı.

"Yarılmış," diye mırıldandı Vivia sonunda -ama *tam* olarak bu değildi.

"Pardon?" Linday koşuşturarak yaklaştı, gevşekliği daha belirginleşti,

Cübbesinin yakasıyla sanki yeterince yukarı çıkmıyormuş gibi oynuyordu.

Vivia ayağa kalktı. "Saldırgan-" "Fury,"

diye araya girdi Linday.

"-seni incitti mi?" Linday'ın desteklediği sol bacağına el salladı ve onun *Öfke* etiketini kullandığını duymamış gibi davrandı. Suçluya bir azizin adını vermek, özellikle de askerlerinin önünde, adama sadece güç kazandırır.

"Fury bana zarar verdi." Linday ön kolunun iç kısmındaki kararmış yaraları göstermek için kolunu geriye sardı. "Bacağımda da buna benzer bir tane var."

Vivia'nın gözleri büyüdü. "Buna ne sebep oldu? Büyü mü?"

"Oh, kesinlikle bir cadıydı. Bozulmuş bir Rüzgâr Cadısı. Çok güçlüydü."

Vivia'nın kaşları çatıldı. Bir Rüzgâr Cadısı potansiyel katil havuzunu daraltıyordu - özellikle de bir kayıt defterine bakmasına izin vereceği için.

"Cadı mührü var mıydı?"

"Fark etmedim. Tüm yara izlerinin arasında kaybolmuştu. *Yara izleri*," diye vurguladı Linday, "bunlar gibi." Anlamlı bir şekilde cesede baktı.

"Yani... saldırının bölünmüş olduğunu düşünüyorsunuz." "Bu bir olasılık."

Ama öyle değil, diye düşündü Vivia. Yarma işlemi bu cesedin neden öyle görüldüğünü açıklasa da, *Öfke* kılığındaki adamın nasıl olup da konuşabildiğini *açıklamıyordu*. Ne de bu şekilde nasıl yaşayabildiğini.

Uzun. Bozulma bir kez başladığında, kişinin büyücülüğünü sadece birkaç dakika içinde yakıyordu.

"Saldırgan sana neden geldiğini söyledi mi?" Vivia Linday'e biraz daha yaklaştı. Tanrı aşkına, her zaman bu kadar terli miydi? "Ya da herhangi bir talepte bulundu mu?"

"Bir talepte bulundu," diye sızlandı Linday. "Ama beni bağışlayın Majesteleri, çünkü söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek."

Bu iyi olacaktı.

"Fury kayıp Köken Kuyusunu bulmam gerektiğini söyledi."

Vivia kaskatı kesildi. "Kayıp... Origin Well? Bir tanesinin kaybolduğunu fark etmemiştim."

Linday birkaç nefes boyunca sanki ona inanmıyormuş gibi Vivia'nın bakışlarını tuttu. Sonunda orantısız bir şekilde gülümsedi. "Ve burada Öfke'nin neyi kastettiğini bilebileceğini *umuyordum*, çünkü eğer bu Kuyu'yu bulamazsam beni öldüreceğini söyledi."

"Bu adam tam olarak neden onu bulabileceğini düşünüyor?"

Linday'in çarpık omzunu salladı. "Bunu söyleyemem, Majesteleri. Belki de yanlış duydum. Gece yarısıydı."

Ve hala öyle, seni aptal. Ama Vivia'nın ilgisini çekmişti. Kayıp bir Kuyu. Fury adında bir adam. Yarısı parçalanmış bir beden.

"Vizer," diye teklif etti sonunda, sesi sıkılmıştı, "içecek bir şeyler almam mümkün mü? Çok susadım ama yine de bu cesedi incelemeye devam etmek istiyorum."

Linday kollarını açtı. "Elbette, Majesteleri." Linday askerlerin yanından geçip "Ekselanslarına içecek bir şeyler getirin" diye , Vivia harekete geçti ve ölü adamın yanına kabaca çömeldi.

Her boydan örümcek çimenlerin üzerinde geziniyordu. Eğer bakmıyorsanız otların arasına gizlenmişlerdi ama Vivia bakıyordu.

Sadece örümcekler de değil. Daha küçük akarlar ve böcekler de vardı. Sanki serada, orman kalınlığındaki yaprakların derinliklerinde bir şeyden kaçıyormuş gibi Vivia'ya doğru ilerlediler, sonra da geçip gittiler.

Tıpkı yeraltında karşılaştığı gibiydi.

Adamlarına oldukları yerde beklemeleri için tısladıktan sonra, Vivia bir kiraz ağacının etrafındaki böcek dizisini takip etti. Sonra bir erik. Güveler.

Kalçasını dallara her sürtüşünde kaçışan böceklerin kaynağına ulaşana kadar uçtular.

Bir tuzak kapısı. Tahtadan, kare şeklinde ve eğrelti otlarından oluşan devasa bir firfırın arkasındaki çimenlere kazınmış. Tahtanın bir köşesi çatlamıştı ve oradan bir karınca sürünüyordu. Bir de cılız bir hasatçı.

Vivia'nın dudakları birbirine dolandı. Bu tuzak kapısı annesinin bahçesindeki çarpıcı bir şekilde benziyordu. Başını eğerek Linday'ın serayı tamamen terk etmesini bekledi. Üç kalp atışı sonra, çığlıklarının sesi kayboldu.

Vivia tuzak kapısını kaldırdı. Menteşeler itiraz etmedi. *İyi yağlanmış ve sık kullanılmış.* Daha fazla örümcek serbest kaldı ve kendini aşağı sarkan bir ip merdivenin olduğu kara bir deliğe bakarken buldu.

Feneri yoktu ama ihtiyacı da yoktu. Nemli havanın kokusu, göğsündeki yük, ona aşağıda ne olduğunu söylüyordu.

Yeraltı. *Onun* yeraltı, Sarnıçların altında ve ona sesleniyor, *Gel, Küçük Tilki, gel,* topuklarına, ellerine doğru uğulduyor.

Antik göl bu taraftaydı. Belki yüzlerce metrelik kireçtaşı, karanlık ve tünel tarafından engellenmişti ama yine de oradaydı. Dehşet Vivia'nın damarlarında dolaşıyordu. Jana her zaman gölün gizli kalmasında ısrar etmişti. Kimse bunu bilmemeliydi. Asla.

Yine de Linday bir şekilde oraya giden yeraltı geçitlerini keşfetmişti. Geriye kalan soru, yeraltı gölünü de bulup bulmadığıydı.

Sonra yeni bir düşünce geldi. *Kayıp Köken Kuyusu.* Göl olamazdı. ... olabilir mi? Köken Kuyularının büyüünün kaynağı olduğu söylenirdi ve Nubrevna'nın güneyinde zaten bir tane *vardı*. Ölü bir kuyu, ama yine de orada.

Vivia'nın askerleri yakınlarda bekliyor olmasaydı -Linday'ın her an geri dönme ihtimali olmasaydı- Vivia hemen deliğe inerdi. Deliğin nereye gittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Linday'ın yeraltı hakkında ne kadar şey bildiğini ve bunu neden önemseydiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Yine de Vivia'nın adamları buradaydı ve Linday de. Beşinci saat çanlarının hanımeli esintisiyle geldiğini söylemeye gerek bile yok. Normalde bu saatte uyanırdı.

Bunun beklemek zorunda olduğunu anlayan Vivia, adamlarına ölü muhafızları temizlemeye başlamaları için bağırdı. Sonra da

bir kez daha karıncaları, örümcekleri ve kırkayakları takip etti. Tuzak kapısından uzağa. Yeraltında onları korkutan her neyse ondan uzağa.

Merik boğulmadı.

Yapmalıydı, ama her nasılsa, su -karanlık ve soğuk- onu kıyıya taşıdı. Sırtını Hawk's Way kanalının alçak bir dudağına dayayarak uyandı. Cam'in sesiyle uyandı.

"Oh, hadi ama, efendim." Onu sallıyordu. Durmasını diledi. "*Lütfen*, uyanın, efendim."

"Ben... ayaktayım," diye homurdandı. Göz kapakları titreyerek açıldı. Cam'in benekli yüzü göründü, arkasında gri bir şafak gökyüzü vardı.

"Teşekkür ederim, Noden," diye nefes aldı. Ve sonunda, *nihayet* onu sallamayı bıraktı. "Gerçekten ölmüş olmalıydınız efendim, ama Leydi Baile'nin hayır duaları sizin yanınızda."

"Öyle," diye mırıldandı Merik, boğazı günlerdir olmadığı kadar yorgun ve ağrılıydı, "ya da Hagfishler tadımın kötü olduğunu düşünüyor."

Güldü ama bu gergin bir sestti. Yanlıştı. Sonra kelimeleri ağzından kaçtı, durdurulamayacak kadar hızlıydı. "Çok endişelendim efendim! Pin's Keep'e gittiğimizden beri saatler geçti. Öldüğünüzü sandım!"

Utanc Merik'in göğsünde dönerken, Merik onun kalkmasına yardım etti. "Her şey yolunda evlat. Ben iyiyim."

"Ama sizi yukarı çıkarken gördüm efendim ve bekledim... ve bekledim - tıpkı bana söylediğiniz gibi. Ama sonra o beyaz saçlı ikinci kaptan yukarı çıktı ve başınızın belada olduğundan emin oldum. Ama hiçbir şey olmadı. Kadın geri geldi ve... sen gelmedin." Cam karnını yumrukladı. "İçimden bir ses başının dertte olduğunu söylüyordu ama ben yukarı çıktığımda sen gitmiştin, yaralı olmadığına emin misin?"

"Ben iyiyim," diye tekrarladı Merik, kapüşonunu yerine çekerek. "Sadece sıırıslıkam oldum." Bu doğruydı; küçük giysilerine kadar sıırıslıkam olmuştu. Ve üşüyordu - o da üşüyordu.

"O zaman neden seni Timetz'den çıkardım? Nereye gittiniz efendim?" Kız, amirale dik dik bakmakla yalvarmak arasında bir ifade takınmıştı. Sanki umutsuzca amiraline kızmak istiyor ama bir türlü bunu başaramıyordu.

"Apartmana döndüğümüzde açıklayacağım."

"Hye, Amiral," diye mırıldandı.

Merik'in omuzları kulaklarına doğru gerildi. Biri ona böyle seslenmeyeli sanki bir ömür geçmişti. Bunu özlememişti.

Cam'e onu bırakmasını işaret eden Merik -kendi başına yürüyebiliyordu- kanaldan çıkan taş basamaklara doğru yola koyuldu. Kıza bir özür borçluydu. Ama bir açıklama değil, diye düşündü. Stacia Sotar ve Öfke, donmuş rüzgârları olan bir gölge adam, serada ölü bir vizer - Cam'in melodik masallarından biri gibi kolayca anlatılabilecek bir hikâye değildi.

Ayrıca, ne kadar az şey bilirse kadar güvende .

Yürürken, Cam arkasında koşuştururken, serayı zihninde yeniden yarattı. Gölge adamı yeniden yarattı.

O yaratık Vizer Linday'i Merik'in bir örümceği ezebileceği kadar kolay öldürmüştü. Eğer Merik kaçmasaydı, sıradaki o olacaktı.

Bu her şeyden çok nefret ediyordu ama işte : o canavarla tek başına yüzleşemezdi. O kara büyüyle savaşılamazdı, o *yanlışlığı* tek başına durduramazdı. Yine de şehri, halkı... Merik'in bir şeyler yapmasına ihtiyaçları vardı.

O halde mevcut rotada kalmanın ötesinde geriye ne kalıyordu? Merik ancak eğitilmiş cadılardan ve askerlerden oluşan bir birlikle o gölge adamla yüzleşmeyi umabilirdi. Böyle bir orduya sahip olmak için tahtı ele geçirmesi ya da en azından Vivian'ı tahttan uzak tutması gerekiyordu.

Merik ve Cam Eski Şehir'e vardıklarında gün doğmuştu. Pembe sabah ışığının ilk huzmeleri geceki fırtınadan kalan su birikintilerinin üzerinde parlıyordu. Cam'in adımlarından su sıçradı ve Merik daha önce duyduğu utancı ikiye katlayarak Cam'in yalınayak olduğunu fark etti. Haftalardır öyleydi ve bir kez bile şikâyet etmemişti.

Elbette fark etmişti ama endişelenecek o kadar çok şey vardı ki. *Mazeret değil*. Kaşlarını çatarak, apartmana girmeden önce kapüşonuyla oynadı. Koridorlar şimdi daha kalabalıktı, sokaklardan kaçan insanlar geceyi geçirmek için sığınak arıyordu ve onun her zaman, her zaman yapacağını bildiği gibi, Cam hemen arkasından koştu.

Kullen'in alçak kapısına ulaştığında Merik tüm düşünceleri bir kenara bıraktı ve kilit büyüsunü yapmaya odaklandı. Parmak eklemleri düşünmek istemeyeceği kadar acıyordu ve kanalda geçirdiği onca zaman yüzünden parmakları budanmıştı.

"Oh, efendim!" Cam yaklaştı. "Yine kanamanız var."

"Hye." Merik iç çekti. Çok yorgundu. Stix'in buzu sağ ön kolunu parçalamıştı ve gölge adamdan kaçmanın hangi yaralara yol açtığını kim bilebilirdi?

Yine de hiçbir şey hissetmedi. Hepsi eski kandı.

"Bende bir Earthwitch iyileştirici merhemi var efendim. Pin's Keep'ten aldım."

Merik yorgun bir şekilde kıza döndü ve dudaklarından minnettarlık sözcükleri döküldü.

Cam onu yanlış anladı. Uyumsuz elleri havaya kalktı. "Ben çalmadım, efendim!"

Bunu bana Pin's Keep'teki arkadaşlarım verdi!"

"Ah... ben... teşekkür ," dedi sonunda ve bunda ciddiydi. Yine de ilk tepkisinin savunmacı olmasından nefret ediyordu - son iki haftadır onu gerçekten o kadar çok mu azarlamıştı ki ilk tepkisi bu olmuştu?

Kullen'in dairesine girip fenerlerin tutuşması için tısladıktan sonra Merik ayaklarını sürüyerek sarkan masaya gitti. Dünden kalan ekmek suyu emmişti ve hiç *yumuşak* olmasa da en azından yenilebilir durumdaydı.

Islak haritayı kemerinden çıkarıp masanın üzerinde düzeltmeden önce bir parça ısırıldı. Sonra kendini zorlayarak şöyle dedi: "Seni endişelendirdiysem özür dilerim Cam. Gördüğün gibi, ben iyiyim."

"Hayattasın," diye isteksizce kabul etti, "ama iyi olduğunu söyleyemem. Su ister misin?" Gölgesi haritanın üzerinde uzandı ve Merik'in önünde kilden bir kap belirdi.

"Teşekkür ederim." Cam'in yeni morluklarla kabarmış bileğine bir an için baktı. Ön kolunun iç kısmında bir kesik uzanıyordu. "Ne oldu?"

"Önemli değil, efendim." Kadın uzaklaştı ve Merik onu takip edemeden gölgesi geri döndü. Bu sefer elinde seramik bir kavanoz vardı. "Merhem, efendim. Yüzünüz için... ve diğer her yer için."

"Önce sen." Ayağa kalktı.

Çenesini dışarı çıkardı. "Bir şey yok *dedim* efendim. Sadece Pin's Keep yakınlarında yanlış bir tür tarafından köşeye sıkıştırıldım. Bu arada siz de *kim* bilir nerede, *kim bilir kim* tarafından suratınıza yumruk yiyordunuz ki bir kanala atlayıp neredeyse boğulacaktınız. Sanırım burada bir hikayeye borçlu olan biri varsa o da benim."

Merik tereddüt etti, yumrukları sıkılaştı. Parmak eklemleri çatırdadı. "Seni kim köşeye sıkıştırdı?"

"Önce sen," diye karşılık verdi.

Merik, Cam'in gözleriyle karşılaşma hatasını yaptı; Cam'in gözlerinde yanan keskin inatçılığı görmemek mümkün değildi; Cam'i başka bir arkadaşından iyi tanıyordu. Farklı bir hayattan.

Merik içini çekti ve kendini sandalyesine bıraktı. "Otur," diye emretti. Cam oturdu. Merik getirdiği suyu iki yudumda içti ve sonunda şöyle dedi: "Olan şu ki Cam, ben lanet olası bir aptal olduğum için yakalandım. Ama Stix... yani Birinci Kaptan Sotar benim Fury olduğumu anlayınca gitmeme izin verdi."

Cam titredi ve kollarını göğsüne doğru sardı. Çürükler bu pozisyonda gizleniyordu. "Ama siz gerçekten Fury değilsiniz efendim. Aksine, yüzlerce kez ölmüş olması gereken bir hayaletsiniz."

"Hagfishler beni alabilir," diye mırıldandı Merik, boş fincana bakarak, "Kullen'i ya da Safiya'yı ya da... benden daha iyi ruhları serbest bırakırlarsa."

"Sen böyle hissediyor olabilirsin," diye mırıldandı Cam, "ama başka kimse hissetmiyor." Merik masaya, haritaya vurdu - konuyu değiştirecek herhangi bir şey.

"Bunu Pin's Keep'te kız kardeşimin masasında buldum."

"Sarnıçlar." Cam'in ses tonu gayet gerçekçiydi ve Merik'in rahatsızlığını fark ettiyse bile buna dair bir işaret yoktu. Bunun yerine eğilip X işaretine dokundu. "Bu da ne?"

"Sizin bilebileceğinizi umuyordum. Bir zamanlar şehri gezmek için Sarnıçları kullandığınızı söylememiş miydiniz?"

"Hye." Yüzü buruştu, dudakları bir tarafa doğru büzüldü. "Orayı tam olarak bilmiyorum ama nerede olduğunu hayal meyal biliyorum. Burası" - haritanın yarısı boyunca uzanan geniş bir tüneli işaret etti- "Beyaz Sokak'ın altından geçiyor. Buraya *Bok Sokağı* diyoruz çünkü şehrin tüm lağım suları burada toplanıyor."

"Peki bu zamanlar?" Merik parmağını listenin etrafında dolaştırdı.

Bir anda Cam'in yanaklarında kızıl bayraklar belirdi ve daha soluk izlerin üzerine sıçradı. "Numaralarımı biliyorum efendim ama okuyamıyorum."

"Ah." Merik'in yüzü utanç verici bir şekilde kızardı. Elbette mürettebatının çoğu okuma bilmiyordu. Bunun sadece doğru bir ailede doğarak kazandığı bir lüks olduğunu unutmuştu.

"Listede altı saat var," dedi, "onuncu çanın yarısından başlıyor ve yarım saatlik artışlarla ilerliyor."

"Oh hye, efendim." Rahatlamış bir gülümseme. "Bu sellerin aktığı zaman olmalı. Tüneller nehirden aşağı su getiriyor, anlıyor musun? Çoğu su tesisatı için şehre gider ama bir kısmı da Shite Sokağı'na iner. Akıyor, kanalizasyonu topluyor ve sonra tekrar dışarı atıyor."

"Güney İskelesi'nin altındaki büyük bir rezervuarda temizleniyor ve daha sonra şehrin güneyindeki nehre geri boşaltılıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi Shite Caddesi'nde sık sık sel oluyor, bu da insanların oradan uzak durmasının bir başka nedeni. Ama *belki de*." dedi, kelimeyi uzatarak, "bir toplantı yapılıyor. Bu diğer tünellerde her zaman olur. Çeteler her zaman Kraliyet Kuvvetleri'nin asla girmediği geçitlerde toplanır, kavga eder ya da ticaret yaparlar."

"Demek ki kız kardeşim on iki buçukta biriyle buluşacak." Merik yorgun da olsa gülümsedi. "Aferin oğlum."

Cam'ın uzun boğazından aşağı gözle görülür bir yudum süzüldü. Aceleyle bir parça daha ekmek kopardı. "Kahvaltı mı?"

"Hmmm." Merik bir parça aldı ve sonra şöyle dedi: "Şimdi sıra sende Cam. Bana neler olduğunu anlat."

"Bu sadece Skulks çetelerinden biri." Ekmeği çiğnedi. Kırıntılar dudaklarına yapıştı ve dolu bir ağızla ekledi, "Bölgelerini genişlettiklerini bilmiyordum ve yürümemem gereken bir yerde yürüdüm. Bu yüzden Pin's Keep'e geri döndüm ve beni iyileştirdiler. Bana kullanmam için merhem verdiler."

Merik sakince başını sallamaya çalıştı; damarlarında dolaşan ani ateşi gizlemeye çalıştı. "Hangi çeteydi, Cam?"

"Bilemeyeceğin bir tane." Daha fazla ekmek, daha fazla çiğneme, daha fazla inatçı direnç.

Böylece Merik bastırmayı bıraktı. Şimdilik. "Pin's Keep'te seni iyi tanıyorlar mı?"

"Elbette." Bir omzunu zıplattı. "Askere gitmeden önce ziyaret ederdim efendim. Sokaklar ya da Sarnıçlar uyumak için çok tehlikeli olduğunda... Pin's Keep her zaman gittiğim yeri."

Bu sözler üzerine Sarnıçlar *uyumak için çok tehlikeli hale geldi*, Merik'in kanındaki sıcaklık daha da arttı. "Sen... Sarnıçlarda mı uyudun?"

Cam çaresizce omuz silktilti. "Hye, efendim. Burası bir sığınak, değil mi? Sel döngülerini öğrendikten sonra orada yaşayabilirsin."

"Orada kaç kişi yaşıyor?"

Cam, Merik'in çeteden tekrar bahsetmeyeceğini anlamış gibi tereddütle gevşedi. Daha fazla ekmek yerken duruşu her zamanki kambur haline geri döndü. "Binlerce, belki?"

"Bunu herkes biliyor, değil mi? Bilmeyen tek aptal benim." Merik kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. Tahta bir gıcırdadı

protesto. "Noden'in nefesi," dedi tavana doğru. "Bu şehir hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Siz burada büyümediniz efendim. Ben ."

Vivia da öyle. Denizciler ve askerlerle birlikte büyümüşü. Yüksek Konsey ve Kral Serafin ile. Bu ona bir avantaj sağladı. Birçoğundan biri.

Çocukken Merik şanslı olduğunu düşünürdü; Nihar malikanesinde Kullen'in yanında vahşi bir hayat sürüyordu. Avlanıyor, balık tutuyor ve yarı ölü ormanlarda geziniyordu. Bu ona güneyde sadakat ve sevgi kazandırmış olsa da, burada Lovats'ta Merik hiç kimse değildi.

Yine de bunu değiştirebilirdi. Telafi edebilirdi. İnsanların ona ihtiyaç duyduğu kişi olacaktı.

Merik yenilenmiş bir güç hissiyle haritanın üzerine eğildi. "Beni Shite Sokağı'na götürebilir misin evlat?"

"Bu toplantı için mi, efendim? Kesinlikle. Ama sadece sizinle kalabildiğim sürece - çünkü *biliyorsunuz*," Merik itiraz edemeden sesini yükseltti, "Pin's Keep'te size katılmama izin verilseydi, ikinci kaptan yukarı çıkmadan önce bir uyarı düdüğü çalabilirdim."

"O zaman onun Waterwitchery'siyle yüzleşen *sen* olurdun."

"Bir *Waterwitch* mi?" Cam'in gözleri büyüdü. "Tam bir Su Cadısı - sadece bir Tidewitch değil ..." Bir esneme tuttuğunda sözünü kesti. Çenesi uzamış ve gözleri kısılmıştı, tıpkı uykulu bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

Merik'in öfkesi bir anda geri döndü. Sertçe yatağı işaret etti. "Uyu, Cam." Emir niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. "Güneş biraz daha yükseldiğinde Shite Sokağı'na cesaretle gideceğiz."

Cam'in dudakları aralandı. Açıkça itaat etmek -uyumak- istiyordu ama bozuk sadakati onu bu kadar kolay terk etmesine izin vermeyecekti. "Peki ya siz, efendim?" diye sordu, tam zamanında.

"Ben de uyuyacağım. Eninde sonunda."

Şimdi temkinli bir gülümseme geldi ve Merik de gülümsememeye çalıştı. Yine de Cam'in böyle bir etkisi vardı. Karanlık bir dünya ama yine de bir odayı ıslıl ıslıl yapabiliyordu.

Kız birkaç dakika içinde yatağa kıvrılmış ve derin bir uykuya dalmıştı. Merik, kızın göğsü kabarıp uykuya dalana kadar bekledi ve sonra olabildiğince sessiz bir şekilde kalkıp parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Uyumasına izin verilmeden önce yerine getirmesi gereken iki görevi vardı.

Öncelikle Merik'in bulması gereken bir çift bot vardı, ancak bu saatte bunu nerede yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ve ikincisi -gerçekten önemli olan görev, Merik'i apartman merdivenlerinde ikişer ikişer zıplatan görev- bulması gereken bir çete vardı. Pin's Keep'in yakınlarında gizlenen bir çete. Zayıfları avlamanın kabul edilebilir bir yaşam biçimi olduğunu düşünen bir çete.

Neden bir elinde ustura tutuyorsun?

Merik ıslak sabaha adım atarken, "Erkekler unutmayın ki," diye mırıldandı, "ben her kenar kadar keskinim."

Peki neden diğerinde kırık cam tutuyorsun?

"Bu yüzden erkekler her zaman izlediğimi unutmasın." Bu son sözle birlikte Merik kapüşonunu indirdi ve Skulklara doğru yola koyuldu.

YEDİ

Saldonica Korsan Cumhuriyeti Safi'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Antik kalıntılar üzerine inşa edilmiş, sürekli savaş halinde olan, bölgeleri değişen ve şekil değiştiren grupların bulunduğu devasa şehir hakkında hikâyeler duymuştu. Savaşçıların ve cadıların para için savaştığı ve Baedyeds ile Red Sails arasındaki rekabetin şiddet ve bahisler lehine tartışmalı sayıldığı ünlü köle arenasını da duymuştu.

Safi, Saldonica'da herhangi bir renkten, kökenden ya da milletten bir insanın sadece var olmakla kalmayıp aynı zamanda alınıp satılabildiğini ya da ticaretinin yapılabildiğini de duymuştu. Bir de acı su yollarında gizlenen timsahlarla ilgili efsaneler vardı. Körfezdeki teknelerden daha büyük olan ve hem insanları hem de gemileri çeken deniz tilkileri.

Oysa Safi bu masalların, *henüz uyumak* istemeyen altı yaşındaki asi bir çocuk için *anlatılan* masallardan başka bir şey olmadığını düşünmüştü *Habim ve ona korsanlarla ilgili bir masal daha anlatamaz mıydı?*

Gerçek olması dışında. gerçektir.

Belki deniz tilkileri değil. Safi bu yaratıkların var olduğunu ilk elden biliyordu ama Saldonican Körfezi'ni henüz görmediği için orada yaşayıp yaşamadıklarını teyit edemiyordu.

Buharlı yeşillikler arasında bir saat süren yolculuk Cehennem Ozanları, Safi ve Vaness'i ikinci bir yola çıkarmıştı. Toynaklar ve at arabaları yüzünden çalkalanmış ve ortası oyulmuş olan bu yol, şu anda daha da çalkalanmaya hazır toynaklar ve at arabalarıyla doluydu. Herkes kuzeydoğuya doğru ilerliyordu ve sadece üç kişi Safi ya da Vaness'e ikinci kez baktı. Yine de insanlar gerçek bir *yardım* ya da gerçek bir ilgi göstermeye isteksiz görünüyordu.

Safi onları suçlayamazdı. Onları suçlamak *istiyordu* ama gerçek şu ki, diğerlerinin neden kendi işlerine gözlerini dikmiş olabileceklerini anlıyordu. Zander tek başına, devasa cüssesiyle, bir adam göndermek için yeterli olabilirdi.

koşan kişi. Lev ve Caden sadece *En İyi Yalnız Bırakılan İnsanlar* imajına katkıda bulundular.

Ayrıca, herkes Merik Nihar gibi özverili değildi. *Herkes* kendi güvenliğini ya da kendi düğmelerini umursamadan kavgalara karışan çılgın bir Rüzgâr Cadısı değildi.

Çok geçmeden ağaçlar açılarak bir köprü ortaya çıkardı. Burada nehir kıyısı, yanından akan tembel kahverengi sulardan neredeyse hiç yüksek değildi ve iyi bir yağmur geniş köprüyü sular altında bırakabilirdi.

Timsahlar bunun farkındaymış gibi görünüyordu, çünkü hayvanlar eğri kalasların her iki yanında hantal hantal uzanıyordu. Tanrılar aşağıda, çok fazla dış vardı. Caden'ın Safi'yi biraz daha hızlı yürümesi için dürtmesine gerek yoktu.

Sonunda, dokuzuncu çan rüzgârda şingirdarken, Cehennem Ozanları Safi ve Vaness'i eski, eğri büğrü bir duvardaki geniş bir kapıya götürdüler. Tepesinde devasa bir sancak sallanıyordu ve bu kadar yakından Marstoki hilalinin etrafına dolanmış yılanı gözden kaçırmak mümkün değildi.

Trafik tıkanmış, Korsan Cumhuriyeti'ne giren insan sayısı çıkanlardan daha fazla olmuştu. Sonunda Safi içeri girdi ve Saldonica'nın Baedyed iddiasının *güzel* olduğunu gördü. Şaşırtıcı derecede. Safi kanunsuzluğun ve çaresizliğin hüküm sürdüğü bir gecekondu mahallesi hayal etmişti ama bunun yerine yollar ve yağmur suyu kanalları, ateşle yanan sokak lambaları ve trafiği yönlendiren altın üniformalı muhafızlar vardı. Her elektrik direğinde pankartlar bile asılıydı.

Evet, ovanın derinliklerine doğru ilerledikçe binalar birbirine daha sıkı kenetleniyordu. Ve evet, burada çoğu şehirden daha fazla insan tıkiş tıkiş yaşıyordu ama yine de Saldonica'nın Baedyed kontrolündeki kısmı kesinlikle bir gecekondu mahallesi *değildi*.

Baedyed bölgesinin yapılaşmış sokaklarının ötesinde bataklık bir delta uzanıyordu. Sol tarafta kalın, siyah ormanlar bataklık araziye sarıyordu. Sağ tarafta ise vıcık vıcık toprak yerini bulanık bir koya bırakıyordu. Rıhtımlar Safi'nin görebildiği kadar uzanıyor, gemi üstüne gemiyle tıka basa doluyordu.

Sanki Veñaza Şehri'ndeki tüm tekneler tek bir limana yanaşmış gibiydi. Safi hiç bu kadar çok yelken açılmış tekne görmemişti. Ya da daireler çizen martıları.

Lanetli kuşlar.

Yine de Safi'nin gözlerini asıl çeken şey arenaydı. Bunu yanlış anlamak mümkün değildi. Miğferi yarılmış bakışlarını yarı taş, yarı ahşap stadyumun üzerinde gezdirir gezdirmez ne olduğunu anladı. Büyüklüğü onu ele veriyordu - tüm Cumhuriyet'teki diğer tüm yapılardan daha büyük ve daha uzun.

Ancak bu mesafeden bakıldığında, doğanın geri almaya çalıştığı devasa bir antik kale gibi görünüyordu. Eksik olan yarısını doldurmak için ahşap iskeleler eklenmişti ve sekiz kuleden dalgalanan her renkten sancaklar, timsahların eğlenmesi geride bırakılmış kirli, mücevherlerle süslü bir taç görünümünü veriyordu.

Safi kısa sürede arenayı, bataklıkları gözden kaybetti. Etrafındaki insanlar dışında her şeyi. Safi'nin gözünün değdiği her yerde her renkten ve her geçmişten insan gördü. Nomatsiler bile Baedyed'in tıka basa dolu caddelerinde keyiflerince kasıla kasıla yürüyorlardı; tıpkı Güneylandalılar, Uzakdoğulular ve Safi'nin tanımadığı etnik kökenler gibi.

Tüccar sesleri, denizci bağırışları ve onu bombardımana tutan *tüm* seslerin yanı sıra, bir o kadar da yalan vardı -denizde ve vahşi doğada geçen onca günden sonra şaşırtıcı.

Yine de her zaman olduğu gibi kısa sürede gerçekler ve yalanlar arka planda tanıdık bir çağlayana dönüştü. Cehennem Ozanları Safi ve Vaness'i açık bir pazara götürürken bile kolayca görmezden gelinebiliyor, kolayca unutulabiliyordu.

Burada, dalgalanan tenteler neredeyse göz alabildiğine dışarıya doğru uzanıyordu.

"Saldonica'da insanın istediği her şey satın alınabilir."

Safi kaskatı kesilmiş boynunu bükerek miğferindeki yarıklardan Caden'e baktı. Solgundu, yüzü yaz gününden kalma basit bir terden daha fazlasını anlatacak şekilde kaygandı. Yarası iyi durumda değildi ve *bu* Safi'yi mutlu ediyordu.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak kızın gözlerine baktı. "Ve bir erkeğin nefret ettiği her şey burada da satılabilir."

"Bu bir tehdit mi?"

"Senden nefret etmiyorum, Kâfir. Sadece *emirlere* uyuyorum." Bir hız patlamasıyla Safi'nin önüne geçti ama ipleri hâlâ elinde olduğu için Safi sarsıldı. Omuzları neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Acı parladı. Dudaklarından bir çığlık koptu. Sonra ayaklarını sürüyerek ilerleyen Caden'a ayak uydurmaya çalıştı.

Yine de onu durdurmak için çok yavaştı. İmparatoriçe düşmüştü, yoldan geçen bir at arabası tarafından devrilmişti. Hem de sıradan bir araba değil, gambesonlarında Baedyed sancağı taşıyan üç adam tarafından yönetilen bir arabaydı.

Daha da kötüsü, Vaness'in kaskı düşmüş, kızarmış, terden sırılsıklam olmuş yüzünü tüm dünyaya açık bırakmıştı. Üç Baedyed'e. Yüz hatlarını gizlemek istercesine başını eğdi ama hareket ediş şekli çok yavaştı ve vücudunu korsanların Cadı İşareti dövmesini görebileceği kadar eğmişti.

-Safi'nin hislerine karşı yanlış bir şekilde çaldı.

Vaness görünmek istiyordu; tüm kazayı sahnelemişti ve şimdi işe yarıyordu. Baedyed'lerden biri yüzüne, bir diğeri eline bakıyor, üçüncüsü ise başka bir yerde acil bir işi varmış gibi uzaklaşıyordu.

Safi ve Vaness'i Cehennem Ozanları'ndan kurtaracak acil bir iş mi yoksa Marstoki imparatoriçesini *öldürmeyi* de içeren acil bir iş mi, Safi emin olamıyordu. Ve bunu düşünecek zamanı da yoktu çünkü Lev dar bir tezgâh dizisine doğru ilerliyor, Zander direnmeyen, rehavete kapılmış imparatoriçeyi kaldırıyor ve Caden da Safi'yi arkalarından hızla ilerlemeye zorluyordu.

Cehennem Ozanlarının yaklaştığı ilk han doluydu. Bir sonraki ve ondan sonraki üç han da öyle. Görünüşe göre iki gün sonra önemli bir bayram vardı ve binlerce kişi her yıl düzenlenen bir arena dövüşü için şehre akın etmişti. Buna *Baile'Katliamı* diyorlardı ve şimdi Saldonica Korsan Cumhuriyeti tıka basa dolmuş ve tıka basa dolmuştu.

Safi bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere not aldı - tıpkı Baedyed bölgesinin nasıl düzenlendiğini ve askerlerin nasıl dolaştığını, açıkça Cehennem-Bard'ları aradıklarını kaydetmeye çalıştığı gibi. Vaness için. Yine de boyu sayesinde Zander onların geldiğini her zaman görürdü. Bir elini kaldırdığında Cehennem Ozanları, Vaness ve Safi'yi de yanlarına alarak bir ara sokağa dalıyorlardı.

Altıncı han, her katında farklı tarzda taş, ahşap ve panjurlar bulunan eski bir kulenin yaşanabilir bir hale getirilmiş haliydi. Cehennem Ozanları orada saklanacak bir yer buldular, ancak ne kadar kalmayı planladıkları konusunda Safi'nin hiçbir fikri yoktu.

Kiraladıkları oda küçüktü ve dört kat yüksekliğindeydi. Zander'in başını yana eğmeden geçebileceği kadar uzun değildi. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Cehennem Ozanları Safi ve Vaness'i içeri sokar sokmaz dev oradan ayrıldı.

İkiye karşı iki. Daha iyi bir ihtimal ama yine de harika değil. Özellikle de Safi'nin içi dışı toz içinde olduğundan ve Vaness hemen tek kişilik yatağın bir tarafına kıvrılıp uyuduğundan beri.

Safi'nin canını en çok acıtan şey kol ve bacaklarındaki ya da ciğerlerindeki yorgunluk değildi. Topuklarında, ayak parmaklarında ve ayak bileklerinde oluşan su toplamaları da değildi. Dizindeki ve ayağındaki ağrılar bile çoğunlukla göz ardı edilebilirdi.

Ama çarşafların altındaki ipin parçaladığı deri, Safi'nin yıpranan her lifi hâlâ etinde *hissedebilmesi*... Her adımda daha fazla deri sıyrılmış ve yaralar kollarında ve bacaklarında daha yukarılara, daha yukarılara yayılmıştı.

Safi sessizce beklerken Caden miğferi kafasından indirdi ve odanın her şeyi ortaya çıktı: taba rengi yün örtülü tek kişilik bir yatak ve yanında alçak bir tabure. Karşı duvarda bir masa ve lavabo, üzerinde de su musluğuna benzeyen bir şey. Yukarıda iki kandil aplik ve nihayet camı olmayan ama panjur çıtaları günün esintisini ve eğlence seslerini içeri alacak kadar geniş bir pencere.

Odadaki hiçbir şey işe yaramazdı. En azından Safi'nin yorgunluktan fark edebildiği . Bununla birlikte, odada ilginç bir parça vardı ve o da kapının üzerindeki bir tabelaydı ve üzerinde DAİMA, DAİMA

GECE.

Safi'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Orada öylece dururken, bileklerine yapılan hafif bir baskı dikkatini tekrar Caden'a çekti. Caden iplerini kesiyordu ve en büyük arzusuna rağmen gözlerinde yaşlar birikti. Rahatlama ya da minnettarlıktan değil, acıdan. İliklerine kadar işleyen bir acı patlaması. "Bunların temizlenmesi gerek," dedi Caden ve ses tonunda bir emir olmamasına rağmen Lev hemen atladı.

Odadan çıktı. *Daha iyi bir ihtimal.*

Caden "Otur," diye emretti ve Safi yatağın boş tarafına doğru tökezledi.

Bu onu Vaness'e, yakalandıklarından beri hiç olmadığı kadar . Cehennem alevleri ve iblis ateşi, imparatoriçe korkunç görünüyordu. Parçalanmış ayakları, çamura bulanmış bacakları ve kolları ve boynunda hâlâ kilitli duran o devasa tasma.

Safi sersemlemiş bir halde yatağın kenarına çöktü; imparatoriçe kıpırdamadı ve Lev sabun ve taze çarşaflarla dönene kadar Safi'nin gözlerini açık tutmak için tüm enerjisini harcaması gerekti.

Sonra Zander da döndü. *Yemekle-gerçek* yemek, gerçek ekmek ve *gerçek* hepsini için su. Koku Vaness'i uyandırmış gibiydi ve

Balık çok lastik gibiydi ve Safi'nin dilini feryat ettirecek kadar baharatlıydı ama umurunda değildi. İmparatoriçenin de umurunda değildi. Yemeği afiyetle yediler ve Safi daha imparatoriçeyle herhangi bir şey hakkında konuşmaya bile fırsat bulamadan Vaness tekrar yanına yatıp uykuya daldı.

Bu arada Lev ve Zander yine kaçıştılar ve Caden tabureyi yatakla kapı arasına sürükledi. Sonra zırhını çıkardı. Parça parça. Katman katman. Eldivenler, brigandine, zincir zırh, gambeson ve son olarak botları. Her bir parçayı özenle lavabonun yanındaki yığına yerleştirdi.

Cehennem Ozanı komutanı küçüldükçe küçüldü, ta ki eski boyunun yarısına inene ve iç çamaşırlarından başka bir şeyi kalmayana kadar. Sonra atleti bile soyulup devasa teçhizat yığınınına eklendi ve Safi'nin tanıyamadığı biri ortaya çıktı.

Caden artık bir Cehennem Ozanı değildi. *O* kişi acımasız, korkutucu ve çabuk saldıran biriydi. Ne de sinsî, çekici ve çabuk şaka yapan Yontulmuş Hilekâr'dı.

Bu Caden zayıf, yaralı ve kaslıydı. O görevdi, o karanlıktı, o ... *kalp kırıklığıydı*. Evet, Caden'la ilgili bir şey boş görünüyordu. Kaybolmuştu.

Safi'nin tanıdığı başka birine benziyordu. Amcası.

Ayaklarının dibindeki dolu lavaboyla Caden bir bezi ıslattı, sonra omzundaki yarayı ovdu, tısladı ve biraz daha ovdu. Tüm kılıçları kınında ama kolayca ulaşabileceği bir yerde duruyordu. Solgun göğsü açıkta ve yüzü acıyla buruşmuş olsa da Safi onun kendisini öldürebileceğinden bir an bile şüphe duymadı.

Ne de olsa aslanlar kurtlara karşı.

Iseult ne yapardı? Safi uyuşukça düşündü. *Öncelikle yakalanmayacaktı.* Ama Iseult aynı zamanda öğrenebildiği kadar çok şey öğrenecekti. Yemek Safi'yi daha da yorabilirdi ama bu sisli zihinden işe yarar bir şeyler çıkarabilirdi.

Boğazını temizledi. Acıyordu ve sonraki sözleri karabiber tadındaydı. "Sana ne oldu, Cehennem Ozanı?"

"Yaralandım." Caden omzundaki kanlı yarayı eliyle silerken göğsü titredi. Derin görünüyordu ve zaten vücudunda fazla derinlik de yoktu. Kopan kaslar kemiğe sıkıca sarılmıştı.

Aklına farklı bir adamın farklı bir göğsünü getirdi. Gerçekten de Merik'in Veñaza Şehri rıhtımında havada uçarken gördüğü ilk fiziksel özelliği idi .

Safi kaşlarını çatı, geçmişe dair düşüncelerden sıyrıldı. Merik'in çıplak göğsünü.

Bu anılar ona burada yardımcı olmayacaktı.

"Nasıl yaralandın, Cehennem Ozanı?"

"Bir bıçak."

"Öyle mi?" Safi'nin ses tonu artık keskindi. Cehennem Ozanı komutan soru sormakta olduğu kadar kaçamak cevap vermekte de iyiydi. "Peki bu kimin kılıcı?"

"Düşmanımın." Birkaç uzun dakika boyunca tek ses, kanlı bezi suya batırdığında çıkan su şıpırtısıydı. Sıkıığında *damlayan damlalar*. İyileşmesi için sudan daha fazlasına ihtiyaç duyan bir yarayı temizlediğinde nefes nefese kalması.

Caden'ın elinde sudan daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Kirli teçhizat yığınınan bir kil kavanozu çıkardı, ancak kendi yarasına uygulamak yerine, yeni bir bez şeridini leğene batırdı ve odayı geçerek Safi'ye gitti.

Sinmeyi reddetti. Adam onu yakalayacak kadar yaklaştığında bile. Sadece çenesini uzattı ve omurgasını destekledi.

Her zaman olduğu gibi etkilenmemiş görünüyordu. *Ya da etkilenmemiş*, diye düşündü, şakayı Vanessa'ten daha fazla takdir edeceğinden şüpheliydi.

"Bundan hoşlandığımı düşündüğünü biliyorum ama hoşlanmıyorum." Dizlerinin üzerine çöktü. "Ve inatla acıyı görmezden gelmenin bir tür zafer olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama öyle değil. Güven bana. Uzun vadede seni sadece daha fazla yaralar. Şimdi ayaklarına bakayım."

Safi hareket etmedi. Gözlerini köprücük kemiğinin altından geçen parlak yaradan alamıyordu. Kırmızı perdeler, yakında çürümeye başlayacağını işaretliydi. Yine de onu şaşırtan şey değildi; yaranın altındaki yara iziydi. Yaranın üstünde, göğsünde ve kollarında da vardı. Zaten solgun olan derisinden daha beyaz olmayan, ama yine de kabarık ve vahşi pürüzlü çizgiler. Caden'in vücudunun her santimini kaplıyorlardı ve Lev'in yüzündekilerle aynıydılar.

"Ayakların," diye tekrarladı Caden.

Yine de Safi donup kalmış, bakışları boğazındaki en kötü yara izine takılıp kalmıştı. Eron Amca'nın taktığı zincirin aynısı olan altın zincirin hemen üzerindeki bu iz Safi'nin başparmağı kalınlığındaydı ve Caden'in boynunu boydan boya çevreliyordu.

"Yeterince iyi," dedi Caden sonunda. "Yaralarına bakmamı istemiyorsan, bakmam. İmparatoriçe'nin de bakıma ihtiyacı var."

"Evet." Sözcük ağzından kaçtı. Safi yutkundu ve gözlerini Cehennem Ozanı'nın yara izlerinden ayırmaya zorladı. "Onların temizlenmesini istiyorum."

"Akıllıca." Neredeyse zarif bir hareketle başını eğdi. *Neredeyse.* "Biliyorsun, senin olduğun yerde ben de bulundum Kâfir. Tüm Cehennem Ozanları öyledir."

"O zaman bırak gideyim."

"Yani kaçabilir misin? Henrick bundan hoşlanmazdı." Sonra yavaşça, sanki onu korkutmak istemiyormuş gibi, Caden ayak bileklerine uzandı.

Safi acıdan neredeyse bayılıyordu. Bir ısı ve ışık yumağı. Dünya yüzüyordu. Kendi üzerine çöktü.

Yine de aptal değildi. Cehennem Ozanı'nın ayak bileklerini temizlemesine izin verdi çünkü Caden inatçılığının hiçbir amaca hizmet etmediği konusunda haklıydı. Sonunda sadece ona zarar vermişti. Keçi memelerine rağmen bunu itiraf etmek gururunu incitmişti. Kendisine bile.

"Ateşkes Zirvesi'nden neden kaçtın?" Caden onun yaralarını silerken sordu.

"Neden," diye tısladı Safi acıyla, "neden olmasın? Seni büyün için kullanacak yaşlı bir kurbağayla evlenmek ister miydin?"

Caden'den bir kıkırdama geldi, ama bu sesle birlikte gülümsediyse de Safi bunu fark etmedi. "Onunla evlenirsen Cartorra'ya yardım edebilirsin. Hasstrel'e yardım edebilirsin."

"Bana ihtiyaçları yok." Sıkıdığı dişlerinin arasından kelimeleri güçlükle çıkarabildi. Caden ayak bileklerinden ayak tabanlarına doğru ilerlemişti ve her nasılsa daha da kötüydüler. "Hasstrel'i neden umursuyorsun ki?"

"Yakınlarda büyüdüm."

"O zaman Orhin Dağları'nın ne kadar korkunç olduğunu ve insanların ne kadar dar görüşlü olduğunu bilmelisin. İmparator Henrick'in boyunduruğu altında yaşamayı seviyorlar."

"Ve bunun kulağa ne kadar acemice geldiğini bilmelisin." Caden'ın sözlerinde şimdi bir sertlik vardı. Duyguya yakın bir şeyin ilk işaret fişegi. *Bildiğim iyi* oldu. Yine de hayal kırıklığının hiçbirisi Safi'nin ayaklarını metodik bir şekilde yıkamasını etkilemedi. "Cartorra'nın kusurları var Heretic, ama aynı zamanda güvenliği de var. Yiyecek de var, zenginlik de, yollar da, eğitim de. Liste uzun olduğu için devam edebilirim. Bana bileklerini ver."

Safi yaptı, ilk temas darbesiyle gözleri kapandı. Acı geldi. Acısı azaldı. "Ama," demeye zorladı kendini, konuşmaya tutunarak,

"Listenizde özgürlüğü , değil mi?"

"Özgürlüğün dereceleri vardır. Tam özgürlük her zaman iyi olmadığı gibi, özgürlük eksikliği de her zaman kötü değildir."

"İradesi dışında tutulan kişi sen değilken bunu söylemek senin için kolay."

Yine bir kahkaha ve Caden'ın kan çanağına dönmüş, düşünceli gözleri onunkilere dikildi. "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ne hakkında?"

Ama o çoktan yoluna devam etmişti. "Her şeyin bir derecesi vardır Kâfir, biliyorum ki bu senin *doğru ya da yanlış* dünya görüşüne pek uymuyor."

"Benim sihrim böyle çalışmaz." *Tam olarak değil.* "O zaman anlat bana," dedi.

Safî dudaklarını birbirine kenetledi, tereddüt etti. Büyüsünü dünyadan saklamak için çok uzun zaman harcamıştı. Şimdi önünde diz çöken adamdan bile... Yine de artık gücünü saklamanın bir anlamı olmadığını düşündü. İmparator ve Cehennem Ozanları çoktan kazanmışken olmazdı.

"Herkes yalan söyler," dedi sonunda.

"Bilmiyorum." Şifalı merhemini mantarını açtı ve temiz bir çarşafı biraz çıkardı.

Bileklerine dokunduğu anda acı azaldı. Soğuk içeri girdi.

"Tabii ki yalan söylüyorsun," diye karşı çıktı, gözlerini kapatıp serinlemenin tadını çıkardı. "Sana söyledim, Cehennem Ozanı. *Herkes* yalan söyler. Arkadaşlarımızla şakalaşma şeklimizde var. Yoldan geçenlere verdiğimiz sıradan selamlarda. Her günün her anında yaptığımız en anlamsız şeylerde. Yüzlerce, binlerce küçük, önemsiz yalan."

Caden'ın dikkatli uygulaması durakladı. "Peki hepsini hissediyor musun?"

Başını salladı, göz kapakları adamın sarsılmaz bakışlarıyla buluşmasına yetecek kadar kalktı. "Okyanusun kıyısında yaşamak gibi. Dalgalar eninde sonunda yok olur, çünkü buna çok alışmışsındır. Her çarpışmayı, her kabarmayı duymayı bırakırsın... Ta ki bir gün bir fırtına çıkana kadar. Büyük yalanları hissediyorum. Ama küçük olanları? Gelgitle uzaklaşırlar."

Hiçbir tepki , sanki her cümleyi düşünüyormuş gibi yüzü tamamen hareketsizdi. Her kelimeyi. Her duraksamayı. Yine de bir yanıt veremedi kapı iki kez çalındı.

"Benim, efendim," diye seslendi Lev.

Caden ayağa kalktı, görev ve odaklanma anında omuzlarının eğimine geri döndü. Kapıya doğru adım atmadan önce Safi'ye kavanozu ve merhem kaplı çarşafı uzattı.

Lev içeri girdi. "Zander ve ben hanın arkasındaki hamamı kontrol etmeyi bitirdik efendim. Hanımları yıkamaya götürmemde bir sakınca yok." Başparmağını pencereye doğru salladı. "O zaman sen ve Zander biz dışarıdayken nöbetçileri ayarlayıp gemiyi arayabilirsiniz."

"Yeterince iyi." Caden atletini kaldırdı ve omuz silkti. "Kadınlara aşağı kadar eşlik etmene yardım edeceğim... ne?"

Lev kaşlarını kaldırdı. "Düşünüyordum da... belki sen ve Zander bugün de banyo yapabilirsiniz?"

"Daha yeni ."

"Yeterince iyi değil, yapmadınız. Ve senin pis kokuna katlanmak zorunda olan *bizleriz*."

Safi'nin karşı koyamayacağı kadar güzeldi. "Ölü bir köpeğin kıcı gibi koktuğunu söylemek istiyor."

"Anlaşıldı," dedi Caden aynı anda Lev, "Şu dağ aksanına bak. Sesin ondan daha kötü çıkıyor!"

Safi'nin yanaklarında bir kızarıklık oluştu. *Bok rögarları tıkıyor.* Cartorranca konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Orhin aksanı sözlerine sinmiş olmalıydı ve şimdi Caden kılıç kemerini beline bağlarken gülümsüyordu. Gerçek bir gülümseme, tıpkı bir kart oyununda tanıştığı Yontulmuş Hilekâr gibi. Sinsi, özel ...

Ve Safi'ye onun düşman olduğunu hatırlatmak. Hayatının küle dönmesinin sebebinin *o olduğunu*. Bunu unutmasına izin veremezdi. Bu insanlar onun rakipleriydi ve önemli olan tek şey kaçmaktı.

SEKİZ

Iseult uyandığında sol elinin tamamen uyuşmuş olduğunu gördü. Esme'yle karşılaştığından beri sefil bir uyku çekmişti ama son uykusu, kolunu kalçasının altına sıkıştırmış, garip bir şekilde poz birkaç saat içinde eriyip gitmişti.

Ağırlığını kaydırdı, sağ elini sol elini hareket ettirmek için kullandı... ve sonra vücudunu kaldırdı. Kan Cadısı'yla paylaştıkları yosunlu çıkıntının içine tül gibi pembe bir ışık süzülüyordu. Hava dünkü yağmurdan dolayı nemli ama ılıktı ve Aeduan'ın yumuşak, sabit nefesleri sadece birkaç adım öteden geliyordu.

Göğsünde bir sıcaklık parladı. Kan Cadısı nasıl uyuyor olabilirdi? Nöbet tutabilmesi için Iseult'yu uyandırmalıydı.

İki hafta boyunca nöbet tutacak kimse olmadan seyahat ettin, diye vicdanı sızladı.

Evet, koluna masaj yaparak hissini geri kazandırırken kendisiyle tartıştı ama artık bunu yapmak zorunda değilim. Artık elindeki her kaynağı kullanabilirdi ve Kan Cadısı da tam olarak buydu: bir kaynak. Bir araç.

Bir hediye.

Esme'nin sözlerini hatırlayan Iseult ürperdi. Kuklacı o adamları Iseult'ya "yardım etmek" için öldürmüştü ve Iseult ilk defa Esme'yle savaşırken ona yardım edecek birinin olmasını diliyordu.

Tanrıça, bu noktada her şeyi kabul edebilirdi - muhakkak dışarıda birileri Rüya ve Kuklacı kontrolündeki Yarılmış'ı biliyordu.

Bizim gibi dokumacı cadıları, demişti Esme - ve Iseult uyuşan kolunu daha da sert ovuşturdu. O Esme gibi değildi. Esme gibi değildi.

Staz, diye emretti kendine. Parmaklarında ve ayak parmaklarında durağanlık. Kolunu tekrar insan gibi hissettiğinde, Iseult şafağa doğru ilerledi,

Kendisini meşgul edecek bir görevi olduğu için rahatlamıştı. Palasının takılı olup olmadığını ve semender pelerinini -daha doğrusu Aeduan'ın semenderini- kontrol ettikten sonra

pelerinini sıkıca bağladıktan sonra, en yakındaki inleyen çamların arasından süzüldü. Yürürken iplik taşına sarıldı.

Geliyorum Safi. Birkaç nefes boyunca, yakutu sıkıca kavrarken, Iseult'nun omuzlarında yaşayan don eridi. Sıcak bir altında ufalandı. Midesinde genişleyen ve ciğerlerine baskı yapan bir şey... *Umut*, sonunda fark etti. Safi'yle yeniden bir araya geleceklerine dair inanç.

Iseult'nun bir sonraki adımında, İplik Taşı'yla aynı deri kordona bağlı gümüş bir tılsım parmak eklemlerinde şingirdadı. Aeduan lekeli gümüşe sanki kâğıtmış gibi kolayca bir delik açmıştı ve çift başlı kartal şimdi Iseult'un parmak uçlarında sıcacıktı. Elini çekti. Daha hızlı yürüdü, ayak sesleri nemli toprağı eziyordu.

Tuzağından çıkardığı bir tavşanla yosunlu çıkıntıya döndüğünde, Kan Cadısı uyanmış ve kayanın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözleri kapalıydı, meditasyon yaparken ellerini dizlerine dayamıştı.

Iseult, Carawen Manastırı hakkındaki kitabında bu uygulama hakkında bir şeyler okumuştı. Sessizlik ve durgunluk bir keşişin zihnini bedeninden ayırmasını sağlıyordu.

Iseult bunu bir kez denemişti ama kesinlikle başarılı olamamıştı. Kendini duygularından ayırmak için zaten çok mücadele etmişti; düşüncelerinden de kurtulursa geriye ne kalırdı?

Aeduan, Iseult'nun dönüşünü fark ettiğine dair bir işaret vermeyince sessizce çıkıntının içine süzüldü. Semender pelerininin sıyrıldı ve tavşanın derisini yüzmeye başlamak için kollarını sıvadı.

"Vakit yok."

Iseult irkildi. Kan Cadısı'nın yaklaştığını duymamıştı ama *onun* gafil avlandığında yaptığıının aksine, Iseult kıpırdamadan durdu. Boğazında, köprücük kemiğinin hemen üzerindeki çürük, onu bir daha asla ürkütmemesi için gereken tek uyarıydı.

Aeduan Lejna'da onu öldüreceğini söylediğinde, ona inanmamıştı. Dün gece onu öldüreceğini söylediğinde ise inanmıştı.

"Tavşanın derisini tazeyken yüzmek daha kolay-"

"Birkaç saat bekleyebilir." Dalmotti'nin sesi uykudan boğuklaşmıştı. "Et bozulacak."

"O zaman bir tane daha yakalarsın," diye karşılık verdi. "Günün sıcağı çok yoğunlaşmadan gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeliyiz."

"Neden?" Iseult sordu ama Kan Cadısı onu duymazdan geldi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde kamp alanını temizledi. Her şey toplanmış, katlanmış ve Iseult'un çantasına düzgünce yerleştirilmişti. Sonra onu sırtına geçirip yola çıkmaya hazırlandı.

Iseult sadece gözlemledi. Çok hızlı hareket ediyordu. O kadar etkiliydi ki, büyücülüğü onu hiç kimsenin erişemeyeceği bir hıza ve zarafete ulaştırıyordu.

Nasıl çalıştığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ona böyle bir gücü ele geçirdiğinde nasıl hissettiğini ve büyüünün Boşluğa bağlı olduğunun doğru olup olmadığını sormak istiyordu. Ama bunun yerine hiçbir şey söylemedi.

Saatlerce yürüdüler, Aeduan hep oradaydı, bir adım geride. Önde yürümeyi reddediyor, belli ki Iseult'nun onu arkadan bıçaklamasını bekliyordu. Ya da belki de bu ona ne kadar güvendiğini görmek için bir testti.

Her iki durumda da Iseult kabul etti. Şimdilik.

Kan Cadısı onu yönlendirmek için tek ve sert kelimeler kullanırdı. Bir an, çamurlu bir sel yatağında ilerliyorlardı ve bir sonraki an, ona sağa dönmesini ve geri tırmanmasını emreliyordu.

"Doğuya doğru," derdi aniden. Ya da "Daha güneye." Iseult, Safi kendi rotasını değiştirdiği için Kan Cadısı'nın da mı rotasını değiştirdiğini, yoksa Safi'nin kokusunun gelip... gidip... sonra tekrar kaybolup Aeduan'ı elinden geldiğince takip etmek zorunda mı bıraktığını asla bilemedi. Kesinlikle birkaç dakikada bir durup gözlerini kapatıyor ve havayı kokluyordu.

Sonra göz kapakları kalktığında, irisleri bir nefes boyunca kıpkırmızı yanardı. Belki de iki.

Yarım gün boyunca kızıl kabuklar ve koyu renkli iğneler yanlarından geçip gittikten sonra çamlar küçüldü ve yerlerini sert ağaç fidanlarına bıraktı. Gümüş gövdeli, eğrelti otları ve beyaz asfodellerle çevrili meşe ağaçları yerlerini aldı. Geniş ve karanlık Amonra Nehri yakınlarda çalkalanıyordu.

Iseult çantasındaki haritadan ve Mathew ile Habim'den aldığı derslerden yakında ormanın tamamen yok olacağını biliyordu. Arazi, sık çalılıklar ve daha kalın baca yığını taşlarla dolu sisli bir vadiye düşecekti. Nehir de Amonra Şelalesi'ne doğru alçalacaktı.

Burada, Marstoklar yirmi yıl önce Nubrevnalılarla karşı karşıya gelmişti. Burada, yangın aileleri evlerinden etmiş ve Nubrevna sonunda kaybetmişti. Listeye eklenecek bir ulus daha.

Nubrevna'dan önce Dalmotti'ydi. Dalmotti'den önce Marstok'tu. Yüzyıllar boyunca bu yarımada el değıştirdi ve yüzyıllar boyunca hiç kimse tam olarak kazanamadı ya da tam olarak kaybetmedi.

Iseult'nun yanındaki Kan Cadısı sesli bir şekilde nefes aldı, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "İki seçeneğimiz var," dedi sonunda, "ya Amonra Şelalesi'nin yanından ineriz, ki bu vadiye giden daha güvenli bir yoldur. Ya da ormanların içinden kuzeydoğuya doğru ilerleriz - ve siz 'Şelale' demeden önce bilin ki bu yol daha yavaş."

"Safı ne kadar uzakta?" Iseult gözlerini kısarak vadiye doğru baktı.

Kuşlar yukarıda

daireler

çiziyordu.

"Uzak."

"Daha açık konuşabilir misiniz?" "Hayır."

Iseult'nun burun delikleri açıldı. *Stasis*. "O zaman beni doğru yöne götürdüğünüzü nereden bileceğim?"

"Paralarımın geri kalanının sizde olduğunu nereden bileyim?"

O vardı a nokta-ve onlar zaten kurulmuş onların kaçınılmaz ihanetler. "Tehlike ne kadar tehlikeli?"

"Çok."

Iseult'un artık elinden bir şey gelmiyordu. İç çekti.

Aeduan'ın yüz ifadesinde bir değışiklik olmadı ama yine de "Yakınlarda bir yerleşim yeri var. Sana bir at bulabilirim. Sen yorulmadan daha uzun süre seyahat etmemizi sağlar."

"Ne kadar yakın?" Iseult kendine bir at bulabilirdi.

"En hızlı tempomla bir saat kuzeyde. Öğleden sonra dönmüş olurum." "Ve ben... sadece bekleyecek miyim?" Aeduan'ın başını sallamasıyla Iseult'un iki kez dengesini sağlaması gerekti.

Devam edebileceğini hissetmeden önce nefes aldı. "Kaybedilen saatler bir at almaya değer mi?"

"Arkadaşın şu yönde." Güneydoğuya, Tartışmalı Topraklar'a doğru işaret etti. "Çok, çok fersah uzakta - ve çok, çok gün. Bir at yardımcı olacaktır."

Iseult bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de argümanı mantıklıydı. *Mevcut tüm kaynakları kullanın*. Yine de, birkaç saat bekleme düşüncesi ...

Kan Cadısı, Iseult'nun sessizliğini bir anlaşma olarak algıladı. Kolunu uzattı. "Pelerinimi geri ver. Keşşler takas yaparken daha iyi anlaşmalar yaparlar."

Iseult bunu reddedemezdi. Ne de olsa ona aitti. Yine de kendini direnirken buldu, onu omuzlarından indirirken daha da yavaş hareket etti. Üzerinden hava geçti, serin ve açık.

Yutkundu, Kan Cadısı'nın beyaz tarafı dışa doğru çevirmesini ve pratik bir kolaylıkla omuz silkmelerini izledi.

"Yakında döneceğim," dedi huysuzca, çoktan arkasını dönmüştü. Çoktan koklamaya ve gerilmeye başlamıştı. "O zamana kadar gözden uzak dur. İhtilaflı Topraklar'da Kan Cadısı'ndan daha kötü şeyler de var."

Bir at fazla zaman kazandırmazdı. İhtilaflı Topraklar'ın aşırı gürültüsünde değil. Aeduan mümkünse Threadwitch için bir küheylan bulmaya niyetli olsa da, tek başına yola çıkmasının asıl amacı bu değildi.

Aeduan berrak göllerin ve donmuş kışın kokusunu almıştı. Leopold'un ihanetinden beri peşini bırakmayan kan kokusu. Aeduan'ı durdurmak için Leopold ile ortaklık kuran her kimse onun kokusu. Aeduan'ın sikkelerini sakladığı yere sinmiş olan ve sadece taler hırsızına ait olduğunu tahmin edebildiği koku.

O sikkelerin Threadwitch'in eline nasıl geçtiği, bu kişinin boğazından sıkacağı cevaplardan sadece biriydi. Ve bu kişiye karşı, Nubrevna'daki Köken Kuyusu'nda Leopold'a davrandığı kadar cömert davranmayacaktı.

Hepsinden iyisi, eğer Aeduan bu hayaletin kim olduğunu ve paraları nereye koyduğunu öğrenebilirse, Aeduan'ın artık Threadwitch'e ihtiyacı kalmayacaktı. Onu ormanda çürümeye bırakabilir ve Corlant'ı da yerleşkesinde çürümeye terk edebilirdi.

Bu düşünce Aeduan'ı daha da hızlandırdı. Ağaçlar ince, eğrelti otları alçaktı. Hepsi kolayca yönlendirilebilirdi. Dünya onun etrafında harmanlanmıştı. Yeşil, granit ve ağaç kabukları sonsuz bir sisle örtülmüştü.

Yakında cevapları alacaktı.

Aeduan'ın büyü menziline yüzlerce fersah dışında olan Truthwitch'i özenle takip ettikten sonra, bu yeni av hiç güç gerektirmedi. Fazladan büyüü koşusunu hızlandırmak için kullandı.

Ta ki, her zaman olduğu gibi, Aeduan kokuyu kaybedene kadar. Bir adım ve bir sonraki adım arasında, basitçe kayboldu. Donmuş kışlar yok. Berrak göl suları yok.

Aeduan nefesinin altında "Bir daha olmaz, bir daha olmaz" diye tıslayarak durdu. *Her seferinde* böyle oluyordu. Aeduan *her seferinde* çok yaklaşıyor ama kokuyu tamamen kaybediyordu.

Aeduan bir ayağı çam iğneleri yatağında, diğer ayağı ise budaklı bir selvi kökünün üzerinde dururken gözlerini kapattı. Zihnini ve büyücülüğünü içe çevirdi. Nefes nefes dikkatli bir şekilde geçti. Orman onun etrafında uyandı, her zamanki rutinine girdi. İlk başta temkinli bir şeydi, tereddütlü gökkuşağı. Temkinli bir çam sansarı.

Zihnini sakinleştirip bedenini dinginleştirebilirse, büyücülüğü en üst seviyeye çıkabilirdi.

En azından solundan gırtlaktan bir kıkırdama sesi gelene kadar plan buydu.

Aeduan'ın göz kapakları açıldı. Bakışları, siyah gözleri ve gri gagası kıpırdamadan duran bir kaleyle birleşti. Dağınık tüyleri rüzgârda dalgalanıyordu. Kaçmadı, hareket etmedi. Sadece Aeduan'a doğru bakıyordu.

Bu da Aeduan'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Daha önce hiç tek başına bir kale görmemişti. Genellikle ormanın dışında büyük sürüler halinde uçarlardı.

Aeduan kokladı. Balıklardan kümes hayvanlarına kadar tüm hayvanlar aynı vahşi yüzey kokusunu taşıyordu: *özgürlük*. Bu kokunun üstünde ise *orman sisi* vardı.

Öksürdü, sert bir hava patlaması açıklıkta çınladı. Kale gözlerini kırptırdı. Aeduan öksürüğünü tekrarladı ve bu sefer kale ipucunu aldı. Zıplayarak uçmaya başladı, özgürlüğünü ve sisini Aeduan'ınkinden kanatlarının gidebildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştırdı.

Ancak şimdi Aeduan'ın burnuna yeni bir kan doluyordu. Büyücülüğü canlandı. *Kan. Büyü. Yüzlerce insan*. Birbirine karışmış pek çok koku. Her yaştan. Her türden. Hepsi dümdüz ileride.

Korsanlar, şüphesiz. Ama hangi grup? Ve neden bu kadar içeride? Hem geniş filolarıyla Kızıl Yelkenliler hem de daha gizli deniz ateşi saldırılarıyla Baedyedler istilalarını kıyıya yakın tutuyordu.

Yine de ikisi de katledildi, ikisi de köleleştirildi. Savaş ve yağmur fırtınaları gibi, insanların birbirleri üzerinde kurdukları tahakkümden kaçış yoktu. Bununla birlikte, gizlice geçmeye çalışmak vardı, bu yüzden Aeduan sinsice ilerledi. Bu basit bir kendini korumaydı. Kendisinin ve Threadwitch'in Tartışmalı Topraklar'da kimlerle karşılaşabileceğini bilmesi gerekiyordu. Bu korsanların vadinin ötesinden hangi rotayı izleyebileceklerini bilmesi gerekiyordu.

Özellikle de Kızıl Yelkenliler için içindeyse.

Bu yüzden Carawen pelerinini tıpkı Threadwitch'in yaptığı gibi tersine çevirdikten sonra çamların ve fidanların etrafından dolandı ve sonunda devasa bir goshorn meşesine tırmandı. Orada, aşağıda çamurla ezilmiş topraktan geçenleri izlemek için bir dala büzüldü.

Görüş alanına giren Kızıl Yelkenliler değildi. Önde giden atlı sıkıcı giysiler giyyordu ama kumral kırsığının eyerinde belirgin bir şekilde Baedyed eyeri, anavatanları Kum Denizi'nin püsküllü kumaş stili vardı.

İlk gözcüden sonra, at sırtında iki Baedyed daha geçip gitti. Ardından yaya askerler geldi; Aeduan'ın Baedyed'lerin saflarında olduğunu bilmediği bir şeydi bu. Yine de burada yürüyorlardı, uzun tek sıra halinde erkek erkeğe, kadın kadına. Küçük adımlarla ama güçlü. Kılıçları kalçalarında şingirdiyordu.

Ve aralarındaki birkaç cadıdan daha fazlası; Aeduan fırtınaların, taşların, yangınların ve sellerin kokusunu aldı.

Aeduan her ihtimale karşı havayı daha sert kokladı. Ama hayır, berrak sular ve donmuş kışlar yine kaybolmuştu. O hayaleti avlamanın onu asla doğru yola götürmeyeceğini şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Her seferinde nafile bir uğraş. Dikkat dağıtıcı.

Aeduan bu güzel küheylanlardan birini Baedyed binicisinden ayırma fikriyle oynarken, at sırtında yirmi adamın sıraya girdiğini gördü. Adımlarında bir düzen, kümelenmelerinde bir düzen yoktu. Ellerinde kırbaçlar vardı ve atlarının yanlarında ve bacaklarında açık yaralar vardı.

Red Sails.

Aeduan'ın tüyleri anında diken diken oldu. Kimse köyünün ya da kabilesinin korsanlar tarafından vurulmasını istemese de, en azından Baedyedler ahlaki kurallara uyuyordu. Aeduan'ın ilk elden bildiği Kızıl Yelkenliler ise bunu yapmıyordu.

Aeduan'ın kaşlarını çatmasına neden olan şey -daha iyi görebilmek için öne doğru gerilmesine neden olan şey- bu iki grubun neden birlikte seyahat ettiğiydi. Onlar düşmandı, daha fazla toprak, daha fazla köle, daha fazla para için sürekli savaş halindeydiler. Yine de burada bütün bir birlik bir arada yürüyordu.

Cevap birkaç dakika sonra geldi, çünkü Kızıl Yelkenliler tam Aeduan'ın gözetleme dalının altından geçerken, bir Baedyed onları karşılamak için geri döndü.

"Adamlarının geri kalanı nerede?" Baedyed içlerindeki en iğrenç Kızıl Yelkenliyle konuştu.

Aşağıdaki tüm kötülükler arasında bu adam dehşetten en çok zevk alanıydı. Oradaydı, kan lekesinin oluklarında. *Kırık parmak eklemleri ve kopmuş*

Tırnaklar.

Bu adamın kanı onu bir canavar olarak işaretliyordu; kırmızı eyeri ise onu lider olarak işaretliyordu.

"Ödülümüzün haberini aldık," dedi adam tam bir küçümseme ve ilgisizlikle.

Burada gerçekleşen ittifak her ne ise, güçlü ittifak değildi.

"Cehennem ateşi seni yakacak," diye tükürdü Baedyed. Kısrağı endişeyle tepindi. "Yarına kadar Purist yerleşkesine ulaşmalıyız. Beklememizi mi bekliyorsun?"

"Eğer yakında bize katılmazlarsa, o zaman evet."

Baedyed tekrar küfretti, bu sefer Aeduan'ın tanımadığı bir dilde. Ama atını tekrar dizginlerken tükürdü, "Kral bunu duyacak. Söz veriyorum."

"Ve söz veriyorum umurunda olmayacak."

Baedyed yürüyüş hattının önüne doğru geri döndükten hemen sonra, at sırtında bir başka Kızıl Yelkenli belirdi. *Yanmış saçlar ve tüten etler. Sonbahar ateşleri ve merhamet çılgınlıkları.*

Bir Ateş Cadısı. Aeduan'ın derisi diken diken oldu. Ateş... onu tedirgin ediyordu.

Lider Ateş Cadısı'nı da fark etti. "Geç kaldın," diye . "Git diğerlerine yardım et. Neredeyse Şelaleye varmak üzereler, bu Threadwitch'in bugün yakalanmasını istiyorum."

Threadwitch. Düşüyor. Kelimeler Aeduan'ın zihninde somutlaştı ve bir kalp atışı sonra hareket etmeye başladı. Dalının üzerinde sessizce geri çekiliyordu.

Ta ki yaprakların arasından bir şey ürkene kadar; kocaman kanatları olan kara bir kuş. Kale gökyüzüne doğru ciyaklayarak uçmaya başladı.

Ateş Cadısı başını kaldırdı. Gözleri yaprakların arasındaki bir aralıktan Aeduan'ın kilerle buluştu. Gülümsedi. El çırttı. Goshorn meşesi alev aldı.

Bir andan diğerine ağaç tutuştu ve saniyeler içinde her santimi çatırdadı, patladı ve alev aldı. Eğer Aeduan semender pelerinini giymemiş olsaydı, o da patlayacaktı.

Yine de pelerini yanındaydı ve yere sıçramayı başardı.

Orada, parmakları titreyerek ateşten kapağını ağzına kapattı.

Koş çocuğum, koş.

Arkasına baktı. Bir hata, çünkü Firewitch yaklaştı, ellerini kaldırdı

-Ve alevler karşılık olarak yükseliyordu. Aeduan'ın etrafında yalayıp tükürüyorlardı. Onu alaşağı edecek bir yangın.

Aeduan bununla savaşamazdı. Alevler kazanmadan önce Ateş Cadısı'nı öldürmeye çalışmak şöyle dursun, zar zor düşünebiliyor, zar zor görebiliyordu. Şimdiden bacakları titremeye başlamıştı. Daha şimdiden yıllar önceki o sabaha çok benziyordu.

Aeduan başka bir şey düşünmeden ya da Ateş Cadısı'na bir kez daha bakmadan dönüp koşmaya başladı.

NINETEEN

Onuncu çan sesiyle birlikte Merik, Cam'in yeni çizmeleriyle apartmanda dolaşmasına uyandı. Merik yatağın diğer tarafına geçip kendi derin uykusuna dalmadan önce botları onun için yatağın yanına koymuştu.

Kız yeni doğmuş bir tay gibi hareket ediyordu, sert ve sarsaktı, her adımını sayarken adımları garip bir şekilde uzundu.

"Daha önce hiç ayakkabı giymedin mi?" Merik sordu, sesi bileme taşındaki bir bıçak gibi gıcırdıyordu. "Yoksa bunlar çok mu küçük?"

"*Kırk sekiz, kırk dokuz.*" Cam omuzlarını silkti. "Doğru numara, sanırım. Daha önce de ayakkabı giymiştim efendim. Daha gençken. Sadece onları saklamak için pek bir nedenim olmadı."

"Peki bugünün sebebi ne?"

"Teşekkür mü bekliyorsun?" Cam burnunu kırıştırarak bir yüz ifadesi takındı ve Merik kendini kıkırdarken buldu.

Bu da boğazını acıttı. Ve göğsünü. *Ve* yüzünü. Ama en azından gülüşü Cam'in çılgın gülümsemelerinden birini kazandırdı.

"Botlar için teşekkür ederim, efendim." Bir selam verdi. "Artık Shite Sokağı'na gitmeye hazırım."

"Ben değilim." Merik kendini yukarı doğru itti, kasları ve yeni derisi direniyordu. Merhem işe yaramıştı ama uykusu huzursuzdu. Lejna fırtınaları, yıkılan binalar ve Kullen'in "Öldür... beni." diye yalvardığı rüyalarla doluydu.

Cam kahvaltıda her hikâye anlatıcısı rolüne büründüğünde Merik minnettardı. Cam'in parmak eklemlerindeki taze kabukları fark etmediği için de minnettardı - ya da Cam uyurken onun sıvıştığı gerçeğini.

"Sarnıçlara en iyi giriş," diye açıkladı Cam bir lokma fazla sulu erikle, "Kuzey İskelesi'nden." Gevezelik etmeye devam etti.

yeraltındaki en iyi rotalar hakkında. En güvenli tüneller. Yer kapmak için yarışan çeteler.

Merik dinledi ve -ilk kez değil- onun kendisi hakkında nadiren hikâyeler anlattığını fark etti. Gördüğü şeylerle ilgili sayısız hikâyeye dinlemişti ya da bir başkasından ikinci el hikâyeler duymuştu ama kendi hayatından hiç bahsetmemişti.

Kızın parlak gözlü yüzüne baktıkça, kafatasının içinde eski bir tekerleme daha çok şarkı söylüyordu.

*Aptal kardeş Filip, kör kardeş Daret'i kara
mağaranın derinliklerine götürdü.
İçinde Kraliçe Yengeç'in yaşadığını biliyordu ama
bu onu korkutmadı.*

Merik şarkının geri kalanının nasıl devam ettiğini hatırlayamıyordu ve bu yüzden o tek mısra, eriğinin her çiğnenişinde tekrar tekrar söylenmeye devam etti.

O ve Cam, her zamanki gibi kapüşonlarını takıp Eski Kent sokaklarına doğru yola koyulduklarında on birinci çan çalıyordu. Sabahın geç saatlerinde trafik onları akıntılarına kattı ve Cam'in önderliğinde doğuya doğru yol aldılar.

Sokakların üzerinde durgun bir sis vardı. Dün gecenin yağmuru, güneş daha sıcak, daha parlak yanarken yükseliyordu. Merik ve Cam daha Eski Kent'in son harap evlerini bile geçmeden Merik'in teninden ter sızmaya başladı.

Cam bir kasabın kanlar içindeki ön sahanlığına doğru nişan aldı ve ardından iki işlek caddeyi daha geçti. Her zaman olduğu gibi içgüdülerinin onları yönlendirmesine izin verdi ve askerler ne zaman çok yaklaşırsa Merik'i trafikten kurtarmak için geri döndü.

Çok geçmeden Lovats'ın en işlek iskelesine ulaştılar. Burada tekneler arasında tek bir su parçası bile görünmüyordu. Merik isteseydi limanı boydan boya geçebilir, çocuk arabasından fırkateyne, oradan kayığa ve nihayetinde çeyrek mil ötedeki taş döşeli, dükkânlarla kaplı bir caddeye adım atabilirdi.

Bu tam da çocukken seveceği türden bir meydan okumaydı. Hem o hem de Kullen.

Öldür... beni.

Cam, Merik'i yeraltındaki eğimli basamaklara doğru ilerlemesi için işaret etti. Bir zamanlar burası nehirden yeni çıkan malların satıldığı bir pazardı; Merik çocukluğunda burayı ziyaret ettiğini hatırlıyordu. Jana ölmeden önce. Vivia sonsuza dek değişmeden önce.

Bazı cesur tüccarlar hâlâ mallarını satmaya çalışsa da Merik, Cam'i gölgelere doğru takip ederken her şeyden çok evsiz ve aç insanlar gördü. Nemli kaldırım taşlarına yapıştırılmış apliklerin neredeyse tamamı boştu, mumlar çoktan çalınmış ya da fenerler çoktan parçalanmıştı.

Yukarıdan gelen gürültü yumuşadı, daha yüksek seslere dönüştü. Çocuk sesleri. Kadın sesleri. Merik'in gözleri alıştı ve aileler karanlığın içinde cisimleşti. Kavisli tavandan damlayan su, Merik ve Cam yürürken ayaklarının altında sıçrayan su birikintilerinde toplanıyordu.

Kabul edilemez. Bu tünel, bu aileler, hepsinin teslim olduğu bu hayat. *Yardım geliyor, demek istedi Merik. Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum.*

"Bu taraftan, efendim." Cam sağa döndü. Taro oynayan iki yaşlı adam, onun ve Merik'in aralarından geçebileceği kadar ayrılmıştı. Sonra kız, ateşin ışığının ulaşmadığı karanlık bir dilimin içinde kayboldu.

Karanlıkta elli altı adım yürüdüler (Cam her zaman yaptığı gibi saydı) ve ileride soluk sarı bir parıltı belirdi. Elli iki adım daha attılar ve ona ulaştılar: bir fener, Firewitched, tüneldeki keskin bir sağa dönüşü aydınlatıyordu. Sonra daha fazla karanlık - bu sefer yüz altı adım boyunca, yol boyunca damlayan suyla birlikte.

Yine de sonunda Cam'in adımlarında bir değişiklik hissetti. Kız ortadan kaybolmadan önce, duvara sürtünen parmaklar gibi bir hışırtıyla yavaşlıyordu.

Ortadan kayboldu.

Merik bir an Cam'in yorgun nefeslerini ve takırdayan bot seslerini duydu. Bir sonraki adımda, su damlacıklarından başka bir şey yoktu.

Merik de Cam gibi yaptı, avucuyla tünelin duvarını sıyırdı ve ilerlemeye devam etti...

Güç onun üzerine saçıldı.

Tek bir nefes sürdü, sıcaklık düşüyordu. Hava kulaklarından ve ciğerlerinden emiliyordu. Sonra bitti. Işık geri döndü, düzensiz ama parlak. Alçak tuğlalı tünel bir yandan diğer yana uzanırken, Merik'e her yönden sesler geliyordu - insan bağırıışları ve gümbürdeyen ayaklar.

Ve her birkaç dakikada bir uzaktaki bir tünelden geçen suların gürültüsü.

Cam bir an için kapüşonuyla oynadı, yüzü tamamen gizlenecek kadar aşağı çekti. "Seni eski koğuş büyüleri konusunda uyarmalıydım. İnsanları dışarıda tutmak için sanırım, ama belli ki işe yaramıyorlar.

artık çok iyi. Affedersiniz efendim. Nerede benim terbiyem?" Ellerini kocaman açtı. "İkinci evime hoş geldiniz efendim. Cisterns'e hoş geldiniz."

Vivia yeraltına dönmeye fırsat bulamadan öğlen olmak üzereydi. Zaman kısaydı; yapması gereken çok şey vardı. *Gölü kontrol et, tünelleri araştır.* Kelimeler ezbere söyleniyordu, koşmak için bir ritim. Feneri sallandı ve püskürdü. *Gölü kontrol edin, tünelleri arayın.*

Göle ulaştığında koşmaya başlamıştı ve botlarını, ceketini, pantolonunu ve bluzunu çıkarırken üniformasını hiç düşünmedi. Ters giden bir şeyler vardı - gölün parıldayan yüzeyinde dalgalandığını görebiliyordu.

"Söndür," diye mırıldandı. Sonra içeri .

Çok fazla su. Yüzeyin altını tekmelediğinde hissettiği ilk şey buydu. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir su vardı, kıvrıla kıvrıla nehirlerden geçip Sarnıçlara giriyordu. Vivia'nın nedenini bulması gerekiyordu. *Nereden geldiğini öğrenmesi gerekiyordu.*

Dünkü sarsıntı yüzeyde önemli bir hasar bırakmamış olsa da, Vivia aynı şeyin aşağı için söylenemeyeceğinden korkuyordu.

Gölün merkezine, kristal suların kavrayacak kadar soğuk olduğu yere ulaştı. Kayaların kesecek kadar keskin olduğu yere. Ama sadece burada gölün istediği şeyle, gölün hissettiği şeyle tamamen bağlantı kurabilirdi.

Sularının , platonun köklerinin Sirmayalıları beslediği ve geçmiş çağlardan beri büyüdüğü yerde, Vivia yeni suyun damladığını hissetti. Bu son fırtınalardan değil, sarsıntıdan kaynaklanıyordu ve platoyla sınırlı kalmayıp vadinin altından dağlara doğru ilerlemişti.

Orada, topraktaki bir çatlaktan akıntılar sızıyordu. Yeni bir kaynak, buz gibi ve taze, bu tünellere ve Timetz Nehri'ne de hacim katıyordu. Barajın yukarısında.

Yukarı, yukarı, su bir kovandaki arıların uğultusu gibi hareket ediyordu. Dışarıya, etrafına ve altına da. Yakında yönü değiştirilmezse, baraj taşacaktı. Şehir sular altında kalacaktı. Bu yavaş bir şey olacaktı. Aylar, hatta belki de yıllar sürecekti, çünkü bu yeni kaynaklar küçüktü. Sadece kayadaki çatlaklar. Yine de bu çatlaklar yarıklara dönüşürse, Stefin'i sarsan başka bir deprem olursa-

Ekart vadisi, o zaman su karşı konulamayacak kadar hızlı genişleyebilir. Şehir günler içinde sular altında kalabilir.

Ya da daha kötüsü, baraj nihayet yıkılırsa, saatler içinde sular altında kalabilir.

Bu düşünceyle birlikte Vivia'nın Lin-day ile yaptığı son Savaş Odası tartışması yankılandı: *Eğer ihtiyaç olursa halkımız Nubrevna'nın sınırlarının ötesinde bile güvende olabilir.*

Hayır. Vivia bunu yapamazdı. Nubrevna'yı Püristlere bağlamak bir çözüm değildi.

Yine de... Serrit Linday. Neden her şey dönüp dolaşıp ona geliyordu? Üç yıl önce barajdaki çatlak ilk ortaya çıktığından beri, onu onarmaya direnen oydu. Şimdi Puristlerle uğraşan oydu ve serasında yeraltına açılan bir kapı saklı olan da oydu.

Vivia'yı bugün buraya getiren şey o kapıydı. Onu yeraltından bulmayı planlıyordu ve mağaranın diğer tarafında olduğundan şüpheleniyordu.

Vivia kendini gölden çıkardığında iliklerine kadar donmuştu. Titreyerek kıyafetlerinin içine geri dönerken nefes alışları sertleşmişti. Yine de karanlık fenerini almak için döndüğünde, titreyen bir parıltı gözlerini yakaladı.

Ayın üzerinde yuvarlanan bir bulut gibi, tilki ateşinin en yakın uzantısı yanıp söndü.

Parıldayan altı jant telinden üçü artık ölmüştü.

Üstte ne olursa, altta da olur. Bu düşüncenin ardından bir başkası geldi: *Fury, kayıp Köken Kuyusu'nu bulmam gerektiğini söyledi.*

Vivia sallandı. Hayır, hayır-Linday haklı olamazdı. Ancak... her Kuyu'nun etrafında altı ağaç vardı ve burada onun yerine yanan tilki ateşinin altı uzantısı vardı. Her Kuyu aynı zamanda bir büyü kaynağıydı ve Vivia bu sulardan yayılan muazzam gücü inkâr edemezdi.

Uzun zaman önce, Vivia'nın öğretmenleri ona beş Köken Kuyusunun Cadı Diyarlarının yöneticilerini seçtiğini öğretmişti. Bu bir şekilde On İki Şovalye ile bağlantılıydı ve tam olarak *nasıl olduğunu* hatırlayamasa da, güney Nubrevna'daki Su Kuyusu'nun, büyüyen üç imparatorluk karşısında bile ulusunu bu kadar uzun süre özerk tutan şey olduğunu hatırlıyordu.

Belki de tarih kitapları bir şeyi gözden kaçırmıştı. Ne de olsa, hesaba katılmayan bir kuyu vardı. Kimsenin var olduğuna inanmadığı bir element için bir kuyu.

Boşluk Kuyusu.

Ancak Vivian bir Voidwitch değildi - ne annesi ne de ondan önce büyükannesi öyleydi - o halde ailelerinin gücü nasıl buradan geliyor olabilirdi? Bu bir Köken Kuyusu olamaz.

Olamaz.

Ama eğer öyleyse... O zaman babasını iyileştirebilirdi. Köken Kuyusu'nun nihai gücü buydu. Her hastalığı tedavi etme gücü. Test etmek için onu buraya getirebilirdi. Eğer iyileşirse, o zaman bilecekti.

Bu düşünceyle birlikte Vivian'ın göğüs kemiğinin arkasındaki boşluk doldu.

Tıkanmış. Sanki babasını buraya getirmek istemiyormuş gibi.

Pişmanlık yok. Devam edin.

Vivian feneri kaptı, "Ateşle" diye bağırdı ve gözlerini kısarak ani ışığa baktı. Çok fazla soru vardı ve yeterli zaman yoktu. Ararken tüm bu fikirleri, tüm bu olasılıkları düşünmek zorunda kalacaktı çünkü yeraltı şehri kendini bulamayacaktı.

Aşırı şehir de kendini *kurtaramazdı*.

Tek başına.

Iseult yine yalnızdı ve Tartışmalı Topraklar'da Kanböceklerinden daha kötü ne olabileceğini merak ediyordu. Aeduan onu aşırı büyümüş bir derenin yanında bırakmıştı. Beklenmedik bir şey çıkması ihtimaline karşı uygun bir araziydi. Görüş mesafesi iyiydi; yosun tutmuş kalın gövdeler ve koyu granitten kalın çıkıntılarla örtü daha iyiydi.

Uzanacak düz bir kayalık bulduktan sonra Iseult eşyalarını bıraktı ve nihayet dikkatini o sabah yakaladığı tavşana verdi. Bütün gün Aeduan'ın sırtındaki çantadan sarkmıştı ve Iseult ona her baktığında ölü gözleri ona bakıyordu.

Tavşanı taşın üzerine uzattı. Vücudu kaskatı ve soğuktu, tam da Aeduan'a söylediği gibi. Sadece etin bozulmamış olmasını umuyordu.

Öğrenmenin tek bir yolu var.

Kollarını sıvadı. Aeduan'ın paltosu çok büyüktü ve yünü kaşıdırıyordu. Ama üzerindeyken kendini daha güvende hissediyordu. Duman ve eski ter gibi kokuyordu. Kötü bir koku değildi, sadece... oradaydı.

Ellerini mataradaki suyla yıkadıktan sonra palasını serbest bıraktı. Bıçak tavşanın ayaklarını kesmek için mükemmel olsa da

her bir eklem, ikinci adım için iyi değildi: tavşanın sırtında küçük bir kesi.

Iseult çok derin kesmemeye ve bir organı delmemeye (böylece etin bozulmasını *garantilemeye*) o kadar dalmıştı ki, neredeyse üzerine gelene kadar İpliklerin yaklaştığını hissetmedi.

Aslında, dünyanın dokusunu hissetmek için uzanmadan önce iki nefes daha bekleseydi, çok geç olana kadar adamları fark etmeyecekti. Ama Ay Ana'ya şükürler olsun ki, alışkanlığı tavşana olan dikkatinden daha güçlüydü.

Altı iplik seti ona doğru süzülüyordu, mor ve çelik grisi tonlarında. Şiddete karşı bir açlık, acıya karşı bir arzu ve çok yakın. Sadece saniyeler uzakta.

Iseult'un aklı karıştı. Ne tepki verecek ne de plan yapacak zamanı vardı. Önündeki tek seçenek kaçmaktı, yüzden Iseult kılıcını kavradı ve alt tabakanın düz ve çalılıkların seyrek olduğu vadiye atladı.

İplikler pembe bir heyecan ve yeşil bir kararlılıkla parladı. Onlar da daha hızlı hareket ettiler, onun arkasında depar atmaya başladılar. Ama neden, neden, neden? Kimdi bunlar ve neden onun peşindeydiler? Esme'nin gönderdiği adamların aksine, bu avcılar kesinlikle Yarılmış değillerdi. İplikleri tamamen Iseult'yu yakaladıkları takdirde onu incitmeye odaklanmıştı.

Dizlerini daha yükseğe tekmeledi. Zaman bulanıklaştı, orman çizgileşti. Iseult'un tek gördüğü ve olduğu şey, vadinin çamur zemini ve eğrelti otlarının yerleşimiydi. Taşların. Onu yavaşlatabilecek her şey.

Arkasındaki bir adam bilmediği bir dilde bir şeyler kükredi. İplikler daha da alevlendi. Daha aç. Düşmanları korkutmak için bir savaş çılgılığı.

Bu kesinlikle Iseult'u korkutmuştu. Neredeyse ayağı takılıyordu ama bir şekilde dengesi üstün geldi. Topuklarını daha hızlı vurdu ve palasını daha sıkı kavradı.

İleride. Ağaçlar bitiyor. Gökyüzü açılıyor. Düşünceler birbiri ardına beyninden geçiyordu. Yasaktı ve inceleyecek zamanı yoktu. Plan yapacak zaman yoktu.

Ormanın sonuna ulaşmıştı. Ayakları suyun fışkırdığı çıplak taşlara çarpıyordu. Bu Amonra Nehri'ydi, hızla köpürüyordu, soğuktan simsiyahtı. Bir Su Cadısı'nın bile kaçınacağı türden bir akıntıydı ve onu geçmek mümkün değildi.

Iseult sağa saptı. Kıyı acımasızdı; kayalar, kütükler ve nehir kıyısının altı oyulmuştu. Arkasına baktı.

Bir hata. Adamlar fark ettiğinden daha yakındı. Çürükleri, yara izlerini ve dişsiz gülümsemeleri görebileceği kadar yakındılar. Aralarından sızan bağlayıcı iplikleri görebiliyordu; hepsinin aynı emri yerine getirdiğinin bir işaretiydi bu. Birlikte çalışan yoldaşlar olduklarının işaretiydi.

Iseult kendini daha da zorladı, nefesi kısa sisli soluklarla geliyordu. Amonra Şelaleleri ileride uğulduyordu. Önce Iseult'un omurgasının dibinde hafif bir gıdıklanma. Ufukta oyalanmak için bir sis. Her adımda daha da yükseldi, Iseult'nun karnında ağır bir gümbürtüye, her şeyi yağlı damlacıklarla kaplayan bir yağmura dönüştü.

Staz, Iseult! Parmaklarında ve ayak parmaklarında durağanlık! Ama onu geri alamadı. Yavaşlayamazdı, plan yapamazdı. Karşısında bir duvar vardı ve bu duvar vahşi adamlardan ve şiddetli akıntılardan oluşuyordu.

Yine de bu, Safi'nin gözünü kırpmadan aşacağı bir duvardı. Hazırlanmak yok. Endişelenmek yok. Sadece eylem. Safi burada olsaydı, beklemezdi. Bir fırsat görür ve onu değerlendirirdi.

Her *ne kadar aptalca* görünse *de*, Safi bir keresinde Iseult'ya *aptallığın aynı zamanda asla tahmin edemeyecekleri bir şey olduğunu* söylemişti.

Evet, Iseult o zaman cevap vermişti *ve aynı zamanda bu yüzden her zaman derinizi kurtarıyorum.*

Ama hey! Keskin bir Safi sırtışı. *En azından kurtarılacak bir deri var, Iz. Haksız mıyım?*

O haklıydı. Moon Anne onu kurtardı ama Safi haklıydı. Aptallık bazen en iyisiydi.

Ve bazen, geriye kalan tek şey aptallıktı.

Iseult koşarken başını sola doğru eğdi ve bakışlarının nehrin kıyıya vurduğu yere doğru ilerlemesine izin verdi. Bu dalgalı yüzeyde hiçbir döküntü akılmıyordu, çünkü bu akıntıların gücü çok fazlaydı. Amonra sopaları, yaprakları ve yaşamı aşağı çekiyordu; onları geri püskürtmüyordu.

Tanrıça, o nehre girmek aptallık olurdu. *Çok aptalca.*

Şimdi harekete geçin. Sonuçlar sonra. Başlat, tamamla.

Vakit gelmişti. Avcılar ağaçların arasından çıkıyordu.

Iseult başlattı. Iseult atladı. Çamurlu bank düşüp nemli hava yanaklarını öptüğünde, ormandan çığlıklar yükseldi. İpler hep birlikte turkuaz bir şaşkınlık ve kızıl bir öfkeyle parladı. Sonra Iseult yayının zirvesine ulaştı ve düşmeye başladı.

O anda aklına tek bir keskin düşünce geldi. Bu elle tutulur bir düşünce , zihnine kazınacak kelimelerle yazılmamıştı, ama daha ziyade

kara nehir yaklařtıķça her zerresini aydınlatan bir *duyguydu*.

Sen daha önce de buradaydın, dedi his. Ve ne yapacağını biliyorsun.

Elleri içgüdüsel olarak yün ceketine gitti. Sert parmaklar yakayı çekıştirdi, sonra Iseult'nun ayakları dalgalara çarptı. Soğuk, soğuk, soğuk, soğuk- ve onu altına alıyordu. Göğsündeki tüm nefesi kesiyor. Tüm görüş, ses ve duyuları yırtılıyor.

Amonra Iseult'u aşağı sürükledi.

Aşağıya doğru batarken, paltosundan kurtulmaya çalıştı. Palto yukarıda açıldı, Iseult nefessiz bir dünyada akıntıya karşı uçarken onu saklayan bir kalkan olduğu kadar dikkatini dağıtan bir şeydi de. Kontrolün olmadığı bir dünya.

YİRMİ

Lev'in dikkatli gözleri altında yıkandıktan sonra, Vaness ve Safi kirli ve yırtık kıyafetlerini giymek zorunda kaldılar.

Lev hamam çıkışında her birine özür dileyen bir bakış fırlattı. "Zander size giysi bulmaya gitti," dedi ve kadınların arkasına geçip onları dördüncü kattaki odalarına geri gönderdi.

Zander'ı içeride beklerken buldular, yüzü ayak parmaklarına dönmüştü. "Birkaç elbise aldım. Sizin gibi hanımların ne giymek isteyebileceğinden emin değildim."

Safi'nin Zander'in sözlerindeki dürüstlüğü hissetmek için büyüye ihtiyacı yoktu. Daha iyi bir yargıya karşı, kendini gülümserken yakaladı. "Teşekkür ederim, Cehennem Ozanı."

Sonra o ve Vaness yalnız kaldılar, Lev ve Zander ise koridorda sessiz bir sohbe başladılar. Caden ortalıkta görünmüyordu.

Vaness yatağa doğru süzülürken Marstoki dilinde, "İkiye karşı iki," diye mırıldandı. "Bu tasmayı takmamış olsaydım" -tasmayı salladı, tahta suyla karardı- "o zaman bir yarışma olmazdı."

Bu arada Safi pencereye doğru ateş etti. Panjurlar açıldı ve dört kat şüphesiz uzun bir düşüş olsa da, cehennem alevli keçi memeleri, denemeye istekliydi.

Pencereye ulaştı. Korsan Cumhuriyeti önünde uzanıyor, arena uzakta yükseliyordu. Başını eğmeye çalıştı...

Bir sıcaklık ve ışık patlaması yayıldı. Safi'nin alnı sert havaya çarptı ve kalbi boğazına doğru fırladı. Büyü. Cehennem *Ozanları*'nın neye karşı korudukları ya da *nasıl* büyü yapabildikleri hakkında Safi'nin hiçbir fikri yoktu.

Tekrar ve tekrar denedi ama kafatası her görünmez bir duvara çarptı. Işık parladı, kenarları altın tozuyla parıldadı. "Demek koğuşların yaptığı şey *buymuş*," dedi Vaness yataktaki yerinden. "Bu bilmek güzel."

Safi homurdandı, kaşlarını çattı ve sonunda dışarıdaki güneşli deniz manzarasına arkasını döndü. Yatağın başında, harap olmuş elbisesini tek hamlede sıyırarak hızlıca çıkardı. Elbette Vaness daha sabırlı bir şekilde soyunuyor, kirli elbisesini dikkatlice çıkarıyor ve yatağın üzerine düzgünce katlıyordu.

Safi'nin kalbi çarptı. Bu tam da Iseult tarzı bir şeydi. Arkadaşı oyalanırken, düşünürken, düşüncelerini toplarken Safi'nin dikkatsiz ve aceleci bir şekilde ileri atılması ne kadar da tanıdık bir dengeydi.

Safi bocaladı, parmakları avcı yeşili elbiseyi sıkıca kavrarken serbest eli İplik Taşı'na gitti. İpliğin bağlı olduğu deri tanga şimdi köprücük kemiğinin üzerinde nemli bir şekilde duruyordu. Onu çekip çıkardı.

bir korku kapladı. Taş göz kırpyordu. *Iseult*. "Bu ne anlama geliyor?" Vaness sessizce sordu.

"Bu ailemin tehlikede olduğu anlamına geliyor." Safi'nin sesi çok uzaklardan geliyordu. Etrafında dönerek İplik Taşı'nın hangi yöne gideceğini ölçmeye çalıştı. Iseult'nun hangi yönde olabileceğini. "Bir yerde... şu tarafta." Yüzünü kuzeybatıya çevirdi.

Artık tüm yorgunluk gitmişti. Safi hareket etmek istiyordu. Koşmak istiyordu.

İmparatoriçe anlamış gibiydi, çünkü Marstok dilinde -ve sahte bir soğukkanlılıkla- "Bizi buradan çıkaracak bir planım var," dedi.

Safi gözlerini kırıştırarak Vaness'e döndü. "Daha önce. Baedyed'lerin seni öldürmek istediği konusunda yalan söyledin."

"Ben yaptım." Vaness yığından hardal rengi bir elbise çıkardı ve uzunluğunu kontrol ederek vücuduna örttü. "Ateşkes Zirvesi'nden hemen önce, Baedyed Korsanlarıyla bir anlaşmaya vardım. Kum Denizi'nin büyük bir kısmını onlara geri vereceğim ve karşılığında onlar da Marstoki donanmasının bir uzantısı olacaklar. Gördüğünüz gibi onlar benim düşmanım değil, aslında müttefikim."

Safi'nin büyüğü mırıldandı, *Doğru*. "Yani bize yardım edecekler mi?"

Vaness'in elbisesinin boynunu tahta yakadan geçirmesi üç çekişini aldı ve elbiseyi giydiğinde Lev kafasını odaya sokmuştu. "Her şey hazır mı?"

"Neredeyse," diye Vaness. Sonra ağzının aceleyle fısıldayarak ekledi: "Hazır ol Safi. Çünkü yakında Baedyed'ler bizim için gelecekler."

"Güzel." Safi orman yeşili elbisesini çekiştirirken karanlık, muzaffer bir sırtışa karşı koyamadı. Elbisenin bedeni biraz boldu ve eteği neredeyse

Ama o böyle olmasını tercih ediyordu. Hareket etmek için yer vardı. Savaşacak yer.

Geliyorum, Iz.

Kapı gümürdeyerek açıldı ve Caden içeri girdi. Doğruca Safi'ye yöneldi, gözleri elbisesinin üzerinde uçtu ve çenesi onaylarcasına hafifçe eğildi. O da temiz ve yeni giyinmişti. Ancak zırhı yoktu. Zincir zırh ya da brigandine, eldiven ya da çelik miğfer yoktu.

Yine de belinde hâlâ bir kılıç asılıydı ve omzu bir saat öncesine göre daha sağlam görünüyordu.

"Kâfir," dedi Safi'nin önünde durarak, "çizmelerini giy." Safi soğuk bir kaşını kaldırdı. "Neden, Cehennem Ozanı?"

"Çünkü sen ve ben küçük bir yolculuğa çıkıyoruz ve yerel halkın Saldonica sokaklarının bokla döşeli olduğunu söylemesinin bir nedeni var."

Caden Safi'yi bağlamamış olsa da hançerini yanından ayırmadı ve onu doğrudan önünde yürümeye zorladı. İhtiyaç halinde, yakalama mesafesi içinde.

Safi'nin kaçmak gibi bir arzusu olmadığı için gerek *kalmayacaktı*. İplik-taşı yanıp sönmeyi durdurmuş olabilirdi ama bu onun kaçma ihtiyacını değiştirmiyordu ve yardımına gelen bir Baedyed Korsanıyla hayatta kalma ihtimali Saldonica sokaklarında tek başına kalmaktan çok daha yüksekti.

Baedyed bölgesinin temiz köşelerini geride bırakır bırakmaz fark ettiği gibi, gerçekten de bok ve çöplerle kaplıydı.

"Nereye gidiyoruz?" Safi, Caden'in duyabilmesi için başını geriye eğerek sordu. Bir kez daha açık pazardaydılar ama Kızıl Yelkenliler'in ileride dalgalanan kızıl sancaklarını görmemek mümkün değildi. "Kızıl Yelkenliler'in hepimizi öldüreceğini söylediğini sanıyordum."

Caden sesini öğleden sonraki gürültünün üzerine çıkararak, "Öldürecekler," dedi. "Tüm Cartorralıları gördükleri yerde öldürmeye yemin etmişler, bu yüzden Cartoranca konuşmayacağız ve bu yüzden uzun süre kalmayacağız."

Nerede uzun kalacaksın? Safi bastırmak istedi. Peki beni neden getirmişlerdi? Ama buna fırsat bulamadı, çünkü dişlerinden çok bıçakları olan adamların beklediği devasa bir kemere yaklaşıyorlardı.

Adamlar Safi ve Caden'ın geçip gitmesini izledi. Kötü adamlar. Yanlış adamlar. Büyücülüğüne karşı duyduğu ürperti Safi'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. En azından

hiçbiri Safi ve Caden'i takip ederek Kızıl Yelkenlilerin bölgesi olan uyuşuk bataklık dünyasına gitmek için harekete geçmedi.

Baedyedler araziye temizlemiş ve yarımadadaki hak iddia ettikleri yerde düzgün bir şehir kurmuş olabilirlerdi ama Kızıl Yelkenliler ormanı kendi haline bırakmışlardı. Onları Safi'nin hayal ettiği, Haşim'in tarif ettiği gibi bir dünyaydı. Harap kulübelere devasa köklere yaslanmış ya da asmalarla kaplı kalıntıların yanında yuvalanmıştı. Gelişigüzel. Düzen yok. Ve sanki bu ıslak toprak fırtınalarda sular altında kalmış gibi neredeyse hepsi kazıklar üzerine inşa edilmişti.

Binalar arasında ip köprüler vardı ve Safi eğri büğrü bir pencereden sarkan çamaşırları gördüğü kadar, asılı cesetleri de görüyordu. Bazıları şişmiş, tazeydi; diğerleri ise pırıl pırıl kafataslarına kadar çürümüştü.

Tam özgürlüğün izin verdiği şey buydu. Kuralların ya da emperyal bir boyunduruğun yokluğunda insanların yaptığı buydu.

Cartorra'nın kusurları var Heretic, ama aynı zamanda güvenliği de var. Yiyecek de var, zenginlik de, yollar da, eğitim de. Liste uzun olduğu için devam edebilirim.

Cehennem Ozanı'na lanet olsun, çünkü sözlerindeki gerçekliği inkâr etmek mümkün değildi. Safi'nin büyücülüğünün derinliklerinde şarkı söylüyorlardı; etrafını saran düzensiz yanlışıkların altında yatıştırıcı, altın bir nabız gibi atıyorlardı.

Caden, Safi'ye harabeler ve ağaçlar arasından geçen dar bir sokakta rehberlik etti. Boğuk müzik, sohbet ve ancak bir genelevde duyulabilecek sesler, bataklık esintisinde gıcırdayan çiçek şeklindeki bir tabeladan önce geliyordu: THE

GILDED ROSE.

Caden, Safi'yi fıçı tahtası binanın dışında durması için çekti. "İçeride görüşmem gereken bir amiral var. Ve sen, Heretic, onun doğru söylediğinden emin olmak için orada olacaksın."

"Büyükanneceğin çürüyen cesedinin üzerine." Safi homurdandı. "Sihrimi kullanmana asla izin vermeyeceğim, Cehennem Ozanı."

"Çok az seçeneğin var." Hançerini oynattı. Güneş ışığı çelikten yansıyor.

"Oh, ama beni zorlayamazsın." Kollarını arkasına bağlayarak kirpiklerini kırıştırdı. "Sanırım daha önce de bahsettiğim gibi, en çirkin kurbağaya bile gülümseyebilirim ve bir kez bile yalan söylediğimi anlamaz."

Şimdi homurdanma sırası Caden'deydi. "Oh, Kâfir, farkında bile değilsin, değil mi?" Bıçağını kalçasındaki kınına soktu. "Veñaza Şehri'nde seni ele veren benim Cehennem Ozanı korumam değildi. *Sendin.*"

Safi kaskatı kesildi. Sonra da tüm sağduyusuna rağmen yemi yuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi, aralarındaki mesafeyi kapatarak, "bir anlatımın var."

". "

"Evet, biliyorsun." Şimdi gülümsüyordu. Safi'nin içini kaynatan yontulmuş bir hilekâr gülümsemesi. Topuklarını zıplattı. "Yani bu amiral bana ne söylerse söylesin, sadece sana bakarak doğru söyleyip söylemediğini anlayacağım. Şimdi..." Ellerini sakince Safi'nin omuzlarına koydu, sonra onu döndürerek Yıldızlı Gül'ün harap kapısına baktırdı. "Hadi içeri girelim ve kurumaya bırakılmış cesetlere katılmadan önce şu işi bitirelim."

YİRMİ BİR

Bu doğru değil," diye mırıldandı Merik, Cam'le birlikte eski bir fenerin ışığında yerin derinliklerine doğru ilerlerken. Sarnıçların girişinin iki nemli kat aşağısındaydılar ve gecekonducular hâlâ azalma belirtisi göstermiyordu; gözleri parlayan fareler de öyle. "gökyüzünü görmeye ihtiyacı var."

"Korkmanızı beklemiyordum efendim." Cam omzunun üzerinden muzip bir gülümseme fırlattı.

"Ben korkmuyorum." Merik ters ters baktı. "Burada rüzgâr yok, evlat. Hava yok. Kendimi... boğulmuş hissediyorum."

"Daha yüzeyden yeni ayrıldık, o yüzden buna alışın. Bok Sokağı çok daha alçak ve çok daha kötü kokuyor."

Kız abartmıyordu ve altı kat daha derine indikten sonra havada pis bir koku toplanmaya başladı. Tavanlar yükseldikçe ve geçitler genişledikçe bile, koku kısa sürede boğulacak kadar yoğun ve yakacak kadar keskindi.

Cam'in iki büklüm olmasına, öksürmesine, öğürmesine ve her yöne meşale ışığı püskürtmesine neden oldu. "Kahretsin," dedi ve Merik kızın pis kokuya küfredip küfretmediğini ya da sadece kaynağını söyleyip söylemediğini anlayamadı. Her iki durumda da aynı fikirdeydi.

Tünelde üç tur attıktan sonra meşhur Shite Sokağı'na ulaştılar. Cam bir elini ağzına götürerek feneri yukarı kaldırdı. Işık, vücut sıvılarından (ve vücut katılarından) oluşan pütürlü bir alanın üzerinde parlıyordu. Tavan tuğlalarının arasındaki bir çatlaktan da yağlı ve karanlık bir şey damlıyordu.

Yine de görüntüsünden daha kötüsü, her damlanın havuzda çıkardığı *ploop! ploop!* sesiydi ve hemen ardından canlanan baloncuklardı.

"Bizi karşıya uçuramaz mısınız, efendim?"

Merik bunu düşünürken kapüşonunun kenarından nefes alıyordu
Yani.

Ama sonra başını salladı. "Bizi uçurmak için rüzgârları çağırmam gerek.

Ve

Deneyebilirim ama bizi uzağa taşıyacak kadar hava yok."

Cam, "Yarısına kadar uçmak, *tamamını* yürümekten daha iyidir," diye belirtti. "Tünel neredeyse doldu, efendim! Şu çizgi"-karşı duvarı işaret etti - "Seller gelip temizlemeden önce kanalizasyonun ulaştığı kadar yüksek. Bu dizlerimiz kadar derin, efendim!"

Merik, kız kardeşinin Sarnıçlar'daki girişimleriyle ilgili cevapları ne kadar çok istediğini düşünürken sessizliğini korudu. Ancak... ne istediğinin bir önemi yoktu. Şehir halkının onun yardımına ihtiyacı vardı.

Merik çenesini tuttu. Haritadaki X işareti dosdoğru ilerideydi ve o da dosdoğru ilerlemek zorundaydı.

"Beni duydun mu?" Cam talep etti. "Kanalizasyon neredeyse lanetli dizlerimize kadar geldi, efendim! Bu da demek oluyor ki..." Bir şekilde daha da hasta görünmeyi başardı. Gözlerini kapattı. "Sel her an gelebilir."

"*Kahretsin,*" dedi Merik ve küfretmekte ciddiydi. "Cam, yakınlarda beklemeni istiyorum. Daha güvenli bir tünelde."

Kız sinirlendi. "Seni terk etmiyorum. Çok sızlandığımı biliyorum ama bu benim hatam, anlıyor musun? O zamanların sel söyledim, ama ne zaman *biteceklerini* düşünüyordum, gelmeyeceklerini *değil!*"

"Kendini suçlama evlat." Merik'in ses tonu acelecilikle sertleşti. "Bunun bir buluşma zamanı olduğunu düşünen bendim ve hâlâ da öyle olabilir. Ama daha ileri gitmen güvenli değil."

"Senin için de güvenli değil," diye karşılık verdi. "Ayrıca, eğer seninle gelmezsem, aptalca bir şey yapmak zorunda kalacaksın." Göğsünü dışarı doğru itti. "Beni durduramazsınız, efendim."

Gergin bir duraklama. Cam bu ışıktaki çok küçük görünüyordu. Çok da inatçıydı.

Aptal kardeş Filip, kör kardeş Daret'i kara mağaranın derinliklerine götürdü.

İçinde Kraliçe Yengeç'in yaşadığını biliyordu ama bu onu korkutmadı.

"Eğer yaralanırsan..." Merik başladı.

"Öyle bir şey olmayacak."

"... yeni botlarını mahvedeceksin."

"Zaten ayakkabıları hiç sevmezdim."

Merik'in tek söylediği "Peki," oldu ve Cam'in dişleri muzaffer bir sırtışla parladı. Bu, tartışmanın sonu anlamına geliyordu, Merik neredeyse aksini dileyecekti, çünkü artık insan dışkısı arasında yürümekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Cehennem suları ona sahip çıkarken, yeraltı kanalizasyonunda yürüyüş yapmanın bir gün hayatı olacağını asla hayal etmemişti. Elbette, kendi ailesinden kaçan l bir adam olacağını da düşünmemişti.

Sonunda bir duvar göründüğünde, Cam, "Buluşma yeri şu basamakların yukarısında, efendim," diye haykırdığında Merik neredeyse rahatlamıştı. Burada, tüneldeki bir atal lağımı iki yöne ayırıyordu ve burada duvara oyulmuş ve soluk meşale ışığıyla aydınlatılmış alçak bir kemer vardı. Merik, Cam'in Shite Sokağı'nın pençelerinden yardım etmeden önce kendini bel hizasındaki bir sahanlığa çekti.

İkisi de iğrençti, Merik'in ğrmeden inceleyemeyeceği kadar yapışkan bir pislikle kaplanmışlardı. Hem o hem de Cam tepinerek gübreden kurtulmaya çalışsa da pek işe yaramadı.

Kısa süre sonra, tıpkı Sarnıçlar'a girdikleri zamanki gibi, üzerlerinden geçen bir büyü tıslamasıyla kemerin altından geçtiler.

Merik, büyülerin sadece insanları dışarıda tutmak için değil, aynı zamanda sel sularını *içeride* tutmak için de yapıldığını fark etti.

"İnsanlar hiç sele kapılıyor mu?" diye sordu.

Cam tek omzunu silkti, sonunda kapışonunu geri çekti, "Elbette var efendim. Elbette var." Sonra başını ateşle aydınlatılmış merdivenlerden yukarı salladı ve Merik'in onu takip edip etmediğini görmeyi beklemeden yürüdü.

Vivia saray bahçesindeki erik ağaçlarının arasından geçerken, her zaman yaban mersinlerinin arkasına sakladığı taze üniformasını yeni giymişti ki kulağına bir gürültü çalındı.

Yavaşladı, geri döndü ve kralı kraliçenin bahçesine doğru giderken buldu. Muhafızlar ve hizmetkrların yanı sıra standart kahverengi giysili iki şifacı da arkasından geliyordu.

İşte bu garipti. Kral odasından nadiren çıkar ve kraliçenin bahçesine hiç girmezdi.

Asla.

Vivia aceleyle sarmaşıklarla kaplı duvarlara doğru ilerlediğinde, maiyetin her bir yesi sarmaşıklarla kaplı duvarların önünde yerini almıştı. Kral ve koltuğu, Fare tarafından itilerek içeri girmişti.

Sıçan kapının dışında geri çekiliyordu. Sert bir selam verirken Vivia'nın bakışlarından kaçındı ve o da içeri girerken Vivia'nın bakışlarından kaçındı.

Kral yüzünü ondan çevirmiş, bahçedeki havuzun önündeki tekerlekli sandalyesine oturmuştu. Saçları kafatasını zar zor örtüyordu ve hâlâ gece elbisesini giyyordu; Vivia bu kadar çok insanın görebileceği bir yerde böyle bir şey yaptığına inanamıyordu. Bu tam da annesini azarladığı türden bir şeydi.

Vivia, Serafin'e yaklaşırken omurgasını dik tuttu. *Bu normal*, demesini istiyordu bedeninden. *Burada telaşlanacak bir şey görmüyorum*.

Bir yalan. Vücudu bir yalandı. Zihni, birkaç dakika önce yeraltından çıktığından beri attığı her adımın üzerinden geçerek hızla ilerledi. Kapağı sonuna kadar kapatmış mıydı? Yaban mersinleri olması gerektiği gibi dizilmiş miydi? Ve süsenleri, yanlışlıkla hiçbirini çiğnememişti, değil mi?

"Rayet?" diye seslendi kralın cılız sesi.

"Hayır, Majesteleri," diye . "Ben Vivia."

"Oh, ne güzel bir sürpriz." Kralın başı, kızın yırtık bir kulağın kenarını görebileceği kadar yana yattı. "Kalkmama yardım et."

"Efendim?" Adamın kendi başına ayağa kalkmaya çalışmaması için dua ederek öne doğru yuvarlandı. Sandalyesine ulaştı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz?"

Ona baktı.

Nefesini zorlukla yuttu. Kraliyet kanadının karanlığında, kralın teninin ne kadar solgunlaştığını fark etmemişti. Gözleri ne kadar çökmüştü.

"Jana'nın bankına oturmak istiyorum," diye açıkladı. Ama Vivia yardım etmek için harekete geçmeyince, "*Şimdi*," diye hırladı. Bedeni hasta olabilirdi ama zihni hâlâ Nihar öfkesini taşıyordu.

Vivia bir elini onun arkasına attı. Adam acıyla tısladı, gözleri kısıldı. *Bir iskelet*, diye düşündü Vivia. Parmakları kemikten başka bir şey kavramıyordu.

İçine yeni bir utanç ateşi düştü. Babasını iyileştirmenin cevabı tam altlarında olabilirdi. Bunu ondan saklayamazdı.

Ona gölden bahsedecekti. Tabii ki anlatacaktı.

Dört düzensiz adım sonra banka ulaştılar. Kirliydi ama Vivia kiri, polenleri ve tohumları temizlemeye çalıştığında Serafin bırakması için mırıldandı.

Yine de oturur oturmaz onun yüz ifadesini fark etti. Dudakları geriye kıvrılmış, burun delikleri titriyordu.

Vivia önce bankın hâlâ çok kirli olduğunu düşündü. Sonra adamın gözlerinin lacivert ceketine takıldığını fark etti. "Hâlâ amiral ceketi yok mu?"

"Vaktim olmadı," diye mırıldandı. "Bu gece gri bir palto bulacağım."

"Benim için fark etmez." Sert bir omuz kaldırdı. "Ben sadece *senin* için endişeleniyorum, Vivia. Vizörler sana pis diyecek ve personel annene benzediğini söyleyecek. Bunu istemeyiz, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı Vivia, ama yine de asıl kirli görünenin o olduğunu düşünmekten kendini alamadı ve biraz dengesiz görünen de oydu.

"Merik'in ölümüyle ilgili bir haber var mı?" diye sordu, sonunda bakışlarını Vivia'dan ayırıp gölete doğru eğerek. "Onu kimin öldürdüğünü bulmak casuslarımız için o kadar da zor olmasa gerek."

Vivia bir haber almıştı ama bu haber Nubrevna'ya kadar uzanan karmakarışık bir karmaşaydı. Aralarında bir yerde gizlenmiş bir suçluya ve *bu* bilgiyi babasıyla paylaşmaya hazır değildi.

En azından henüz değil.

Bu yüzden tek söylediği, "Yeni bir ipucu yok Majesteleri, ancak Marstok İmparatoriçesi de aynı şekilde öldürülmüş gibi görünüyor." oldu.

"Şimdi güçlü bir lider vardı. Vaness, tıpkı ondan önceki annesi gibi."

Vivia yutkundu. *Güçlü olabilirim.*

"Jana her zaman çok nazikti. Çok uysal." Serafin Vivia'ya yanına oturmasını işaret etti. "Bizim gibi değil."

Vivia oturdu ama ellerinin titremesine engel olamadı. Ellerini yumruk yapıp uyluklarının üzerine koymak zorunda kaldı. *Kıpırdamadan oturmak deliliğe giden hızlı bir yoldur*, diye hatırlattı kendine - sanki bu titremesini açıklayabilirmiş gibi.

Ancak, babası Jana'yı eleştirdikçe ve ona laf attıkça, Vivia belki de omuzlarına ateş düşüren başka bir şey olup olmadığını daha çok merak ediyordu.

Vivia artık başkalarına yapılan hakaretlere alışmıştı. Normalde, Serafin'in herkesten nefret etmesine rağmen *onu* hâlâ seviyor gibi görünmesinden bile keyif alabilirdi. Ama bugün gülümsemekte ve kahkaha atmakta zorlanıyordu.

"Aptallar," dedi ve Vivia'nın şu anda kime karşı olduğunu anlaması bir anını aldı. Çok geçmeden *şifacılar* olduğunu fark etti.

"Yine de daha iyi olduğumu söylüyorlar." Serafin gülümsedi. "Nihar kanı bu, biliyorsun. Damarlarında böyle bir güç dolaştığı için şanslısın."

"Biliyorum," diye cevap verdi ama bakışları bir yılanın dökülen pulları gibi kırılğan olan teninde oyalandı.

"Kraliyet soyunun Niharlara şiddetle ihtiyacı vardı," diye devam etti Serafin konuya ısınarak. "Ben gelene kadar Jana'nın hiç saygısı yoktu. Ne sivillerden, ne kuvvetlerden ve özellikle de Konsey'den. Bunu onun için ben kazandım, biliyorsun."

"Biliyorum," diye tekrarladı Vivia.

"Ve bunu senin için de kazanacağım." Şefkatle gülümsedi, sulu gözleri derisinin kıvrımlarında kayboldu. "Tekrar iyileştiğimde, o Konsey'e yürüyeceğim ve o tacı senin başına koymalarını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Vivia da ona şefkatle gülümsedi ve bu gerçektir, çünkü Noden Vivia'nın yanında babası olmadan neler yapabileceğini bir tek kendisi biliyordu. Ya da damarlarında Nihar kanı olmadan.

Annesine katılacağını düşündü.

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, Vivia." Rüzgâr onun dağınık saçlarını tekmeledi. "Ve biliyorum ki sen de benim için en iyisini istiyorsun."

Vivia kaskatı kesildi, utancı daha da alevlendi. Babası *çok* zayıftı. Şifacılar ne derse desin, ölümün eşiğindeydi.

Tabii ki onu iyileştirmeye çalışacaktı. *Elbette* ona yeraltı gölünden bahsedecekti. Evet, bunu düşününce tüyleri diken diken oluyordu ve evet, annesi bunu sır olarak saklamasını söylemişti ama bu Jana ölüme atlayıp Vivia'yı yapayalnız bırakmadan önceydi. Kendi melankolisinin kızımdan daha önemli olduğuna karar vermesinden önceydi.

Serafin her şeyde Vivia'nın yanında olmuştu. Vivia buna layık olmasa bile o iyi bir babaydı.

Nefesini içine çekti, yaban mersinlerini ve tuzak kapısını göstermeye hazırdı ki bir zil çalmaya başladı.

Saray alarmı.

Vivia anında ayağa kalktı ve muhafızların kralın etrafında toplanması için bağırmaya başladı. Sonra, babasına sakin olması için nefes nefese bir uyarıdan başka bir şey yapmadan, Vivia kraliçenin bahçesinden dışarı fırladı. Kabak sarmaşıkları sırasının yarısında Stix'le karşılaştı.

"Ne oldu?" Vivia, Stix'in ne kadar dağınık ve şişkin yüzölü fark etmemeye çalışarak alarının üzerine bağırdı. Sanki kız bütün geceyi dışarıda geçirmiş gibiydi.

"Depolar," diye bağırdı Stix, Vivia'ya kendisini takip etmesini işaret ederek. "Oraya biri girmiş ve efendim, sanırım bu Fury olabilir."

Sellerin kulakları sağır eden çalkantısından sonra, yükselen tünelin sessizliği tedirgin ediciydi. Merik, bu kadar küçük bir kayanın aşağıdaki gök gürültüsünü nasıl bastırabildiğini bilmiyordu. Özellikle de depresi hâlâ ayaklarında, ciğerlerinde hissederken.

Buradaki koku çok az daha iyiydi, çünkü Merik ve Cam Bok Sokağı'nı terk etmiş olsalar da bokları da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Merik ve kız, üzerinde sivri bir çatlak bulunan tuğla bir duvara ulaşmadan önce, Cam yol boyunca usulca sayarak kırk dört adım geçti. Yarı tesadüfi görünüyordu.

Ayrıca yeni görünüyordu, kenarları keskin. Molozlar taze.

Ama belli ki Merik ve Cam bunun için gelmişlerdi, bu yüzden çatlaktan geçtiler. Merik önce davrandı ama kendini nemli bir sedir rafının arkasında buldu. Yana doğru bir adım attı ve kendini bir mahzende buldu.

Kraliyet depoları. Tam olarak Merik'in hatırladığı gibi görünüyordular: kutular, çuvallar, battaniyeler ve şişelerle dolu düzensiz raflar - sarayın işletilmesi için gerekli olabilecek her türlü malzeme.

Merik birkaç uzun nefes boyunca dinleyerek bekledi. Bayat havada nefes alıp verdiğini hissetti, büyülü lambalardan titreyen zayıf ışıktaki gözlerini kısarak figürleri aradı.

Merik kimseyi duymadı; Merik kimseyi görmedi. Tek ses, yakındaki bir su birikintisine damlayan suydı. Ağlayan granit duvarlardaki yoğunlaşma ve belki de temeldeki bir sızıntı.

Merik sonunda Came, "Kraliyet depolarının en alt katındayız," diye mırıldandı.

Şaşkınlıktan nefesi kesildi. "İçeri girmek kolay oldu."

Merik de aynı fikirdeydi ve haritadaki X işaretinin bir buluşmayı değil de Sarnıçlar'da onarılması gereken bir deliği gösterip göstermediğini merak etmekten kendini alamadı.

Yine de buradaydılar ve Merik etrafa bakmaya niyetliydi. Özellikle de en alt katta ilk kez malzeme gördüğünden beri.

Üstteki iki kat genellikle iyi stoklanmıştı, ama alttaki dört kat her zaman boştu. *Her zaman.*

Merik bu depolara iki ay önce girmişti. İkinci seviyeye inmiş, farelerden başka bir şey görmemiş ve doğruca babasına giderek Ateşkes Zirvesi'nden önce Veñaza Şehri'ne bir ticaret elçisi gönderilmesini talep etmişti.

Serafin kabul etmişti.

Sonra Serafin Merik'i bu göreve atamıştı -sadece ticareti yeniden açma görevini değil, aynı zamanda Ateşkes Zirvesi'nde Kraliyet Donanması Amirali olarak Nubrevna'yı temsil etme görevini de.

En kutsal olanın her zaman düşecek en uzak yeri vardır.

"Gel." Merik çenesini eğerek Cam'i ileriye doğru çağırdı. Deponun rafları, taş bir merdivenin altı kat yukarıya doğru daire çizdiği merkezi bir kesişme noktasına doğru çaprazlama uzanıyordu.

Sıra sıra geçtiler, her raf tıka basa erzakla doluydu. "Bu ne diyor?" Cam şişman bir çuvalı göstererek fısıldadı. Onlar Odanın ortasına doğru yol yarılanmıştı ve malzemeler azalıyordu. "Nubrevnan harflerine benzemiyor."

"Çünkü öyle değil," diye cevapladı Merik. Kirli kollarıyla oynadı. "Bunlar Dalmotti kelimeleri. Birinde *buğday* yazıyor. Diğerinde *arpa* yazıyor." Yan tarafında kırmızı boya olan bir sandığı işaret etti. "Şu sandığın içinde Marstok'tan gelen kuru hurmalar var. Şuradakinde Cartorran dilinde *ceviz* yazıyor."

Cam'in dudakları yanlara doğru kıvrıldı. "Ama efendim... yabancı yiyeceklerin burada ne işi var? Kimsenin bizimle ticaret yapmayacağını sanıyordum."

Merik de aynı şeyi merak ediyordu ama bir tahminde bulunabiliyordu. Marstoki silahlarını, minyatür gemileri ve denizdeki şiddeti çağrıştıran bir tahmin.

Sıcaklık Merik'in kollarına yayıldı.

Yine de buradaki dükkânların miktarı iki haftalık korsanlığın sağlayabileceğinden çok daha fazlaydı. Vivia Tilkiler'i aylar önce kurmuş olmalıydı; Merik'e denizde ihanet edip onu ölüme terk etmeden çok önce.

Cam'le birlikte mahzenin kalbine, merdiven boşluğunun beklediği yere yaklaştıkça Merik'in bu konudaki eminliği de öfkesi gibi arttı. Burada tüm raflar boştu, sanki burayı kim doldurduysa malların saklanması istemiş gibiydi.

"Yukarı," diye emretti Merik. Beşinci seviyeyi kontrol etmesi gerekiyordu. Aynısından daha fazla olup olmadığını görmeliydi.

Vardı ve Merik'in ciğerleri daha da ısındı. Beşinci kat, Nubrevnan'da etiketi bulunmayan altıncı kattan bile daha fazla erzakla doluydu.

Ve hepsi *burada*, kimsenin işine yaramayacağı bir yerde.

Bu yiyecekler Pin's Keep'i ya da Sarnıçlardaki evsizleri besliyor olmalı.

-Ya da, cehennem suları, Nihar halkı onu alırdı. Bunun yerine, burada oturuyor ve kimseye hizmet etmiyordu. Belki Vivia hariç.

Yeter-Merik yeterince görmüştü ve geldikleri yoldan ayrılma vakti gelmişti. Burada toplantı falan yoktu. Sadece Sarnıç duvarında onarılması gereken bir delik vardı.

Merik ve Cam merdiven boşluğuna doğru yolu yarılamışlardı ki bir inilti onlara doğru sürüklendi. "Yardım edin."

Merik adımlarının ortasında dondu kaldı; Cam onun yanında durdu. İnilti "İmdat" diye tekrarladı ve Cam karnını tuttu.

"Gidip kontrol etmeliyiz
efendim." Merik'in kafasını
şaklatması. *Hayır*. "Biri
yaralandı, efendim."

Bir kez daha, bu sefer daha sert. Merik'in damarlarında buz gibi bir şey yükseliyordu. Hagfish'lerden ve gölgelerden oluşan güçlü ve karanlık bir şey. *Hâlâ yapabiliyorken git*, diye bağırdı Merik'in içgüdüleri. *Burası senin için güvenli değil!*

Gölge adam buradaydı.

Merik, Cam'in hâlâ nemli ve kirli olan pelerinini kaptı ve onu merdivenlere doğru çekti. İniltilerin kaynağına ulaşmadan önce üç adım atmışlardı.

Karnında bir kılıç ve yerde parıldayan bağırsaklarıyla bir adam kaldırım taşlarının üzerine uzanmıştı. Gözlerinde acı titriyor, yüzünde denizin en karanlık derinlikleri kadar koyu çizgiler belirliyordu.

Farklı bir ölüm gibi görünüyordu. Farklı bir cinayet. Merik'in işlediği bir cinayet. *Hala yapabiliyorken git, hala yapabiliyorken git*.

Cam kendini Merik'in elinden kurtardı ve adamın yanına düştü. "Ben buradayım," diye mırıldandı rahatlatmak için. "Artık buradayım."

Adamın gözleri Cam'e döndü ve orada neredeyse tanımaya benzer bir şey parladı. Konuşmaya çalıştı ama ağzından kan fişkırdı. Karnındaki delikten de.

Muhafızın bu yaradan kurtulması mümkün değildi ama Cam haklıydı. Ölüler bile merhameti hak ederdi. Bu yüzden vücudundaki her lif Merik'e kaçmasını haykırırsa da, kendini kızın yanına çömeltilti. İşte o zaman onu gördü.

Adamın bir parmağı eksikti; sol serçe parmağı, tıpkı suikastçı Garren gibi. *Jana*'daki o gecenin tekrarı gibiydi. nasıl? bu adam? Rastgele bir tesadüf olamazdı.

Merik ölmekte olan adama bu soruları soramadan, bedeninde her şey durdu. Depo ve toz zerrecikleri bile durmuş gibiydi.

Ölmüştü. Adam ölmüştü.

Merik'in gırtlığı temizlendi, Cam'e devam etmesini emretmeye hazırды. Ancak o anda mahzende bir törpü sesi duyuldu. Merik'in derisinin üzerinde binlerce kum piresi gibi gezindi.

"Aptal kardeş Filip, kör kardeş Daret'i kara mağaranın derinliklerine götürdü. İçinde Kraliçe Yengeç'in yaşadığını biliyordu ama bu onu korkutmadı."

Cam geriye doğru sallanarak kalçalarının üzerine düştü. Merik cesede öylece bakakaldı. Adamın ölü ağzı hareket etmiyordu ve gözleri kaskatı ve cam gibiydi... Yine de boğazından çıkan kelimeleri inkâr etmek mümkün değildi.

İmkansız, imkansız.

Ceset fısıldamaya devam ederken Cam dört ayak üzerinde geri çekilerek, "Efendim, efendim," diye tısladı.

"Kör kardeş Daret'in aptal kardeş Filip'e söylediği gibi, Kraliçe Yengeç artık hüküm sürmüyor mu? Çok acımasız olduğunu ve balık yemeyi sevdiğini duyдум. Onun bölgesinden uzak durmak en iyisi."

"Efendim, efendim, efendim." Cam, Merik'i yakaladı.

Bir çan başladı. Kulak tırmalayan bir ses ve acımasız bir şiddetle, bu sarayın alarmıydı.

Merik hareket etti. Cam'le el ele tutuşarak merdivenlere doğru fırladı; şarkının geri kalanı etraflarında dolanırken bile.

"Cevap verdi aptal Filip kardeşine küçük, seni her zaman güvende tutmadım mı?"

Sizden daha yaşlı olduğum için ne yaptığımı biliyorum ve sizi asla yanlış yola sürüklemeyeceğim."

İmkansız, *imkansız*.

Muhafızlar şimdi yüzeyden aşağıya doğru hücum ediyordu. Merik onların ayak seslerinin taş basamakları dövdüğünü hissetti. Nefeslerinin merdiven boşluğunun havasında kaydığını hissetti.

O ve Cam en alt kata ulaştılar ve rafların arasına daldılar. Her nasılsa, muhafızlar hâlâ arkadan yaklaşıyordu.

Koku yüzünden, diye düşündü Merik belli belirsiz. *Muhafızlar kokuyu takip edebilir*. Ancak bunun için koşmaya devam etmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Raflar görüş alanının kenarlarında bulanıklaştı. Onun ve Cam'in nefesi de kısa soluklarla geliyordu.

Arka duvara ulaştılar. Merik, Cam'i sedir kasaların arkasına itti ve ışık üzerine vurdu. Elllerinde meşaleler olan on muhafız yaklaştı.

"Fury!" diye bağırdı biri. "Vurun onu!" diye havladı bir diğeri.

Merik, Cam'in ardından Sarnıçlar'a daldı. Cam onu beklemişti - aptal kız - ve Cam onu bir kez daha kavradı. Karanlık tünelde hızla ilerlerken koluna sıkıca yapıştı.

Gölgeler, bağırışlar, bok - hepsi kireçtaşı duvarlardan sekti. Sonra Cam'den bir havlama sesi geldi - "Arbalet!"- ve Merik'in göğsünde bir rüzgar patladı.

Hayır, rüzgar değil. Bu hücum, bu gök gürültüsü, bu seldi.

Askerler Merik ve Cam'e durmaları için bağırdılar. Ama . Onlar *yapamadım*. O ses, o fırtına yaklaşıyordu.

Merik ve Cam'in Shite Sokağı'nı vurmadan önce geçmeleri gerekiyordu.

Kanalizasyona ulaştılar. Cam suya düştü ve Merik de onunla birlikte düştü, dizleri büküldü. Elleri ve göğsü suya battı. Yine de kükreme, sel Merik ve Cam'i bir kez daha ayağa kaldırdı.

Koştular. Bir arbalet oku başlarının yanından geçti. Bir ikincisi en yakındaki feneri parçalayarak onları karanlığa gömdü ve geriye sadece askerlerin yaklaşan meşaleleri kaldı.

Selin umurunda değildi. Hâlâ yaklaşıyordu, o kadar gürültülüydü ki artık Lejna gibiydi.

Kullen'in parçalayan ölümü gibi. *Kaçış yok. Sadece fırtına*.

Merik koşmaya devam etti, gözleri siyahla örtülmüştü. Duyma yetisi gelgitler tarafından tüketilmişti. İleride, ileride, sadece ilerlemek zorundaydı.

Turuncu ışık titredi. Yeni fenerler. Yeni tüneller. Shite Sokağı'nın sonu artık çok yakındı ve ötesinde parıldayan bir rampa görünüyordu. Merik daha hızlı koştu. Dört adım.

İki.

Sahanlığa doğru fırladı ve Cam'in hâlâ on adım geride olduğunu ve bir dağ dolusu su tarafından kovalandığını gördü.

Merik hiç düşünmeden güçlü bir *kırbaçla* saldırdı. Rüzgar Cam'in etrafını sardı. Küçük ama güçlü. Tıpkı onun gibi. Onu güvenli bir yere taşıyan bir hava sarmalı.

Kız Merik'in yanında yere yığıldı, ağır ağır nefes alıyordu. Vücudu titriyordu. Su mükemmel, büyülü bir huni gibi akıp giderken, üzeri gübre ve sadece Noden'in bildiği başka şeylerle kaplıydı.

Merik endişeyle ona doğru uzandı. " diye nefes nefese sordu.

Yorgun bir baş sallama. "Hye... efendim."

"Duramayız."

"Asla," diye nefes nefese kaldı ve Merik ona elini uzattığında yorgunca gülümsedi. Sonra birlikte Shite Sokağı'nın vahşetini geride bıraktılar.

YİRMİ İKİ

Aeduan nehir kenarındaki patikadan aşağı fırladı, büyüğü alev alev yanıyordu. Bedeni duramayacak kadar hızlı, savaşamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Threadwitch'i avlayan Kızıl Yelkenler'in içinden geçti.

Kılıçlarını çelik parıltıları ve öfke körükleriyle geri çektiler. Yine de Aeduan'ın savaşmak gibi bir planı yoktu. Bugün için değil.

Bir kılıç tıslayarak Aeduan'ın içgüdülerini ateşledi. Eğildi, öne doğru yuvarlandı ve Amonra'yla yüzleşmek için ağaçlardan koptu.

Threadwitch, Threadwitch- Threadwitch neredeydi?

Onu gördü. Çok uzakta değil, kıyıda. Kaçmayı bırakırsa ona ulaşabilirdi.

Kadın durmadı ama öyle büyük bir aptallık yaptı ki Aeduan onun ölmek isteyip istemediğini merak etmek zorunda kaldı. Çünkü onun bu hareketi daha önce Veñaza Şehri'nin kuzeyindeki bir uçurum kenarında yaptığını görmüştü. Ancak bu sefer Aeduan onun kaçmasına izin vermeyecekti.

Bu sefer, onu uçurumun kenarına kadar takip edecekti.

İşkence ve sıçrayan bağırsak kokan bir kan kokusu Aeduan'ın burnuna çarptı. Adam tam saldırırken geriye doğru döndü. Aeduan bir tekme atarak adamın dizinin yan tarafına bir çekiç indirdi.

Kemik kırıldı. Adam düştü ama Aeduan çoktan yoldan çekilmişti. Çoktan koşmaya başlamıştı, planladığı gibi nehre dalmaya hazırды... Ama dondu kaldı. Bej rengi bir *palto* - Threadwitch'e bıraktığı paltosu - şimdi nehirden aşağıya doğru kimsenin erişemeyeceği bir hızla akıyordu.

Aeduan dışında hiç kimse. Sihir gücüyle koşmaya başladı. Saniyeler içinde paltoya yetişti. Palto akıntıya karşı uçarak kıyıya yaklaştı.

Aeduan şimdi daha hızlı ilerliyor ve nehir kenarındaki bir ağacı hedefliyordu. Altındaki kıyı oyulmuştu, kökler açığa çıkmıştı ve mükemmel bir tutamak sunuyordu.

Aeduan aşağı inip kolunu köklere doladığında toprak yağmur gibi yağdı. Su püskürdü, yanaklarını dondurdu.

Palto neredeyse ona kadar gelmişti. Uzandı. Uzandı... Çok uzaktaydı. Eli sadece buz gibi suyu kavradı. Başka bir şey düşünmeden kıyıdan atladı ve dalgaların arasına daldı.

Ama yünün altında hiçbir Threadwitch beklemiyordu. Soğuktan ve Amonra'nın katıksız öfkesinden başka bir şey yoktu.

Iseult'un hâlâ nasıl hayatta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tarafından hepsi mantık ve Fizik, o gerekir değil ol. Amonra yılmazdı. Onu yukarı tükürdü ve sonra aşağı tekmeledi. Işık, nefesler. Karanlık, ölüm. Ses yok, görüntü yok, nefes yok, hayat yok. Bir asır boyunca - ya da belki sadece birkaç dakika - akıntı Iseult'un varlığının her parçasını ele geçirdi. Kayalara çarptı, alt tabakaya çarptı, dalgalara o kadar sert çarptı ki katı hissettiler. Ayak bilekleri kayalara, dallara takıldı. Nehir yatağında görünmeyen binlerce pençe. Köpüklü akıntılar onu her dışarı fırlattığında hava alabilsin diye, anında tekrar aşağı çekiyordu.

Ta ki Iseult bir şeye çarpıp *geri gelene* kadar. Dünya zihnini yumrukladı. Sonra vücudu geriye doğru savruldu. Her şey yanlıştı ama yine de bir şey tarafından sıkı sıkıya tutulmuştu.

Iseult gözlerini kırpıştırarak açtı ve nehrin yüzüne vuran akıntısına karşı koydu.

Hiçbir şey görmedi ama elleri hissetti. Kollar.

Onu. Öyle olmak zorundaydı. Başka hiç kimse Threadless değildi. Başka kimse bu kadar güçlü değildi.

Amonra daha güçlüydü. *Her zaman* daha güçlü. Kan Cadısı'nı -ve onunla birlikte Iseult'u- yukarı doğru çekti. Onları yüzeye çıkardı... ve tekrar aşağı indirdi.

Hava, diye düşündü Iseult. Başarabildiği tek düşünce buydu. Yıldızlar parladı, yıldızlar patladı. Kafatasını dolduran bir gümbürtü.

Ama başka bir şey daha onun hassas farkındalığına doğru kıvrılıyordu. Gürleyen bir şey, şiddetli bir şey.

O ve Kan Cadısı'nın kesinlikle hayatta kalamayacağı bir şey: Amonra şelaleleri.

Uyuşmuş ayak parmakları çakıl tortusuna çarptığında, Iseult suya daldı. Nehir ona doğru kabardı ama o daha da derine indi. Arkasındaki Kan Cadısı onun ne yaptığını fark etti ve topuklarını yere vurarak onu taklit etti.

Onu akıntının dişlerinden korudu ve Iseult buzdan elleriyle tutunacak bir şey aradı. Çılgına dönmüştü. *Hava, hava.* Parmak eklemleri taşı sıyırdı. Uzaktan, derisinin yırtılıp açıldığını hissetti ve Kan Cadısı'nın tutuşunu kaybettiğini de hissetti. Nehir yakında onları geri alacaktı.

Hava, hava.

Parmak eklemlerini kesen her neyse, uzun bir taş sütunun üzerinde bir çıkıntıydı. Donmuş parmaklarıyla tutundu. Tam zamanında. Aeduan'ın tortuya tutunma çabası boşa çıktı; nehir onu ileriye doğru *sürükledi*.

Yine de Iseult'a sıkıca tutundu ve Iseult da kayaya sıkıca tutundu. Kasları çığlık attı, çukurları patladı.

Aeduan Iseult'nun etrafından dolandı. İri ve sert bir eli Iseult'un elinin üzerine kapandı; Iseult'u yerinde sabitledi ve aynı taşta tutunurken onu da sabitledi.

Hava, hava.

Başka bir tutamak buldu. O çekti, Iseult itti ve santim santim yukarı çıktılar. Iseult demir atıyor. Aeduan tutundu. Nehir çekiyordu.

Sonunda Amonra ikisini de serbest bırakana kadar. Sonunda yüzeye çıktılar ve hava, hava, *hava* üzerlerinden aktı.

Iseult ıslak granitin üzerine yığılmadan ve dünya kutsanmış bir sessizliğe bürünmeden önce etrafına bakacak kadar zamanı vardı - sarp kayalık, aşağıdaki şelale, yanında öksüren Bloodwitch.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca Aeduan granitin üzerinde öylece yatıp nefes alırken, nehir çalkalanarak geçmiş ve Amonra'nın buz gibi ısırganı kemiklerinden silinmişti. Ancak Amonra'nın kükremesi hiç dinmemişti.

Sonunda Threadwitch ayağa kalktı, böylece Aeduan da ayağa kalktı. Onları avlayan Kızıl Yelkenliler gitmişti. Yakınlarda ne onların ne de başkalarının kokusu vardı.

"Burada bekle," dedi Aeduan, sesi . "Yakında döneceğim."

Kızın sessizce başını sallaması üzerine Aeduan büyüünü en üst seviyeye çıkardı ve saklanabileceği güvenli bir yer bulmak için etrafı kolaçan etti. Burnuna insan kanının değmediği, yıllardır kimsenin yürümediği bir yer aradı.

Bulduğu şey antik kalıntılardı. Uçurumun kenarına inşa edilmiş, kaleden çok orman olan bu granit duvarları ve sütunları her kim bıraktıysa, artık zamana yenik düşmüştü. Eski oymalar aşınarak anlaşılmaz oluklara dönüşmüştü. Zeminler ve

Çatıların yerini kökler ve dallar, kiremitlerin ve mozaiklerin yerini liken ve mantarlar almıştı.

Ama uçuşuma sarıldığı için savunulabilirdi ve gizliydi. Etrafı iyice kokladığında hayvan kokularından başka bir şey alamadı. Kale bu yoldan geçmişti ama insanlar değil. Köle tacirleri değil.

Aeduan kaygan granite döndüğünde sadece "Bu taraftan," dedi ama kadın anladı. Onu takip etti. Şelaleden uzakta, nehirden uzakta, insanlara ait her türlü kan kokusundan uzakta.

Dik yamaçtan iniş yavaştı. Arazinin izin verdiği tek şekilde sürekli bir ileri bir geri. Sonunda, ilk monolitler topraktan yukarı doğru eğildi ve zemin düzleşerek dar, aşırı büyümüş bozkırlara dönüştü. Burada insanlar uçuşumu istedikleri gibi oymuşlardı. Burada, devasa selviler engellenmeden kök salmıştı.

Threadwitch yürüyüş boyunca hiç konuşmadı. Nefesi kesik kesik geliyordu. Belli ki dinlenmeye ihtiyacı vardı; belli ki yemeğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden Aeduan'ın kasları daha hızlı hareket etme isteğiyle dolup taşsa da hızını yavaş tuttu. İdare edilebilir.

Sonunda harabelerin kalbine ulaştılar. Burası hâlâ dört duvarı ayakta olan tek yerdi. Kuşkusuz, sarmaşıklar ve mantarlar granit üzerinde hak iddia etmişlerdi ve üstünü örtecek bir çatı da yoktu ama duvar duvardı. Çoğu insan onları severdi.

Yine de Threadwitch çoğu insan değildi.

Taş ve çamur toprağın üzerine çöktü ve dizlerini göğsüne çekti. Burada bunaltıcı sığağa rağmen titredi.

"Neden seni avlıyor?" Aeduan'ın boğuk sözleri mekanın canlı sessizliğini böldü.

"Kim?" diye sordu Threadwitch, sesi bitkin ve dizleri tarafından boğuklaştırılmıştı. Kadın başını kaldırdı. Alnında Aeduan'ın daha önce görmediği bir kesik vardı.

"Pürist rahip," diye Aeduan. "Corlant."

Adam şaşırdı, kadının nefesi kesildi. Sağ pazılarını tuttu ve yüzünde korkuya benzer bir şey parladı.

Bu, Threadwitch'i şimdiye kadar gördüğü en etkileyici haliydi. Dikkatli kontrolünün yorgunluk altında parçalandığının bir işaretiydi. Aeduan bunun mümkün olduğunu bilmiyordu.

Bu kız Aeduan'la dövüşmüş, onu kandırmış ve omurgasını kırmıştı. Şehir muhafızlarıyla dövüşmüş ve yarılmış Zehirli Cadılarla kafa kafaya çarpışmıştı ama Aeduan onun korktuğunu hiç görmemişti.

Aeduan, "O zaman onu tanıyorsun," dedi.

"*Nasıl*," bu kelimeyi söyleyebilmek için konsantre olmak zorunda kaldığı belliydi, "*sen* onu tanıyor musun?"

Aeduan tereddüt etti. Birkaç dakika boyunca uzaktaki şelalenin ötesinde hiçbir ses duyulmadı. Tepesindeki dalları çekiştiren esintinin ötesinde bir hareket yoktu.

Aeduan, Leydi Fate'in bıçağının altında asılı kaldı. Asıl soru şuydu: Bıçağın hangi tarafı daha az acıtacaktı? Iseult'ya Corlant ve ok ucu hakkındaki gerçeği söylemek, Aeduan'ın planlamış olabileceği herhangi bir ihanetin imkânsız hale geleceği anlamına geliyordu.

Yine de ok ucunu bir sır olarak saklamak, Kızıl Yelkenliler gibi daha fazla adamın onu takip etmesini garantileyecekti. Aeduan her anını Iseult'nun yanında geçiremezdi ve eğer Corlant'ın diğer köpeklerinden biri onu tekrar yakalarsa - eğer onu Kızıl Yelkenliler'e... o Ateş Cadısı'na kaptırırsa - o zaman gümüşünü de kaybedecekti.

Cebinden ok ucunu çıkardı. "Corlant beni işe aldı," diye açıkladı kabaca, "seninle karşılaşmadan önce. Seni bulmamı ve ona getirmemi istedi. Canlı olarak." Aeduan temkinli bir şekilde Threadwitch'e doğru ilerledi, onun sinmesini bekliyordu.

Yapmadı. Tabii ki yapmadı. Sadece pazularını ovuşturdu ve Aeduan yeterince yaklaştığında, onu bekleyen elinden ok ucunu aldı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü gümüş talerlerim benim için rahibin teklif ettiğinden daha değerli. Ve çünkü Corlant'ın seni bulması için tuttuğu tek kişi ben değilim. Bu adamlar onun için çalışıyor ve sanırım daha fazlası da olacak."

Iseult Aeduan'a baktı, duruşu sallanıyordu. Yüzü buruştu. Sonra gülmeye başladı.

Aeduan'ın daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Veñaza Şehri'ndeki zengin eşler gibi eğlenceyi kontrol altında tutan ve onu bir silah gibi kullanan güzel bir pırıltı değildi. Ne de özgürce, açıkça, sık sık gülen birinden gelen gürültülü bir kahkaha.

Bu tiz, soluk bir sestir, kısmen hırıltılı bir tril, kısmen de çılgınca bir soluktu.

Hoş bir ses değildi; başkalarını katılmaya davet etmiyordu.

"Aptal şansı," diye boğuldu. "Beni kurtarmaya devam eden şey bu, Bloodwitch. Saf. Aptal. Şans." Threadwitch, onunla ortak olduğundan beri ilk kez Dalmotti'ye kayd. "Yukarıdaki Tanrıça, tam da cümlemin içinde, değil mi? "Aptal şansı. En aptalca seçeneği seçin ve Leydi Kader sizi ödüllendirsin.

"Ölmüş olmalıydım, Bloodwitch. Taşların üzerinde parçalanmış ya da şelalenin altında ezilmiş olmalıydım. Ama ölmedim. Peki ya Corlant? Beni daha önce öldürmeye çalıştı. Bu okla." Oku havaya kaldırdı, gözleri ona sabitlenmişti. "Ve onu da lanetledi. Yani eğer yara beni öldürmediyse, *lanet* öldürecekti. Yine de bir şekilde hayatta kaldım."

Iseult'nun kahkahası zayıfladı. Sonra tamamen geveledi. "Başından beri oradaydın, Bloodwitch. Bir yerlerde gizleniyordun. Kabileme gitmek zorunda kalmamın sebebi sensin, yani Corlant'ın saldırabilmesinin sebebi sensin. Yani seninle hiç tanışmamış olsaydım, şu anda burada olur muydum?"

Aeduan'ın gözleri kızın söyledikleri yüzünden değil, daha ziyade bunları nasıl söylemeyi seçtiği yüzünden kısıldı. Pürist rahip Corlant için onu suçluyordu. Her şey için onu suçluyordu ama sanki bunu o istemiş gibi de değildi.

"Seninle hiç tanışmamış olsaydım," dedi soğukkanlılıkla, "o zaman omurgam asla kırılmazdı ve Leopold fon Cartorra beni asla işe almazdı. Keşiş Evrane neredeyse ölmeyecekti ve ben de onun için çalışmak zorunda kalmayacaktım-"

"Keşiş Evrane yaşıyor mu?" Threadwitch ayağa kalktı, histerisini yeni bir ifade silip süpürdü: gözler kocaman, dudaklar ayrık. *Umut*. "Yarılmışların onu Lejna'da ele geçirdiğini sanıyordum. Ama... yaşıyor mu?"

Aeduan'ın başını sallamasıyla Iseult'nun başı geriye eğildi. Gözleri kapandı. Tekrar konuştuğunda, bir kez daha Nomatsi dilindeydi ve kelimeleri kekelemiyordu. "Aramızda her ne olduysa," dedi sakın bir sesle, "bizi buraya getiren olaylar her ne olduysa, geri alınamazlar. Ve şimdi sana hayatımı borçluyum. İki kez."

Aeduan hayat borcundan bahsedilince kaskatı kesildi. Yine de sözünü bitirmemişti.

"Lejna'da, bir daha karşılaşırsak beni öldüreceğine söz vermiştin. Hayat borcunu ödediğini söylemiştin. Kendi hesabına göre, dün gece beni öldürmediğin için sana bir kez borçluyum. İki kez, beni Amonra'dan kurtardığın için. Belki de üç kez, beni Corlant'a karşı uyardığın için." Güldü, aynı histerik sesle ama bir anda kayboldu, yüzü soğuk ve kasvetli bir hal aldı.

"Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum Keşiş Aeduan, ama Ay Ana'nın bunu denememi isteyeceğini biliyorum."

Bunun üzerine Aeduan'ın çene kasları seğirdi. Çok büyük bir güçle ondan uzaklaştı. "Ben artık bir keşiş değilim," dedi harabelerden çıkmadan önce.

Birinin unutulmuş malzemeleri kurtarması gerekiyordu.

Dikkatli yürüyüşü kısa sürede koşuya dönüştü. Eğrelti otlarının baldırlarına çarptığı bir dörtnele. Dallar derisini sıyrıyordu.

Birinin Aeduan'a hayat borcu vardı. Bu bir ilkti.

Nasıl yutacağını bilmediği bir ilk. İplik cadısı Iseult yaşıyordu çünkü bunu o sağlamıştı. Hayatını kurtardığı için şu anki nefeslerini alabiliyor ve nehrin suyunun tadını alabiliyordu.

Yine de bir bakıma onun hayatını kurtarmıştı. Birincisi, ayı tuzağında baygın yatarken onu öldürmemişti. İkincisi, Şelaleden önce onları o taşla bağlayan da oydu.

Ama Aeduan bunlardan hiç bahsetmemeye karar verdi, çünkü eğer İplik Cadısı ona üç can borçlu olduğuna inanıyorsa, bu ona bir avantaj sağlıyordu. *Bunu* kullanabilirdi. Nasıl yapacağını, ne zaman yapacağını bilmiyordu ama kesinlikle yapacaktı.

YİRMİ ÜÇ

Şüpheli dış görünüşüne rağmen, Gilded Rose en zengin Kızıl Yelkenlilere hizmet veriyordu. Bunu kanıtlayan kölelerdi; temiz yüzleri, özel dikilmiş kıyafetleri.

Caden ve Safi içeri girdiğinde hava gerilmiş gibiydi ve Safi'nin büyüü anında ensesinde kıpırdanmaya başladı. Burada bir tür sihir söz konusuydu. Kusurları yumuşatacak, gerçeği yumuşatacak ve herkesi doğal olmayan ama gurur verici bir ışıltı içinde bırakacak bir büyü.

Yanlış, yanlış, yanlış.

Alçak kanepedeki çiftler ve masalarda yemek yiyen insanlar sanki bir tablodan fırlamış gibi görünüyorlardı.

Güzellik, diye fark etti Safi Caden'i arkadaki perdeyle kaplı kapıya doğru takip ederken. Burada hangi büyü iş başındaysa, *herkese* güzellik veriyordu.

Gerçi Caden öyle değildi. Odanın ihtişamı onun üzerinde parıldamıyordu ve sahip olduğu güzellik -Safi orada olduğunu inkâr edemezdi- tamamen doğanın eseri idi. Sonra perdeyi geçtiler, diz boyu masalar özenle döşenmiş kilimlerin ve yer yastıklarının üzerine eşit olarak yayılmıştı. Her masa iskambil kâğıtları ve bozuk paralarla doluydu, pipolardan çıkan yoğun duman Yıldızlı Gül kölelerinin çıplak etleri üzerinde kıvrılıyordu.

Safi'nin büyüü onlar odayı geçerken gıcırdadı ve tırmaladı. *Yanlış* buranın ne olduğunu anlatmaya başlamıyordu bile. Red Sails'in ne olduğunu.

Caden en uzak köşede, bir kadının tek başına oturduğu masayı işaret etti. Gri saçları başının üzerine yığılmıştı ve işletmedeki diğer herkes gibi siyah teni mükemmellikle parlıyordu. Kazançlar ve kâğıtlar önüne saçılmıştı ve kendinden memnun bir sırıtış, az önce birkaç taro kaybedenini kaçırttığını ima ediyordu.

Kadın paralarını saymaya o kadar dalmıştı ki, Caden bankın yanına düşene kadar Caden ya da Safi'nin yaklaştığını fark etmedi.

Onu.

Kaşlarını çattı. "Kimsin sen-" Sözüünü kesti, kaşları daha da çatılmıştı. "Bu bir

Böbreğime sapladığın bıçak?"

"Öyle," diye cevap verdi Caden, kadın gibi Dalmotti dilinde konuşarak. "Amiral Kahina'ya soracak birkaç sorum var, sonra arkadaşım ve ben sizi kart oyununuzla baş başa bırakacağız."

"Ya cevap vermezsem... o zaman ne olacak? Beni deşecek misin?" Bileklerini kayıtsızca çevirerek, "Oh, hayır. Biri beni bıçaklı kötü adamdan korusun."

Safi kadından anında hoşlandı.

"Jadansi'deki en büyük Kızıl Yelken filosunu benim yönettiğimin farkında mısın?" diye devam etti Kahina. Eğer o bıçağı sırtıma saplayacak kadar aptal olsaydın, kapıya bile ulaşmadan ölmüş olurdun."

Caden yüz ifadesi değişmeden, "O zaman istersen," diye teklif etti, "ikimiz bu konuşmaya cehennem kapılarının dibinde devam edebiliriz. Böbrek yaralarının hızlı kanadığını duymuştum. Bir sonraki çanlar bile çalmadan önce orada buluşabiliriz."

Kahina birkaç uzun nefes boyunca Caden'a baktı, parmakları masaya vuruyordu. Sağ başparmağındaki iri yeşim taşından yüzük tahtaya vurdukça vuruyordu. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Siz *kimsiniz*? Dilleri de görüşüşleri kadar keskin olan erkeklere alışık değilim. Ve sen" -bakışları Safi'ye kaydı- "otur kızım. Şerefim üzerine söylüyorum, ısırmam."

Bu iddiadaki gerçekliği gözden kaçırmak mümkün değildi, bu yüzden Safi kendisine emredileni yaptı ve Kahina'nın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Yakından bakıldığında, taro destesi masanın her yerinde sergileniyordu. Deniz mavisini sırtlar, aşınmış kenarlar.

Safi'nin elleri dizlerine vurmaya başladı, karıştırmak için kaşınıyordu. Oynamak için. Ama kendini başka tarafa bakmaya ve onun yerine Amiral Kahina'yı incelemeye zorladı - Safi artık büyüünün etkisiyle onu görebiliyordu. Amiral doğal olarak göz kamaştırıcı olsa da genç değildi ve dişleri çamurlu kahverengiye boyanmıştı.

Safi, Kahina "Şu pipoyu bana ver kızım" dediğinde nedenini anladı.

Safi pipoyu ona uzattı; Caden ters ters baktı. "Buraya zevk için gelmedik Amiral. Üç gün önce ele geçirdiğiniz bir gemi için buradayız."

Kahina uzun bir nefes çekmeden önce pipoya "Ateşle," diye mırıldandı. Soluk duman dişlerinin arasından süzülürken mırıldandı, "Bunu yapmak zorunda kalacaksın."

özenli. Çok fazla gemi alıyorum. Kızıl Yelkenliler'deki en büyük filoya sahip olduğumu söylemiş miydin?" Kahina baştan çıkarıcı bir şekilde Caden'a doğru eğildi.

Safi'nin şaşkınlığı karşısında, baştan çıkarıcı bir şekilde geriye doğru eğildi. Gözlerinin önünde Caden, Yontulmuş Hilekâr'a dönüştü. Aradaki tezatin bu kadar keskin olması ve değişimin bu kadar hızlı gerçekleşmesi şaşırtıcıydı. Caden adındaki Cehennem Ozanı, görevine o kadar bağlı ve o kadar yoğundu ki, tüm cazibesi ve tatlı gülümsemesiyle rahatlayarak Yontulmuş Hilekâr'a dönüştü.

Şimdi öyle bir gülümsedi ki, Safi'nin içini bir sıcaklık kapladı. Öfkeli bir sıcaklık. Çekilen sıcaklık. *Kafası karışmış* bir sıcaklık. Çünkü Veñaza Şehri'nde başını bu kadar belaya sokan da bu mükemmel üç lanet sırtıştı.

"Aradığım gemi bir donanma gemisi. Mürettebatı yeşil giysili adamlar."

"Marstoki yeşili mi yoksa Cartorran yeşili mi? Oh, ama ne kadar ." O dikkatini Safi'ye çevirmeden önce piposunu sürükledi.

Safi'nin parmakları daha hızlı tıkladı.

"Hayatımda daha fazla Cartorran'a benzeyen iki insan görmedim. O sarı saçlar ve o *çiller*. Küçük bölgemizde henüz kimse senin derini yüzmediği için şanslısın."

"Soruya cevap ver." Caden'ın sesi artık daha sertti, cazibesi çoktan azalmıştı. "*Cartorran* kesicisi nerede?"

"Körfezin dibinde."

Bu bir yalandı ve Safi'nin devreye girmesi için mükemmel bir zamandı. Ne de olsa bu oyunu o da oynayabilirdi. "Güzelliğini ve gençliğini de orada mı saklıyorsun?"

Kahina bir ciğer dolusu dumanla boğuldu. Sonra da güldü. "İkiniz," dedi kıkırdamalar arasında, "her zamanki şirketimden çok daha eğlencelisiniz." Piposunun sapını çiğneyerek yerinde tuttu ve ardından taro kâğıtlarından oluşan desteyi topladı. "Bu gemi yakınlarda olsa bile onu asla denize açamayacağınızın farkındasınız değil mi?"

"Bu yüzden siz de bize mürettebatın nerede olduğunu söyleyeceksiniz."

Kahina umursamaz bir tavırla burnunu çekti. "Yarın Baile'nin Katliamı var." Safi ve Caden'in şaşkın şaşkın kaşlarını çatması üzerine ekledi: "Leydi Baile, Cartorra'da yok sanırım. Ama buralarda denizlerin koruyucu azizidir ve denizciler onun kurallarını çok ciddiye alırlar."

"Kurallar mı?" Safi, Caden'in gözlerini dikmiş bakmasına rağmen sordu, *Onu şımartma*.

"Üç kuralı var," diye şarkı söyledi Kahina, kartlarını karıştırarak, "Denizlerin Leydisi. Fırtına yaklaştığında ısıklık çalmak yok. Altı parmaklı kediler fareleri uzaklaştırır. Ve her zaman, her zaman Baile'nin Katliam Halkası için gece kalmak."

Safi, *bu hanın tabelasını açıklıyor, diye* düşündü.

Kahina sözünü bitirmemişti. "Görmüyor musunuz güzellerim? Arenadaki dövüş bitene kadar hiçbir geminin limandan ayrılmasına bile *izin verilmiyor*. O zaman bile çok azı bunu yapacaktır. Herkes bu gece içkiyi fazla kaçırarak, yarın da iki katını kaçırarak. Ne de olsa bu yılın en büyük dövüşü." Gülümseyerek kartları yelpazeledi, dikkat çekmek için gösterişli bir hareket yaptı.

Ne Caden ne de Safi buna kanmadı. Hatta Caden bıçağı biraz daha sert sapladı ve "Amiral, sabrım hızla tükeniyor. Nerede? Nerede. Cartorran gemisi nerede?"

Kahina suratını astı. "İkiniz de çok suratlısınız. Şuna ne dersiniz..." Kartları Caden'a uzattı. "Taro'da kazanabilirsen sana geminin nerede olduğunu söyleyeceğim."

"Hayır, Amiral," dedi Caden. "Bize şimdi söyleyeceksiniz." "Tek istediğim bir tur. En iyi el kazanır."

"Ben yaparım." Kelimeler Safi'nin ağzından o daha düşünmeden döküldü. Kahina'nın nasıl bir rakip olacağını bile kestiremeden. Sadece Kahina'nın doğruyu söylediğini biliyordu: Kaybederse onlara kayıp gemiyi anlatacaktı.

Safi de biliyordu ki anlaşma yapıldığı anda parmakları nihayet durmuştu.

Kızıl Yelkenli Amiral gülümsedi. Kahverengi dişlerinin arasında dumanlar dolaşıyordu. Sonra kartları bir çırpıda iki kez karıştırdı ve her biri için dörder kart dağıttı. Yüzüğü parladı ve ışıldadı.

"Çevir," diye emretti.

Safi çevirdi. İyi bir eldi ve söyleyecek bir şeyi olmadığından kesinlikle emin olmasına rağmen, yine de yüzünü gizemli tutmaya ekstra özen gösterdi.

"Ticaret mi?" Kahina ipek gibi sordu. Burun delikleri bir zafer ifadesiyle alevlendi.

Bu bir blöftü. Bir yalandı. Safi tek bir bakışla bile kaşındığını hissedebiliyordu.

"İki kart değiş tokuş." Safi, desteden daha fazlasını çekmeden önce en kötü iki kartını . İmparatoriçe ve Cadı. *Mükemmel* bir kombinasyon.

Yine de Kahina elindeki kartlardan sadece birini deðiřtirdiğinde Safi'nin kalbinde bir korku belirdi. Yanılmış mıydı? Veñaza Şehri yeniden mi kuruluyordu? Yanlış okuyup bir tuzağa mı düşüyordu-

"Açığa çıkar."

Komutla birlikte içgüdüler devreye girdi. Kahina kendi kartlarını açarken Safi de kendi kartlarını açtı.

Safi kazanmıştı. *Zar zor*. Kahina'nın İsimsiz Keşiş kartı kendi elinin gücünü ikiye katlamıştı ama Safi'nin Cadı, İmparatoriçe, Güneş ve Doğum kombinasyonu sonunda kazanmıştı. Ve Safi sonunda gözlerinin Caden'a doğru kaymasına izin verdi.

Gözleri parlıyordu ve Kahina'ya doğru eğildiğinde yüzünde bir gülümseme ve hareketlerinde yeni bir enerji dalgası vardı. "Şimdi şu gemiye gelelim, Amiral."

"Peki." Dramatik bir iç çekiş. "Yarım akıllı olan herkesin yapacağı gibi onu filoma kabul ettim. Çok iyi ve hızlı bir yaratık ve umarım onu geri almak istemezsiniz." Taze duman çekmek için durakladı. Sonra kelimeler dumanlı bir nefesle dışarı süzüldü: "Mürettebatına gelince, onları arenaya sattım. Herhangi bir cadı yarınki dövüşte olacak ve diğerleri de... Her iyi çatışmanın kesim için koyuna ihtiyacı vardır."

Doğru, doğru, doğru.

Yine de gerçeğin sıcaklığı Safi'nin tenine yerleşirken bile midesi altüst oldu.

Caden da aynı şeyi hissediyor gibiydi, çünkü yüz ifadesi buz gibi olmuştu. Artık Yontulmuş Hilekâr değil, sadece soğukkanlı Cehennem Ozanı niyeti vardı. O ayağa kalktı; Safi de onunkini itti.

Amiral Kahina ikisine de sırtıttı. "Umarım sizi tekrar görürüm." Caden Safi'ye uzanarak, "Yapmayacaksın," diye söz verdi. Ona dokunmadı Ama kapıya doğru ilerleyebilmeleri için ona öne geçmesini işaret etti.

"Peki ya," diye arkalarından seslendi Kahina, "cehennem kapılarının dibindeki buluşmamız ne olacak? Bunu dört gözle bekliyordum."

Ne Safi ne de Caden arkalarına baktı. Buna gerek de yoktu, çünkü korsanın alaycı kahkahası onları çıkışa kadar takip etti.

YİRMİ DÖRT

Vivia kraliyet ambarının duvarındaki deliği inceledi. Parmakları burnunu sıkarken alnını, Merik'in her zaman çok kolay başardığı o meşhur hoşnutsuz Nihar kaşlarını çatacak şekilde büzdü.

Her şey dışkı kokuyordu.

Yanındaki güzel bekçi, temelde bir çatlak olduğunu bilmediğinden bahsedip duruyordu. "Bilseydik uzun zaman önce tamir ederdik," diye ısrar etti.

Buna karşılık Vivia sadece başını sallamak ve uygun bir şekilde öfkeli görünmek zorunda kaldı. Gerçek şu ki Vivia bu deliğin burada olduğunu biliyordu. Aslında, sellerin ve Shite Sokağı'nın pisliğinin davetsiz misafirleri uzak tutacağını bildiği için bu deliği buraya *koymuştu*. Şimdiye kadar, Fox mallarını görünmeden depoya sokmak için mükemmel bir çözüm olmuştu. Ya Vivia ya da Stix tüneli temizlemek için yeni bir sel süpürüyor, sonra da çalınan mallar teker teker içeri yükleniyordu.

Kızlar bu numarayı elli kez denemiş ve her seferinde sorunsuz bir şekilde başarmışlardı.

Tabii ki şu kadar.

"Blighted Fury," diye tükürdü Vivia ve kelimeler gerçek bir zehirle doluydu. Sadece adam bir kraliyet muhafızını öldürdüğü için değil, şimdi Vivia'nın planı çözülmeye başladığı için. En alt katlarda saklanan gizli, inkâr edilemez derecede yabancı gıda maddelerini çok fazla insan görmüştü ve depolara bu yöntemle girmek *onun* fikriydi - babasının karşı çıktığı bir fikirdi.

Serafin hiç mutlu olmayacaktı.

Vivia gitmek için döndü. Muhafız arkasından seslendi: "Deliği tamir edelim mi efendim?" "Bırakın," diye seslendi Vivia. "Şimdilik korunmasını istiyorum. On adam, her saat." Kısa bir anlaşmayla Vivia muhafızı geride bırakarak merdiven boşluğuna yöneldi.

O dokuma etrafında
hizmetkarlar ve askerler ve Memurlar, Her biri
sarayda daha fazla çatlak arıyor. Daha fazla alan için

Suçlular içeri girebilir.

Çok fazla insan var, diye düşündü Vivia merdivenleri çıkarken. Hepsinden Fox'un sırrını gizli tutmalarını beklemesine imkân . Sadece bir kişi yeterliydi. Yarık Adam'da öküz çayı içerken arkadaşına gevezelik edecekti: "Depoda Marstoki taneleri gördüm!" Sonra o arkadaş annesine gevezelik edecek ve hikâye, Vivia ya da Serafin paylaşmaya hazır olmadan önce herkes Tilkiler'i öğrenene kadar devam edecekti. Yüksek Konsey bunu vahşi bir risk, *çılginca* bir risk olarak değerlendirecek ve Vivia annesinin tacını asla kazanamayacaktı-

"*Hayır*," diye tısladı kendi kendine, her seferinde iki adım atarak. "Pişmanlık yok. Devam ." Bir sonraki katın ulaştı ve atladı. Stix'in beyaz başı diğer muhafızların üzerinde süzülüyordu, hepsi cesedin etrafında daire çiziyordu.

Vivia cesede sadece şöyle bir bakmıştı ama tek ihtiyacı olan bir bakıştı. Adam Linday'in bahçesindeki cesetle tıpatıp aynıydı. Öfke gerçekten de buradaydı; Öfke gerçekten de tekrar öldürmüştü.

Ama şimdi kel ve bariton bir subay Vivia'nın önünü kesiyordu. Başını salladı. "Bizden biri değil, efendim."

Vivia gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o bir kraliyet muhafızı değil." Hem kendisi hem de Vivia cesede bakabilecekleri bir yol açtı. "Bu bizim üniformamız değil efendim. Üzerindeki katran gibi kana bakarak bunu söylemek zor - ya da her neyse." Yüzünü buruşturdu. "Ama altında tamamen farklı bir kıyafet var. Ayrıca, sadece dokuz parmağı olduğuna dikkat edin."

Bir eliyle ağzını ve burnunu kapatan Vivia öne doğru eğildi. Yeterince emin, dokuz parmak. *Tıpkı Linday'in cesedindeki gibi*.

"Vivia doğrulurken, "Onun Dokuzlar'ın bir parçası olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordu. O çetenin yıllar önce dağıldığını sanıyordum."

"Belki de değil." Memur omuz silkti. "Ya da belki eskiden Dokuzlar' bir parçasıydı. Serçe parmağını tekrar uzatamazsın ki."

"Doğru," diye mırıldandı ve şimdi Nihar'ın kaşları iyice çatılmıştı. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Depodaki Dokuzlar ya da Linday'in serasını koruyan Dokuzlar.

"Efendim," dedi Stix.

Vivia duymamış gibi yaptı ve merdivenlere doğru yürüdü. Kadın Bunun onun için önemsiz olduğunu *biliyordu* ama zaten çok fazla oluyordu. O da

Stix'in karışmış saçlarına ya da kırıkmış üniformasına bakmaya devam edecek gücü olduğundan emin değildi.

Benim için fazla iyi.

"Efendim." Stix bir elini pazılarının üzerine koydu. Yas bandının üzerine. "Fury'nin bir yoldaşı var ve ben çocuğun nerede yaşadığını biliyorum."

Vivia şimdi duydu. Şimdi üç adım atarak durdu. Geriye döndü, gözleri Stix'inkilerle aynı hizadaydı. İkinci kaptan bir adım aşağıda duraklamıştı.

"Dün gece ofisinizi mahveden Fury'ydi. Temizleyecek ya da seni bekleyecek zamanım olmadı çünkü onu takip ettim."

Vivia karnındaki rahatlamanın azalmasından nefret ederek nefesini verdi. Stix geceyi bir sevgiliyle geçirmemiş olsa da, bu onu Vivia için uygun bir eş yapmıyordu.

"Onu nereye kadar takip ettin?" Vivia sıkıca sordu. "Vizer Linday'ın serasına."

Noden onu astı. Vivia tekrar tırmanışa geçti. "Adamı neden durdurmadınız? Onu neden tutuklamadınız? İki adam öldürdü, Stix!"

Stix ellerini havaya kaldırdı. "Öldüreceğini bilmiyordum! Belki de Vizer Linday ile çalışıyordur diye düşündüm ve tekrar ortaya çıkacağını umarak dışarıda bekledim. Adam gelmeyince Pin's Keep'e döndüm, orada *da ikinci* bir kişi ofisinizdeydi."

Dördüncü katın sahanlığını geçtiler, iki kız da şimdi iki adım atıyordu.

"Bir çocuk," diye devam etti Stix. "Sıskaydı, iki tonlu bir teni vardı ve Belli ki birini arıyordu. Ben de aramasına izin verdim... Sonra onu takip ettim. Önce Hawk's Way'deki Noden Tapınağı'na, son olarak da Old Town'daki bir kiralık eve gittim."

Üçüncü iniş geçip gitti. "Onu içeride takip ettiniz mi? Hangi odaya girdiğini gördünüz mü?"

"Hayır. Yaklaşamadım, inanılmaz refleksleri var. Sadece Sarnıçlı çocuklarda görebileceğiniz türden."

İkinci iniş ve Vivia artık neredeyse koşuyordu. *Devam et, devam et.*

"Apartmanı aramaları için asker gönderebilirim, efendim."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Vivia. "Bu adamı ürkütme riskini almak istemiyorum. Eğer *böyle...* böyle öldürme gücüne sahipse" -aşağıya doğru işaret etti- "o zaman bütün o sivilleri riske atamayız. Ama evi gözlemek istiyorum. Eğer çocuk

ortaya çıkarsa, onu takip etmek istiyorum. Eğer onu tutuklayabilirsek, belki o zaman kendisine Öfke diyen bu canavarı cezbedebiliriz."

"Emredersiniz, efendim!" En yüksek sahanlığa doğru koşarlarken Stix kaba bir selam verdi. Yine de Vivia ayakları yavaşlamadan önce sadece on adım atabilmişti. Durmak, eğilmek ve nefesini tutmak zorunda kalmadan önce.

Çünkü mide bulandırıcı bir düşünce az önce kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. "Stix," diye homurdandı. "Eğer o ceset... aşağıda... bir muhafız değilse" -durakladı, nefes nefese kaldı- "ve aslında Dokuzlar'dan biriye, o zaman burada ne işi vardı? Ve *Fury*'nin burada ne işi vardı?"

Stix ellerini çaresiz bir hareketle havaya kaldırdı. "Ben... Bilmiyorum efendim. Mağazaları kontrol ettiniz mi?"

"Hayır... Lanet olsun, hayır."

İki kadın birden merdivenlere doğru atıldı. Aşağıya, yukarı çıktıklarından iki kat daha hızlı koştular. Sonra Vivia beşinci kattaydı ve korumaları iterek geçiyordu, Stix hemen peşindeydi ve en yakın yabancı tahıl çuvallarını hedefliyorlardı.

Vivia yine de ne bulacağını biliyordu. Karnında çalkalandığını hissetti. Mide bulandıran bir kesinlik, acı veren bir kesinlik.

Bir çuval Dalmotti arpasını yırtarak açtı.

Siyah, hepsi cesetleri kaplayan aynı gölgeli, kömürleşmiş yağla kaplı. Tamamen yenmezdi. Bir sonraki çuval ve ondan sonraki çuval gibi.

Vivia'nın uğruna çalıştığı her şey gitmişti. Adamlarını korumak için yeterli silahları olmadan aylarca süren gizli korsanlık... Depolara aylarca süren sinsi yükleme ve boşaltma... Ve *aylarca* saklanıp yalan söyleyerek ve hepsinin işe yaraması için dua ederek. Ama ne için? Bozuk büyü'nün iğrenç lekesi her şeyi mahvetsin .

Babasını asla dinlememeliydi. Kendi içgüdülerine güvenmeli ve bu yiyeceği Pin's Keep'te kullanmalıydı.

Ve asla ama *asla* o üç lanet silahı üç lanet Marstok'tan almamalı ve Merik'i geride bırakmamalıydı.

Vivia'nın elinden bir şey gelmiyordu. Stix ve diğer yüz asker de orada dursa da, bu hikâyenin Yüksek Konsey'e ulaşacağını bilse de, Vivia başını tutup çılgılık attı.

Öğleden sonrasının fırın gibi sığağında Cam, Merik'i arka sokaklardan ve ara caddelerden geçirerek Eski Şehir'deki bir hamama götürdü. Bölgedeki diğer her şey gibi köhneydi ama en azından içerideki sular temizdi.

Daha da iyisi, günün bu saatinde buraya kimse uğramazdı ve içerideki görevli Merik'in paralarını almak için uykusundan zorlukla uyanırdı. Kokusunu ya da kirini fark ettiyse bile bunu belli etmiyordu.

Cam karanlık ahşap kulübeye girdikten birkaç saniye sonra, "Yeni kıyafetlere ihtiyacımız var," diye geveledi. "Bana bırak, tamam mı? Döndüğümde yıkanırım!" Güneş ışığına doğru hızla geri dönmeden önce bir yanıt beklemedi.

Merik onun gitmesine izin verdi. *Camilla*'nın sırrını koruma ihtiyacını anlıyordu ve sonunda kadın haklıydı. Yeni kıyafetlere ihtiyaçları vardı.

Merik tek başına yıkandı, sabunun çiğ tenine verdiği acının tadını çıkardı. Sıcak, büyümlü sular belinden aşağı süzölüyordu. Öfkesini temizlemek için ne kadar keselenmesi gerektiğini merak etti.

Ya da gölgeleri temizlemek için.

Şafak vakti, şıfali merhemi sürdüğünde çizgileri hayal ettiğini, göğsündeki çizgilerin ışık yanılsaması olduğunu ummuştı. Ama şimdi... kalbinden kırılmış cam gibi yayılan siyah çizgileri görmezden gelemezdi.

Bu bir ay önce olsaydı, Merik teyzesine kendisine neler olduğunu sorardı. Ancak bu durumda Merik'in başvurabileceği kimse yoktu. Büyü hakkında, kuyudaki bir kurbağanın denizi bildiğinden daha az şey bilen Cam'den başka.

Sanki düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, odanın ahşap çıtalı kapısı gıcırdayarak açıldı. Cam'in karanlık kafası içeri girdi. "Giysiler, efendim." Onları bir çift kaba deri botla birlikte yere bıraktı. Sonra geri çekildi, kapı gıcırdayarak kapandı.

"Oğlum!"

Kapı durakladı.

"Rüzgar davulları hala çalışıyor mu?"

"Evet efendim," diye cevap verdi gergin bir sesle. "Ama Eski Şehir'de asker yok." *Yine de*, diye düşündü Merik kapı tamamen kapanmadan önce. Banyosunun geri kalanını aceleyle tamamladı. Gölgeler ve ölü adamlar... Hepsiyle sonra ilgilenecekti.

Cam'i hamamın girişinde, duvardaki tahtaları sayarken bulduğunda, kızın teni parlıyor, siyah saçları bir kaz yavrusu gibi dökölüyordu. Merik gibi o da düz beyaz bir tunik ve bol bir taba pantolon giyiyordu ama

Üzerinde kocaman duruyordu, kıvrılmış ve kemerli olsa bile. Merik'in aksine ayakkabısı ya da kapüşonlu bir pelerini yoktu ama yine de Merik bunlara ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Yüzü yara izleriyle kaplı değildi ve rüzgâr davullarının şarkı söylediği kişi de o değildi.

"Sanırım," dedi onun yanına gelerek, "hâlâ lağım kokuyorum. Ve burnumda sonsuza kadar yanık kalacağına eminim."

Beklediği sırtış yerine Merik'in tek kazandığı bir homurtu oldu. Kıza o kadar benzemiyordu ki, Merik ona iki kez baktı. Kız çoktan arkasını dönmüş, çıkışa bir elini koymuştu bile.

Şehir nemden, insanlardan ve sıcaktan kavruluyordu ama Cam'in bu konuda da bir yorumu yoktu; Merik'in yanından aceleyle geçmek zorunda kaldığı askerler hakkında da. Ne de temiz topuklarını doğrudan içine diktiği, sadece Noden'in bildiği devasa su birikintisi hakkında.

Dudaklarındaki acımasız eğim hiç ayrılmadı. Kaşlarındaki çatıklık hiç düzelmedi.

Merik'le birlikte Kullenin apartmanına geri dönene kadar Cam'in sessizliği nihayet bozuldu.

Pencerenin puslu camına doğru yürüdü, iki nefes boyunca dışarıya baktı ve sonra Merik'e doğru döndü. Yanakları Merik'in sıcaklıktan olduğunu umduğu ama öfke olabileceğinden şüphelendiği bir şekilde kızarmıştı.

"Depolardan ayrıldığımızdan beri bu konuyu uzun uzun düşündüm efendim. Yardıma ihtiyacımız olduğuna karar verdim."

"Yardım edin," diye tekrarladı Merik, çok büyük olan yeni pelerini çıkarıp yatağın üzerine sererek. "Tam olarak ne konuda?"

"Ölü adamlar hayata geri dönüyor." Sanki bir tartışmaya hazırlanıyormuş gibi çenesini uzattı. "Bu her neyse - depolarda her ne gördüysek, doğru değildi. Bu... *kutsal değildi!*"

"Ve eminim ki muhafızlar ilgilenecektir."

"Ya ? Ya *yapamazlarsa?* Ya da ya bizim gördüklerimizi görmedilerse? Birilerinin Sarnıçlar'da kara büyü yapıldığını bilmesi gerekiyor efendim."

"Birisi mi?" diye dikkatle sordu, ama bunun nereye varacağını çoktan görmüştü.

"Kraliyet Kuvvetleri. Ya da ... ya da Yüksek Konsey."

"Ah, doğru." Merik kuru ve acımasız bir sesle güldü. "*Kız kardeşimin* liderliğindeki Kraliyet Güçleri ve Yüksek Konsey'i kastediyorsunuz. Belki biliyordur diye söylüyorum.

unuttum, beni öldürmeye çalıştı."

"Bunu onun yaptığını bilmiyoruz. Kesin olarak değil."

"Öyle değil mi?" Sıcak, yüklü bir esinti göğsünü tırmaladı. Merik bununla savaştı. Gevşemesine izin vermeyecekti, Cam'in üzerinde değil. "Bizi denizde ölüme terk ettiğini biliyoruz."

"Bunu Tilkiler için yaptı efendim. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama o silahları Tilkiler için aldı ve biz de korsanlığının işe yaradığını açıkça gördük."

Yarım sığ bir nefes boyunca tek yapabildiği Cam'e bakmak oldu. Sonra ölümcül bir yavaşlıkla, "Gördüğümüz şey Vivia'nın yiyecek istiflemesiydi. Kendisi için. Onun tarafını mı tutuyorsun, Cam?"

"Hayır!" Cam'in elleri havaya kalktı. "Ben sadece... uyanan cesetlerle yüzleşemeyiz efendim! Tek başımıza olmaz! Ya prenses sizi öldürmeye çalışmadıysa? Ya o... şey, ya depodaki ölü adamla bağlantılı biriyse?" Merik'e doğru iki adım attı.

Ama o arkasını döndü. Ona bakamadı. Güvendiği tek kişi, her şeyde yanında olan tek kişi... Şimdi o da ona sırtını dönüyordu.

Gözlerini Kullen'in kitaplarına dikti. *On İki Şovalyenin Gerçek Öyküsü'ne*. Ciğerleri genişliyor, kullanılmak için yalvaran bir öfkeyle kaburgalarına baskı yapıyordu. Yumruklamak ve kırmak için. İlk ve son kez kız kardeşiyle kafa kafaya gelmek için.

"Vivia," diye , "bizi öldürmeye çalışan kişi." "Hayır,"

diye hırladı Cam. "O değil. Bana *bakın*, efendim."

Merik ona bakmadı ve rüzgârları şimdi dönüyordu. Küçük, çalkantılı kesikler.

Cam daha da yaklaştı, gömleği yaklaştığı anda yelken bezi gibi dalgalanıyordu. "Bana bak!"

"Neden?" Merik sesini rüzgârın şiddetine uydurmak zorunda kaldı. *The True Tale*'in kapağı ardına kadar açıldı. "Benden ne istiyorsun Cam?"

"Gerçeği görmenizi istiyorum! Bununla *yüzleşmenizi* istiyorum, efendim. Kör değilim, biliyorsunuz, göğsünüzdeki ve kollarınızdaki izleri gördüm! Tıpkı bodrumdaki ölü adam gibi. Cevaplara ihtiyacımız var efendim ve sanırım nerede olduğunu biliyorum-"

"Ve *ben* de kör değilim, Cam." Merik sonunda ona doğru döndü. "Senin bir kız olduğunu çok iyi görebiliyorum."

Rüzgârın savurduğu yarım nefes boyunca aval aval ona baktı. Şaşırmıştı. "Benim biri olduğumu mu düşünüyorsun? Bunca zaman geçti ve sen *hâlâ* bunu çözemedin mi?" Sonra içi boş bir kahkaha attı. "Neden şaşırdım ki? *Jana*'dayken beni fark etmemiştin. O zamanlar adımı bile hatırlayamıyordun, şimdi beni anlamanı, olduğum gibi *görmeni* neden bekleyeyim ki!"

Cam birkaç santim ötede yüzünden başka bir şey kalmayana kadar yaklaştı. Merik'in sıcak rüzgârlarının arasına giremeyeceği kadar yakındı. "Kendini çok özverili sanıyorsun," diye tükürdü. "Herkesi kurtarmak için çalıştığını sanıyorsun ama ya her şeyi yanlış yapıyorsan? En azından ben bir çocuk olarak yaşadığımda kimse zarar görmüyor. Ama sen bir şehit davranıyorsun? Fury gibi mi davranıyorsun? Bu herkesi incitir."

Çok uzağa. Merik'in rüzgârı havalandı, daldı. Cam'i geriye savurdu ve kitapları her yöne tekmeledi. Ama onun işi bitmemişti. Etkilenmemişti bile.

En uzun boyuna kadar uzandı ve kükredi, "Görmek *istediğin* şeyi görmeyi bırak ve gerçekte burada ne olduğunu görmeye başla Merik Nihar!"

Sonra kapıya nişan alarak onun yanından fırladı. Kapı çarptı ve onu rüzgârları, öfkesi ve etrafa saçılmış kitaplarıyla baş başa bıraktı.

YİRMİ BEŞ

Rüya bu gece farklıydı. Hem de .

Iseult kendini Esme'nin kulesinde buldu, Poznin'de daha önce bir kez gördüğü köhne, yıkık dökük bir şeydi - ama son kez Esme'nin gözünden görmüştü.

Iseult *bu* kez kuleyi kendi gözleriyle gördü. Poznin'deydi, kendi bedenindeydi ve sadece Kuklacı olduğunu tahmin edebildiği bir kızın arkasından bakıyordu.

Iseult'nun buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaç dakika önce, Kan Cadısı yakınlarda nöbet tutarken dalmıştı. Sonra bu kulede uyanmıştı - tabii buna uyanmak denebilirse. İlk başta görüşü bulanıktı, bu en üst katın tuğlaları gri bir kütle halinde bulanıklaşıyordu, dışarıdaki gecenin karanlığı ortada siyah bir leke gibiydi. Iseult yine de onu tanımıştı.

Kızı hiç görmemiş olmasına rağmen Kuklacı'yı da tanımıştı. Esme bir tabureye oturmuş, üzerinde kitapların yığılı olduğu bir masaya bakıyordu. Masanın üzerinde, pencere pervazında, duvardaki çıkıntılı taşlarda parıldayan mumlar tüm mekânı titrek bir sıcaklığa bürüyordu.

Esme'nin uzun siyah saçları iki örgüye ayrılmıştı ve Iseult'nun görüşü netleştğinde, Esme'nin saçlarındaki parlak renk patlamalarının aslında keçe şeritleri olduğunu fark etti. Boncuk dizileri. Kurutulmuş çiçekler de vardı.

Sonunda kız döndüğünde, yumuşak çığlığından ve genişleyen ela gözlerinden, kimsenin orada olduğunu fark etmediği anlaşıyordu.

Sonra solgun Nomatsi yüzü aydınlandı. "Sensin," diye fısıldadı ve düz olmayan zeminde Iseult'ya doğru koşmaya başladı.

Iseult'nun rüya bedeni iki adım geri gitti. Oda sislendi, kenarlarından çözülmeye başladı. Esme ona ulaştı. Sanki Iseult gerçekten odada duruyormuş gibi her şey mükemmel ve net bir şekilde netleşti.

Ancak Esme Iseult'ya uzandığında, elleri tam ortasından kesti.

Kız güldü, kolay, hafif bir sesle. "Sanki burada benimle duruyorsun! Çok net görünüyorsun. Nasıl?" Iseult'nun etrafında dönerek sola doğru koştu. Gözleri bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Ben... Ben bilmiyorum." Iseult'nun rüya dili şişmanlamıştı. Boğazı çok daralmıştı. "Düşündüğümde daha ," diye mırıldandı Esme, ellerini çırparak. eller. "Ve daha kaslı." Iseult'nun pazularını tuttu ama tabii ki parmakları fısıldadı.

Keyifli bir kakhaha daha. Tekrar Iseult'nun önünde zıpladı ve bu sefer dikkati Iseult'nun yüzüne odaklandı.

Alnında bir kaş çatıldı. "Gözünün yanında bir yara izi var. Kırmızı bir gözyaşı damlası gibi. Ne zaman oldu bu?"

Lejna, Iseult çatlama istedi. *Parçaladığın Zehirli Cadılar*. Ama hayalindeki sözcükleri yuttu. Eğer Esme, Iseult'nun Nomatsi yolunda Yarılmışlara yaptığı muameleye kızmış olsaydı, Iseult ve Aeduan'ın Lejna'da başlarını kestikleri hakkında ne hissederd?

Neyse ki Esme, Iseult'nun sessizliğini fark etmemişti. Onun yerine kollarını açmış, "Beklediğin gibi görünüyor muyum?" diye soruyordu.

Iseult doğru olmasa da başını sallamak için kendini zorladı. Kuklacı çok daha güzeldi - narin çenesi ve berrak beyaz teniyle Iseult'un gördüğü en güzel Nomatsi kadınıydı. Uzun saçlarındaki renk parıltıları güzelliğini daha da artırıyordu, tıpkı her gülümsediğinde sağ yanağında parlayan gamzesi gibi.

"Sen... hayal ettiğimden daha küçüksün." En azından bu doğrudu. Esme'nin minyon boyu, kontrol ettiği muazzam büyüyle uyuşmuyordu.

"Seni burada görmek ne güzel bir sürpriz." Esme'nin gamzesi daha da derinleşti. "Bu saatte her zaman yaptığım gibi ders çalışıyordum. Gece kendime ayırabildiğim tek zaman." Gamzesi kayboldu ama sadece bir anlığına. Sonra sırtışı toparlandı ve masaya doğru ilerledi.

"Eski yerlerden birinde olmalısın," diye seslendi omzunun üzerinden. "Benim kulem gibi bir yerde, bu dünya ile Eskiler arasındaki duvarların daha ince olduğu bir yerde. Ama hangi yer acaba?" Masasından yırtık bir kitap aldı ve en yakın mumları yaktı.

Sonra Iseult'a doğru döndü. "GÖZLERİNİ AÇ."

Emrin gücü ve şaşkınlığı Iseult'un üzerine çöktü. Kule sahnesi dağılmadan ve Iseult'un uyuduğu harabeler birleşmeden önce karşı koyamadı.

Esme neşeyle nefes verdi. Bir şekilde Iseult'nun yanında durmuş, kitabını sıkıca kavramıştı ve Iseult kendi uyuyan bedeninin üzerinde geziniyordu. Iseult'nun rüya benliğinde buzlar kırıldı. Daha önce hiç böyle bir büyü görmemişti. Hiç *duymamıştı* da.

Esme, Iseult'nun sıkıntısını fark etmedi. Kuklacı bir kez olsun Iseult'nun zihninden tamamen ayırdı. Iseult'nun düşüncelerini okumak yok, Iseult'nun sırlarını çalmak yok.

"Burası kesinlikle eski günlerden kalma bir saray. Şu heykeller bunu ele veriyor. Ama onlar baykuş mu yoksa kale mi?"

Baykuşlar mı? Iseult, Esme'nin işaret ettiği yere baktı. Yıldız ışığı odanın her köşesindeki aşınmış monolitlerin üzerine dökülüyordu; Iseult'ya sarı likenlerle kaplı taş levhalardan başka bir şey gibi görünmediler. Baykuş, karga ya da başka bir şey değillerdi.

"Ve tabii ki," diye devam etti Esme, "konuşabilme kolaylığımız da buranın ne olduğunu gösteriyor." Artık kendi kendine konuşuyordu ve odanın ortasında diz çöktükten sonra kitabı açtı. Okumak için ışık yoktu ama Esme'nin buna ihtiyacı da yoktu. Sanki Poznin'deki mumlar buraya taşınmıştı.

Iseult Esme'ye yaklaştı, gözleri Kuklacı'nın incelediği her neyse ondan kendi uyuyan benliğine sıçradı. *Yanlış*.

Iseult'nun bedeni hiç kıpırdamadı ve Esme'nin sayfaları hiç ses çıkarmadı. *Yanlış, yanlış*. Aslında burada Esme'nin sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

"göremiyorum," dedi Esme, bağdaş kurarak otururken. "Eridysi'nin notlarında buradan bahsedilmiyor."

"Eridysi?" Iseult onu durduramadan isim ağzından kaçırverdi. Iseult daha ismin aklına yerleşmesine bile fırsat bulamadan - elbette Esme yüzyıllar önce ünlü "Ağıt "ı yazmış olan Sightwitch Eridysi' bahsediyor olamazdı. Tıpkı Iseult'nun eski bez bebeğinin de adını Eridysi'*den* almadığı, sadece küçük bir kızken güzel bulduğu bir isim olduğu gibi.

Esme'nin gerçekten de ünlü Sightwitch'i kastetmiş olması dışında. "Evet," dedi basitçe. "Ragnor bana birkaç yıl önce yaşlı Sightwitch Rahibe'nin günlüğünü vermişti." Iseult'ya yandan bir gülümseme fırlattı. Neredeyse nazlı. "Bildiğim her şeyi bu sayfalardan öğrendim. Yarmaktan yeniden canlandırmaya, kuklaları bağlamaktan Tezgâh'a kadar. Ve sen de hepsini öğrenebilirsin, Iseult."

Ya da belki bunu unutabilirim. Iseult bunu nasıl önleyebileceğini sormadan önce
... bu rüya yürüyüşünde, Aeduan odaya girdi.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi sinsice ilerliyor, doğrudan Esme'nin yanından geçiyordu. Burnunu çekerken burun delikleri titriyordu ama her ne hissetmiş olursa olsun, harabelerin ortasında hayalet gibi dolaşan Esme ya da Iseult'yu göremediği açıktı.

Esme ayağa fırladı ve Iseult'ya bıçaklarını göstererek baktı. "Hâlâ onunla birliktesin.

Sana onun tehlikeli olduğunu *söylemiştim*, Iseult."

"O benim hayatımı kurtardı." Iseult kendi sözlerini zar zor duydu. Dikkati Kan Cadısı tarafından çekilmişti - onun dikkati de uyuyan Iseult tarafından çekilmişti.

Koklamak yok. Sinsice dolaşmak yok. Sadece ona bakıyordu, ifadesi okunamıyordu. "Hayatını neyden kurtardı?" Esme talep etti. Önüne doğru itti

Aeduan'ın görüşünü engelleyerek Iseult'un yanına gitti. Iseult hâlâ cevap vermeyince, "Hayatını *neyden* kurtardım?" diye tekrarladı.

Esme'nin boştaki eli parmaklarını açarak havaya kalktı ve Iseult'nun kafatasına doğru savurdu.

Rüya tuttu. Artık ne harabeler, ne gölge benlikler, ne de Kan Cadısı vardı. Iseult kapana kısılmıştı ve Esme onun zihnini bir kez daha kontrol etti.

Hiçbir şey özel değildi. Saniyeler içinde Esme aradığı anıyı buldu. *Tanrı beni korusun*. Sözleri Iseult'nun kafatasında yankılandı. *O adamlar neredeyse seni yakalıyordu ve Kan Cadısı seni kurtardı*.

Daha fazla karıştırma. Iseult'un beynindeki kurtlar. *Dokuz kere dört, otuz altı*.

Dokuz kere on beş, yüz otuz beş.

Iseult'nun çarpması Esme'yi durdurmadı.

Bu adamlar Corlant için mi çalışıyor? Kim o? Pürist bir rahip, ama... Esme sözünü kesti ve Rüya'nın içinden mavi bir anlayışın ipuçları süzüldü. *O adamı tanıyorum*, diye devam etti sonunda. *Ama başka bir isimle. Eğer seni avlıyorsa, Iseult, o zaman sen... Demek ki o...* Esme'nin şaşkınlığı Iseult'nun üzerine çöktü. *Oh, bu beklenmedik bir şey. Ve kesinlikle bir hata! Sen Cahr Awen olamazsın, değil mi?*

HAYIR! Iseult sıktı. Çok fazla vurguyla. Ama Rüya'da denge kurmak her zaman çok zordu. Özellikle de hayalet harabelerinin kolaylığından sonra.

Ardından Esme'nin düşünüp taşındığı uzun bir sessizlik çöktü. Saniyeler dakikalara karıştı ve Iseult'un tek yapabildiği beklemek oldu. Tek başına. Sonsuz, boğucu gölgelerle dolu bir dünyada.

Sonunda Esme tekrar konuştu ve Iseult'nun hain rüya ciğerleri rahatlatarak ürperdi.

Belki de sen Cahr Awen'sin, Iseult. Belki de değildir. Her iki durumda da, artık seni kurtarması için Kan Cadısı'na ihtiyacın olmamalı. Dört adam bizim gibiler için kolay. Basitçe onları parçalayın ve işiniz bitsin.

Bak, sana nasıl olduğunu göstereceğim.

Bir ışık parlaması. Sonra Esme'nin kulesine geri döndüler ama bu sefer Iseult Esme'nin zihnine hapsolmuştu. Esme'nin gözlerinden görmeye zorlanmıştı.

Kız penceresinin önündeydi, mum alevlerinin göz kırpması ya da balmumunun elbisesine bulaşması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Karanlığı işaret etti ve gözlerini kısarak, Iseult'un iki hafta önce gördüğü Yarılmışlar'ın sıraları netleşene kadar baktı. Karanlıkta gölgeli silüetler.

"Ön tarafta bir adam var," dedi Esme. "Onu görüyor musun, önlüklü olanı? Eskiden demirciydi."

Iseult adamı gördü - Esme gözlerini adama diktiğinde bundan kaçınmanın imkânı yoktu. Adamın gri önlüğü kanla siyaha boyanmıştı.

"O zayıf bir Ironwitch'ti," diye açıkladı Kuklacı, sesi oldukça soğuktu. Oldukça sakın. "Köyünde bir İplik Kardeşi vardı. Elemental olarak güçsüz bir adam. Demirciyi parçaladığımda, İplik Kardeşi araya girmeye çalıştı. Ne yapabileceğini *düşündü* bilmiyorum. Bir adam bölündüğünde, Ay Ana dışında onu iyileştirecek çok az şey vardır... ve tabii ki ben." Esme bir şekilde konuşuyordu; gücünü tanrıçalarınıninkine eşit ilan ederken hiçbir kibir belirtisi göstermiyordu.

"Ama nedense," diye devam etti Esme, ses tonuna yorgunluk sinmişti, "demircinin iplik kardeşine saldırmasına izin vermedim. Sanırım o günlerde kendimi hâlâ cömert hissediyordum ve demirciyi kimseyi öldüremeden çağırdım. Ama bakın, pembe İplikleri görüyor musunuz? Kopmuş İpliklerin içinde parlıyorlar. Diğer tüm İplikler yok olsa bile onlar hâlâ duruyor." Esme, Iseult'nun cevap vermesini bekleyerek rahibin bedeninin üzerinde dönen İplikleri inceledi.

Iseult da Rüya'daki benliğine *"Evet Esme"* dedirtti. *Dostluğun iplerini görüyorum.*

"Onları bu şekilde kontrol ediyorum. Biri hariç tüm İpliklerini koparıyorum, sonra da o son İpliği Tezgâha bağlıyorum. Ama bu biraz karmaşık. Bir teknik

sana başka bir gece öğreteceğim. Şimdilik tek bilmeniz gereken *onları* nasıl *öldüreceğiniz*."

Bu açıklamayla birlikte Kuklacı'nın elleri havaya kalktı; bilekleri çok ince, ön kolları çok kırılgandı. Yine de bu kadar yakından, parmaklarının Iseult'unkilere ne kadar benzediğini gözden kaçırmak mümkün değildi: yumrulu denecek kadar ince ve büküldüğünde geniş aralıklı.

Kuklacı elini uzattı, parmakları arp çalan bir müzisyen gibi kıvrılıp gerildi.

Ya da dokuma tezgahındaki bir dokumacı.

Demircinin İplikleri -onu hâlâ uzaktaki İplik Kardeşi'ne bağlayan gün batımı rengindeki teller- Esme'nin ellerine doğru yavaşça süzülüyor, hareket ettikçe inceliyor ve inceliyor... sonra parmaklarının arasındaki boşluklara kayıyordu.

İpler neredeyse görünmeyecek kadar incelip Esme'nin parmaklarının etrafında o kadar kalın bir şekilde toplandıktan sonra parlayan pembe bir iplik yumağı gibi göründüler, ellerini yüzüne götürdü. "Şimdi tek gereken küçük bir kesik."

Esme'nin yüzü öne doğru eğildi ve Iseult onun ağzının açıldığını, dişlerini gösterdiğini ve iplerin arasından kaydığını hissetti...

Esme çenesini kapattı. İpler donmuş bir göldeki yanlış bir adım gibi çatırdadı. Bir ışık parlamasıyla iplikler içe doğru büzüştü, geriye doğru küçüldü ve tamamen yok oldu.

Demirci kasılmaya başladı. Vücudunda yeni sivilceler dalgalanıp patlarken dizlerinin üzerine çöktü. Sonra Esme pencereden arkasını döndü ve Iseult onu gözden kaybetti.

"Yarma şimdi onu tamamen yakacak." Esme sanki hâlâ iplik parçaları varmış gibi ellerinin tozunu aldı. "Saniyeler içinde ölmüş olacak."

Iseult yanıt vermedi. Göğsünde ısı yükseliyordu. Boğazında kaynıyordu. Bu İplik büyüsü değildi. Bu Aether büyüsü değildi. Bu Iseult'un yapabileceği bir şey değildi.

Esme gibi değildi. *Esme gibi değildi!*

"Senin neyin var Iseult?"

Hiçbir şey, demeye çalıştı. Kaçması gerekiyordu. Uyanması gerekiyordu. *Ben... bana gösterdiğin şeyi denemek istiyorum*, diye yalan söyledi. Rüyadan kaçmak için her şeyi yaparım.

İşe yaradı. Esme gülümsedi-Iseult gülümsemenin kendisinin olmayan bir yüze yayıldığını *hissetti*. Sonra Esme başını sallayarak kulenin görüntüsünün sallanmasına neden oldu. "Güzel, Iseult. Pratik yap, çok geçmeden birlikte olacağız."

Esme ellerini çırpı.

Dünya karardı ve Iseult sonunda gerçek, rüyasız bir uykuya daldı.

Threadwitch çok fazla ses çıkarıyordu.

Aeduan bunu ondan asla beklemezdi. Çok soğukkanlı, çok sertti. Yine de buradaydılar: Aeduan sabah rutinini bitirmeye çalışıyor ve Threadwitch sürekli sözünü kesiyordu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte eski kalenin iç odalarından çıkmış, yüksek bozkırlardan birinde açık bir alan bulmuştu. Fırtınanın vurduğu bir alev patlamasıyla fidanları ve çalıları temizleyecek kadar yakın bir zamanda burada ateş yanmıştı. Tartışmalı Topraklar'da bu sık sık olurdu, sanki tanrılar zaman zaman gelip eskiyi temizlemiş gibi. Yeni için yer açarlardı.

Nomatsi'nin atlama tekerlemesi gibiydi.

*Ölü otlar ateşle, ölü toprak
yağmurla uyanır. Bir yaşam yerini
diğerine bırakacak, döngü yeniden
başlayacaktır.*

Threadwitch'in bu sabah söylediği melodi buydu. Çılgınca akortsuz mırıldanıyordu ve devrilmiş bir sütunun tepesinde bağdaş kurmuş meditasyon yapan Aeduan'ın dikkatini fena halde dağıtıyordu.

Onun orada olduğunu fark ettiğinde sözünü kesti ama artık çok geçti. Konsantrasyonu bozulmuştu.

Eğer bunun bir fark yaratacağını düşünseydi kıza küfrederdi. Yine de fark etmedi ve ayağa kalkıp Carawen pelerininden sıyrılır sıyrılmaz, kız melodisine devam etti - pratik bir kolaylıkla kamp ateşini toplarken yumuşak bir mırıltı.

Aeduan bunun yerine sabah ısınmasına başlamaya, bileklerini döndürmeye ve kollarını sallamaya çalıştı ama odaklanamadı. Onun gürültüsüyle olmazdı.

"Sessiz ol," diye hırladı sonunda.

"Neden?" diye karşı çıktı, çenesini kaldırarak meydan okudu. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Meydan okuma, yüzünden omuzlarına doğru genişledi. Doğruldu. "Artık bir keşiş olmadığını sanıyordum. Öyleyse neden meditasyon yapıyorsun ya da... bu her neyse?"

Aeduan onu görmezden geldi ve ısınan tekmelere geçti, bacaklarını gevşeterek havaya kaldırdı.

"Keşiş olmak nasıl bir şeydi?" Bir adım daha yaklaştı.

Üç tekme daha ve çömelme hareketine geçti. *Bir*, iki-

"Herkes keşiş olabilir," diye devam etti, şimdi onun önünde adım atarak. "Geçmişleri ya da"-ona el salladı- "büyücülükleri ne olursa olsun."

"Hayır." Aeduan bu konuşmayı ve Threadwitch'i rahat bırakması gerektiğini biliyordu ama onun sözlerinin -ne kadar yanlış olsalar da- aralarında kalmasına izin veremezdi. "Güven bana, Threadwitch," diye homurdandı çömelmelerinin arasında, "keşişler de insanlığın geri kalanı kadar zalim olabilir. Bunu sadece Cahr Awen adına yaparlar."

"Zalimlik yüzünden mi ayrıldın?"

Aeduan bir sonraki çömelişinin tepesinde durakladı. Kızın yüzü bomboştu ve anlamlı burnu bile tamamen hareketsizdi.

İç çekti. "Davaya olan inancımı kaybetmiş olmam, eğitimin tüm faydasını yitirdiği anlamına gelmiyor."

Başı yana doğru eğildi. "Peki neden davaya inanmıyorsun?" Aeduan neyin içine adım atmıştı? Bir soru başka bir yüz soruyu doğurdu, Ve şimdi kız Aeduan'ın tartışmak istediği son konuya gelmişti. Asla.

"Yeter." Ondan uzaklaştı. "Bu bölgeyi terk edin ya da sessiz olun."

Açıklıkta, çimenlerin en kısa olduğu ve yıkılmakta olan hiçbir kalenin yoluna çıkamayacağı gölgeli bir yere doğru ilerledi. Orada dönüp yuvarlanabilir, tekmeleyebilir ve kıvrılabilirdi.

Anlaşılmaz bir nedenden ötürü Threadwitch de onu takip etti.

"Şimdilik bana cevap vermekten kaçınabilirsin ama sormaya devam edeceğim." Sesinde bir aciliyet vardı. Birkaç kez ağzından kaçırıldığı gibi . Bu sıcak bir yoğunluktu.

Ve ona çok yakın duruyordu. Hiç kimsenin cesaret edemediği bir şekilde kişisel alanına giriyordu. "Geri ," diye uyardı, "yoksa seni

eğitime katılmak için."

"Cevap verene kadar gitmeyeceğim." Bir adım daha attı ve meydan okuma oradaydı. Gözlerinde, duruşunda, çenesinde.

Aeduan'ın midesinde bir heyecan yükseldi. Sonra bacaklarını çekip aldı.

Geldiğini görmüştü, buna hazırdı ama Aeduan duramayacak kadar hızlıydı. Ayağını savurdu ve kadın düştü.

Ancak sırtı çimenlere çarpmadan önce Aeduan onu yakaladı ve aşağı indirdi. Sırtını nemli toprağa dayadığında gömleğini iki beyaz yumruğuyla kavradı.

"Enerjini gösteriş için ," dedi açıkça, "gösteriş için." Sarı Nomatsi gözlerinde korku yoktu, sadece yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Aeduan bu renkli bayraklara ve onun sözlerine neredeyse gülecekti, çünkü bu bir gösteriş değildi. Bu sadece en temel Carawen eğitimiydi. Bunu kanıtlamak için diğer eliyle bileğini kavradı, parmaklarını tendonlarına soktu ve içe doğru büktü. Eklemlerinin onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Gömleğini serbest bıraktı ama şaşkınlık içinde ne geri çekildi ne de panikle kalçalarını savurdu. Sadece ayaklarını genişçe tekmeledi, topuklarıyla çengel attı. Onu çimlere sabitlemeye çalışıyordu. Çok yavaştı, çok yavaştı. Bir ustayla karşılaşan acemi bir boğuşmacı.

Aeduan daha sıkı sıkı, daha sert büktü ve onu yana doğru yuvarlanmaya zorladı. Yarım nefes içinde tamamen karnının üzerine dönmüştü, başı geriye doğru dönmüştü. Artık gözlerinde yanan şeyi kaçırmak mümkün değildi. Hiçbir Threadwitch sakinliği kalmamıştı.

Bunu ondan istemişti; bunu biliyordu ve çok öfkeliydi.

"Aeduan, "Manastır'dan ayrılmamdan sana ne?" diye sordu.

"Gitmiş olman... umurumda değil." Sözlerindeki gerginlik geri gelmişti, Aeduan'ın kekemelikle mücadele ettiğinin bir işareti olarak tanımaya başladığı bir sestü bu. "Umurumda... neden? Artık Cahr Awen'e inanmıyor musun?"

Aeduan onun sivri sorusu karşısında hazırlıksız yakalanarak tereddüt etti. Sonra hatırladı.

"Ah. Keşiş Evrane seni saçmalıklarla doldurdu ve şimdi de kendini Cahr Awen sanıyorsun." Onu serbest bıraktı, sırtından yuvarlandı ve zıplayarak ayağa kalktı. Ona elini uzattı.

Kabul etmedi. Sadece ellerinin ve dizlerinin çöktü, gözlerini çimenlere dikti. "Neden... bu saçmalık mı?"

"Sen bir Voidwitch değilsin." Kelimeleri vurgusuzdu ama yine de ona taş gibi çarpıyor gibiydiler.

İrkildi. Sonra da "Ama... Ben... Kuyu'yu iyileştirdik." dedi.

Aeduan'ın başı yana doğru eğildi. Ormandan cırcır böcekleri ıslık çalarken ve yine uzaklardan gök gürültüsü sesi gelirken nemli sabah havasını uzun uzun içine çekti.

"Evet," diye itiraf etti sonunda, "birisi onu iyileştirmiş." Uyanan Köken Kuyusu'nu kendisi de görmüştü ama tam olarak sağlam görünmüyordu; Aeduan'ın çocukluğunun büyük bir kısmını yanında geçirdiği Eter Kuyusu'na hiç benzemiyordu.

O kadarını söyledi ve ekledi, "Sanki Kuyu sadece kısmen canlıydı. Sanki Cahr Awen'in sadece yarısı onu iyileştirmiş gibiydi ve Threadwitch, o yarının sen olduğunu sanmıyorum."

Şimdi nefes verme sırası kızdaydı, "Ah." Tırmanarak ayağa kalktı. Vücudu sallanıyor, bakışları ürkek ve odaklanmamıştı.

Aeduan hata yaptığını hemen anladı. Hiçbir şey söylememeliydi. Onun anlamsız ve sonuçsuz bir fantezi için umut etmeye devam etmesine izin vermeliydi.

Ne de olsa mutsuz bir Threadwitch onları sadece yavaşlatır.

"Bir Carawen acemisinin ilk dersi," diye önerdi Aeduan, sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi davranarak. "Senden yetenekli birine meydan okuma."

Iseult'nun burun delikleri seğirdi. Yüzü sertleşti. Meydan okuma, kararlılık geri gelmişti ve iradesine rağmen Aeduan'ın dudakları yukarı doğru seğirdi.

"Sana meydan okumadım," dedi soğukkanlılıkla.

"Çok yaklaşmak çoğu kültürde bir meydan okuma olarak kabul edilir." "O zaman öğret bana."

Kaşları kalktı.

"Az önce yaptığın şey, beni kıştırman. Bana öğret ki bir daha aynı hatayı yapmayayım."

"Bunun için vaktimiz yok." Başını salladı ve sonra büyük bir dikkatle Threadwitch'e sırtını döndü.

Saldırdı.

Ve Aeduan gülümsedi.

YİRMİ ALTI

En güçlü çabalarına rağmen Safi uykuya dalmıştı. Bütün gece ve ertesi gün boyunca uyumuştı. Yemek, banyo ve taro oyunu vücuduna fazla gelmişti ve yatakta Vanessa'nın yanına kıvrılmıştı. Gözleri yanarak kapanmıştı. Sonra Cehennem Ozanları, imparatoriçe ve Saldonica Korsan Cumhuriyeti uzaklaşıp gitmişti.

Ta ki kapı çalınana kadar.

Bu Safi'yi o kadar hızlı uyandırdı ki yataktan düştü. Uzuvarları, Lev'in Kızıl Yelkenler bölgesine yaptığı yolculuktan sonra özür dileyerek ayak bileklerine bağladığı yeni ipek sargılı iplere dolandı.

Safi kendini toparlayamadan Cehennem Ozanları bıçaklarını ve baltalarını çekmişlerdi ve Safi ayağa kalkmaya çabaladığında Lev -tam zırhlı olan tek kişiydi- elindeki bıçakla kapıya doğru ilerliyordu.

İkinci bir vuruş. Etkili, kararlı. Safi, kapalı panjurların yanında sakince oturan imparatoriçeye baktı. Ellerini kucağında kavuşturmuş, tek taburenin üzerinde mükemmel bir duruş sergiliyordu.

"Buraya gelmemeliydiniz!" diye bağırdı Marstoki'li bir adam.

İmparatoriçe'nin burun delikleri belli belirsiz bir gülümsemeyle alevlendi; bu da bunun planının bir parçası olduğu anlamına geliyordu. Keşke Safi bunun *gerçekte* neleri içerdiğini bilseydi.

Belli ki Cehennem Ozanları da onun kadar kaybolmuşlardı, çünkü Lev ve Zander Caden'ı süzüyor, gelmeyen bir komut bekliyorlardı.

"Marstoki dilini biliyor musunuz?" diye sordu imparatoriçe, o kadar ilkeldi ki. *Çok* kibardı. Ayağa kalktı, boynundaki yaka yükselmesini yavaşlatsa da karahindiba kadar hafif görünüyordu. "Buraya gelmememiz gerektiğini söylediler."

Caden bir elini kaldırdı, bıçağı parladı. Sonra havayı kokladı, kısılmış gözlerini pencereye dikti. "Duman," dedi.

Hep birlikte, herkesin kafası panjurlara doğru çekildi ve gri rengin içeri sızmaya başladığı görüldü.

"Cehennem çukurları," diye yemin etti Lev aynı anda Zander, "Ateşten alevlere karşı korundum!"

"Evet ama bunlar sihirli alevler değil," diye araya girdi Vaness, şimdi gülümsüyordu. Aç bir gülümseme. "Onlar simyasal, çünkü bu Baedyed deniz ateşi."

"Ama denizde değiliz ki," diye mırıldandı Lev. "Hem neden bütün hanı yaktılar? Sadece seni istediklerini sanıyordum." İmparatoriçe'ye bir bakış fırlattı.

"Marstok İmparatoriçesi'ni istemiyor musunuz?" Caden hâlâ Cartorran dilini kullanarak bağırdı. "Bizi serbest bırakmazsanız ölecek."

"Daha azını hak etmiyor!" diye boğuk bir cevap geldi. Ardından ateşli bir sesle, "Marstok'un tamamına sahip olmak varken neden Kum Denizi'nin sadece bir kısmını alalım ki?"

Vaness'in yüzündeki kan çekilmiş gibi görünürken bir anlık çatırdayan bir sessizlik oldu.

Sonra boğuk bir çığlık dudaklarını yırttı. Taburesinden fırlayıp pencereye doğru koştu. Kimse onu durduramadan panjurları çekip açtı. "*Geri çekilin!*" diye bağırdı dumanlar içeri süzülürken. "İmparatoriçeniz olarak size geri çekilmenizi emrediyorum!"

"Kum Denizi için! Kum Denizi için!"

Bir ışık parıltısı odayı yırttı ve bir büyü patlamasıyla Safi'nin üzerinden geçti. Üç parıltı daha ve sonra Zander imparatoriçeyi pencereden uzaklaştırıyordu. Safi gözlerini kısıarak parlak saldırıya bakarken arbalet oklarının koğuşlara çarpıp geriye doğru sektiğini fark etti.

Koruyucu büyü işe yarıyordu - en azından dışarıdaki saldırıya karşı. Yine de duman içeri doluyordu. Sıcak, boğucu ve fazlasıyla tanıdık. Çok yeni ve çok taze olduğu için Safi'nin boğazını sıkmaya başladı. *Duman. Alevler. Ölüm.*

Caden Zander'e, "Gerçek ateşe karşı korumaları genişlet," diye bağırdı. Lev'in yanına döndü: "Dumanı mümkün olduğunca uzun süre dışarıda tutmalıyız."

Sonra Lev'le birlikte yatağın yün örtüsünü yırttılar ve pratik bir hareketle Hız, yelken gibi dalgalanmaya ayarlı.

Beyaz ışık odanın içinde kırıldı ve Safi'nin gözyaşı kanallarında duman yandı. Kendini Vaness'in sinmiş olduğu duvara doğru sürükledi.

Artık imparatoriçenin mükemmel maskesinden eser kalmamıştı. Pusun ve patlayan ışıkların arasından Safi, gözleri faltaşı gibi açılmış bir imparatoriçe buldu. Parmakları yakasına dolanmış, onu çekiştirirken kolları titriyordu. *Her şey titriyordu.*

"Bana ihanet ettiler," diye mırıldandı, titreyen gözleri Safi'ye sabitlenmişti. "Bana ihanet ettiler." Tek söylediği buydu, tekrar tekrar, "Bana ihanet ettiler."

Birdenbire yanıp sönen ışık durdu. Koğuşa daha fazla sürgü çarpmadı ve Caden ile Lev ellerinde salladıkları pankartla pencereye ulaştılar. Safi bunun farkına bile varmamıştı, çünkü Vaness şimdi öyle bir çaresizlikle yakasını çekiştiriyordu ki burnu kanamaya başlamıştı. Bir burun deliğinden aşağı doğru bir sızıntı.

"Dur." Safi hızla yaklaşarak imparatoriçenin bileklerini kavradı. "Bunu kıramazsın."

Vaness'in gözleri yukarı fırladı ve şiddetli yarıklara dönüştü. "Görmüyor musun Safi? Baedyed'ler bana ihanet etti. Bunca zamandır sarayımda *çürüyen* onlardı ve gemimi yok eden, gemimi öldüren de onlardı.

..." Sesi kesildi ve dengesizce ayağa kalktı. Cehennem Ozanları'na Cartorran dilinde, "Beni serbest bırakın," diye bağırdı. Şimdi her iki burun deliğinden de kan damlıyordu.

Caden, "Koğuşlarımız dayanacaktır," diye cevap verdi. Yine de bu ifade taş gibi ve inatçı bir şekilde düşer düşmez, Zander kapıdaki yerinden döndü ve "Koğuşları genişletemem efendim. Saldırı altındayken olmaz; aşağıdaki alevler çok hızlı yükseliyor."

Lev, Vaness'e doğru döndü. "Bizi nasıl çıkaracaksınız?"

"Alevleri söndürebilirim. Bunu daha önce de yaptım."

"Öyle," diye teklif etti Safi, dik durmaya çalışarak. "Gemimize yapılan saldırıdan bu şekilde kurtulduk."

Caden bakışlarını Vaness'e sabitledi ve iki Cehennem Ozanı da bakışlarını komutana sabitledi. Bekliyorlar.

Sonunda Caden, "Bize sırt çevirmeyeceğinizi nereden bileceğiz Majesteleri?" diye sordu.

"Çünkü zaman yok," dedi Vaness. Safi, odayı saran çılgınlığa, döşeme tahtalarından yükselen ısıcağa rağmen Vaness'in sözlerindeki yalanı hissetti.

Caden bıçağını kınına sokarak, "Senin büyü bizi öldüremez," diye devam etti. Sanki hâlâ ne yapacağını düşünüyormuş gibi temkinli bir hareketti bu. "Denemenin bir anlamı yok."

"Senin ölümün," diye karşılık verdi Vaness, şimdi daha hızlı, "bana yardımcı olmayacak. Deniz ateşi doğal alevden çok daha hızlı yanar ve zamanımız kalmadı!" Bir ok fırlattı

parmağıyla dumanın çatlaklardan içeri dolduğu kapıyı işaret etti.

Zander küfretti; Lev yün battaniyeye tutundu; Caden'ın elleri Vaness'in yakasının iki yanına yerleşti. Bir klik sesi odada dalgalanana kadar ağzı sessizce hareket etti. Tahta yaka genişçe kesildi.

Vaness anında harekete geçti. Tahtaları titreten bir *gümbürtüyle* yere düşen tasmadan kurtulup Safi'yi yakaladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. "Koğuşları indirin," diye emretti Zander'a. "Onlar hâlâ ayaktayken çıkamayız."

Zander Caden'a baktı. Komutan başını salladı. "Yap zaman."

Devin kolları kalktı ve usulca mırıldandı. Oda titredi ve uğuldadı ve güç, Safi-Hell-Bardların büyü yapmasına anlam veremediği bir şekilde tel tel çözüldü.

Sonra gümüş ve karanlık patladı, Vaness odadaki her demir parçasını ona çağırırken çizgiler bulanıklaştı. İki parça kendilerini bıçaklara dönüştürdü, Vaness'in ve Safi'nin iplerini zahmetsizce kesip havadan koparılacak ince mızraklara dönüşmeden önce. Biri imparatoriçe için, diğeri Safi için.

Koğuş düştü. Safi bunu büyük bir gürültü patlaması ve arbalet oklarının dış duvarlara şiddetli bir şekilde çarpmasıyla hissetti.

"Çıkar bizi buradan!" Caden Vaness'e bağırdı.

"Hayır," diye yanıtladı. Elleri havaya kalktı. Cehennem Ozanlarının kılıçları onlara döndü ve doğrudan kafataslarına saplandı.

Demir, akıntıya kapılmış balıklar gibi cayır cayır yanarak her bir Cehennem Ozanı'nın kafasının arkasını çevirdi ve Cehennem Ozanları'nın boğazlarındaki zincirler kıpkırmızı parladı.

Yine de Vaness bunun olacağını biliyor gibiydi. O *istiyor gibiydi* Sihrini kapıya çevirirken verdiği kısa dikkat dağınıklığı için.

Metalden gelen bir gıcırta Safi'yi Cehennem Ozanları'ndan uzaklaştırdı. Kapının menteşeleri geri sıyrılıyordu. Mandal serbest kalıyor, yeniden şekilleniyordu. Sonra, Cehennem Ozanlarından herhangi biri onu durduramadan, Vaness'in kolları yukarı doğru uçtu.

Kapı Safi ve Vaness'in yanından geçip gitti. Bir hava, duman ve ısı patlaması. Üç Cehennem Ozanı'na çarpmadan önce yana doğru döndü. Onları duvara doğru fırlattı, üç sineğe bir sineklik kadar kolaydı.

"Biz sadece emirleri uyguluyorduk," diye bağırdı Caden. Üzerinden dumanlar yükselirken hayalet gibi görünüyordu. İskelet gibi. "Biz sadece işimizi yapıyorduk."

"Ve ben," diye homurdandı Vaness, yüzü kan içindeydi, "sadece kendiminkini yapıyorum." Boş kapıya doğru döndü.

Safi yine de peşinden gitmedi. Sol taraftaki Caden'e bakıyordu. Ortadaki Lev'e. Sağdaki Zander'a. Ozanlarına güvenmiyordu, onlardan hoşlanmıyordu ama bu onları ölüme terk edebileceği anlamına da gelmiyordu.

"Bekle!" diye bağırdı Vaness'e. İmparatoriçe kapıda durakladı. Arkasında, menteşelerden, çivilerden ve Demir Cadılığının kavrayabildiği her şeyden koparılmış demirden bir duvar yukarı doğru fırladı. "Bırakın gitsinler."

"Bizi tekrar yakalamaya çalışacaklar."

"Hayır!" Lev ağladı. Yüzündeki yara izleri titredi ve parladı. "Sana yardım edeceğiz!"

"Onlara güvenemeyiz," diye ısrar etti Vaness. Safi'nin koluna uzandı. Çenesinden kan damlıyordu. "Gitmeliyiz Safi. *Şimdi.*"

"Bize güvenebilirsiniz." Bu söz Zander'dan geldi, kapı onu duvara daha da sert bir şekilde sıkıştırırken yüzü gerilmişti. "Bunu kanıtlayabiliriz. Sadece ilmiğimi çıkarmama izin ver-"

"Çoktan yaptım."

Tüm gözler, parmakları kapının üzerinde, parmak boğumları arasında altın bir zincir örülü olan Caden'a çevrildi. Bu, Safi'nin amcası da dahil olmak üzere tüm Cehennem Ozanlarının taktığı kolyeydi. Ve Safi, hepsinin ilmikten söz ederken kastettikleri şeyin bu olduğunu fark etti.

"Şerefimiz üzerine," diye mırıldandı Caden, kelimeler büyük bir çaba gerektiriyordu.

-"Sana zarar vermeyeceğiz."

Bu, bir Cehennem Ozanı'nın Safi'nin büyüüne karşı söylediği ilk iddiaydı ve *doğruyd*.

"Seni bir daha yakalamayacağız," diye devam etti, yüzü daha da gerilmişti. "Hep birlikte kaçacağız."

Yine de doğru, doğru, *doğru*; bunu inkâr etmek mümkün değildi. Safi'nin büyüü sözlerindeki dürüstlikle parlıyordu ve ona hiçbir anlam ifade etmese de gördüklerini inkâr edemezdi. Hissettiklerini.

"Onları serbest bırakın!" diye bağırdı Vaness'e. "O doğru söylüyor, onlara güvenebiliriz. Bize *yardım* edecekler."

Bir duraklama dünyayı ele geçirdi. Duman, ısı, kıvılcımlar. İmparatoriçe düşünürken her şey eriyip gitti.

"Acele edin!" Safi ılık atmaya çalıştı ama tam o anda tüm han çatladı! Sonra hızla aşağı sarktı.

Zaman dolmuştu ve imparatoriçe bunu biliyordu. Bir hırıltıyla kapının düşmesine izin verdi. Caden Lev'in içine düştü ve Lev hemen ona ilmiğı yeniden bağlamasına yardım etti. Bu sırada Vaness kapıdaki tüm demiri aldı, siyah şeritler havayı doldurdu. Hepsi koridora çıkmadan önce kalkanını genişletmek için demirden bir duvarla dumanı ve alevleri geri püskürttü.

Safi ve Vaness önde,  Cehennem Ozanı arkada sendeleyerek onları adım adım korudu.

Tam Aeduan ve Iseult yıkıntılardan eşyalarını toplarken bir *patlama* sesi havayı ikiye böldü. Sanki fersahlarca öteden ateşlenmiş bir top gibi uzaklardan gelen bir ses.

Iseult, Aeduan'ın gözleriyle karşılaştı.

"İnsanlar," dedi. O da başını salladı.

"Kontrol etmeliyiz," dedi.

Tekrar başını salladı. "Burada kal."

O yapmadı. O da içini çekti; bu, onun yanında giderek daha sık yaptığı bir şeydi. Yine de onu durdurmadı ve birkaç dakika içinde tartıştıkları bozkıra geri döndüler.

Onu tekrar tekrar kıstırdığı yerde çimenler ezilmişti. Aeduan ona asla zarar vermemişti - her zaman durmaya, yüzünde acı olup olmadığına bakmaya dikkat etmişti - ama kazanmasına da asla izin vermemişti. Tıpkı Keşiş Evrane'nin onun kazanmasına asla izin vermediğı gibi.

Bozkırdan, meşe ve am ağaçları arasında bir açıklığa ulaşana kadar zikzaklar çizerek ormanlık uçurumdan yukarı ıktılar.

Ta ki Amonra'da sürüklenen tekneleri görene kadar.

Aeduan keskin bir nefes verdi; Iseult'nun burnu seğirdi. "Kızıl Yelkenliler," diye tahmin etti. "Baedyedler de. Yirmi Yıllık Ateşkes sona erdiğine göre, bir saldırı için ittifak yaptıklarından şüpheleniyorum." abucak bu iki korsan grubunun kim olduğunu ve kurdukları ittifakın nasıl olup da Leydi Kader'in bıçağının ucunda asılı kaldığını açıkladı.

O konuşurken Aeduan baldric'inden bronz bir dürbün çıkardı ve manzarayı taradı. Her gemi askerlerle doluydu ve her asker iyi silahlanmıştı. Kıyı boyunca da insanlar kaynaşıyordu. Neredeyse görünmezdi ama bir noktaya yeterince uzun süre odaklanırsa... *İşte*. Hareket. Atlar. Daha fazla asker.

"Nerede vardır onlar Gidiyor musun?" Iseult sordu bir kez o bitmiş onun açıklaması.

"Upstream."

Şimdi iç çekme sırası Iseult'daydı ama hiçbir şey söylemedi. Aslında sessizlik o kadar uzun sürdü ki Aeduan sonunda dürbününü indirdi.

Ve kadının onu izlediğini fark etti, vücudu hareketsizdi. Yine de ilk kez yüzü ifadesiz değildi. Acıdan gerilmiş, dudakları büzülmüş ve burnu kırıışmıştı. Aeduan yutkundu. Belki de onu incitmişti. Omuzları ve dizleri çimen lekeleriyle kaplıydı ve elmacık kemiğinde morarmış bir çürük vardı.

Ama hayır. Ela bakışlarını ne kadar uzun süre tutarsa, o kadar çok şey fark etti. Bu acı değil, kederdi. O sabah ikinci kez, Cahr Awen hakkında hiçbir şey söylememiş diledi.

Uzaklaştı, dürbünü baldric'ine geri koydu ve boğazını temizledi. "Şelaleden önce karaya çıkmaları gerekecek, Threadwitch. Bu gerçekleşmeden önce gitmiş olmamız gerek."

"O zaman gidelim," dedi, sesi düzdü.

"Hızlı hareket etmemiz gerekecek. Buna hazır mısınız?"

Kadın homurdandı ve Aeduan arkasına dönüp baktığında kadının yüzünün yumuşadığını gördü. En ufak -neredeyse fark edilmeyen- bir muziplik pırıltısı şimdi yüzünde geziniyordu.

"Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz, Bloodwitch." Çenesi dik bir şekilde yanından geçti. Meydan okuyarak. "Asıl soru *senin* ona ayak uydurup uyduramayacağın."

Sonra koşmaya başladı, Aeduan da onun peşinden koşmaya başladı.

YİRMİ YEDİ

Cam ertesi günün sabahına kadar dönmemişti. Merik, Eski Şehir'in sokaklarını ve ötesindeki sokakları, hatta Sarnıçlar'ı bile taramıştı ama ondan hiçbir iz bulamamıştı.

Merik Nihar, görmek istediğin şeyi görmeyi bırak ve gerçekten burada ne olduğunu görmeye başla! Son sözleri kulak zarlarını tırmaladı. Tekrar tekrar. Gülüyordu. Alay ediyordu. Serbest kalmak isteyen bir hayalet. *Görmek istediğin şeyi görmeyi bırak!*

Merik'in görmek istediği Cam'di, sellerde ve cehennem sularında yanında duran arkadaşı. Shite Sokağı'ndan geçip geri dönmüştü.

Onu itmeden önce.

Merik'in anlayabildiği tek şey Cam'in depodaki ölü adamla ilgili cevaplar aramak için dışarı çıkmış olduğuydu... Ve sonra savaşamayacağı bir şeye rastlamıştı. Gölge adam gibi.

Merik kapüşonunu indirerek Şahin Yolu'nda daha hızlı ilerlemeye başladı. *Görmek istediğin şeyi görmeyi bırak!* Saldırı göğsüne, kulak zarlarına çarpıyordu. Kaçınılmaz ve fazlasıyla gerçektir.

Merik, Nubrevna için hiç olmayan potansiyel bir ticaret görmüştü. "Liderliğine ihtiyaç duymayan" bir donanma görmüştü. Safiya fon Hasstrel'de bencil bir domna, Iseult det Midenzi'de sinir bozucu bir iplik cadısı ve Cam'da önemsiz bir gemi çocuğu görmüştü; ancak bu varsayımların hiçbiri doğru çıkmamıştı.

En kötüsü de, Merik tüm o kutsal kibrinin içinde, oturması gerektiğini düşündüğü bir taht görmüştü - Kullen'in bir gün hak iddia etmesi gerektiğini ima ettiği bir taht, her ne kadar bu "büyüklük" kız kardeşinin doğuştan hakkı olsa da.

Merik yavaşça ileri atıldı. Çok yavaş. Adım atmaya çalıştığı her yerde arabalar, mülteciler ve üç lanet katır vardı.

Bir adam Merik'in sırtına doğru tökezledi ve Merik yerinden kıpırdamayınca adam onu itti. "Kenara çekil-"

Merik adamın bileğini bir anda kavradı, bağların ve kemiğin gerildiğini hissedene kadar büktü. Bir santim daha giderse kopacaklardı. Merik'in tek söylediği "Seni öldüreceğim," oldu.

"Lütfen," diye kekeledi adam.

Merik onu serbest bıraktı. Onu uzağa fırlattı. Kükremek istedi. *Ben tehlikeliyim!*

Ama kelimeler asla gelmedi, çünkü o anda Merik'in bedenine serin bir rüzgâr dolandı. Büyücülüğüne şarkı söyleyen bir esinti.

Ölüm. Gölgeler. Onu güneye çağırdı. Hawk Yolu'nun daha da aşağısına. Depolarda onunla konuşan aynı buz gibi karanlık - Cam'i ele geçirmiş olabileceğinden korktuğu aynı donmuş lanet.

Merik rıhtımı terk ederek karanlık bir sokağa daldı. Orada, ayak ayak üstüne attı. Bir duvardan diğerine sıçradı, rüzgâr onu daha yükseğe savurdu. Bir o yana bir bu yana, sonunda kiremitli bir çatıya çarptı.

Güneş ışığı yaktı. Çömeldi ve parmaklarını esneterek rüzgârının taşıdığı tozun dışarı doğru kıvrılmasını izledi. Yüklü havasının temas ettiği her şeye uzandı.

Şurada. Tam önümüzde.

Merik yola koyuldu, pelerini etrafında uçuşuyordu. Başlığı geriye düştü. Botları kiremitlere çarparak onları devirdi. Onları çatlattı. Birkaç tanesi paramparça oldu.

Binanın sonuna ulaştı. Nefesini ve gücünü toplayan Merik, siyah bir sokak şeridinin üzerinden atladı. Çatıdan çatıya, Merik ile bu karanlık -kanına *şarkı söyleyen* bir gölge- arasındaki boşluk her fırtınada biraz daha daraldı.

Ta ki çatılar bitip onu durmaya zorlayana kadar. Önünde Güney İskeleyi uzanıyordu ve onun ötesinde su köprüsü bulutlu vadiyi aşarak Nöbetçilere doğru ilerliyordu.

Çok kalabalıktı. Tekneler baştan kıça tıkış tıkış, su görünmüyor. Gelen insanlar arasında boşluk yok.

Merik eğimli şeyle düz bir şekilde battı ve kenara doğru kıvrıldı. İçgüdüsel olarak amiral paltosundaki dürbünü kaptı...

Ama tabii ki paltosu yoktu. Dürbünü yoktu. Silahı da yoktu.

Önemli değil. Buna ihtiyacı yoktu; kanı o gölge rüzgârına *açken* buna ihtiyacı yoktu.

İskelenin hızlı bir taraması, yaşlar, sesler ve çaresizlik dereceleri kadar çeşitli etnik kökenler gösterdi. Bunlar sadece Nubrevnalılar değil, aynı zamanda sınırların dışından gelen insanlardı. Tartışmalı Topraklardan ya da istikrarsız Sirmayalılardan gelen insanlar.

Merik'in gözleri, rıhtımın insan yapımı limana doğru çıkıntı yaptığı yerde duran kel bir adama takıldı. Adam da Merik kadar kötü yaralanmıştı, en azından kafa derisinde ve şimdi başının üzerinde kaldırdığı elinde.

Serçe parmağı olmayan bir el.

Merik'in boynu ve kolları ürperdi, acaba depodaki gibi başka bir adam olabilir mi diye düşündü. Sonra adam döndü ve o Garren'dı. *Jana*'dan gelen suikastçı.

Birkaç kalp atışı boyunca rıhtım uzaklara düşmüş gibiydi. Merik'in gördüğü tek şey suikastçıydı ve duyduğu tek şey kulaklarında gümürdeyen kanıydı. Hiçbir rüzgâr yanaklarına ulaşmıyor, hiçbir ses kulaklarına çarpmıyordu.

Tüm dünya yürüyen bir ölü gibiydi.

O gece, kulübesinin karanlığında Merik, Garren'ın karnına bir kılıç saplamıştı. Kan fışkırmış, iç organlar dökülmüştü. Yine de adam şimdi burada duruyordu.

Merik gözlerini kıstı. Görüşünü güneş lekeleri kaplamıştı ama yine de adamın boynunda zonklayan sivri siyah çizgileri seçebiliyordu.

Merik'inki gibi işaretler.

Onu çağıran işaretler.

Daha önce bu satırların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Şimdi de ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Sadece Cam'in haklı olduğunu biliyordu: onlar kötüydü.

Ve Merik, Garren'ı takip etmek onu Cam'e götürecekse, o zaman şimdi duramayacağını biliyordu.

Garren, Merik'ten uzaklaşarak kaosun içinde ilerlemeye devam etti. Kanalı kucaklayan Yarılmış Adam adlı bir bara yöneldi. Denizciler, askerler ve ucuz bir içkiye ihtiyacı olanlarla dolu büyük bir taş bina.

Merik birkaç dakika içinde çatıdan inmiş ve köhne meyhaneye yaklaşmıştı. Kalabalık üstünkörü bir arka plan gürültüsüne, hiçbir önemi olmayan belli belirsiz renklere dönüşmüştü.

Sonra oradaydı, Yarılmış Adam'daydı ve rüzgârda gıcırdayan tabelaya bakıyordu. Tahtaya boyanmış kararmış göz küresi biraz fazla tanıdık geliyordu. Biraz fazla... *gerçek*.

Kapı ardına kadar açıldı. Bu saatte bile sarhoş olan iki denizci sendeleyerek içeri girerken Merik başını eğdi. Ama arkalarında Merik'i ilgilendiren şey buydu. Çünkü içeride bir yerlerde karanlık sürünüyor ve ölü adamlar yürüyordu.

Merik giriş kapısını geçmiş ziyaretlerinden hatırladığı gibi buldu; lambaların yarısı yanmıyordu, mavi halılar kahverengiye dönmüştü ve her şey öküz çayının parlaklığıyla kaplanmıştı. Yarık Adam bodrumda pek çok alkol çeşidi üretiyordu ama en ünlüsü ne çay ne de öküzle ilgisi olan öküz çayıydı.

Ama bir adamı sarhoş etti. Çabucak. Ve düşmanlar ve boş mideler tarafından parçalanmış bir dünyada, müşteriler sarhoş olmak istiyordu. Hızlıca.

Merik barın ana mekânına ulaştı. Önünde uzanan büyük avizelerde mumlar titriyordu. Düzinelerce köhne masadaki insanların üzerine balmumu damlıyordu. Merik arka köşedeki bir kapıya doğru ilerlerken odayı bir sessizliğin sardığını fark etti. Eğlenenler eğlenmeyi bırakmıştı ve en yakın masada bir denizci, dudaklarının yarısına kadar gelmiş bir sürahi öküz çayı ile hareketsiz oturuyordu.

Komşusundan bir dürtme. Yakınlardan bir öksürük. Sonra bir anda tahta inledi, oturan herkes aniden ayağa kalkmaya karar verince zemin titreşti.

"Sana geleceğini söylemiştim." Yağlı ve tanıdık bir adamın sesi sessizliğin içinden yılan gibi geçti.

Merik bara, terli Serrit Linday'ın kolunu uzattığı yere doğru döndü.

Bir anın en kısa kesiti için dünya yavaşladı. Tamamen durdu. *Öldüğünü gördüm*, diye düşündü Merik. Yine de Linday burada duruyordu, ikinci bir ölü adam yürüyordu ve şimdi de neredeyse baş döndürücü bir keyifle konuşuyordu: "Tutuklayın onu askerler. Öfke'yi tutuklayın."

Safi, Vaness ve Cehennem Ozanları, kara bir deniz ateşi kakofonisi içinde yere çakılmadan sadece birkaç dakika önce handan dışarı fırladılar. Kendilerini gizlemek için duman bulutlarını kullanarak hamamın içinden geçtiler ve bu kadar güneşli, bu kadar mavi olmaya hiç hakkı olmayan kavurucu bir öğle vaktine yuvarlandılar.

Zander yolu gösterdi, ancak Safi'nin söyleyebildiği kadarıyla her sokak aynı görünüyordu. Unutulmuş bir geçmişin yıkıntıları arasında daha fazla bina. Vaness'in burnundan akan kan, hiçbir bedenin dayanamayacağı bir hızla fışkırıyordu.

Düşman bir şehirde son sürat koşarken. Bir yanında Lev, diğer yanında Safi olan imparatoriçe en azından tökezleyerek de olsa koşmaya devam etmeyi başardı.

Caden arkayı tuttu, elinde Vaness'in iki rapierden yaptığı demir bir uzun kılıç vardı.

Zander onları bölgedeki diğer tüm kavşaklar gibi karaağaçlı ve Baedyed bannerlı beş yollu bir kavşağa götürürken, Vaness topuklarını dikti. "Durmalıyım..." diye nefes nefese kaldı, iki büküm oldu.

Safi, Lev'le birlikte geri döndü ve içini bir korku kapladı. Vaness'in burnundan akan kan, herhangi bir aptalın takip edebileceği bir iz olarak akıyordu. *Iseult gibi düşün, Iseult gibi düşün.* Her şeyin bir sırası vardı: Kan. Düşmesini engellemek zorundaydılar.

Ama Lev kolundaki kumaşı yırtmaya başlamıştı bile. "İşte." Lev çömelerek kumaşı İmparatoriçe'nin burnuna bastırdı. "Devam etmeliyiz."

"Biliyorum." Sesi koyu renkli pamuğun altında kalındı. "Ben . Sadece nefes almama izin ver.. bir an için-"

"Zamanımız yok!" Caden aceleyle içeri girdi. Lev'i kenara itti ve çok daha büyük, çok daha güçlü kolunu imparatoriçenin arkasına doladı. "Baedyed'ler hemen peşimizde. *Harekete* geçmeliyiz." Safi Vaness'i serbest bırakırken imparatoriçeyi tekrar koşmaya başladı.

Tam zamanında, çünkü Baedyed altını giyen bir adam kesinlikle onlara doğru koşuyordu. *Hızlı.*

Ama Caden çoktan gitmişti, alçaktan eğilmiş ve Vaness'i beş sokağın en darından aşağı doğru sürüklüyordu. "Buralarda buluşuruz!" diye bağırdı ve Safi'ye Lev ile Zander'ın peşinden bacaklarını daha hızlı açmaktan başka çare bırakmadı.

Ama onlar da gitmiş, kalabalığın içinde kaybolmuşlardı ve şimdi ikinci bir Baedyed ona doğru geliyordu.

"Pislik yiyen piçler!" Safi çığlık atarak kendisine kalan tek yola, dümdüz ileriye doğru koşmaya başladı. Topukları sert bir şekilde toprağı döverken, öfkesi ayak parmaklarından yukarı doğru alevlendi. Bok kafalılar onu terk etmişti! *Seninle* tam olarak nerede *buluşacağız?*

Safi sola, gıcırdayan çamaşır sepetlerinin altında eğilmiş bir grup adamın arasına saptı. Onlar başka bir yola sapınca Safi de saptı. En yakındaki adamı itti. Adam tökezledi, sepeti düştü, çamaşırlar arkasındaki adamlara çelme takmak için dışarı fırladı. Trafik durdu ama Safi çoktan geçmişti.

Bir sonraki kavşakta Safi, Caden ve Vaness ile burun buruna geldi. Zander ve Lev de önlerinde hızla ilerliyor ve trafikte bir yol açıyorlardı.

Pislik yiyen piçler hakkındaki tahminini değiştirdi. Çok az da olsa.

Yol şimdi yokuş aşağı iniyor, esintiyle dalgalanan çadırların oluşturduğu deniz manzarasıyla açık pazarın manzarasını sunuyordu. Alarm zilleri çalıyordu - ne zaman başlamıştı bu? - ve bu ya ileride daha fazla Baedyed'in beklediği ya da handaki yangının yayıldığı anlamına geliyordu.

Muhtemelen ikisi de. Yine de kimse yavaşlamadı. Caden'ın artık neredeyse kucağında taşıdığı Vaness bile. Cehennem Ozanı, kâfir ve imparatoriçe aynı hızda ilerlediler. Kavşaklar ve insanlar akın akın geçiyordu.

Ta ki, tam da Safi'nin korktuğu gibi, hepsi birden pazara doğru koşmaya başlayınca ve yeşil ve altın rengi parıltılar tarafından kuşatılınca kadar. Her açıdan yüzüyorlardı. Baedyedler. *Öfkeli* Baedyedler.

Zander önde, Safi arkada olmak üzere bir dizi çadırın arkasından dolandılar. Şimdilik kimse onları takip etmiyordu. Bu küçük sokak -eğer öyle denebilirse- bomboştu.

Iseult ne yapardı? Iseult ne yapardı?

Sonra Safi gördü ve Safi anladı. Elinde olmadan yüzünü bir gülümseme kapladı. *"İleride!"* diye bağırdı. *"Çadırların sonundaki şu araba!"*

Zander'in daha fazla yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Kalabalığın arasına sıkışmış bir at arabasının gölgesi ara sokağa doğru süzülüyordu.

Zander kapıyı araladığında Safi'nin de gördüğü gibi kapı kilitli değildi. İçerideki kadın çığlık atmak için ağzını açtı ama en ufak bir ses bile çıkamadan Lev bıçağını boğazına dayadı.

Sonra Caden, Vaness ve Safi diğer iki Cehennem Ozanı'nın arkasından sürünerek içeri girdiler. Safi kapıyı çarparak kapatırken onlar da bankların üzerine devrildi.

Bir hırıltılı nefes geçti. İki. Üç. Ancak arabacı dışarıdaki kargaşada yeni gelenleri fark ettiyse bile bunu belli etmedi.

Bundan sonrasını Safi hayatı boyunca geçirdiği en tuhaf yarım saat olarak hatırlayacaktı. Sallanan vagonun içindeki zarif sessizlik dışarıdaki trafik ve alarm sesleriyle çatışırken, zevkli mavi keçeli duvarlar ve kıvrık perdeli pencereler, hepsi de nefes nefese kalmış ve duman kokan beş davetsiz misafir karşısında tamamen uyumsuz hissettiriyordu.

Lev'in boynuna dayadığı bıçaktan hiç rahatsız olmamış gibi görünen, Fareastern kökenli gözlere sahip bir büyükanne olan isteksiz ev sahiplerinden bahsetmiyorum bile.

Safi, *bu absürd tabloda eksik olan tek şeyin arka planda mırıldanan bir vals olduğunu* düşündü. O zaman Mathew'in en sevdiği sahne komedilerinden bir sahne olabilirdi.

Caden hâlâ nefesini tutmaya çalışırken sonunda kadına, "Özür dilerim," dedi. "Saklanacak bir yere ihtiyacımız var."

"Vaness için de yardıma ihtiyacımız var." Safi yanındaki imparatoriçeye doğru döndü, imparatoriçe bilinci güçlkle ayakta tutuyor gibiydi.

Fareaster da aynı şeyi fark etti ve kollarını hareket ettirmeden tek parmağıyla Safi'nin bankının altındaki bir sandığı işaret etti.

"Bir şifacı kiti," dedi Zander ve dev- zaten içine sığmak için eğilmişti -Safi'nin bacaklarının arasından çıkarmak için daha da eğildi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Caden, ama dikkati imparatoriçenin üzerindeydi. Bezi kızın fışkıran burnuna bastırmaya devam ediyordu. "Bu kadın bir köle taciri. Ona güven olmaz."

"Köle taciri mi?" Safi alay etti. " sanmıyorum. Ona bir baksana."

Kadının gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. Belki Cartorran dili yüzünden kafası karışmıştı ama korkmuyordu.

"Bakıyorum," diye karşılık verdi Caden. "Şu iyileştirici kitine. Köle tacirleri arenaya bunu getiriyor, çünkü yarışmacılarının çoğu dövüşlerden yarı ölü çıkıyor."

"O... haklı," diye mırıldandı Vaness ve Safi'nin büyüsü mırıldandı, *Doğru*. Yine de yaşlı kadının karanlık bakışlarını tutarken bile bunun *nasıl* mümkün olduğunu anlamadı. Bu ufak tefek büyükanne çok nazik ve şefkatli görünüyordu.

Her şeyin bir derecesi vardır, demişti Caden bir gün önce, *ki bu da sizin doğru ya da yanlış dünya görüşünüze pek uymuyor*.

Zander dikkatle ve devasa kaslarını bir tuzağa karşı hazırlayarak sandığı açtı. Yangın çıkmadı; zehir püskürtülmedi. Bunun yerine, tam olarak vaat edilen şeyi buldular: bir şifacı kiti.

"İzin verir misiniz?" Zander kadına özenli bir nezaketle sordu - sahneye eklenecek bir saçmalık daha. Ama kadın çoktan ellerini Vaness'e doğru, "*Acele et, acele et!*" der gibi çevirmeye başlamıştı bile.

Zander aceleyle kan güçlendirici bir tonik bulmak için karıştırmaya başladı. Safi aceleyle şişeyi devin elinden aldı. Sonra Caden da acele etti,

ıslanmış pamuğu atıp Vaness'in çenesini yukarı kaldırdı. Eski kan renginde koyu, şurup kıvamında bir tentür ağzına aktı.

Sonra sıralama arabasındaki herkes Marstok İmparatoriçesi'n -sert ve acımasızca- baktı.

Nefesini içine çekti, bir kez öksürdü ve başını eğdi. Burnundan kan akmıyordu. Gözleri kırmızı çerçeveli olsa da açık ve tetikteydi.

Safi'nin ve Cehennem Ozanlarının duruşları hep birlikte bozuldu. Nefesleri topluca kesildi.

Bu arada Vaness bakışlarını sırayla her bir Cehennem Ozanı'nın üzerinde gezdirdi.

Zander, Lev, sonra Caden. "Teşekkür ."

"Bize henüz teşekkür etme." Caden perdeyi kenara çekip gözlerini kısarak güneş ışığına baktı. "Alarmlar hâlâ çalışıyor ve her taraftan kuşatılmış durumdayız. Vagonları aramaya başlamaları an meselesi."

"Peki ya Kızıl Yelkenliler'in bölgesi?" Safi sordu. "Oraya gidemez miyiz? Bu olay geçene kadar saklanamaz mıyız?"

Safi sorusunu Caden'a yöneltmiş olsa da, konuşan Fareaster kadınıydı. "Artık birleştiler." Sesi boğuk, yuvarlak bir şeydi. "Baedyedler ve Kızıl Yelkenliler Akıncı Kral'ın bayrağı altında birleştiler. Karşılığında onlara Nubrevna ve Marstok'un tamamını vaat etti."

Caden Safi'ye baktı ama başını sallamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

-Çünkü büyükannenin sözleri gerçekte titriyordu.

"Cehennem çukurları," diye mırıldandı Lev, Caden'ın inlemesiyle aynı anda. Vaness öne doğru eğildi, duruşu çelik gibiydi. "Bunu bize neden anlatıyorsun?"

"İş için kötü olur." Yaşlı kadının burnu kırıştı ve sesi küçümsemeyele donuklaştı. "Eğer iki taraf bir olursa, ticaret artık arz ve talep tarafından kontrol edilmez."

Caden, "*Arena* artık onun tarafından kontrol edilmiyor demek istiyorsun," diye karşılık verince, kadın hiç etkilenmemiş bir şekilde tek bir omuz salladı. Sanki "*Aynı fikir*" der gibi.

Tüm bu süre boyunca araba ilerledi.

"Şimdi de oraya mı gidiyorsun?" Lev sordu. "Arenaya mı?"

Kadının başını sallaması Caden'ın geriye doğru kamburlaşmasına neden oldu. "Yeterince iyi." Safi ve Vaness'e yontulmuş bir hilekâr sırtışı fırlattı. "Adamlarımız arenada. Onları kurtardığımızda, bu çürümüş bataklığı geride bırakacağız. Birlikte. Tıpkı söz verdiğimiz gibi."

YİRMİ SEKİZ

Amonra Şelalesi'nin yanındaki kayalıklardan inmek birkaç saat sürdü. Aşağıdaki vadiden yükselen nem ve sıcaklık boğucuydu.

Iseult bu konuda tek kelime etmedi ve elbette Aeduan da etmedi.

Sanki Iseult bir gün önce verdiği sınavı geçmiş gibi şimdi önde yürüyordu. Ya da belki de ona güvenmemeyi unutmuştu. Her ikisinden de şüpheleniyordu. Ayrıca ona semender pelerinini vermiş ve onu ilk bulduğunda üzerinde olan yavan geri almıştı.

Bu pelerini ona ikinci kez vermenin bir anlamı vardı. Ve Iseult tam olarak *ne olduğunu* bilmese de, kalın liflerinin altına geri dönmenin iyi hissettirdiğini biliyordu.

Özellikle de içinde temel bir şey kırıldığından beri.

Olaydan saatler sonra ve kilometrelerce uzakta, sonunda bunun kalbinden kaynaklandığını anlamıştı. Aeduan ona Cahr Awen olmadığını söylediğinde o kadar büyük bir keder hissetmişti ki, bu onu yere sermiş ve sürüklemişti. Ama o sırada tek bildiği bunun onun teyidi olduğuydu. Bu onun kanıtıydı.

Kırılmıştı. İşe yaramazdı. Bir arkadaşlığın anlamsız yarısıydı. Ne yaparsa yapsın, sonsuza dek gölgeler içinde yaşayacak olan. Kiminle savaşırsa savaşınsın. Iseult hiçbir zaman bir şey istememişti. Küçük bir kızken bir kapının üzerindeki paslı kilitlerin umabileceği en iyi şey olduğunu öğrendiğinden beri.

Sonra Safi'yle tanıştı ve gizlice, sessizce, kimsenin bulamayacağı kadar derinden, Iseult hayatının bir şeye dönüşebileceğini ummaya başladı. Küçük hayaller o kadar da kötü değildi. Iseult zaman zaman onlarla karşılaşabilirdi ve hiç kimse bundan haberdar olmazdı.

Ancak şimdi, kendi kendine fısıldadığı bu büyük rüyanın gerçek olamayacağını biliyordu...

Cahr Awen. Aslında buna ne kadar aç olduğunu ancak şimdi fark etti.

Küçükklüğünden beri. Hayalperest aptal.

Aeduan'a saldırmak iyi hissettirmişti. Hem de çok iyi. Iseult antrenmanda kendini kaybetmişti. Boğuşmada. Aeduan her darbe indirdiğinde acının parlak patlamalarında.

Sonunda terden sıırıslıklam olmuş, vücudu pes etmeden çok önce göğsü kabarmıştı; Aeduan da öyle olmuştu. Iseult'nun formu, dövüş devam ettikçe düzensizleşse de, onu fırlatsa da, boğsa da, her yumruğunu engellese de, Kan Cadısı asla gevşememiş ya da geri adım atmamıştı.

Sonra onunla ormanda yarışmak - bu daha da iyi hissettirmişti. Iseult uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti. Uzun, çok uzun bir süre ve bunun için minnettardı. Şimdi bile, yaraları, morlukları ve ağrıyan baldırlarıyla. Belki de ağrıyan kasları tamamen tuttuğunda ve yürüyemeyecek kadar katılaştığında Iseult fikrini değiştirecekti. Ama bundan şüphelenmiyordu.

Ne de olsa acı, çok büyük hayaller kurduğu için aldığı bir dersti.

Şelalelerin ötesindeki vadi kutsanmış bir serinlikteydi. Eğrelti otları, beyaz ve sarı yapraklı asfodellerle birlikte burada esen rüzgârda titriyordu. Ağaçlar nadirdi, onların yerini topraktan yükselen, bir nehrin değişen yatağı tarafından yontulmuş ve çizilmiş devasa taş sütunlar almıştı. Sütunlar her genişlikte, her yükseklikte ve her renkteydi.

Ve her zaman sessiz. Buraya hiç erkek gelmezdi.

Sonunda Aeduan Iseult'yu dar geçidin dışına, arazinin düz taşkın yataklarına açıldığı yere götürdü. Meşeler ve güneşe karşı tam gölge yeniden ortaya çıktı.

İnsanlık izleri de yeniden ortaya çıktı, ama ileride bekleyen canlı adamlardan değil. Buralar çoktan geçmiş, çoktan unutulmuş bir zamanın savaş alanlarıydı.

Paslanmış miğferler ve göğüs plakaları. Kılıçlar, mızraklar, ok uçları. Iseult'un bakışlarının indiği her yerde ölümün izleri vardı, bazı parçalar o kadar eskiydi ki toprak ve eğrelti otları onları sahiplenmişti. Iseult onları ancak ayaklarının altında parçalandıklarında keşfedecekti. Diğer kalıntılar parlayacak kadar yeniydi, düştükleri yerde dokunulmamış, kaynayan bir güneşin altında pişmeye bırakılmışlardı.

Çoğu yosunlarla örtülü iskeletler de vardı. Her zaman olmasa da.

"Bu neden burada?" Iseult sonunda sordu. "Neden kimse ölülerini gömmedi ya da yakmadı?"

"Çünkü bunu yapacak kadar hayatta kalan yoktu." Aeduan sağa daldı ve Iseult'u güneye çekti. Amonra'ya daha yakın. Büyük, pürüzsüz nehir kayaları buradaki yumuşak toprağı bozuyor ve fidanlar garip açılarla gökyüzünü yokluyordu.

Orman ürkütücü bir şekilde sessizdi, sanki hayvanlar bile buranın lanetli olduğunu biliyorlardı. Sanki korsanların tekneyle yaklaştığını biliyorlarmış gibi.

Bu yüzden Iseult sesini alçak tuttu. "Neden bu kadar çok savaşıyorsunuz? Arazi değerli mi?"

"Burada değerli hiçbir şey yok." Aeduan da yumuşak bir sesle konuştu. "Yine de insanlar her zaman daha önce gelenlerden daha iyi bildiklerine inanmışlardır. Tartışmalı Topraklar'a sahip çıkacak olanların kendileri olacağına."

Taşlı bir yokuşu atladı ve geri uzanarak Iseult'ya elini uzattı. Iseult elini tuttu, ağrıyan parmak eklemleri itiraz etse de bu yardımdan memnundu. Parmakları onunkilere karşı sıcaktı.

"Manastırda," diye devam etti onu serbest bırakarak, "bize Şovalyelerin birbirlerine ihanet ettiklerinde son savaşlarını burada verdiklerini öğrettiler. Ölümleri toprağı lanetledi, bu yüzden hiç kimse Tartışmalı Topraklar üzerinde hak iddia edemez. Bence bunların hepsi yalan."

"Neden?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı, eli sanki çok sıkılmış gibi esnedi.

"Çünkü," dedi sonunda, kaşlarını hafifçe çatarak, "tanrıları ya da efsaneleri suçlamak, kendi hatalarımızla yüzleşmekten her zaman daha kolaydır. Bu topraklar diğerlerinden daha lanetli değil. Sadece çok fazla kanla sulanmıştır."

Bu açıklamayla birlikte Aeduan ileriye doğru yürümeye devam etti ve Iseult da onu takip etti. Bir mil daha boyunca hiçbir insan yaşamı izine rastlamadılar. Sadece eski, unutulmuş kan. Ta ki Aeduan aniden adımlarının ortasında donana kadar.

"Red Sails," diye mırıldandı, çömelerek. Kokluyordu. "Seni avlayanlar. Kuzeye dönmeliyiz." İkinci kez duraklamadan önce sadece üç adım atabilmişti. Şimdi gözleri bir kenardan diğerine kıpkırmızı parlıyordu.

Aniden Iseult'ya döndü, paltosu bir kedinin kuyruğı gibi titriyordu. "Burada bekle," diye emretti. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Iseult, adam ormanın içinde kaybolmadan önce konuşmaya fırsat bulamadı. Burnu kıpırdadı ama takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Kan Cadısı şimdiye kadar ona doğru yolu göstermişti ve sadece durağanlık ona iyi hizmet edebilirdi. Ya da kalp atışları titreyerek geçerken ve yeryüzü sallanmaya başladığında kendine böyle söyledi. Sadece yumuşak bir sarsıntı.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti.

Iseult'un ayak bilekleri dönüyor. pervaneler uçuştu.

Sonra yeryüzü tekrar sarsıldı ve bu sefer güvelerden daha fazlası serbest kaldı. Dev bir sığırcık sürüsü dallarını bırakıp ağaçların üzerine çullandı.

Üçüncü bir sarsıntı toprağı titretti. Toprağın büyük bir tekmesiyle Iseult yere yuvarlandı. Hemen ayağa kalktı, nabızı daha hızlı atıyordu ama yer hâlâ hareket ediyordu. Dallar sallandı; yapraklar düştü; sincaplar, kırlangıçlar ve ardıç kuşları hızla geçip gitti.

Bir gölge ormanın üzerinde süzüldü. Devasa. Kanatlı. Ve parlak gümüş ipliklerle zonkluyordu. Iseult böyle iplikleri sadece bir kez görmüştü.

Deniz tilkileri üzerine.

Tartışmalı Topraklar'da Kanböceklerinden daha kötü şeyler de var.

Iseult, Aeduan'ın Bloodwitch'lerden daha kötü *insanları*, Kızıl Yelkenliler gibi insanları kastettiğini düşünmüştü. Ancak gölge yaklaştıkça, gümüş iplikler kalbinde parıldadıkça, Aeduan'ın insanları kastetmediğini anladı.

Dağ yarasalarını kastetmişti, efsanelerdeki o devasa yılan gibi yaratıkları.

Savaş alanının o eski leş yiycileri.

Iseult ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

Aeduan'ın önündeki ordulara doğru ilerlemesinin tek bir nedeni vardı ve ordular olduğundan emindi.

Kırık muştaların ve yırtık tırnakların kokusunu almıştı, diğerlerinin yanında göze çarpan bir kokuydu bu. Kızıl Yelkenliler'in liderinin yakınlarda bir yerde gizlendiğine dair bir işaretti bu. Yine de Aeduan'ın peşini bırakmayan, bu sefilliğin altında yatan kokuydu. Bu onu ileriye doğru itti, Threadwitch tamamen unutuldu.

Gülsuyu ve yün sargılı ninniler. Bir çocuk.

Soğuk Aeduan'ın midesine yayıldı. Ciğerlerine, yumruklarına, kulak zarlarında gümbürdedi. Son on yılda sadece iki kez bu his - bu anı - tamamen yüzeye çıkmıştı. İki kez, Aeduan doğrudan gözlerinin içine bakmış ve "Evet, bugün ortaya çıkabilirsin" demişti.

İki seferde de insanlar Aeduan'ın ellerinde ölmüştü. Her iki seferde de, bir başkası için hayat borcu bile olsa, kaçınılmaz bir ihtiyaç hissetmişti.

Bugün üçüncü gün olacak.

Koş çocuğum, koş.

Nehir çok yakın olduğu için kumlu ve yumuşak olan arazide son dikkatli ilerledi. Kasları -büyüsü- tutuşmak için çılgık atıyordu. Hızla. Güçle. Ama buradaki havada kan vardı ve taşkın yatağını sivrisinek istilasına uğramış bir göletteki pis koku gibi doyuruyordu. Aeduan ayaklarını acı verici bir yavaşlıkla ilerlemeye zorladı.

Nehre ulaştı ve soyulmakta olan gümüş renkli bir huş ağacının yanında durdu. Aeduan'ın takip ettiği kokular -çocuk ve Kızıl Yelkenliler'in lideri- kuzeye, nehirden uzağa doğru ilerledi. Aeduan takip etti, büyücülüğü kaslarında dolaşıyordu. Yaratıklar yolundan çekildi. Yer sarsıldı, uzaktan gelen bir dikkat dağınıklığı.

Aeduan'ın tek hissettiği yumruklarındaki soğukluk ve damarlarındaki cinayetti.

Sonra oradaydı, şırıl şırıl akan bir derenin kenarındaki kamp alanındaydı. Çok tanıdıktı. On dört yıl önceki o güne çok benziyordu.

Yedi adam burada oyalanıyordu, çoğu kenarları altın şeritlerle çevrili, iyi yapılmış bir çadırın içinde bekliyordu. Aeduan'ın zengin ailelerin pikniğe giderken kullandıklarını gördüğü türden bir çadırdı bu.

Bunlar Aeduan'ın bir gün önce karşılaştığı adamlardı. Threadwitch'i avlayan adamlar.

Aeduan açıklığa adım attı ve iki nefes sonra yeryüzü titremeye uzaktan da olsa memnun oldu. Dışarıdaki yalnız muhafız Aeduan'ı fark etti. Sakalı yağlıydı, ince ve yağlı pelerini ise belli ki bir yolcunun sırtından alınmıştı. Aeduan'a doğru ilerlemeden önce gökyüzüne endişeli bakışlar fırlattı.

Ama aptal silahını çekmedi. Sonra tekrar, Aeduan da çekmedi.

Adam ayaklarını yere vurarak ilerledi, bakışları Aeduan'ın üzerinde gezinirken silikat çakıllar ayaklarının altında çıtırdadı. Her ne gördüyse, onu etkilememişti.

Bu da iyi bir şeydi. Aeduan'a ne kadar yaklaşırsa ve o çadırdan ne kadar uzaklaşırsa, bu dövüş o kadar kolay olacaktı.

"Burada olmamanız gerekiyor." Muhafız artık toprağın sarsıntısını, ormanın gıcırtısını duyabilecek kadar yakındaydı. Sakalı kuzey topraklarındaki erkeklerin tercih ettiği gibi uzun kesilmişti. "Arkanı dön ve git."

Yine gökyüzüne keskin bir bakış. Sonra bir gölge rüzgârla savruldu ve Aeduan'ın bakışlarını da üzerine çekti.

Bir dağ yarasası tepesinde süzülüyordu. Aeduan uzaktan böyle bir yaratığı daha önce hiç görmediğini fark etti. Beklediğinden hem daha iri hem de daha zayıftı ve arkasında uzun bir kuyruk vardı. Bunun dışında, bu devasa yarasa güneydeki ormanlarda yaşayan daha küçük meyve yarasalarına benziyordu.

Aeduan korkması gerektiğini düşündü.

O değildi. Kanındaki soğuğun serbest bırakılması ve o çadırda mahsur kalan çocuğun yardıma ihtiyacı vardı. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Kimin daha büyük bir tehdit oluşturduğuna karar veremeyen köleye doğru döndü: Aeduan mı yoksa dağ yarasası mı? Aeduan için cevap çok açıktı. "Şimdi kaçmalısın," diye uyardı adamı. "Yoksa seni öldürürüm."

Adamın dudakları geriye kıvrıldı. "Biz yedi kişiyiz ve senden sadece bir kişi var." Aeduan'ın gömleğini yakaladı.

"Kesinlikle," dedi Aeduan. "İşte bu yüzden koşmalısın." Sonra, hiç kimsenin erişemeyeceği bir hızla adamın elini göğsüne bastırdı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Yumruğu dirseğinin hemen üstüne , eklemi kırdı ve kol kemiğini ikiye ayırdı.

Kemik eti parçaladı; adam çığlık attı.

Bu sadece başlangıçtı. Adamın kolu hiç olmaması gereken bir şekilde eğilmişken, Aeduan gevşek dirseğini adamın boynuna doğru *itti*. Dışarı doğru fırlayan kemiğin sivri ucu şimdi yumuşak boğazı deliyordu.

Adamın sakalı anında kıpkırmızı oldu ve Aeduan bileklerine yumuşak bir fiske vurarak cesedi itti.

Ondan sonra her şey sarsılan toprak, çığlıklar ve kandan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Öleceklerini anladıklarında insanların gözbebeklerinde büyüyen dehşet.

Altı adam daha. Aeduan her birini, çizmelerini bağlamak için harcadığı zamandan daha kısa sürede öldürdü. Ama son adam, kırık muşta kokan lider, Aeduan onunla zaman geçirdi.

Ya da plan buydu, ama Aeduan dizini adamın sırtına sapladığında, dere yüzünün etrafındaki çakılların üzerinden geçerken, adamın saçını tutup açık yaralarla beneklenmiş çenesini ortaya çıkarmak için başını geriye attığında, insan pisliği konuşmaya başladı.

"Kral," diye homurdandı, "bizi bekliyor."

"Bundan şüpheliyim." Aeduan bir bıçak çıkardı. Bu dövüştteki ilk silahıydı ve onu kulağının hemen arkasındaki baskı noktasına dayadı.

Adam korkudan olmasa da ürperdi. Böyle bir canavarın korku duyma kapasitesi yoktu ve Aeduan adamın damarlarında dolaşan zevkin kokusunu alabiliyordu. Bıçağın ucunun deriyi yavaşça delip geçmesinden, tüm vücudunda acı çığlıkları attıran bir sinir kümesine gömülmesinden zevk alıyor gibiydi. "Kral... kuzeydeki. Ragnor."

Bu isim üzerine Aeduan'ın kılıcı hareketsiz kaldı.

"Ragnor," diye tekrarladı adam. "O... Akıncı Kralı ve bizi bekliyor. Kargomuz için."

Uzun bir an geçti. Dağ yarasanı rüzgârı, yaprakları ve dalları savurarak bu tarafa doğru geliyordu.

Yine de Aeduan kıpırdamadan durdu ve kölenin kanının boynundan aşağı süzülüp dereye karışmasını izledi.

Sonra Aeduan bıçağı sonuna kadar soktu. Bir delik, içeri ve dışarı. Kan fişkırdı. Pis koku üzerine etti.

Aeduan ayağa kalkmadan önce bıçağını adamın sırtına dikkatlice sildi. İçindeki karanlık şimdi daha soğuktu.

Koş çocuğum, koş.

Aeduan bıçağını kınına sokarak gökyüzüne baktı. Dağ yarasanı bu tarafa doğru geliyordu, zarımsı kanatları neredeyse şeffaftı.

Çılgık atarak Aeduan'ın dişlerini gıcırdattı. Ama henüz kaçamıyordu. En başta onu buraya çeken çocuk olmadan olmaz.

Aeduan çadıra doğru döndü. Kız -güllerin ve ninnilerin arasında hissettiği şey buydu- içerideydi.

İçerideki alan malzemeler ve kasalarla doluydu. Böyle bir kutunun arkasına sıkışmış, top gibi kıvrılmış küçük bir figür vardı. Nomatsi solgunluğundaki elleri bağlıydı ve başına bir çuval geçirilmişti.

Aeduan onun yanına düştü, parmakları en küçük bıçağını serbest bırakmak için uçuyordu. Bileklerindeki ipleri keserken, onunla Nomatsi dilinde konuştu. "Sana zarar vermeyeceğim. Yardım etmek için buradayım, Küçük Kardeş."

Tepemizde dağ yarasanı tekrar çılgık attı. Rüzgâr çadıra doğru esiyor, sanki yaratık tam tepemizdeymiş gibi ritmik vuruşlarla çadırın kenarlarını sallıyordu.

Yine de saldırmıyordu, bu yüzden Aeduan onu görmezden geldi.

Kızın çürük adaçayı yeşili elbisesi çamurlu zeminden sırlıklam olmuştu. Teni buz gibiydi, çıplak ayak parmakları neredeyse maviydi. Aeduan başının üzerindeki çuvala dönerken kız titriyor ama karşı koymuyordu.

Beklediğinden de gençti ve kirli, siyah saçları ıslak ve keçeleşmişti.

Hangi kabileden gelmiş olursa olsun, en azından birkaç gün önce Kızıl Yelkenliler tarafından ele geçirilmişti. Bu da Aeduan'a hiç mantıklı gelmiyordu. Elbette babası köle tacirleriyle çalışmazdı. Her şeyden sonra olmaz.

Koş çocuğum, koş.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarladı Aeduan. Bu dil onun diline çok doğal gelmişti ama kulaklarına çok tuhaf geliyordu. "Yardım etmek için buradayım."

Kız hiçbir tepki vermedi. Sözlerini duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Yine de onu çadırın çıkışına doğru yönlendirmeye çalıştığında, ona izin verdi. "Şimdi seni taşıyacağım" dediğinde de karşı koymadı.

Aeduan onu kucakladı ve ayağa kalktı. O kadar hafif, o kadar kırılgandı ki. İblis kollarında bir kuş.

Dışarıda, dağ yarasasının çığlıkları aniden kesildi. Çadır gittikçe daha az sallanıyordu... sonra hiç sallanmadı.

Yaratık gitmişti.

Çadırın kapağına yaklaştıklarında Aeduan kıza, "Gözlerini kapat," dedi. Arkasında bıraktığı ölümü görmesini istemiyordu.

Ama o reddetti. Trickster hepsine ihanet ettiğinde gözlerini kapatmayan Ay Anne'nin en küçük kız kardeşi gibi, bu küçük Baykuş da kirpiklerini yüksek tuttu.

O halde bu onun seçimiymi, diye karar verdi Aeduan ve katliamın içine geri döndü.

YİRMİ DOKUZ

Merik bu tuzağa doğru yürümüştü. Görmek istediği şeyi -ölü suikastçıyı- görmüş ve doğrudan Kraliyet Kuvvetleri'yle dolu bir odaya girmişti.

Merik bir solukta barın çıkışlarını kapatan yirmi asker saydı, aralarında en az bir o kadar da kılıç vardı.

Mükemmel . Askerler için.

Ama Merik'in bir avantajı vardı: büyü. Tek bir nefesle ateşi yaktı. İkinci bir nefes ve hareket ediyordu, en yakın masada buğulanan bir fincan öküz çayına doğru geriye doğru bir tekme savurdu, rüzgâr ve öfke patlamasıyla, kaynayan alkol havaya fırladı.

Yaklaşan askerlerin üzerine tıslayan bir öküz çayı yağmuru yağdı.

Bir adam açıkça bu numaraya hazırды. Alçaktan dalmıştı ve şimdi yakınlaşıyordu, mücadele etmeye hazırды.

Merik gelmesine izin verdi. Adam çarpıştığında Merik sırt üstü yuvarlandı ve onu sıkıca kavradı. Takla attılar, adamın momentumu onları karşıya taşıdı... Merik anında balıklama atladı.

Burnuna bir yumruk. Kan fışkırdı. Kulağa ikinci bir yumruk ve Merik'in rüzgârları bir rüzgâr alkışına eşlik etti. Adamın kulak zarı yırtıldı; çığlık attı.

Güzel. Bu kelime Merik'in parmaklarında karıncalanırken, subayın kılıcını kapıp kurtardı. Bu iyi hissettirdi. Kötü. İntikamcı.

Merik döndü. Kılıcı havaya kalktı ve eşdeğer bir donanma kılıcıyla çarpıştı. Kabzasını bu yeni askerin bileğinin etrafında döndürdü. Tek bir çekişle adam yere yuvarlandı. Palası yere düştü ve Merik onu kolayca aldı.

Şimdi iki kılıcı vardı. Şansı artıyordu.

Elbette birkaç askerin şimdi ona doğru yönelttiği arbaletleri saymazsak.

Merik'in ayağı yere düştü. *Çat!* Bir masa yere düştü ve iki fincan öküz çayı daha fırladı. Sonra cıvatalar gevşerken Merik devrilen masanın arkasına düştü. Masa çatırdadı, fiçılar paramparça oldu ve bir ısı ve ışık parlaması tutuştu.

Mumlardan biri avizeden düşmüş ve yakındaki öküz çayını tutuşturmuştu. Çok geçmeden Merik ve askerler arasında bir ateş duvarı patlak verecekti.

Bu da Merik'in bara dalması için iyi bir zaman olduğu anlamına *geliyordu*. Tezgâhın arkasına geçmeden önce her iki bıçağı da düşürdü, gerçek öfke serbest kaldığında sıcaklığı hissetmek ve sesi duymak için tam zamanında.

Saniyeler içinde, Yarılmış Adam alevler içinde kaldı.

Merik dumana ve ateşe karşı gözlerini kısarak barın arkasında Garren'dan bir iz aradı. Yarılmış Adam'ın köşesindeki karanlık kapı hâlâ onu çağırıyordu. Gölgeler hâlâ şarkı söylüyordu.

Bu düşünceyle Merik'in gücünün tüm genişliği uyandı. Hava kıvılcımlar taşıyarak içeri girdi. Barın arkasından dışarı fırladı. Kaslarının ve büyüsünün onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde, kendisiyle arka köşedeki kapı arasında duran dört askere doğru atladı.

Bir asker kaçmaya çalıştı. Merik rüzgarını bir kırbaç gibi şaklattı. İki adam devrildi.

Merik'in şansı tekrar arttı. Sırıtmaktan kendini alamadı ve boğazından aşağı yoğun, kavurucu bir hava gönderdi. Işık, duman, alev; bunlar onun elementleriydi. Arkadaşlarıydı. Onlardan doğmuştu, yarı etten, yarı gölgeden bir yaratıktı. Ve bu elementlere geri dönecekti.

Her kenar gibi keskin.

Son iki adam yaylı tüfeklerini ateşleyerek saldırdı. Merik'in kaçamayacağı kadar hızlı olan oklar karnına ve kalçasına isabet etti. Ama içinde dalgalanan bir güç parıltısıyla, damarlarında gölgeler birleşti.

Merik'in düşünmek için yeterli zamanı vardı, *Acı yok*, iki sürgüyü de çekip hareket etmeye devam etmeden önce. Sonra dumanlar ve ateş yüzünden neredeyse geçilmez hale gelen köşe kapısından içeri girdi.

Fury geliyordu.

Vivia Pin's Keep'teki masasında oturmuş, birkaç gün önce kaydettiği rakamları yeniden hesaplıyordu. Eskiden kasvetli ve negatif olan toplamalar yakında muhteşem bir şekilde pozitif olacaktı. Her ne kadar, evet, midesi biraz bulansa da

Babasından gelen son Fox sevkياتını gizlerken, göğsünde oluşan sıcaklık suçluluk duygusunu çabucak bastırdı.

Ne de olsa depoda erzak saklamak sonunda büyük bir kayıp olmuştu, bu yüzden Vivia istiflemeye devam etmek için bir neden görmüyordu. Pin's Keep *artık* açlıktan ölüyordu. Hikayenin sonu.

Tatmin edici bir *çiziktirmeyle*, gelen malzemelerin miktarını işaretledi. Sonra yeni toplamı yazdı.

Ayak sesleri hızlı ve sıçrayarak merdivenleri dövüyordu. Sonra Stix koşarak içeri girdi. "Efendim!" Nefes nefese kalmıştı. "Çocuğu takip ettim, Fury'nin arkadaşını. Gelmeniz gerekiyor. Hemen."

Vivia ayağa fırladı. Kağıtlar etrafa saçıldı. "Nerede o?"

"Burası. Pin's Keep'in içinde." Vivia'nın onu takip etmesini beklemedi ve beyaz kafası, Vivia daha kapıya doğru tırmanamadan gözden kayboldu. Vivia sarmal merdivenlerin dibine vardığında, Stix ve uzun bacakları neredeyse koridordan çıkmıştı bile.

Vivia yarı yürüdü, yarı koşarak peşinden gitti ve Stix mutfağa girerken ona yetişti. Buhar, sıcaklık ve bıçakların donuk *tıkırtıları* Vivia'nın üzerine çöktü. İnsanlar prenseslerine gülümsemek, eğilmek, reverans yapmak ya da selam vermek için durakladılar. Stix yavaşlamıyordu, bu yüzden Vivia da yavaşlamadı.

Sobaların yanından geçtiler, sonra günün bulunduğu rafları. Sonunda en karanlık köşedeki kiler kapısına ulaştılar. İki asker nöbet tutuyordu.

"Çocuk geri geldi mi?" Stix aradı.

"Hayır, efendim!" diye bağırdı biri, diğeri ise "Kimse , efendim!" diye bağırdı.

"Güzel." Stix kemerli geçitten eğildi. Vivia da onu takip etti, taşlar saçlarına sürtünüyordu. Gölgeler gözlerini örtüyordu.

"Çocuk buraya indi," diye fısıldadı Stix, artık daha sessiz ve daha yavaş sürünüyorlardı. "Belki onu köşeye sıkıştırabiliriz. Onu Fury için yem olarak kullanabiliriz... Burada kimse yok." Stix son basamaktan atladı. Sonra döndü. "Hiç kimse yok."

Kadın haklıydı. Fenerle aydınlatılmış kare şeklindeki kiler boştu, herhangi birinin saklanamayacağı kadar küçüktü. Duvarlara yaslanmış rafların üzerinde ya da arkasında bir insanın sığabileceği hiçbir yer yoktu.

"Yemin ederim," diye tısladı Stix, Vivia'dan çok kendi kendine, "çocuk buraya geldi. Adamlarım onu kaçırmış olmalı." Merdivenlere doğru geri çekildi.

"Bekle." Vivia boynunu bükerek ilerideki bir rafa doğru yürüdü. Raf eğikti ve onunla başka bir raf arasındaki çatlakta örümcekler geziniyordu. Teker teker. Bir de kırkayak.

Saniyeler içinde Vivia parmaklarını tahtanın arkasına sıkıştırdı. Çekti. Kasa kolayca öne doğru kaydı -çok kolay. Sanki çam tahtalarının altına küçük tekerlekler sıkıştırılmıştı.

Taşların arasında bir kemer genişçe açılmış, eski kilit taşından su damlıyordu. Bir hamam böceği dışarı fırladı.

"Vay anasını," diye fısıldadı Stix, Vivia'nın yanına doğru ilerlerken. "Sence nereye gidiyordur?"

"Karanlık her zaman düşman değildir," diye mırıldandı Vivia. "Aşağıdaki girişi bulun."

"Giriş.. nereye?"

Vivia cevap vermedi. Veremezdi, çünkü o anda göğsünde bir şey fokurduyordu. Gülme ya da hıçkırık olabilecek sıcak bir şey. *Elbette*, yeraltı şehrinin cevabı burada olacaktı. Tam onun ve annesinin hastalıklı burnunun dibinde. Bunca yıl şehrin kayıp olduğuna inanmışlardı ve Vivia bunca ay boyunca aramakla vakit kaybetmişti.

Gözyaşları diken diken oldu ama Vivia onlara karşı dişlerini sıktı. Gülebilir, ağlayabilir, tüm bunları daha sonra *hissedebilirdi*. Şimdilik hareket etmeye devam etmeliydi.

"Feneri al," dedi kalın bir sesle. Sonra karanlığa girdi.

Stix arkada feneri tutsa da Vivia yolu gösterdi. Vivia'nın gölgeleri, tek bir yöne, aşağıya doğru uzanan kireçtaşı tünel boyunca uzun süre sürüklendi.

Stix -her zamanki gibi mükemmel bir ilk eş- ilk soruları dışında başka bir şey sormadı ve Vivia da hiçbir açıklama yapmadı.

Her adımda biraz daha derine indikçe, tanıdık bir yeşil parıltı daha da güçleniyordu. Ta ki Vivia ve Stix artık fenerlerine ihtiyaç duymayana kadar. Tilki Ateşi her şeyi aydınlatıyor, gökyüzünde takip edilebilecek bir takımyıldızı gibi ilerliyordu. Sonra tünel sona erdi ve taş bir kapı aralık bir şekilde bekledi.

Parlayan kireçtaşından yontulmuş altı yüz, kapının ortasından dışarı bakıyordu. Biri diğerinin üstünde, düzleştirilmiş, ama yine de aynı şekilde açık. Noden'in Hagfishes'i.

Vivia burada durdu, yutkundu, nefes aldı ve tekrar yutkundu, çünkü karnında siyah bir girdap açılmıştı.

Tek yapması gereken zorlamaktı. O zaman cevaplarını alabilirdi. *zaman* başından beri peşinde olduğu şeye sahip olabilirdi.

Çelik gibi bir nefes. Vivia itti. Taş çerçevesine sürtündü, yeşil parlıtı uzaklaştıkça yüzler karardı.

O zaman oradaydı. *Yeraltı şehri*. Önündeki mağaranın içinde uzanıyordu, dar yollar dışarıya doğru yayılıyor, binalar -üç kat yüksekliğinde- her iki tarafta yükseliyordu. Bazıları mağara duvarlarından çıkıntı yapıyor, bazıları ise kireçtaşı zeminden dimdik yükseliyordu. Pencerele ve kapı aralıkları, içlerine gerilmiş örümcek ağları dışında .

Hepsi tilki ateşiyle aydınlanmıştı. Mantarlar mağara duvarlarına ve sivri tavana tırmanıyor, sütunları sarıyor ve kapıların üzerinden yayılıyor. Hatta bazıları boş evlerin içinden parıldıyordu.

Boş. Yaşanabilir. Vivia buraya binlerce, on binlerce Nubrevnalı sığdırabilirdi. Karnındaki dönme yeniden başladı. İki kat daha hızlı. Ciğerlerinde şişen ve göğüs kemiğine baskı yapan mutlu bir acı.

Stix onun omzuna nazik bir el attı. "Burası neresi efendim? Hawk's Way kadar büyük."

"Bu daha büyük." Vivia Stix'in elini tutarak onu ileri doğru çekti. "Haydi." Devam etmek zorundaydı. Cevapları almak zorundaydı.

Daha fazla araştırdılar, yaşam belirtilerinin yanından geçtiler. Tozlu ağıllardaki ayak izleri ya da tilki ateşindeki lekeler, sanki insanlar beceriksiz ellerini sürüklemiş gibi. Evlerin hepsi birbirinin aynısıydı. Yerin üstündeki en eski yapılarla aynı şekilde inşa edilmiş apartmanlar. Çok fazla alan - nihayet, *nihayet*.

Ancak Vivia ve Stix tam bir kavşaktan geçerken, şehirde bir çınlama sesi duyuldu. Taştaki demir gibi. Uzak bir yere düşmüş eski bir bıçak gibi.

Vivia gerildi. Stix dondu kaldı. Orada, yeşil ışık ve örümcek ağları etraflarında fısıldarken nefeslerini tutarak beklediler.

Sonra bir ses geldi. Bağırıyordu ve çok yakındı. Vivia ve Stix en yakın eve doğru atladılar. Tam zamanında, çünkü bağırın konuşmacı çok geçmeden sürüklenip gitmişti.

Vivia, Stix'le birlikte arkasında durdukları eski kapı aralığından etrafi gözetledi. Kısa saçlı ve sırık gibi bir oğlan çocuğu, kapıyı tutan iki kişiye karşı mücadele ediyordu.

onu yolun aşığısına götürdü. Bileklerinden bağılydı ama yine de tekmeledi. Çekti. Tükürdü. Ve tekrar tekrar bağırdı, "Böyle olmak zorunda değıl! Böyle olmak zorunda değıl!"

Vivia karanlıkta Stix'in gözleriyle karşılaştı. "Çocuk bu mu?" diye mırıldandı. Stix başıyla onayladı.

Adamlardan biri, sakallı bir Nubrevnan canavarı, sonunda çocuğa karşı sabrını yitirdi. Onu yakasından tuttu ve burnuna sert bir yumruk attı.

Çocuk öksürdü ve biraz daha öksürdü, ama kısa sürede çılgınca bir kahkahaya dönüştü. "Buna... pişman olacaksın," dedi soluk soluğa kıkırdamalar arasında.

"Daha çok pişman *olacaksın* gibi," diye hırladı canavar. "Buraya geri gelmek yapabileceğın en aptalca şeydi, Cam. Sana bunu ödetecek, biliyorsun."

"Bunu izlemek eğlenceli olacak," dedi ikinci bir ses. Kadın ve hırçın. "Bu sefer gitmene izin vereceğinden şüpheliyim."

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu çocuk, kahkahaları kesilmişti. "Prensi öldürmen için seni kim tuttu-"

Çat! Çocuğun sesi kesildi. Sanki dizleri çökmüş gibi bir gümbürtü duyuldu.

"Uslu bir kız ol Cam," dedi kocaman adam, "ve o lanet çeneni kapat."

Yanıt gelmedi ve Vivia bir kez daha dışarı baktığında, iri adam total *kızı* omzuna almıştı.

Vivia gözden kaybolmalarını bekledikten sonra Stix'e dönerek, "Ellerinde bir şey fark ettin mi?" diye mırıldandı. Vivia'nın kaşlarını çatması üzerine Stix sol elini oynattı. "Serçe parmakları yok."

Vivia'nın alnı gevşedi. "Tıpkı Fury'nin öldürdüğü cesetler gibi. Sanırım Dokuzlar geri döndü."

"*Ya da,*" dedi Stix dikkatle, "hiç gitmediler. Bunca zamandır burada saklanıyor olabilirler..." Sözlerini yarıda kesti, gözleri büyüdü. Daha fazla ses yaklaştı. Daha fazla ışık da, sadece fenerlerin ateşinin üretebileceğı şekilde turuncu.

İnsanlar. *Bir sürü insan.* Vivia'nın şehrinde ve muhtemelen Fury ile çalışıyorlar.

Böylece Vivia bir karar verdi. Stix'e yaklaştı. Kimsenin duyamayacağı kadar yakından, "Pin's Keep'e geri dönün. Biz

askerlere ihtiyacımız var."

"Ne yapacaksın?"

"Aptalca bir şey
yapmayacağım."

Stix Vivia'ya baktı, yüzü asılmıştı. "Sana inanmıyorum. Bugün... farklı görünüyorsun."

Vivia'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra Stix'in ne demek istediğini anladı. Bugün farklıydı. O kadar meşguldü, o kadar odaklanmıştı ki Nihar olmaya zahmet etmemişti.

Mantıksız bir nedenden ötürü, bu onu gülümsetti. Kaburgalarının arkasında garip bir coşku oluşmasına neden oldu. "Devam et, Stix," diye dürttü. "Ben sadece Dokuzları izleyeceğim. Neler öğrenebileceğime bakacağım."

"Pekâlâ," dedi Stix, ama yine de gitmek için harekete geçmedi. Sanki kararsızlık içinde sıkışıp kalmış gibi kaşlarını çatı...

Dudakları Vivia'nın yanağına değene kadar eğilmeye karar verdi. Öpücüklerin en yumuşağı. "Dikkatli ol."

Sonra Stix gitti.

Birkaç düzensiz kalp atışı boyunca Vivia nefes alamadı. Stix maskesinin arkasını görmüştü ama yine de kaçmamıştı. Yargılamamıştı. Nefret etmemişti.

Cehennem suları, yıllar önce gerçek kimliğini gösterseydi ne olurdu? Belki o ve Stix...

Hayır. Vivia gözlerini ovuşturdu. *Pişmanlık yok.* Bunu daha sonra analiz edebilir ve tekrar oynayabilirdi. Şimdilik yoluna devam etmeliydi.

Kendini toparlamak için bir süre bekledikten sonra Vivia ileriye doğru keşfe çıktı. Yalnızdı. İlerideki sesler giderek artıyordu -en az on kişi vardı- ve bir alanda çok fazla lambanın parıltısı vardı.

Geniş bir meydanda toplanan kalabalığa ulaştı. Meydana bakan bir eve girdi. En tepeye ulaşana kadar kat kat yukarı çıktı. Vivia burada mükemmel bir manzara buldu. Burada bir gölgenin içinde oyalanabilir ve aşağıdaki Dokuzları izleyebilirdi.

Çünkü Stix haklıydı. Bunlar Dokuzlar'dı. Merkezdeki adamı tanıyordu, merkezdeki adamı *işe almıştı*. Garren Leeri, Judgment Square'den. Gerçi işinde o kadar kaytarmıştı ki, elinden geldiğince çabuk onu takas etmişti.

Berbat görünüyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı. Her yerinde siyah yara izleri vardı. "Geri çekil," diye ciyakladı. "Kız kardeşimi rahat bırak!"

İnsanlar geri çekilerek Vivia'nın yeni uyanan kızı net bir şekilde görmesini sağladılar. "Garren," diye mırıldandı şaşkın bir sesle.

Sonra aniden bir kasırgaya dönüştü. Kıpırdadı, yumrukladı, döndü. Yükselmeye, ipleriyle savaşılmaya çalışıyordu. Ta ki Garren belindeki kılıftan bir satır çıkarana kadar.

Cam sustu ama o sessiz kalmadı. "Beni kullandın." Sözleri meydandaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle kireçtaşından sekti. "Sana güvendim ve sen beni *kullandın*."

"Borcunu ödemedi bizi terk ettiğin için sadece alacağımı tahsil ettim Cam." Bıçağı ona doğru salladı. "Seni serbest bırakabilir miyim? Uslu duracak mısın?"

Dudakları yanlara doğru büzüldü. Başını salladı.

Garren şaşırtıcı derecede nazik bir hareketle ipleri kesti. Son ip de kopar kopmaz Cam kaçmaya çalıştı. "*Nesin* sen?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim." O güldü ve diğer iki Dokuzlar da onunla birlikte güldü. "Oğlum, kızım-henüz kararını vermedin mi, Cam?"

Hiçbirini kabul etmedi. Dudakları hırladı. "Öldüğünü *gördüm*, Garren."

"Hye. Sen de prensinin ölümünü gördün. Ama ölüm artık benim için bir sınır değil. Senin için de öyle olması gerekmiyor Cam. Şimdi bana sol elini ver. Sen kaçmadan önce başladığımız işi bitirmeliyiz."

"Hayır." Cam kaçmaya çalıştı. Sakallı adam onu yakaladı ve geri itti. "*Hayır!*" diye bağırdı. "*HAYIR!*"

Vivia ayağa kalktı. Sayıca azdı ve yakınında su olmadığı için onu koruyacak sadece bu bıçak vardı. Yine de önemli değildi. Bu kız tehdit altındaydı; Vivia yardım edecekti.

Vivia merdivenlere doğru koşmak için döndüğü anda başka bir figürle karşılaştı. Karanlığa bürünmüş olan bu adam onun karşısındaki binanın tepesinde bekliyordu. Etrafında bir rüzgâr dolaşıyordu. Giysileri uçuşuyordu. Gölgeler birbirine karıştı.

Sonra meydana sıçradı ve yüzüne ışık vurdu. Bu Merik'ti.

Vivia'nın kardeşiydi.

Merik düşmanı bulmuştu: meydanın ortasındaki Garren ve Cam'e gözlerini dikmiş on beş kişi. Merik artık *Dokuzlar*'ı tanıyordu ve

çok kolay olmuştu. Oltadaki bir balık gibiydi ve gölgeler onu sürekli ileri doğru çekiyordu.

Dolambaçlı geçitlerden, uzun sel boylarından, ışıksız deliklerden ve sarkan merdivenlerden geçerek sonunda buraya gelmişti. Cam'e, kanlar içinde ve *Jana*'dan gelen suikastçının önünde diz çökmüş halde. Kardeşi Garren'in önünde.

Cam'in neden o ara sokakta saklandığı, Pin's Keep'te ona kimin saldırdığı ve neden Vivia'nın saldırının arkasında olmayabileceği konusunda ısrar etmeye devam ettiği şimdi anlaşılıyordu.

Bunu ona daha sonra soracak, cevaplarını alacaktı. Affedip affedemeyeceğine karar verecekti.

Ama şimdilik Cam tehlikedeydi.

Merik tek bir hamlede meydana düştü. Rüzgârları yakın dövüş için kıvrıldı. Bir adam döndü. Merik göğsüne bir yumruk atarak onu tek hamlede yere serdi.

İki adam daha saldırdı, kılıçlar çekilmişti.

Merik buna sadece güldü - sanki bıçakların rüzgârları için bir önemi varmış gibi. Onun için

Öfke.

İki elini de havaya kaldırarak gücünü bir top haline getirdi. Bileklerinin bir hareketiyle etraftaki tüm toz zerrecikleri adamların yüzlerine doğru uçu. Gözlerine.

Çılgılık attılar.

Merik ustalıkla geri döndü, rüzgâr vücudunun bir uzantısı gibi dışarı doğru püskürüyordu. Cam'i meydana sürükleyen adam da dahil olmak üzere çoğu adam kaçmaya başlamıştı. Ama Merik onun gitmesine izin vermedi. Üç uzun adımda adama yetişti ve dizinin arkasına bir tekme attı. Adam yere düştü, yükselen toz bulutu Merik'in rüzgârına kapıldı.

Merik adamı sırt üstü çevirdi. Boğazından anlaşılmaz kelimeler dökülüyordu. Merik'ten çok yaşlı değildi, sadece sakallıydı. Eğer çukur yanakları bir şey ifade ediyorsa, o da açtı.

Merik doğruldu ve adamın palasını iki eliyle kaldırdı. Bu çeliğin içinde yaşayan intikam için hazır, aç. Boynunu, atardamarlarını, omurgasını kesecekti.

"DURUN, AMIRAL!"

Kelimeler Merik'in kafatasını delip geçti. Kıpırdamadan durdu, bıçağını geri çekti. Rüzgâr etrafına çarpıyordu. Sakallı adam titredi, gözleri kapandı.

Merik döndü ve Cam'i yirmi adım ötede buldu; boğazına bir satır saplanmıştı. Garren onu arkasından kavradı.

Anında Merik'in vücudu soğudu. Anında, rüzgârları durdu.

"Bırak gitsin," demeye çalıştı ama sesi ham, soyut bir şeydi. Tam bir fırtına gerektiğinde sıcak yıldırım.

Garren anladı. Kırık yüzü tuhaf bir şekilde gerilerek gülümsedi. "Olduğun yerde kal, yoksa kız ölür."

Merik palayı bıraktı ve ellerini savunma amaçlı kaldırdı. Akıntıyla birlikte hareket etmesi, esintiyle birlikte hareket etmesi gerekiyordu. Eğer Garren ürkerse, Merik onun kendi kız kardeşini öldüreceğinden şüphe duymuyordu.

Jana'daki patlamayla kesinlikle çok yaklaşmıştı.

"Bırak onu," diye emretti Merik, sesi daha yüksekti. "Ölmesini istediğin kişi benim." "Doğru." Garren'ın gülümsemesi genişledi. "Ama sen zor bir adam olduğunı kanıtladın. öldürmek için."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Adam bunun üzerine güldü, Merik'in tüylerini diken diken eden delici bir sestir bu. "Kim olduğunuzu biliyorum, Prens Merik Nihar. Ama merak ediyorum, *onun* kim olduğunu biliyor musun?" Bıçak şakladı. Kan çiçek açtı.

Merik'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama olduğu yerde kaldı. Cam'in boynundan aşağı damlayan kanın altında öfkesi hızla azalıyordu. *Akıntıyla, esintiyle hareket et.*

"Dokuzlar'a katılman gerekiyordu Cam." Garren onu incelerken ses tonu ipeksi bir hal almıştı. "Benden sonra görevi devralacak ve bizi önemseyen tek vizer ile bu şehri yeniden inşa edecektin. Onun yerine bir korkak gibi kaçtın. Sonra da bir korkak gibi prensin gemisine binmeme izin verdin."

"bir şey değil!" Cam ağzından kaçırıldı.

"*Aynen* öyle." Ve bu son sözlerle Garren onun sol elini kaptı ve serçe parmağını kesti.

Kan, tek bir koyu çizgiyle dışarı aktı. Kadın çığlık attı. Parmak yere çarptı.

Merik çoktan oradaydı ve Garren daha fazla zarar vermeden önce onu kenara fırlatmaya .

Garren güldü, tökezleyerek geri döndü ve kuyruğunu kıstırdı. Koşmaya başladı.

Güzel. Merik kovalamacayı memnuniyetle karşıladı. Uçmaya başladı. Sakin, sakin. Artık öfke yok. Sadece soğuk, hesaplanmış ölüm.

İki sokak öteye, köşeyi henüz dönmüş olan Garren'in hemen önüne düştü. Merik'in elleri boynuna dolanmadan önce Garren'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Kaldırdı. Garren'in ayakları sallanıyordu. Sonra Garren bir duvara çarpına kadar adamı geri *geri* götürdü.

Parlayan mantarın yaprakları döküldü. Yine de adam güldü. "Beni öldüremezsın," diye boğuldu Merik'in parmaklarına tutunarak. "Ben... senin gibiyim Prens."

"Hayır." Merik havayı içine çekti ve rüzgâr ona doğru aktı.

"Öyleyim, öyleyim!" Garren sıırttı. "Sen ve ben artık birer kuklayız! *Her şeyden* geri dönebiliriz!"

"Bundan emin misin?" diye yeni bir ses geldi. Merik'in tanıdığı, yıllarca nefret ettiği bir sesti bu. Yine de şimdi, başını çevirip gözlerinin Garren ya da Cam'den başka birini görmesine izin verdiğinde, kısır bir rahatlamadan başka bir şey hissetmedi.

Çünkü Vivia bu tarafa doğru koşuyordu. Gözleri parlıyordu, yüzü tanıdık bir Nihar gücüyle alev alev yanıyordu. Gümüş parladı. Yaklaştı. Sonra Vivia tek bir hamleyle Garren'in başını kesti.

Başı eğildi, başı düştü ve yarım nefes sonra vücudu eski kireçtaşı tozundan bir pufla onu takip etti.

Vivia bakışlarını Merik'e kaldırmadan önce, "Geri dön," diye hırladı. Yüz hatlarına yeni bir ifade yerleşmeden önce. Daha önce hiç görmediği bir ifade. Neredeyse pişmanlıkla eşleşen bir ifade.

"Merry," dedi sonunda, nefes nefese, neredeyse kıkırdayan bir sesle, "çok güzel görünüyorsun. *korkunç.*"

OTUZ

Safi tıkırdayan parmaklarını, titreyen topuklarını sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Caden ona durmasını söylemekten vazgeçmişti.

Arabada saatler gibi gelen bir sürenin ardından herkes gerilmişti. Korkak kadın bile tırnaklarının altındaki kiri karıştırmaya başlamıştı; her geçen dakika daha da hareketlenen, daha da sabırsızlaşan öfkeli bir hareketti bu.

Yine de arabayı hızlandırmak mümkün değildi. Sıkışık pazardan kurtulduktan sonra, arenaya giden yolcular bataklıklar boyunca uzanan her çamurlu yolu, öküz dereleri boyunca uzanan her cılız köprüyü doldurdular. Çoğu insan korkunç derecede sarhoştı.

-Tıpkı Amiral Kahina'nın tarif ettiği gibi... Caden perdenin arkasına nadiren baksa da dışarıdan gelen eğlence seslerini duymamak mümkün değildi. Tutuşan küçük kavgaların, el değiştiren köle bahislerinin.

Manzara da değişti. Sert toprak, engebeli çamura ve sallantılı köprülere dönüştü. Bir şehrin olgun kokusu, bir bataklığın sülfürik kokusuna dönüştü. Tüm bunlar olurken vagonun içindeki sıcaklık dayanılabilir güneş yanığı sıcaklığından dayanılmaz boğucu neme dönüştü.

Tüm bunlardan rahatsız olmamış gibi görünen tek kişi Zander'dı, o da sohbet etmeye çalıştı. "Fareastern kıtasının Witchlands'den bile daha büyük olduğunu duymuştum. Sen hangi ulustansın?"

Bu ona köle tacirinin sert bir bakışını ve Caden'in özür dileyen bir omuz silkişini kazandırdı.

Sonunda arabacı tavana vurup "Neredeyse geldik!" diye bağırdığında, kimse yolculuğun sona erdiğini gördüğüne üzülmedi.

Araba sarsılarak ve sarsılarak garip bir inişe geçti. Dışarıdaki gürültü taştan bir gümbürtüye dönüştü ve perdenin kenarından süzülen ışık şimdi tamamen kaybolmuştu. Yeraltına inmişlerdi.

"Köle tacirlerinin girişi," diye açıkladı Fareaster, hâlâ boğazında tuttuğu bıçağa bakıp alay ederek. "Arenanın altında. Birçok silahlı adam

orada bekliyor." Bunu bir uyarıdan çok bir tehdit olarak sundu.

Bu Caden'in daha uzun oturmasına neden oldu. "Zander," diye bağırdı, "ilk senin çıkmanı istiyorum. Bekleyen askerlerle ilgilen-"

"Lütfen," diye araya girdi Vaness, teriyle birlikte otoritesi de damlıyordu. "İzin verin." Bir cevap beklemedi. Araba çoktan takırdayarak durmuştu ve o çoktan çıkışa doğru uzanmaya başlamıştı.

Kimse onu durdurmadı. Safi arabadan indiğinde, on iki arena muhafızının hepsi yere zincirlenmiş ve ağızları demirle kapatılmıştı.

Vaness'in saldırmadığı tek kişiler sürücü ve Fareaster'dı; ilki arabanın altındaki parlayan taşlara dalmış, ikincisi ise hâlâ bankında oturmuş, arkalarından küfürler savuruyordu.

Cehennem Ozanları bastırılmış muhafızların kılıçlarını toplarken, Safi çukurlu tavanları ve fokurdayan meşaleleriyle mağaramsı arena girişini inceledi. Uyumsuz kaldırım taşlarının arasından su sızıyordu. Sanki arena çok yavaş batıyormuş gibiydi.

Muhtemelen öyleydi.

İki kemer Safi'nin dikkatini çekti. Biri gölgelerle, diğeri seslerle kaynıyordu. Her birkaç nefeste bir kükremeler ve tezahüratlar yükseliyordu. Taşları uğultuya boğan canlı bir saldırı.

Yerin üstünde her ne kavgaya olduysa, iyi bir kavgaydı. Bu da sessiz tünelin köle ağıllarına giden tünel olduğu anlamına geliyordu.

Caden onun yanında belirerek, "Kâfir," diye mırıldandı. Ona kaba bir kısa kılıç uzattı. Ağır ama kullanışlı. "Mürettebatın nerede olabileceğine dair bir tahminin var mı?"

"İşte orada." Safi karanlık kapı aralığını işaret etti.

Caden yarım ağızla onayladı ve kemerin yanındaki aplikten bir fener kaptıktan sonra hızlı bir koşuyla arenanın derinliklerine doğru yola koyuldu. Safi komutanı takip ederken, Vaness de aceleyle arkasından geliyordu. İmparatoriçe elbette silahsızdı ama iki yeni pranga bileklerinde bebek yılanlar gibi dalgalanıyordu. Lev ve Zander en arkada kaldılar ve daha fazla muhafız olup olmadığını kontrol etmek için arkalarına baksalar da kimse gelmedi.

Tanrılar aşağıda, Safi'ye hareket etmek iyi geldi. Onu kışkırtacak Cehennem Ozanları ya da kovalayacak Baedyedler olmadan bacaklarını esnetmek iyi gelmişti. Elleri kendisinininkinin iki katı büyüklükte olan biri için tasarlanmış olsa bile yeniden kılıç tutmak güzeldi. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Birkaç adımda bir Safi'nin botlarının su birikintilerinden sıçraması ve suyun buz gibi ve sert bir şekilde başına çarpması da önemli değildi. *Hareket ediyordu.*

Çok geçmeden yukarıdan gelen tüm sesler kesildi, yerini mırıldanmalar, yankılanan konuşmalar ve yarıya kadar suya batmış bir kalenin sonsuz şırıltısı aldı. Burada tüm zemin kalın, sülfürlü suda ayak bileği derinliğindeydi.

Tüneller nihayet bir seçenekler bal peteği ile dallandığında, altı muhafız ortaya çıktı. Şaşkınlıkları yüzlerine yansımada önce Vaness onları nemli duvarlara kilitlemişti. Bellerinde dar kemerler, ağızlarında demir tıkaçlar vardı.

"Cartorralılar mı?" Caden en yakınındakine sordu; kemerinden yaklaşık on beş santim fazla yüksekte sallanıyordu. Gözleri geçitlerin en ortasındaki kola kaydı; öylesine dürüst bir panik ifadesiydi ki bu, Safi'nin büyüünü harekete geçirdi.

"Bu taraftan," diye seslendi, koşuya yeniden başlamıştı bile.

Lev önünü kesti. "En iyisi ben önden gideyim. Cadılarla karşılaşma ihtimalimize karşı."

İleride ateş parladı ve konuşmalar yaklaşan sıçramalar karşısında durakladı. Sonra oradaydılar: kabus dolu bir peri masalından fırlamış gibi alçak bir zindan. İlkel meşalelerle aydınlatılmış, uzayıp gidiyordu. Taş hücrelerde her tondan, yaştan ve büyüklükten yüzler kaba parmaklıklara yaslanmıştı. Birçoğu Cehennem Ozanlarının Vaness'e zorla taktıklarına benzer tasmalar takıyordu.

"Cartorralılar mı?" Caden kendi meşalesini havaya kaldırarak bağırdı.

Tepki anında geldi. Görüş alanındaki neredeyse herkes kollarını parmaklıkların arasından geçirdi. "Ben Cartorran'ım!" "Hayır, ben Cartorran'ım!" "*Cartorra!*"

Hepsinin Cartorran olmadığı çok açıktı ve Safi tüm bu erkek ve kadınları savaşmaları -ölmeleri- için köleleştirme fikrinden nefret etse de, hepsine yardım edilebileceğini düşünecek kadar da saf değildi.

Kaçış. Önemli olan buydu.

"*Buradayım efendim!*" diye seslendi Lev sıranın ilerisinden ve Safi yetiştiğinde Caden'ın Cartorran yeşili üniformalı bir adamla konuştuğundan emindi. *Prens* hakkında bir şeyler soruyor gibiydi, *prens nerede?* Ama görmezden gelindikleri için öfkeli bir şekilde böğüren, su sıçratan köleler arasında kelimeleri ayırt etmek neredeyse imkânsızdı.

Kaçış, kaçış. *Kendi* kaçış. Önemli olan tek şey buydu.

Ancak Safi Marstok İmparatoriçesi'ne baktığında Vaness'in gözlerinde bambaşka bir ışıltı gördü.

"Majesteleri." Caden İmparatoriçe'yi parmaklıklara doğru çağırdı. "Bu bizim mürettebatımız.

Lütfen onları serbest bırakın ki gemimizi bulup bu lanetli topraklardan çıkabilelim."

İmparatoriçe kıpırdamadı ve köleler kükremeye devam etti. Su ona ve Safi'ye doğru fıskırdı. Sırılsıklam olmuşlardı, elbiseleri ağırlaşmıştı. Artık hardal ya da orman yeşili değil, sadece doymuş karanlık.

Safi yaklaşarak, "Majesteleri," dedi.

İmparatoriçe ona ters ters baktı. "Onlara güvenmiyorum. İkimizi de Henrick'e götürecekler."

"Yapmayacaklar," diye karşı Safi. "Handa gerçeği söylediler."

"Çünkü onları teşvik edecek bir ateş vardı." Gözleri dışarıdaki timsahlarınki gibi parlıyordu. "Bir güvence daha istiyorum, Cehennem Ozanı. Zincirini çıkar ve Safi'nin seni tekrar okumasına izin ver. Eğer reddedersen, o zaman kimseyi serbest bırakmam."

Caden'in omuzları çöktü, meşalesinin dalgalanma şekli olmasa neredeyse görünmez olacaktı.

"Ben yaparım, efendim." Zander'ın elleri kendi boynundaki ilmeğe uzandı. "Hayır." Bu kelime Caden ve Vaness'ten aynı anda yükseldi.

"Yapacağım," diye bitirdi Caden, Vaness'in "Komutanın sözünü istiyorum," dediği aynı anda.

Zander yüzünü buruşturdu ama Caden meşaleyi uzattığında aldı. Sonra o ve Lev gözlerinde hüznle kenara çekildiler.

Hüzünlü, hüzünlü gözler. Safi'nin bu gerçeği bilmek için onun büyücülüğüne ihtiyacı yoktu.

Caden öne doğru eğildi, Vaness ve Safi'den birkaç adım ötede durdu. Sonra bıçağını bacağına dayadı ve garip bir beceriksizlikle -sanki bunu daha önce hiç yapmamış, sanki bir saat önce yapmamış gibi- ilmeği çözdü.

Vaness hareket etti. Kollarını yukarı kaldırdı. Kelepçeleri çıkardı. Zincirler Caden'in boynuna dolanırken, bacağındaki bıçak bir mangrov kökü gibi kıvrıldı. Onu aşağı çekti. Kimse hareket edemedi. Kimse onu durduramadı. Yarım nefes içinde, Cehennem Ozanı komutanı yere bağlandı.

Su etrafında dalgalandı ve köleler onaylarını kükreyerek ifade ettiler.

Zander ve Lev ileri atıldılar ama Vaness'in bir avucu ikisini de durdurdu. "Olduğunuz yerde kalın yoksa o ölür." Sanki bir balo salonundaymış gibi süzülerek Caden'a yaklaştı ve yere baktı. "Azmir'e yelken açıyoruz Komutan."

"Peki... ya ben... reddedersem?" diye ofladı, acı dolu bir sesle ve yüzü kenetlenmiş bir halde. *Sıkıştı*. Safi gözlerinin -ya da dudaklarının- daha fazla sıkışamayacağını düşünene kadar.

"Seni böyle bırakacağım. Bu seni eninde sonunda öldürecek, değil mi? Bir Cehennem Ozanı'nın sonuyla ilgili hikâyeler duymuştum. Yarma gibi, ama yavaş ve zihnin tüm zaman boyunca çalışıyor. Farkındalığın var ama kontrolün yok."

"Lütfen," diye yalvardı Lev. "Lütfen bunu ona yapmayın."

Caden inledi. Yumrukları iki yanında toplanmıştı ve demir bileklerini kilitli tutmasına rağmen dövüyordu. Ve dövdü.

Ancak bu sadece bir başlangıçtı, çünkü Vaness Cehennem Ozanı'nın yanında diz çöktüğünde, dışa doğru parıldayan dalgalar Caden'in yüzünü karartmaya başladı.

Safi önce etraflarındaki gölgeler yüzünden halüsinasyon gördüğünü sandı. Sonra Caden'in dudakları başka bir iniltiyle yarıldığında ve dişlerinin arasından siyah bir tüy çıktığında, her şeyin çok gerçek olduğunu anladı.

Amiral Kahina'nın piposundan çıkan duman gibiydi. Ama bu sihirdi. Bu *yanlıştı*. Safi'nin tenini, büyücülüğünü titretti. İçgüdüleri de isyan etti, çünkü bu bir işkenceydi. Sade ve basit. O ilmik her ne yapıyorsa, onsuz Cehennem Ozanı acı içindeydi.

"Dur." Zander'in sesi hücrelerde yankılandı, hücreler tamamen sessizliğe gömülmüştü. Her köle, her denizci, her erkek, her kadın Cehennem Ozanı komutana bakıyordu.

Tüm bunlara rağmen Vaness hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Azmir'e yelken açıyoruz Komutan. Bir gemiye biner binmez beni oraya götüreceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

Caden bir şeyler söyledi ama anlaşılmazdı. Yumruklarının şakırtısı arasında kayboldu. Ayaklarının demire sürtünmesinde kayboldu. Yine de her ne söylediyse, çılgınca bir gerçeklikle şarkı söylüyordu.

Safi kendini tutamadı. Vaness'e uzandı. "*Lütfen*." Hiçbir erkek buna katlanmak zorunda kalmamalıydı... bu her neyse.

"O kabul edene kadar olmaz." Vaness Caden'a doğru eğildi ve karanlık, kaynayan bir tencereden çıkan buhar gibi onun üzerinde kıvrıldı. "Beni Azmir'e götüreceğinizi söyleyin Komutan."

"*Evet*," diye nefes nefese kaldı Caden. Sonra tekrar. "Evet, evet, evet, evet, evet, , *EVET EVET EVET*."

Bu çok fazlaydı. "Doğru söylüyor!" Safi dirsekleri imparatoriçeye çarptığında umursamadan itti. Caden'in kara büyüü bir kış ortası öpücüğü kadar soğuk, kaynayan bir gündeki kara kum kadar sıcak bir şekilde üzerine hücum ettiğinde de aldırmadı. Onun yanına çöktü ve zincir için ellerini okşadı.

Artık onu tutmuyordu, bu yüzden suya vurarak her püskürttü.

Çılgınca. *Çaresiz*.

Caden hâlâ "*EVET EVET*" diye bağıyordu.

Zincir düştü. Tam köprücük kemiğinin üzerine ve Safi bakışlarını yukarı kaldırdığında Vaness'in kayıtsız bir el uzattığını gördü. Sonra imparatoriçe adım adım uzaklaştı ve Caden'i bağlayan demirler köpekler gibi onun peşinden koştu.

Safi beceriksizce Caden'in boynundaki zinciri el yordamıyla çekerken Lev komutanı kaldırmak için daldı. İki uç birbirine yaklaştığında büyü aralarında fısıldadı. Birbirlerine kaynaştılar ve bir anda karanlık içe doğru çekildi, Caden'in yüzündeki, boynundaki, ellerindeki yara izleri boyunca belirsiz spiraller çizerek ilerledi.

Bunlardan biri, Safi'nin şimdi fark ettiği üzere, onunkini sıkıca tutuyordu. Parmakları beyazdı ve titriyordu. Cehennem ateşinden geçip geri dönecek bir tutuş.

Gözleri irkilerek açıldı, gözbebekleri her şeyi yutuyordu ve sesi titrek ve çiğ bir şekilde, "Teşekkür ederim... domna. Teşekkür ederim."

OTUZ BİR

Iseult'nun çocukla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Aeduan Iseult'yu bulduğunda, Amonra'nın kıyısında durmuş dağ yarasasının güneye doğru süzülüşünü izliyordu. Şaşkınlıktan midesi alt üst olmuştu. Korkudan.

Çok sessizdi. İpliksiz.

O da kanlar içindeydi. Iseult'un gözleri karşısında, "Bu benim değil," dedi. Sonra da onu takip etmesi için işaret etti.

O da kıyıya yakın büyük bir meşe ağacının altına sıkışmış bir mürver çalısı kümesine gitmişti. İçinde sürekli dehşete düşüren gri bir iplik titreşiyordu. Iseult dallara doğru eğilmiş ve meşenin gümüş köklerine sarılmış, neredeyse ağacın içine karışmış bir kız bulmuştu. Şüphesiz ışıgın bir oyunuydu ama Iseult'un iyice görebilmesi için üç kez gözlerini kırpması ve gözlerini ovuşturması gerekmişti. Kızın yaşını, kırılganlığını, hissizliğini anlamak için.

Kız altı yaşında görünüyordu, belki de yedi. Ayrıca kaybolmuş ve paramparça görünüyordu. Dişlerinde soluk gri korkunun sonsuz tonları vardı. Başka renk yoktu. Başka hiçbir duygu yoktu.

Aeduan, Iseult'nun arkasından mürver ağaçlarının arasına daldı. Onu iterek kızın yanına çömeldi. "Nereden geliyorsun, Küçük Kardeş?" Çıtır çıtır Nomatsi dilinde konuştu. "Kızıl Yelkenliler aileni aldı mı?"

Cevap vermedi. Çocuk iri ela gözleriyle Iseult'ya bakıyordu. Bir çocuk. Bir *çocuk*. Iseult'nun bir çocukla ne yapacağına dair hiçbir *fikri* yoktu.

Iseult sırt çantasını sert toprağa bıraktı. Düzgün bir barınağa ve kızın da giysilere ihtiyacı vardı. Ayakkabılar. Bir ateşin de zararı olmazdı - ordular yaklaşırken güvenli bir şekilde ateş yakabileceklerini varsayarsak.

Iseult Aeduan'a doğru yaklaştıkça çocuğun dişleri daha da parladı, grinin içinde beyaz paniğin ipuçları belirdi. Köklerin derinliklerine doğru geri çekildi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Iseult, yüzünü sakın bir ifade olduğunu umduğu bir şekle sokarak.

Kızın ipleri değişmedi.

"Keşiş." Iseult neden Aeduan'ın unvanını kullandığından emin değildi. Sanırım kızın önünde *Kan Cadısı* demek istememişti.

Aeduan ayağa kalktı. Çocuk gerildi ve Aeduan arkasını döndüğünde onu yakaladı. Parmakları pelerininin içinde ezildi.

Arkasına baktığında yüz ifadesi değişmedi. Taş gibi durgunluğu devam ediyordu ama yine de nazikçe, "Hiçbir yere gitmiyorum Küçük Baykuş," dedi. Kızın elleri çözüldü.

Ve gün batımı pambesi yumuşakça mırıldandı ipliklerinde. Grinin ortasında göz kamaştırıcı bir sıçrama. *Bağlayan ipler.*

"Ne oldu?" Aeduan, Iseult'nun dikkatini tekrar yüzünün açlarına çekerek sordu. Soluk mavi gözleri bu zayıf ışıpta neredeyse beyaz görünüyordu.

"Neden?" diye söze başladı Iseult ama hemen dudaklarını kapadı. Yorulmuştu. Dağ yarasanı onu tedirgin etmişti. "Neden," diye tekrar denedi, şimdi daha kararlıydı, "bu çocuk burada mı? Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Iseult yan gözle geniş gözlerini onlara dikmiş olan kıza baktı. Solgun Nomatsi teninde çamur benekleri olan kız tam da Aeduan'ın dediği gibi görünüyordu: Ay Ana'nın en küçük kız kardeşi Baykuş'a benziyordu.

Banyoya ihtiyacı var, diye düşündü Iseult.

"Onu Kızıl Yelkenliler'le birlikte mi buldun?" Tekrar Aeduan'a baktı.

O da başını salladı. "Seni avlayanlarla aynı kişiler."

"Ve... şimdi neredeler?"

"Gitti." Kan Cadısı'nın tek söylediği buydu ama Iseult'un daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Onları öldürmüştü ve bu da kanı açıklıyordu.

Iseult şok olması gerektiğini biliyordu. Dehşete düşmesi. İğrenmesi. Hayat, Ay Ana'dan başkası tarafından sahiplenilmemeliydi ama yine de... sadece soğuk bir rahatlama hissetti. Corlant'ın adamları artık onu avlayamazdı. "Kızın ailesinin kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu. "Ya da kabilesinin? Belki de onu onlara geri götürebiliriz."

Aeduan hiçbir şey söylemeyince Iseult bakışlarını tekrar ona çevirdi. Adam onu izledi, yüzü hareketsizdi. Göğsü de hareketsizdi, nefesini tutmuştu. Ne düşündüğünü tahmin edemiyordu.

Omurgasında bir ateş parıltısı belirdi. "Ne? Ailesini takip edebilir misin, edemez misin?"

Aeduan'ın ağzının kenarı aşağı doğru indi. "Onları takip edebilirim. Elbisesinde bir kabilenin izleri var. Ama..." Aeduan'ın dikkati Iseult'nun arkasına kaydı. Gözbebekleri titriyordu. "Ailesi kuzeyde. Geldiğimiz yolun gerisinde."

Iseult'nun burnu seğirdi. "Eğer şimdi devam etmezsek, geçmemiz mümkün olmayacak. Akıncı gemileri karaya çıkacak, orduları yolumuzu kesecek."

"Yolunuzu kesecekler, evet."

Iseult'nun ne demek istediğini anlaması üç kalp atışı sürdü. Anladığında da karnına buzlar sertçe düştü. Dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı.

Bu, O zaman, oldu ve son . onların seyahatler birlikte.

Onların garip ortaklık muhtemelen sonsuza dek sona erecekti.

"Çocuğu bırakamam," dedi Aeduan, ses tonunda herhangi bir tonlama ya da yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Yine de bir şekilde Iseult onun savunmacı bir tavırla konuştuğunu biliyordu.

"Hayır," diye kabul etti.

"edersek bize yük olacak." "Evet."

"Truthwitch güneydoğuda." Nehri işaret etti. "Muhtemelen yarımadanın sonuna kadar gitmiştir. Hatta belki de denizin ötesindedir."

Iseult başını salladı. Burada *tartışacak* bir şey yoktu; Aeduan'ın onunla seyahat etmesini sağlamak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bu bir yol ayrılığıydı ve hepsi bu.

"Nehri takip ederseniz, en kestirme yol bu olacaktır. Yine de Kızıl Yelkenlileri yenmek istiyorsanız acele etmelisiniz. Baykuş'u ben taşıyım..." Şimdi de yemek hakkında bir şeyler söylüyordu. Erzak paylaşımı ve Carawen pelerininin kimde kalacağı hakkında bir şeyler.

Iseult artık dinlemiyordu.

Kıza tekrar baktı. Baykuş. Ay Ana'nın en küçük kız kardeşi. İnsandan çok hayvandı, Ay Ana nereye giderse sessizce onu takip ederdi. Tüm eski masallarda Baykuş'un cesareti sadece geceleri ortaya çıkar, gündüzleri ise ormanın en karanlık köşelerinde saklanırdı; tıpkı şu anda bu küçük yaratığın yaptığı gibi.

Neden onu bulmak zorundaydı? Iseult, kürek kemiklerinin arasından sızan sıcaklıkla merak etti. Çünkü eğer Aeduan bu çocuğu bulmasaydı, Iseult yola yalnız devam etmek zorunda kalmayacaktı.

Safi güneydoğuydu; önemli olan tek şey Safi'ydi. Safi güneş ışığındaki gül, Iseult ise arkasındaki gölgeydi. O olmadan, Iseult sadece bir

Onu sürekli yoldan çıkaran beceriksiz düşünceler topluluğu.

Safi, Cahr Awen'di. Iseult ise sadece öyle olmayı dileyen bir kızdı.

Iseult bu gerçek için kendinden nefret ediyordu ama gerçek . Safi'nin peşinden gitmek istiyordu; Aeduan'ın ona yol göstermesini istiyordu; bu çocuğun ortadan kaybolmasını diliyordu.

Canavar, dedi kendi kendine. *Sen bir canavarsın.*

Iseult o anda Aeduan'ın konuşmayı kestiğini fark etti. Adam ona baktı; o da ona baktı. Bir nefes. İki nefes. Çitlerin arasında bir esinti hışırdarken ve böcekler vızıldarken bu böyle devam etti.

Iseult ne yapması gerektiğini biliyordu. Safi'nin bu durumda ne yapacağını biliyordu. Habim'in, Mathew'in, annesinin ya da omurgası olan *herhangi birinin* ne yapacağını da. O halde neden sözcükleri bir araya getirmekte bu kadar zorlanıyordu?

Iseult yutkundu. Aeduan gitmek için döndü. Söyleyecek bir şey kalmamıştı ve saniyeler içinde Baykuş'u ayağa kaldırdı. "Yürümeyi mi tercih edersin, Küçük Baykuş, yoksa taşınmayı mı?"

Kız sözlü bir cevap vermedi, ancak Aeduan sanki Baykuş'un İpliklerinde parıldayan yeşil kararlılığı görebilen tek kişiymiş gibi başını salladı. Kendi ayakları üzerinde yürümek istediğinin bir işaretiydi bu.

Iseult o anda döndü ve kendini mürver ağaçlarının arasından geri çıkardı. Göğsünde bir şey boğuşuyordu. Tanımadığı bir şey, aynı anda hem ateşli hem de donmuş. Safi burada olsaydı ne hissettiğini bilirdi.

Bu yüzden Iseult devam etmek zorundaydı.

Arkasında bir pıtırtı. Baykuş yaprakların arasından sıyrıldı. Sonra Aeduan geldi. Iseult ikisine de bakmadı, düşünceleri güneydeydi. Kızıl Yelkenliler'i geçen en iyi rotada.

Bir an sonra Aeduan sessizce -o kadar sessizce- Iseult'nun hemen yanında belirdi. Uzattığı elinde bir ok ucu vardı.

Iseult demiri almak için hiçbir harekette bulunmayınca, bileğini nazikçe kavradı ve yukarı doğru bükte. Sonra demiri onu bekleyen avucunun içine bıraktı. Demir, tıpkı şimdi açtığı parmakları gibi Iseult'un teninde sıcacıktı.

Ne onun dudaklarından ne de Iseult'un dudaklarından tek bir kelime çıktı. Sadece, benekli güneşte parıldayan demir iğne başını neredeyse uyumuş bir halde inceledi.

Aeduan, Iseult ona doğru aç yapamadan Baykuş'un yanına dönmüştü ve Iseult nihayet sesini bulana kadar, fısıldayan yeşilin arasında bir hareket şeridi gibi gözden kaybolmuşlardı bile.

"Aeduan." Onun adını hiç yüksek sesle söylememişti. Dilinden bu kadar kolay dökölmesi onu şaşırtmıştı.

Arkasına baktı, yüz ifadesi her zamanki gibi esrarengizdi. Ama *bir şeyle doluydu... bir şeyle*. Umut, diye düşünürken buldu kendini, hayal ürünü olduğunu bilse de.

Aeduan asla umut edecek türden bir adam değildi.

"Talerler," diye devam etti, "Lejna'da. Tepede bir kahve dükkânı var ve mahzende içi bozuk paralarla dolu bir kasa buldum. Oraya nasıl geldiklerini bilmiyorum. Sadece onları buldum ve aldım."

Aeduan'ın göğsü bir iç çekişle çöktü. Daha fazlasını sormak istiyordu - Seult bunu dudaklarının gerginleşmesinden anlayabiliyordu. Kelimeler için hazırlanıyordu.

Ama sonra fikrini değiştirdi ve döndü.

Iseult da onun hareketine uyarak nehre doğru döndü ve Kapalı.

Arkasına bakmadı.

Merik Cam'in yanında dizlerinin üzerine çöktü, Vivia, Garren ya da Dokuzlar'la ilgili tüm düşünceler unutulmuştu. Cam kendi üzerine kıvrılmış, sol elini karnına götürmüştü. Kan akıyordu.

"Sana yardım getirmeliyiz," dedi Merik. Onu kaldırmaya çalıştı ama kadın direndi. Başını salladı.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldadı. "Garren'in ne yapacağını bilmiyordum-"

"Ve bu *umurumda* değil, Cam. Ayağa kalk, lanet olsun. Sana yardım getirmeliyiz."

Vivia'nın gölgesi üzerlerine uzandı. "Pin's Keep," dedi. "Orada bir şıfacı bulabiliriz, şu tarafta." Meydanın karşısını işaret etti.

"O zaman gidelim." Cam'in itirazlarına aldırmayan Merik bir elini kızın arkasına koyarken, Vivia da Cam'in diğer tarafına geçti.

Ama Cam her zamanki gibi inatçı bir şekilde omuz . Yüzü solgundu. Kan her şeyi lekelemişti. "Yürüyebilirim," diye homurdandı. "Çok acıyor ama en hızlı yolu biliyorum. Hadi gel." Cesetlerin üzerinden tökezleyerek geçti ve Merik ile Vivia'ya acele etmekten başka seçenek bırakmadı.

Cam onları bir ara sokağa götürdüğünde Merik bunu hissetti; yanmayan bir ocaktan gelen soğuk bir cereyan. Her zaman var olan öfkesine karşı damlayan bir ayaz.

Hissettiği şeye doğru döndü ve tam da bulacağını bildiği gibi, tam da karnında bir çekilme *hissettiği* anda, gözlerini bir gölge duvarı karşıladı. Binaların üzerinde yükseliyordu. Tüm şehri, tüm mağarayı karartmıştı.

Duvar bu tarafa doğru hareket etti.

"Kaç." Emir Merik'in dilinden canlı bir şekilde döküldü. Onlara doğru geldiğini bildiği yaratık gibi dalgalanıyordu. Sonra daha yüksek sesle, *"Kaçın!"*

Cam'i yakaladı, onu Pin's Keep'e -ya da ileride her ne varsa- doğru hızla çekiştirdi. Ama kesinlikle gölge adamdan *uzağa*.

Kimse tartışmadı. Herkes koştu.

Her adım Merik'in göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Yanlış yöne çekilen bir oltanın ucundaki balık gibiydi. Blok üstüne blok. Paniği uzak tutmaya çalışıyordu.

Uzaktan bir ses ilahi söylemeye başladı.

Merik'in alıştığı sözleri, artık içinde yaşayan şarkıyı taşıyordu. Bunlar unuttuğu ya da belki de hiç duymadığı dizelerdi ve şarkı şehrin kalbinden geliyordu. Uzakta, ama her zamankinden daha yakın.

*"Böylece daha derinlere yüzdüler, ta ki karanlık
ve tek ses tık tık tık olana kadar.
Daret pençelerinin sesinden korktu ama
Filip öyle olmadığına dair onu temin
etti."*

Cam neredeyse tökezliyordu. Merik onu yakaladı, kolunu sağlam bir şekilde sırtında tuttu.

"Neydi o?" Vivia sordu.

Merik cevap vermedi. Sadece onları teşvik , çünkü karanlık duvar onları yakalamaya başlamıştı.

*"Sonra aptal kardeş Filip, kardeşinin kör
olduğunu unutarak daha hızlı yüzdü.
Çünkü aptal kardeş Filip, Kraliçe Yengeç'in
içeride sakladığı altınlarla ilgili hikâyeler
duymuştu."*

Ses yakındaki bir sokağa ulaşmıştı. Gölgeler daha da kalınlaştı. Her an Merik, Vivia ve Cam'in üzerine yuvarlanıp hepsini kör bırakabilirlerdi. Hepsini kapana kıştıracaktı.

"Kraliçe Yengeç balıklardan kaçınır, sadece zenginlik biriktirir - en azından Filip öyle inanıyordu. Ayrıca paranın aşkı satın aldığına ve zenginliğin onu kral yapabileceğine inanıyordu."

Yol ileride sona erdi ve bir hava kıvrımı Merik'in yüzünü öptü. Bir esinti. Serin, ferahlatıcı...

Merik, "Sağa dön," diye bağırdı ve Vivia ile Cam itaat ettiler.

"Ama Kraliçe Yengeç'in uzun saltanatının sırrı bu: tüm balıkların ne istediğini biliyor. Parlak olanın cazibesi, daha fazlasının gücü, hepimizin sevgiye duyduğu açlık."

İki sokak daha, iki dönüş daha ve daha fazla soğuk rüzgâr Merik'in üzerinden süzüldü. Dudakları sola dönmelerini haykırmak için aralandığında, karnında bir korku yumağıyla onları bir çemberin içine aldığını fark etti. Şimdi, her nasılsa, siyah duvar tam önünde bekliyordu.

Bu bir tuzaktı. Kraliçe Yengeç'in tuzağıydı ve o gerçekten de aptal kardeşti. Takip ettiği bu rüzgâr gölge adama aitti. *"Dur."* Sözcük Merik'in boğazından kayıp giderken Cam'i çekerek beceriksizce durdu. "Bizi yanlış yönlendirdim."

Cam kan kaybederken bile sakinliğini korudu. "Bu taraftan." Çenesini yeni bir sokağa doğru salladı. Otuz adım sonra, bir kapının beklediği mağaranın en uzak duvarına vardılar.

Tam zamanında, çünkü gölgeler neredeyse onlara ulaşmıştı. Dallar, deniz tabanında ölüm gibi dışarıya doğru uzanıyordu. Ağır. Aç. Doğal olmayan.

Kapıdan önce Vivia geçti, Merik ve Cam de arkalarından. Taş geçit keskin spiraller çizerek yukarı doğru kıvrılıyor, sonra aniden bir sel seline ulaşıyordu. Tıpkı Sarnıçlar'da olduğu gibi, su hiçbir insanın karşı koyamayacağı bir hızla akıyordu. Vivia denemek istercesine ileri atıldı.

"Bekle!" Cam bağırdı. "Sel durdu! Her altmış kalp atışında bir, on kez durur! Sadece nasıl sayacağını bilmelisin!"

"Ama kaç kalp atışı geçtiğini bilmiyoruz!" Vivia bağırdı. "Eğer kaçırdıysanız, bir *canavar* var!" Sanki içinde

cevap verdiğinde, gölge adamın kahkahası tünelden aşağı sızdı. "Benden korkmana gerek yok."

Merik neden cevap verdiğinden emin olmasa da, "Bilmiyorum," dedi. Suyun gürültüsü arasında bu sesi neden duyduğundan bile emin değildi.

İşte o zaman sel koptu. Dalgalı beyaz bir kuyruk, nemli taşlar ve on adım ötesinde eşleşen bir tünel bırakarak geçti.

Cam Merik'ten kurtuldu ve koşmaya başladı. Vivia onu takip etti. Merik takip etmedi.

Takip etmeye çalıştı ama ayakları yere çakılmış gibiydi. Bir adım atabilmek için muazzam bir çaba harcadı. Bir saniye.

O zaman artık çok geçti. Gölge adam ona ulaştı.

Siyah, tıpkı Linday'in serasında olduğu gibi Merik'in üzerine çöktü ama on kat daha güçlüydü. Bin kat daha güçlü. Bu, kısıtılmış bir fitilin yumuşak enfiyesi ya da Ateşböceği alevinin nazıkçe büzülmesi değildi. Bu aniydi ve tamamlanmıştı. Bir an Merik önündeki tüneli görebildi, Cam ve Vivia'nın tünele girdiğini görebildi.

Bir sonraki an, Merik karanlığa hapsolmuştu. Yukarı yok. Aşağı yok. Kendisinin nerede bittiğini ve gölgelerin nerede başladığını hissedemiyordu. *Tutulma*. Hiç ışık olmayan yerde ışık hissi, kaynağı olmayan acı.

El yordamıyla ilerledi ama ona yol gösterecek bir duvar yoktu. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Sadece kelimeler arkasından süzülüyordu.

"Bu şarkı Nubrevnan değil, biliyorsun." Ses çok yakındı. Merik'in omurgasını kazıyacak bir pençe. "Aptal kardeşler bu şehirden daha eskidir, hikâyeleri dağlardan aşağı inmiştir. Başka bir ismim olduğu zamanlar. Sizin Öfke dediğiniz aziz olmadan önce."

Merik'in yüzüne bir rüzgâr çarptı. Derin bir nefes alarak havanın etrafında dönmesine izin verdi. Büyünün içinde toplanmasına izin verdi. Artık tüneli hissedebiliyordu. Sellerin sağına doğru yaklaştığını hissedebiliyordu. Tek yapması gereken koşmaktı.

Ya da koşmaya başlarken öyle düşündü. Gölge adam güldü. "Ah, İplik Kardeş, büyünü yanımda kullanmamalıydın."

Bu açıklamayla birlikte Merik sertleşti. *İplik kardeş*. Bu... olamaz.

Sanki cevap verir gibi, karanlık sürünerek uzaklaştı. Gölge Adam'ın fırtınasıyla maskelenmiş olan parlayan mantardan ışık yeniden yayılmaya başladı. Bu tünelin her santimini kaplıyordu ve şimdi bu tarafa doğru ilerleyen selleri aydınlatıyordu.

Merik'i her an vurabilirlerdi. Hareket etmeli. Uçmalı.

Yapmadı. Bunun yerine başını çevirdi ve karanlığın dokunaçlarının teker teker bu tarafa doğru yürüyen adama sarılışını izledi. Uzun boylu bir adamdı. Geniş. Dumanlı gölgeler teninde dans ederken bile saçları kül gibi soluktu. Uzuvarını yalayıp geçerken ve kararmış karlar başının etrafında dönerken bile.

Kullen gülümsedi. Yürek parçalayıcı, tanıdık bir gülümseme. "Merhaba eski dostum," dedi. "Beni özledin mi?"

Merik, "*Olamaz*" diye düşünecek kadar zaman bulabilmişti ki sel onu vurdu.

OTUZ İKİ

Böyle olmaması gerekiyordu. Vivia uyuşmuş bir şekilde izlerken Cam'in Merik'e kaçması için bağırان kız olmaması gerekiyordu.

Gölgeler ve sel tarafından çalınan Merik olmamalıydı.

Ama bu *böyleydi* ve eğer hareket etmek için bir zaman varsa, o da şimdi olmalıydı. "Kaleye git," diye emretti Vivia kıza. "Yardım getir ve askerleri yeraltından *uzak* tut."

Sonra başka bir şey söylemeden Vivia sele atladı.

Su onun üzerinden geçti. Görmesini, duymasını, dokunmasını çaldı. Arkadaşını.

Anne. Kendim. Hepsi Vivia'nın bir parçasıydı ve Vivia da hepsinin bir parçasıydı.

Merik'i karanlıkta, bu çalkalanan, yeraltı dalgalarının ağırlığında hissetti. *İleride*. Kardeşi ilerideydi. Tünellerde bir çatal vardı; hızla ilerliyordu. Sağa dönüyordu.

Böylece Vivia kendini fırlattı, hız ve güç dolu bir yaratık. Merik'ten daha hızlı gitmek için büyüsünü ve içgüdülerini kullandı. Kemikleri kıran akıntıdan daha hızlı.

Gelgit dalgasına binen bir köpekbalığıydı. Avlanan bir deniz tilkisi.

Bir tünel çatalında, sağa doğru ateş etti. Ciğerleri yanıyordu ama bu hissi biliyordu. Hoş karşıladı. Su Vivia için bir anneydi, başkası içinse bir zorba.

Merik'e çarptı, kolları birbirine dolandı. Vücudunda hava kaldıysa bile, onu da yumruklayarak dışarı atmıştı.

Ama bilinci yerindeydi -Noden sağ olsun- ve kolları şimdi ona sarılmıştı ve kontrol ondaydı. İkisini de itmek için köpüğü ve şiddeti kullanabilirdi.

İleride tünel genişleyecekti. Dalgaların üzerinde bir hava boşluğu hissetti.

Onları yukarı doğru fırlattı. Yüzeyi temizlediler; Merik'in göğüs kafesi kollarına çarptı.

Sonra tünel bir kez daha küçülmeden önce onu tekrar aşağıya daldırdı.

Vivia onları daha hızlı itti, Merik karşı koymadığı için minnettardı. İçgüdüsel olarak vücudunu maksimum hız için uzatmıştı. İçindeki rüzgâr cadı olduğunu tahmin ediyordu. En az direnç gösteren yaratık *olduğunu* anlamıştı.

Bu, onun hakkında her zaman kıskandığı tek şeydi. Çok kolaydı, her zaman çok kolay olmuştu. Oysa şu anda *hiçbir şey* kolay değildi.

Bir çatal daha. Bu sefer Vivia sola doğru ilerledi. İleride bir raf bekliyordu ve Vivia bunu sadece karşıya su püskürdüğü için fark etti.

zorunda.

Kadın Merik'e daha sıkı sarıldı, Merik de kadına daha sıkı sarıldı -sanki bundan sonra olacakların hoş olmayacağını biliyormuş gibi.

Gelgit, diye düşündü. *Bizi taşıyacak bir gelgit*. Karşı akıntının derisini parçalayan gücünü hayal etti. Altında ve arkasında.

Sonra su geldi. Ayaklarının altını kesti. İkisini de yukarı fırlatmadan önce botlarını yakaladı. Akıntının tüm öfkesi onları hırpaladı. Onları aşağı çevirmek için savaştı.

Yukarı! Vivia zihniyle çılglık attı. Büyücülüğüyle.

Gelgit sonunda itaat etti.

Yukarıya, Vivia'nın çok yakın olduğunu hissettiği tavana doğru fırladılar. Biraz daha yavaşlarsa, bu akıntıdan kaçmak için gereken ivmeden yoksun kalacaktı.

Kafa.

Vücut

.

Ayakl

ar.

Vivia ve Merik sudan çıktılar, kolları hâlâ birbirlerine bağlıydı. Sonra su onları serbest bıraktı ve kireçtaşının üzerine devrildiler.

Vivia sendeleyerek doğruldu. Nerede olduğunu biliyordu, çünkü rutubetin taşa vurduğu yerleri, nemin duvarlarda biriktiği yerleri hissedebiliyordu. Suyun diğer tünellere, diğer merdiven boşluklarına nereden girdiğini ve hangi geçitlerin temiz kaldığını biliyordu. Güvenli kalmıştı.

Burası göçüktü ve burada, rüzgârın sürüklediği molozların arasında daha yeni kazdığı bir delik vardı.

Merik'i yukarı çekti ve onun kaslarını zorladığını hissetti. Ayağa kalktığında, garip bir şekilde onun omzuna yaslanan Vivia, sisi ona rehberlik etmesi için kullandı. Yüzeye doğru ilerlerken söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Binlerce soru, binlerce özür ve binlerce

huysuz abla-ağabey eleştirileri. Yine de yaylada hızla biriken su gibi, Vivian'ın söylemek için can attığı tüm bu kelimelerin de gidecek bir yeri yoktu. Sadece kaburgalarına baskı yapıyor, zihnine karşı eğiliyorlardı.

Sonunda şey söylemedi.

Merik yaşadı. Nasıl olduğunu bilmiyordu, neden olduğunu da bilmiyordu. Ama o yaşıyordu ve hayatında ilk kez -tek bir gün için- doğru seçimler yaptığını hissetti. Sanki gerçekten pişmanlık duymadığını bilerek yoluna devam edebilirmiş gibi.

Iseult ilk cesede rastladığında neredeyse nehre varmak üzereydi.

Bu, eski bir savaşın unutulmuş iskeleti değil, yeni bir bedendi.

Genç bir vücut.

Az önce devrilmiş bir meşe ağacının etrafından dolaşmıştı, açıkta kalan kökleri her şeyin üzerinde vızıldayan ve Iseult'un tüm duyularını boğan arılara ev sahipliği yapıyordu. Bu yüzden ölü adamla yüz yüze gelmeyi beklemiyordu.

Meşenin diğer tarafına yığılmıştı, kahverengi teni henüz şişmemişti. Yakın zamanda ölmüştü, çünkü boynundaki yaranın üzerinde sinekler vızıldasa da henüz yarada kurtçuklar dolaşmıyordu.

Iseult gökyüzüne baktı. Akbabalar ve kargalar daireler çizerek nehrin kıyısında daha fazla ölümün yaşanacağını işaret ediyordu.

Iseult adamın yanında diz çöktü. Aslında ondan daha büyük olmayan bir çocuktur. Gözleri açıktı, sinekler üzerine üşüşürken bile dümdüz ileriye bakıyordu. Aeduan'ın Baedyed sancağı olarak tarif ettiği altın bir yılan kemerine dolanmıştı. Yine de Iseult ve Aeduan'ın uçurumun kenarından izlediği denizcilere hiç benzemiyordu. Bu çocuk kılıç taşımıyordu, sadece bıçaklar ve bir dürbün taşıyordu.

Bir gözcü. Iseult'un daha dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Elini kolunun içine sokan Iseult çocuğun gözlerini kapatmak için uzandı. Ne Ay Ana kendi diyarına girmeden önce ölülerin "uyuyor" olmasını istediği için ne de Trickster'ın ormandaki unutulmuş bedenlerde yaşadığı bilindiği için.

Hayır, Iseult ölü çocuğun gözlerini kapatmak istiyordu çünkü sineklerin sürünüşünü izlemek midesini bulandırıyor. Kolunu saran parmağıyla çocuğun sol göz kapağını hafifçe aşağı indirdi.

Sağ gözüne doğru ilerledi. Ancak kapak aşağı doğru , ipler farkındalığına karıştı. Aç mor iplikler, öfkeli kızıl iplikler. Büyüsünün sınırında hareket ediyorlardı, yıpranmış bir kenar etrafını sarıyordu. Odaklanmış mavi iplikler, avlanan yeşil.

Iseult ayağa kalktı ve cesedi bulduğundan beri ilk kez bunun ne anlama gelebileceğini düşündü. İstikrarsız bir ittifakın ortasında ölü bir gözcü. Bu, kırılgan barışlarının sonu olabilir miydi?

Fark etmez, diye karar verdi Iseult. Baedyedler ve Kızıl Yelkenliler birbirlerine düşseler bile bu Iseult'un rotasını değiştirmeyecekti. Aksine, daha hızlı hareket etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Cesetten hızla uzaklaşarak doğruca nehre yöneldi. Av iplerinden uzağa. Daha hızlı, daha hızlı ve çok daha az dikkatle hareket etti. Kimsenin onu takip etmediğini biliyordu ve izini kaybettirmek için harcayacağı zamana değmezdi.

Nehirden gelen daha fazla iplik duyularına çarptı. Orada seyrettiğini bildiği gemilerden, geçmek zorunda olduğu gemilerden.

Yapraklar ayrıldı; taşkın yatağı yerini köklere ve süngerimsi nehir kıyısına bıraktı. Gemiler, askerler ve iplikler. Üç büyük kalyon, altı küçük gemi ve daha fazlası nehrin bir sonraki kıvrımının ötesinde sürükleniyordu, diğerleri çoktan yola çıkmıştı. Havada bir suçlama, dünyanın dokusunda bir titreme vardı.

Iseult bu sarsıntıyı biliyordu ama daha önce hiç bu kadar büyük ölçekte görmemiş, hissetmemişti.

Bağlayan ipler kopmak üzereydi.

Iseult başka bir şey düşünmeden koşmaya başladı. Ayak bilekleri yuvarlandı, dizleri patladı ama etrafındaki dünya nihayet yırtılmadan önce bu gemileri, bu orduları ve bu daireler çizen kuşları geçmesi *gerekiyordu*. Baedyed'i Kızıl Yelken'e bağlayan ipler nihayet kopmadan önce.

Iseult ileride daha fazla ceset bulabileceğini düşünmemişti. Aslında, tüm akbabaları ve kargaları çoktan unutmuştu. Dünyası ayaklarına, rotasına ve hızına sabitlenmişti.

Bir planı olduğunda durağanlık çok doğal geliyordu. Sadece hayatı için hız yapmadığında. Yine de planı iyi bir plan değildi, bunu bir başka ölü adama takılıp düştüğü anda fark etti. Nehir kenarındaki çimenlerin arasında çok kahverengi olan kolu bir köke benziyordu. Zıplamıştı... ve topuğu kaburgalarına saplanmıştı.

Iseult yere yığıldı. Elleri üçüncü bir cesedin üzerine, adamın bacağına indi ve yüzü dördüncü adamın açık gözlerine yakınlaştı.

Sinekler ağzına tekme attı. Tepesinde bir karga ciyaktı.

Iseult daha ayağa kalkamadan, daha önce hissettiği İplikler -kötücül olanlar, kızgın olanlar- menzile girdiler. Kıyıya doğru ilerliyorlardı. Yakında ona ulaşacaklardı.

Iseult ayağa kalkmaya çalıştı, parmakları ölü eti pençeliyordu. Hâlâ direnecek kadar tazeydi ama sertti. Sertti.

Öldü, öldü, .

Ayağa kalktığında saklanacak bir yer aradı... ama hiçbir şey yoktu. Altına saklanabileceği kadar büyük bir kaya ya da tırmanabileceği kadar alçak bir dal yoktu.

Nehre doğru çılgınca bir bakış, şiddetli iplikler giymiş adamlarla dolu bir teknenin yaklaştığını gösterdi.

Kaçacak yer yok. Plan yapacak zaman yok. Yine de ilk kez Iseult'nun boğazında bir panik düğümlenmedi. Ne de Safi'nin burada olup bir kurtuluş yolu sezmesini diledi. Bunun yerine Iseult'nun nefesleri sakin kaldı. Odaklanması keskin. Eğitimi hazırды.

Sağ elinizle, bir adama görmeyi beklediği şeyi verin.

Cesetlerle dolu bir ormanda çözüm belliydi. En yakındaki cesedin yanına yere çöktü, vücudunu cesedin bacaklarına sardı ve gevşedi.

Kızıl Yelkenliler nehir kıyısına vurduğu anda gözlerini kapadı.

OTUZ ÜÇ

Aeduan, Tartışmalı Topraklar'ın meşelikleri arasında ilerlerken, ok ucu olmadan cebinin hafıflediğini hissetti. Onun ağırlığına ne kadar alıştığını fark etmemişti. Demir varlığına.

Ama artık gitmişti ve hepsi bu kadardı. Üzerinde durmak yok. Sadece ilerlemek.

Kasları kaşınıyordu. Parmakları adımlarına uygun olarak büküldü ve yumruk oldu ve Baykuş her tökezlediğinde, hayal kırıklığını ısırmak zorunda kaldı.

Küçük ve çelimsiz olması Baykuş'un suçu değildi. Sürekli ilgi istemesi de onun suçu değildi. Adımları kısa, vücudu zayıftı. Küçüldü, büzüldü, Aeduan'ın gözleri olmayan her şeye sertçe baktı.

Aeduan'ın her bir adımı için üç adıma ihtiyacı vardı. Onun kolayca tırmandığı topraktaki her yükselti için, her adımdan önce eğilip bükülmesi, didik didik etmesi, iyice incelemesi gerekiyordu.

Bunun için yapılacak bir şey yoktu. Aeduan'ın seçtiği yol buydu ve kuzeye gidiyordu. Doğrudan kendisinin ve İplik Cadısı'nın geldiği yöne. Aslında Baykuş'un kıyafetlerinden yayılan kokuların onu, bacağını parçalayan ayı tuzağını bırakan Nomatsi kabilesine götürebileceğinden şüpheleniyordu. Truthwitch'in kokusu gibi, kabilenin kan kokuları da çok uzaktaydı. Bir haftalık yolculuk; Baykuş'un şu anki hızıyla muhtemelen daha fazla.

Ve Aeduan'ın paraları yönünde değil.

Talerlerin bu kadar umurunda *olmaması* onu şaşırtmıştı. Aslında Aeduan kendini sikkelerden çok sikkelerini çalan kişiyi düşünürken buldu. Talerlerin Lejna'ya nasıl geldiğini bilmek istiyordu. Berrak göller ve donmuş kışlar kokan adam -ya da kadın- parayı ilk etapta oraya nasıl getirmişti. Baykuş tekrar güvende olur olmaz, Aeduan'ın sorularına cevap bulmaya niyeti vardı.

Bu düşünce Aeduan'ın kaslarını daha da gerdi. Koşmak istedi. Savaşmak istiyordu. Bu duyguyu artık çok iyi biliyordu; Keşiş Evrane azarladığında ya da Lonca Ustası Yotiluzzi eğitim verdiğinde bu duyguyla yeterince sık karşılaşmıştı. Bu, Aeduan'ın kalbinin etrafında sertleşen ve topuklarını daha derine, *daha sert* bir şekilde toprağa çarptıran bir duvardı.

Baykuş inleyene kadar, eli onunkinin içinde ezildi.

Aeduan yere düşerek durdu. Onu sürüklüyordu. Çünkü o bir iblisti ve iblislerin yaptığı da buydu. Gözleri kızın geniş, acınası gözlerine kaydı.

"Özür dilerim," dedi ona, buna ihtiyacı olmamasına rağmen. Ona güvenmişti. Aptal çocuk. Babasının onu istediğine inanamıyordu. Neden, neden, her şeyden sonra, neden?

Aeduan onun kan çanağına dönmüş gözlerine bakarken uzaktan bir top sesi duyuldu. Güneyde. Threadwitch'in şimdi olması gereken yer.

Aeduan hiç düşünmeden uzun, derin bir nefes çekti. Gücü genişledi; büyücülüğü hâlâ boynunda sallanan kendi gümüş tılsımının kokusuna kilitlendi.

Evet, güneydeydi. *Acele* et, diye düşündü, çünkü açıkça şiddet patlak veriyordu.

Tartışmalı Topraklar'da hep öyle olmuştur.

Aeduan büyüsünün azalmasına izin verdi, yeni kan kokuları ona çarptığında bir sicim gibi geri sarıldı.

Ormandan çıkan yüzlercesi kuzeyden bu tarafa doğru yürüdü, bazıları at sırtındaydı. Bazıları yaya.

Aeduan onların dün geçtiği Baedyed safları olduğunu tahmin edebiliyordu ama bir sebepten ötürü geri dönmüş olmalıydılar. Şimdi sütunlarla dolu geçitten güneye doğru ilerliyorlardı.

Aeduan durdu. Baykuş yanında, ormanın tam ortasındaydı. Atlı adamlar yakında gelecekti... Kokladı, büyüsünün kabarmasına ve ulaşmasına izin verdi.

Tıpkı Aeduan ve Iseult'un o sabah harabelerden gördükleri gibi, arkadan daha fazla insan yaklaşıyordu. Yakında iki grup birleşecekti.

Aeduan kendisini sessizce inceleyen Baykuş'a baktı. Her zaman sessiz.

"Şimdi kaçmalıyız, küçük kardeşim. Seni ben taşıyacağım. Sorun olur mu?" Kız başını sallayınca diz çöktü. "Sırtıma tırman."

O da itaat
etti. Aeduan
koştu.

Safi'nin Cehennem Ozanlarını ve Cartorran donanmasını takip etmeye niyeti vardı. Ne de olsa, arenadan ayrılmak şüphesiz bir sonraki mantıklı adımdı.

Ancak tanrıların aklında başka bir şey varmış gibi görünüyordu. Safi, Vaness ve Cehennem Ozanları'nın peşinden koşarken tanıdık birini gördü.

Sadece göz ucuyla bir anlık bir bakıştı ve hemen tanıyamadı. Sadece adamın kare çenesini gördü ve kafatasının tabanında belli belirsiz bir tanıma hissi uyandı.

Tünelin ötesine ulaşana kadar '*Matsilovin pisliği*' kelimeleri Safi'nin omurgasından aşağı aktı.

Nubrevnans.

Sadece Nubrevnalılar değil, *Jana*'dan denizciler. Merik'in eski mürettebatından.

Safi adımlarının ortasında topuklarının üzerinde geriye savruldu. On hızlı adımda ve suların yükselmesiyle adamın hücreğine ulaştı.

Her nasılsa, köleler şimdi daha yüksek sesle kükrüyorlardı. Parmaklıklara vuruyor ve suyu şıpırdatıyorlardı. *Bizi serbest bırakın, bizi serbest bırakın, bizi serbest bırakın.*

"Sen!" Safi Nubrevnan dilinde bağırdı. Hiçbir hareket yapmayan kare çeneli adama doğru ilerledi. Hiçbir tepki vermedi. "Buraya nasıl geldin?" Adam cevap vermeyince parmaklıklara yaklaştı. "*Buraya nasıl geldin?*"

Yine de adam dilini tuttu. Ancak arkadaşları öyle yapmadı. Saçları örgülü, çıplak göğüslü bir çocuk koşarak yaklaştı. "Biz Tilkiler'in bir parçasıyız, hanımefendi. Lovats'ın dışındayız."

Safi için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Prens Merik'in mürettebatından değil misiniz?" "Hayır," dedi başka bir denizci. Safi, donanma ceketinden bir subay olduğunu tahmin etti.

ve boynundaki cadı tasmaı. "Prenses Vivia için çalışıyoruz. Görevimiz yiyecek, tohum ve canlı hayvan, yani halkımıza götürebileceğimiz her şeyi toplamak."

"Nubrevna korsanlığa mı başladı?" diye seslendi Vaness.

Safi irkildi. İmparatoriçenin yaklaştığını fark etmemişti. Loş fener ışığı ve su şırıltısı arasında yaklaştığını görmemişti.

Subay Vaness'e "Hye," dedi. "Ama başaramadık, çünkü gemimiz iki gün önce Baedyedler tarafından ele geçirildi. Ve mürettebat - biz burada

arena."

"Bundan daha kötüsü de var," diye araya girdi çocuk, binadaki çılgınlığın üzerine bağırarak. "Gemimizi aldılar ve içini deniz ateşiyle doldurdular. *Şu anda* Lovats'a geri dönüyor, herkesi öldürmeye hazır!"

Safi'nin çenesi sarktı ve Demir İmparatoriçe bile bir adım geri çekildi.

Subay önce Safi'ye, sonra da Vaness'e bakarak, "Bize yardım edin," diye yalvardı. "Lütfen. Sadece Ses Cadımızı serbest bırakın. Başkente bir uyarı gönderebilir, tek istediğimiz bu."

"*Lütfen.*" Çocuğun saç örgüleri titriyordu. "Korsanlar prensimizi öldürdü, şimdi de ailelerimizi öldürecekler." O konuşurken, sözleri doğrulukla mırıldanırken, yeni bir figür saflar arasında ilerledi.

Tasmaşı olan bir kadın. Voicewitch.

Yine de Safi pek fark etmedi. *Korsanlar prensimizi öldürdü.* Bu kadar basit bir ifadede bu kadar patlayıcı.

"Prens Merik," diye tekrarladı Safi, "öldü mü?" Çocuk onu duymayınca daha da yaklaşarak "*Prens Merik öldü mü?*" diye bağırdı.

Başını sallamadan önce geri çekildi. "*Jana* patladı. Seafire."

Vaness Safi'ye döndü. "Gemim gibi," dedi Vaness ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi yoktu. Sanki zaten biliyormuş gibi. *Savaş gemisindeki mesaj.* Vaness'e Merik'in ölümünü haber vermiş olmalıydı.

Safi yine de Vaness'le yüzleşmedi - şimdi değil. Bunun bir anlamı yoktu. Onun yerine el yordamıyla iplik taşını aradı.

Merik Nihar ölmüştü.

İçimde seni bir daha göremeyeceğime dair bir his var. Bunlar Safi'nin ona söylediği son sözler olmuştu. Üç kez lanetlese de bunları *kastetmemişti.* Dudakları birbirine değdikten sonra içinden geçenleri dile getirmişti sadece. Gerçekleşmesi gerekmiyordu. Merik Nihar *gerçekten* ölmüş olamazdı.

Bir tıkırtı havayı titretti. Tasma Ses Cadısı'nın boynundan düştü ve kadın anında sendeleyerek geri çekildi. Ses Cadısı İpliklerine dokunurken gözleri pembeye döndü. Dudakları hareket etmeye başladı.

Yakınlardaki köleler daha da yüksek sesle isyan ettiler.

"Neden," diye bağırdı Safi subaya, "Baedyed'ler Lovat'lara saldırıyor?" Ama adam ya onu duymadı ya da bilmiyordu, çünkü omuz silkti. Gözlerinde bir çaresizlik vardı.

"Bizi zayıflatmak için saldırıyorlar." Cevap kare çeneli adamdan gürleyerek çıktı. "Baedyedler ve Kızıl Yelkenliler Tartışmalı Topraklar üzerinde yürüyor

Biz konuşurken Ragnor'un akıncı orduları Sirmayanlarda toplanıyor. Lovats sular altında kalıp öldüğünde, Nubrevna'nın tamamını ele geçirmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Vaness sordu.

"Bizi yakalayan adamları duydum."

"Ben de duydum." Çocuk parmaklıklara yapıştı. "Sevdiğimiz herkesi öldürecekler, evimizi yok edecekler. Aynen *böyle*." Parmaklıkları vurgulamak için salladı.

Ve o sallandıkça parmaklıklar eriyip genişledi. İçinden geçebileceği kadar genişledi.

Nefesi kesildi, geri çekildi. Sonra tüm gözler Vaness'e çevrildi, Safi'ninkiler bile, ama Ironwitch buyurgan bir emirden başka bir tepki vermedi. "Halkını uyar," dedi. "Ve Akıncı Kral'ı durdurun." Sonra gitmek için döndü.

"Bekle!" Safi seslendi. "Hepsini serbest bırakmalısın!" Vaness duymamış gibi yaptı; kükremeler ikiye katlandı.

"*Lütfen!*" Safi onun peşinden atıldı. "Her iki korsan grubu da Baile's Slaughter'a demir atmış durumda İmparatoriçe! Yarına kadar yelken açmayacaklar - burayı darmadağın edebiliriz."

Vaness yine de yoluna devam etti. Neredeyse kemerli geçide varmıştı.

Neredeyse gitmişti. "Adders'larını düşün!"

Bu isim üzerine İmparatoriçe nihayet durdu. Sonunda geriye döndü, yüzü ifadesizdi. aşağı demir. Sanki Safi'yi dansa kaldıracakmış gibi Vaness'in sol eli havaya kalktı. Sonra büyü canlandı. Yüzlerce kilit aynı anda inleyerek açılırken, Safi'nin üzerine sıcak ve canlı bir şekilde çöktü. Kapılarda, prangalarda, tasmalarda.

Bir nefesten diğerine, savaşçıların ve cadıların para için savaştığı ünlü köle arenası, sadece hayatta kalma mücadelesine dönüştü.

Baile'nin Katliamı başlamıştı.

OTUZ DÖRT

Merhaba, eski dostum. Merhaba, eski dostum. Merik, Vivia'yı yukarıya doğru takip ederken /I tarafından tökezlemek bir ritimdi. Kesik kesik nefesler ve ara sıra uzaklardan gelen dalga sesleri sessizliği bozarken, dalgalanan yeşil mantarlar yollarını aydınlatıyordu.

Merhaba, eski dostum.

Merik'in ayakları sürüklenerek durdu. Botlarının altında kireçtaşı çakılları çıkırdadı. Başını iki yana salladı ve su damlacıkları taşa sıçradı.

Vivia arkasına baktı, ıslak saçları alnına yapışmıştı. "Yaralandın mı... Merry?" Bu, onu selden çıkardığından beri söylediği ilk sözlerdi.

Karşılığında hiçbir şey teklif etmedi. Söyleyecek bir şey yoktu.

Merhaba, eski dostum.

Merik, İplik Kardeşinin Lejna'da bölündüğünü görmüştü. Yozlaşmanın Kullen'i yakıp kavurduğunu görmüş ve Kullen'in tek başına ölmek üzere uçup gitmesini izlemişti. İnsanlar bundan geri dönmezdi. İnsanlar ölümden geri dönmezdi.

Ama onlar yaptı. Onlar *vardı*. Garren Leeri, Serrit Linday-

Merik kendini tekrar salladı. Bu sefer daha sert. Neredeyse çılgınca-
bacaklar! Bacakların üzerinde gezindiğini hissetti. Kafa derisini, boynunu tuttu. Bir şey onun üzerinde geziniyordu. Kontrolü ele geçiren gölgeler, içinde yaşayan karanlık-

Vivia onun omzuna vurdu.

Geriye doğru sallandı,
yumrukları kalktı.

"Örümcek," diye ağzından kaçırdı. "Üzerinde bir örümcek vardı." Şimdi duvardan yukarı doğru süzülen tüylü şeyi işaret etti.

Merik birkaç uzak kalp atışı boyunca yarattığı izledi, kalbi boğazında bir koçbaşı gibiydi. *Gölgeler. Karanlıklar. Örümcekler.* Bunların hiçbiri gerçek değildi. Elbette gerçek değildi.

Kız kardeşine başını sallamak için kendini zorladı, bu hareketine devam etmesi için bir işaretti. Tereddüt etti, dudakları sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi aralandı. Yine de söyleyecek bir şey yoktu, bu yüzden boğazını temizledi ve koşmaya devam etti.

Tünel sona erdi. Vivia bir ip merdivenden yukarı tırmandı. Sonra ışık aşağıya süzüldü ve Merik'i yukarıdaki kare şeklindeki açıklığa gözlerini kısarak bakmaya zorladı. Güneşle birlikte temiz hava, taze rüzgâr, sıcak için taze *yakıt* ve onu günlerdir besleyen öfke geldi.

Merik gelmesine izin verdi. Fırtınadan önceki gök gürültüsü gibi dalgalanmasına izin verdi.

Karanlık onun içinde yaşıyor olabilirdi ama şu *anda* onun üzerine çıkabilirdi.

Yükseldi, rüzgâr altından esiyordu. Merdivene gerek yoktu ve ip akıp gidiyordu. Ta ki günün gri ışığı üzerine vurana kadar. Ta ki tünelden çıkıp etrafı çitlerle ve sarmaşıklarla çevrilene kadar.

Yapraklar sallandı, dallar savruldu. Hem kendi kasırgasının rüzgârı hem de tepesinde toplanan daha karanlık bir boranın rüzgârı. Merik daha yükseğe uçtu, bitkileri temizledi ve sonunda bir göletin yanına indi. Büyüsünün her esintisinde su sırıyordu.

Annesinin bahçesi. Uzun zamandır buraya gelmemişti. Aşırı büyümüşü ve gölgelerle dalgalanıyordu, ağlayan söğüt dallarını tekrar tekrar gölete batırıyordu.

"Merry, yaralanmışsın," dedi Vivia. Mermer bankın yanında durdu, vücudu kapıya doğru eğilmişti ama bakışları arkada kalmıştı. Rüzgâr arkasındaki kedi kuyruklarını savuruyordu ama su içinde kalmış üniforması neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Karşısındaki gerçekten kız kardeşi miydi? Merik ona baktığında, onun kibrinden hiçbir şey göremedi. Ne küçümseyici gücünü ne de kendini beğenmiş Nihar öfkesini.

Merik aslında annesini gördü.

Yine de bir yalan. Bir hile. Tıpkı aşağıda gördüğü şeyin Kullen olmadığı gibi. "Karnın," diye ekledi Vivia. "Ve bacağın."

Merik'in gözleri gömleğindeki bir deliğe, pantolonundaki bir deliğe kaydı. Kararmış, kanlı izler görünüyordu. Yarık Adam'da o oklarla vurulmuştu; şimdi hatırlıyordu. Parmaklarını kana bastırdı ama acı hissetmedi. Aşağıda sadece büzülmüş bir deri hissetti. Çoktan kabuk bağlamıştı.

"Ben iyiyim," dedi sonunda. Ellerini bıraktı. "Ama Cam. İhtiyacım var..." Merik sustu. Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Akıntıya kapılmıştı. Amaçsız. Dalgaların altında batıyordu.

En kutsal olanın her zaman düşecek en uzak yeri vardır.

Haftalardır kız kardeşinin onu öldürdüğüne dair kanıt arıyordu. Haftalardır bu kanıt *istiyordu*, böylece onun liderlik yaklaşımının yanlış olduğunu ve Merik'in yaklaşımının doğru olduğunu ilk ve son kez kanıtlayabilecekti.

İşin gerçeği tam da buydu, değil mi? Zihninin en derin yarıklarında Vivia'nın düşman olmadığını bilmesine rağmen, görmek istediği şeyi görmüştü. Sadece kendi başarısızlıkları için suçlayacak birine ihtiyacı vardı.

Düşman kendisiydi.

"Arkadaşın," dedi Vivia, onu şimdiki zamana geri döndürerek. "Kız mı? Onu Pin's Keep'e gönderdim. Oraya gidebiliriz ama Kraliyet Kuvvetleri'ne yeraltında neler olduğunu anlatmam gerek-" Alnı aniden kırışarak sözünü kesti. Kapıya doğru döndü, şehre doğru.

Sonra Merik de duydu. Bir rüzgâr davulu vuruyordu, şarkısı neredeyse dönen bir kalpten şimşeklerin çıtırdadığı tepedeki kara fırtınada kayboluyordu.

İkinci bir davul katıldı, sonra bir üçüncüsü, ta ki Lovats'ta yüzlerce rüzgâr davulu çalınana kadar. Rüzgarlardan daha gürültülü, delilikten daha gürültülü.

Kuzey İskelesi'ne saldırın, diye bağırdılar. Tüm kuvvetlere ihtiyaç var.

Kuzey İskelesi'nde saldırı.

Merik düşünmedi bile. Büyüsünü içine çekti, onu hızlı ve uzaklara uçuracak bir rüzgâr. Onu kız kardeşinin ayaklarının altından, kendi ayaklarının altına aldı.

Sonra Niharlar birlikte Kuzey İskelesi'ne doğru uçtular. Bahçeler küçüldü ve insanlarla kaynaşan topraklar ortaya çıktı. Lovats'ın sokakları da tıpkı bir gelgitin kumu oyup arkasında su dereleri bırakması gibi sürünüyordu.

Herkes aynı yöne doğru koştu. Kuzey Rıhtımı'ndan uzağa, kara, boğucu, doğal olmayan dumandan uzağa. Tüm detayları silerek limanı . Her şeyi yakıp kül eden bir bulut.

Yine de Merik ve Vivia uçtukça, Merik dumana neyin sebep olduğuna dair daha fazla görüntü yakaladı; saf, kaynayan beyaz çekirdekleriyle hızla yayılan siyah alevler.

Seafire.

Merik köpüklü dalgaların üzerinde yanarak kül olan filoların hikâyelerini duymuştu. Deniz ateşi her şeyi yiyip bitirdi ve su sadece erişim alanını genişletti. Kendi

Gemi ona yenik düşmüştü - o ona yenik düşmüştü - ve şimdi daha fazla gemi yanıyordu. Rıhtımlar ve rıhtımı saran binalar da.

Eğer yukarıda dönen fırtına sonunda koparsa, o zaman hiçbir şey bu yangının şehri ele geçirmesini engelleyemezdi.

Merik'in gözleri, duman ve vahşetin ortasında Kraliyet Kuvvetleri'nin nereye hücum ettiğini görmek için zorlanırken aktı. Alçaldı, Vivia arkasında yuvarlanıyordu. Sonra daha da alçaldı, ta ki Şahin Yolu'nun sonunda bir abluka oluştuğunu görene kadar. Taş ve kum yığınları yükseldikçe yükseliyor, nehri kapatıyordu. Sokakları kapatıyordu.

Deniz ateşini tuttu.

Merik barikata ulaşmadan tanıdık bir fısıltı ensesinden aşağıya doğru süzüldü. Bir tasma çekiliyor. Bir makara sıkılıyor.

Uçuşu yavaşladı. Bakışlarını geriye fırlattı. Fırtınanın gözüne doğru. Şehre doğru inen sürüngen bir karanlığa doğru.

Gölge adam.

"*Ne oldu?*" Vivia, Merik'in rüzgârıyla çığlık attı. Üniforması çırpındı -Artık kuruydu ve saçları her yöne savruluyordu. Yalpaladı ve havayı kavradı.

"Bu gölge adam," diye cevap verdi Merik. Bağırmadı ama bağırmasına da gerek yoktu. Vivia çoktan görmüş, çoktan anlamıştı.

Merik onları alçalttığında itiraz etmedi -daha hızlı, daha hızlı, yüzlerinden dumanlar yükseliyordu- sadece onu barikatın yanına bıraktı.

Merik yanına inmediğinde de itiraz etmedi. Bunun yerine dönerek uzaklaştı ve kalın, alevli bir hava akımıyla çatılara doğru geri döndü.

Yağmur yağmaya başladı.

Vivia yere düştü. Şok topuklarını, ayak bileklerini ve dizlerini dövdü. Neredeyse düşüyordu ama askerler onu yakalamak ve kalkmasına yardım etmek için oradaydı. Sonra da onu en yakındaki yetkili adama yönlendirdiler.

Vizer Sotar.

Stix'in babası diğerlerinin üzerinde yükseliyor, ablukanın yanında sıralanmış Windwitch subaylarına emirler yağıdırıyordu. "*Taşları kuru tutmalıyız! Dumanı geride tutun!*"

Vivia'yı görünce üzerine atladı. Yüzünden dumanla tıkanmış yağmur çizgileri akıyordu.

"Beni bilgilendir," diye emretti Vivia, askerler ve siviller abluka için taş ve tuğla taşıyarak koşuştururken.

Cesetleri de taşıdılar. Bazıları hâlâ yaşıyor ve çığlık atıyordu ama çoğu tanınmayacak kadar yanmıştı.

"Ses cadılarımız Saldonica'dan bir haber aldı," diye bağırdı Sotar, "bir geminin Baedyed'ler ve deniz ateşiyle yola çıktığını öğrendik. Tüm nehir trafiğini anında durdurduk ama çok geç kalmıştık." Nehrin Kuzey İskeleye'ne döküldüğü yeri işaret etti. "Gemi zaten buradaydı ve arama yapmak için gemiye çıkmaya çalıştığımızda bir hortum belirdi. Seafire püskürtmeye başladı."

"Hangi gemi?" Vivia sesini daha da yükseltmek zorunda kalarak sordu. Dumana karşı burnunu ve ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Nöbetçileri nasıl geçti?"

"Bu bizim gemilerimizden biri, Majesteleri! İki direkli bir savaş gemisi, sizin onayladığınız bir gemi."

Vivia geri çekildi. "Ben mi izin verdim? Ben vermedim..." *Oh*. Ama vardı. İki direkli bir Tilki gemisi. Saldonica açıklarında kaybolan bir Tilki gemisi.

"Şimdi su köprüsüne doğru yelken açıyor!" Sotar devam etti. "Baraja doğru gitmesinden korkuyoruz ama onu durduramadık! Oraya gönderdiğimiz tüm rüzgâr cadıları geri dönmedi."

Vivia sessizce başını salladı. Yağmur, duman, sıcaklık ve gürültü; hepsi arka planda donuk bir uğultuya dönüşmüştü.

Pişmanlık yok, demeye çalıştı kendine. *Devam et*. Burada bir çözüm olmalıydı. Gemiye baraja ulaşmadan durdurmanın bir yolu. Ve yine de...

Yarım dumanlı kalp atışı boyunca etrafındaki dünya, pürüzlü siyah alevlerle boğulan belirsiz bir şehir manzarasına dönüştü. İki büküm oldu. Hawk's Way'in kaldırım taşları dalgalandı.

Pişmanlıkları vardı. Binlerce pişmanlığı vardı ve bu pişmanlıkların ağırlığı hareket edemeyeceği kadar ağırdı. Yelken açamayan bir gemiydi, çünkü çapası - *binlerce* çapası - onu deniz tabanına kilitlemişti.

"Ekselansları!" Sotar onun yanındaydı ve bir şeyler söylüyordu. Onu kaldırmaya çalışıyordu. Duymadı, umursamadı.

Annesinin ölümünden beri Vivia olmadığı bir şey olmaya çalışmıştı. Maske üstüne maske takmış, içlerinden birinin sonunda kök salacağını ummuştu. İçlerinden birinin içinde yaşayan boşluğu dışarı atacağını umuyordu.

Bunun yerine, pişmanlıklar birikmiş, toplanmış ve kabarmıştı. İnkâr edilemeyecek hale gelene kadar boşluğu besledi.

Ve şimdi... *Şimdi* Vivia'nın ne yaptığına bakın. Bu yangın, bu ölüm onun eseri idi. Tilkileri o başlatmıştı. Filosunun çok cesurca büyümesini sağlayan silahları çalmıştı.

Ve o, Vivia Nihar, kardeşini ölüme terk etmişti. Artık bu gerçekten kaçamazdı. Tıpkı bu alevlerden kaçamayacağı gibi.

"Ekselansları için bir şifacı bulun!" Sotar bağırdı. Onu kaldırmayı tekrar denedi ama Vivia direndi. Demir atmış. Sıkışmış.

Ta ki onun şu sözlerini duyana kadar: "Prens Merik'i zaten kaybettik! Prensesi de , onu güvenli bir yere götürün."

Prens Merik. Bu isim Vivia'nın farkındalığından süzüldü, kalbinin üzerine yerleşti ve kaslarını hareketsiz bıraktı. Çünkü Prens Merik'i kaybetmemişlerdi ve Vivia da kardeşini *kaybetmemişti*.

Damarlarında gerçek Nihar kanı kaynayan kişi hâlâ hayattaydı ve savaşıyordu, çünkü Merik de onun kadar yerinde duramıyordu. Bu doğru olarak kaldı ve en azından bu özelliğiyle Vivia babasına benziyordu. O da Merik *gibiydi*.

Ve işte oradaydı, o buydu. Tam ortadan ikiye bölünmüştü, babasının gücünü, babasının azmini taşıyordu. Annesinin şefkatini, annesinin Nubrevna'ya olan sevgisini taşıyordu.

Bu kesinlik Vivia'nın kalbine yerleştiğinde, tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Başından beri olması gereken kişi olmanın zamanı gelmişti.

Doğruldu, Sotar'ın elinden kurtuldu ve bir hız patlamasıyla Vivia barikata doğru hücum etti. Sol taraftaki taşlarda bir boşluk vardı. Oradan geçebilirdi. İskeleye ulaşabilirdi. Deniz ateşi ve öfkesi daha fazla yayılmadan gemiye *ulaşabilirdi*.

Sotar durması için bağırdı. "Ateş seni öldürecek!"

Elbette öyle olacaktı. Vivia onu su köprüsünde ölümün beklediğini biliyordu. O siyah, doğal olmayan alevler derisine çarpacak ve kemiğine kadar doymak bilmeden yanacaktı.

Ancak Vivia binlerce *insanı* -kendi insanlarını- ölüme terk edemeyeceğini de biliyordu. Baraj yıkılırsa, deniz yangını daha da yayılacaktı. Önce şehir yanacaktı. Sonra şehir boğulacaktı.

Vivia iskeleye balıklama atladı. Dumanların, alevlerin arasından, deniz ateşinin ısırlığının kendisine ulaşamayacağı kadar aşağıya inene kadar.

Sonra da büyüünün onu taşıyabildiği kadar hızlı yüzerek kuzeydeki su köprüsüne ulaştı.

OTUZ BEŞ

Iseult'nun kalbi hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı.

Şüphesiz etrafındaki erkekler bunu duyabiliyordu. Birbiri ardına gelen gümbür gümbür vuruşların vücudunda dalgalandığını *görmüşlerdir*.

on iki adam duruyordu. Dokuzu kıyıdan, üçü ağaçlardan. Bir tanesi çizmesini birkaç adım öteye dikmişti ve bileme taşındaki çeliğe benzer bir ses Iseult'nun kulaklarını ürpertti. Bıçağını bileyliyordu.

Solgun tenini örtmek için elinden geldiğince saçlarını dağıtmış ve yakasını kaldırmıştı. Bu sinekleri uzak tutmadı. Kulaklarında ve ellerinde geziniyorlardı. Hatta ensesine ve pelerininin içine bile girmişlerdi.

Hareket etmedi. Sadece ayrıık dudaklarının arasından alabildiği kadar sık nefes aldı.

Adamlar sessiz, bekliyorlardı. Sonra son adam da onlara katıldı. Iseult gözleri kapalıyken bile adamın şiddetli gri ve alev kırmızısı ipliklerini hissetti. *Firewitch*. Yetkili adam oydu, çünkü o gelir gelmez diğerlerinin İplikleri hürmetle yosunlu yeşile döndü.

Firewitch katliamın içinden geçti. "Çocuk onlarda." "Baedyed'ler mi?" diye sordu çizmesi yanında olan adam. Daha derine eğildi kemikleri çatırdadı.

"Başka kim var orada?" Ateş Cadısı konuşurken sanki her kelimesinde ateş kıvrılarak yayılıyormuş gibi ısı . İplikleri kesinlikle ateş büyüünün turuncu dallarıyla parlıyordu.

"Ragnor'un çocuktan sadece *bize* bahsettiğini sanıyordum," diye konuştu üçüncü bir adam, aksanı kalındı, "Ragnor'un çocuktan sadece *bize* bahsettiğini sanıyordum."

"Ve Ragnor açıkça yalan söyledi." Firewitch artık daha yakındaydı. Iseult onun hissetti, ava çıkmış bir köpek gibi cesetlerin etrafında dolanırken aldığı nefesleri duydu.

Kalbi daha sert çarpıyordu. Kesinlikle titriyordu. *Lütfen buraya gelme. Lütfen buraya gelme.*

"Belki de," dedi ilk konuşmacı, "Baedyed'ler ne bulduklarını bilmiyorlar. Belki de onu kazara aldılar."

"Ve onu almak için bizden yedi kişiyi mi öldürdünüz?"

Baykuş, diye fark etti Iseult ve hemen ardından başka bir düşünce geldi:
Aeduan yedi adam öldürdü.

Firewitch daha yakından baktı. Hoşuna giden bir şey bulmuştu. İplikleri ilgi ve arzuyla alevlendi.

Sonra ateş . Isı Iseult'un yüzünün yan tarafını yaktı. Çizmeli adam küfürler savurarak geri çekildi.

Ateş Cadısı sadece güldü ve Iseult'nun burnuna yanmış saç gibi bir koku . Cesetleri yakıyordu.

"Dur," dedi çizmeli adam, iplikleri bej rengi bir tiksintiye dönüşmüştü. "Baedyed'ler dumanı görecekler."

"Bunun bir önemi var mı?" diye tersledi Ateşbüyücü. Yine de ellerini çırpı ve ateş göz kırparak söndü. Geriye sadece bir koku ve *tıslama* sesi kaldı. "Gemilerini kazanabiliriz. Ve atlarını. Hatta şimdi saldırırsak tüm Saldonica'yı. Baedyedler hazırlıksızken bir anda."

Bu sözlerle birlikte bölgedeki tüm iplikler menekşenin aç tonlarına büründü. Baedyed'lerin sahip olduğu şeyi istiyorlardı.

"Peki ya Ragnor?" diye sordu yeni bir ses. "Peki ya çocuk?"

"Çocuğu geri alırız ve onu satarız. Eğer büyü Ragnor'un isteyeceği kadar değerliyse, eminim başka biri de isteyecektir."

İpliklerinden bir anlaşma ürpertisi daha geçti. Adamlar konuşmaya devam etse de Iseult duymayı bıraktı. Dinleyemiyordu, çünkü Ateş Cadısı şimdi ona doğru adım atıyordu.

Tüm dünya, botlarının soluna doğru yaklaşmasıyla küçüldü. Bir adım, iki adım.

Sonra adam oradaydı. Koluna bastı ve zihni beyaza büründü. Ciğerleri gerildi. Nefes alamıyor, hareket edemiyor, düşünemiyordu. Gözlerini açma dürtüsü kaslarına çarptı.

Firewitch'in diz çöküşü -her şeyden çok bir *his*, çünkü Iseult onu göremiyordu. Dizinin dirseğine saplanışını, eklemi asla itilmemesi gereken bir şekilde itişini izleyemiyordu.

Adamın her nefesini duydu. Duman ve ölü şeyler gibi kokan sert nefesler. Daha yakına. Daha yakına eğilmişti, parmakları semender pelerini kavırıyordu-

Bir boru havayı yırttı. Derin, gürleyen ve kan arzusuyla parıldayan.

Iseult'nun etrafındaki iplikler hep birlikte turkuaz rengi bir şaşkınlıkla parladı. Sonra ten rengi bir şaşkınlık geldi. O kadar hızlıydı ki, kıpkırmızı öfke kontrolü ele almadan önce neredeyse kayboluyordu.

Sonra bir top sesi duyuldu. Bir kez. İki kez.

Ateş Cadısı Iseult'nun pelerini bırakarak ayağa kalktı. Hırlayarak ve alevler yalayıp Iseult'un üzerine doğru geliyordu. Yine de kılını bile kıpırdatmadı.

Ne o uzaklaşana kadar, ne de o diğerleriyle birleşip öfkelerini gökyüzüne haykırana kadar.

Adamlar gider gitmez -Iseult onların kendisini görmeyecek kadar uzakta olduklarını anladığı anda- kendini ayağa kaldırdı.

Semender pelerinine dokunulmamıştı ama pantolonunun dizden aşağısı yanmıştı. Parlak, çılgın atan bir kabarcık parçası çoktan ortaya çıkmıştı. Ama yaşıyordu.

Ay Ana onu kutsasın, *hayattaydı*.

Iseult birkaç nefes boyunca tereddüt etti. Yarı ayakta, yarı çömelmiş bir halde ve yanında hâlâ dumanı tüten kararmış bir cesetle.

Kaçmak zorundaydı. Hemen. Tam bir savaş patlak vermeden önce. Yine de hangi yöne gideceği bir soruydu ve Iseult neyi seçmek istediğini, neyi seçmesi *gerektiğini* bilse de, istekleri ve ihtiyaçları artık aynı hizada değildi.

Iseult el yordamıyla iplik taşını aradı. Köprücük kemiğinin altında bir iz bırakmıştı, tıpkı yanında asılı duran gümüş tılsım gibi. Iseult ikisini de sıktı, parmakları beyaz boğumluydu. Threadwitch mantığı ona tek yönlü seyahat etmesini söylüyordu. Hızlanmasını, yarışmasını, gelmekte olan şeyden *kaçmasını*. Kalbi de o yöne gitmesi için yalvarıyordu - onu güneye çeken İplikler.

Yine de kalbinin sadece yarısıydı. Diğer yarısı... kuzeye gitmeyi arzuluyordu. Aptalca yolu. Hayatta kalmanın imkansız görüldüğü yere.

Uzaktan daha fazla top gürledi. Gökyüzünde dumanlar yükseliyordu. Savaş başlamıştı ve yakında Aeduan ve Baykuş'un olması gereken yere ulaşacaktı. Eğer Iseult güneye dönerse, her şeyi geride bırakabilirdi.

İşte o zaman, orada acı dolu bir kararsızlık içinde dururken, büyü onun üzerinde kükredi. Güç ve ateşli ipliklerden oluşan bir kasırga. Gökyüzünü kapladı, ormanı tutuşturacak kadar sıcaktı.

O anda, Iseult ne yapması gerektiğini biliyordu. Ne mantığın, ne Threadwitch pratikliğinin, ne de kalbinin karşıt yarılarının bir önemi vardı.

Önemli olan doğru yapmaktı. Böylece
Iseult seçimini yaptı ve kaçtı.

Aeduan Baykuş'u sırtında taşıyordu. Baykuş zıpladı ve itişip kakıştı, korkusu hissedilir bir şeydi.

Ama adaşı gibi Baykuş da bir savaşçıydı. Sıkıca tutundu ve ileriye doğru koşmaya bir kez bile direnmedi. Aeduan'ın sihirle dolu kanı onu kimsenin yetişemeyeceği hızlara çıkarıyordu. Kimse onu durduramazdı.

Ya da öyle umuyordu. Aeduan başka birini korurken hiç böyle atılmak zorunda kalmamıştı.

Bir boru tek ve uzun bir feryatla havayı yarıyor. *A-ooooo!*

Sonra uzaklarda bir ateş patladı, büyüyle tutuşturulmuş bir cehennem.

Firewitch. Aeduan bunun dünkü olup olmadığını bilmiyordu ve bir önemi de yoktu. Isı ve alevden oluşan büyük bir yangın bu tarafa doğru yuvarlanıyordu. Ondan kaçmak zorundaydı.

Sonra atlar oradaydı, sırtlarında Baedyed'lerle ormanı yarararak geçiyorlardı. Eyerlerinde renkler parlıyordu; şimdi ağaçların arasından süzülen gri sise karşı akıcı ve parlaktı.

Aeduan Baykuş'u savurdu ve onu yere çekti. Sırtına bir ok saplandı, öne doğru tökezledi ve Baykuş'un üzerine çömeldi.

Yine de ona hiç ok isabet etmemişti ve Aeduan bunun en azından iyi bir şey olduğunu düşündü.

Baykuş'u kendine doğru çekti, acı ve hasarı listelerken onu korudu. *Kırık kaburga. Sol akciğer delinmiş. Delinmiş kalp.*

Kazığa oturtulmuş kalp bir *sorun* olabilirdi; bu onu yavaşlatabilirdi. Çünkü damarlarında kolayca pompalanacak kan olmadan, Aeduan tüm gücünü kullanamazdı. Yavaş olacaktı, zayıf olacaktı.

Ve şimdi ikinci bir ok isabet etti. Doğrudan boynuna. Kan fışkırdı.

Her zaman. Aeduan'ın gittiği her yerde kan vardı.

Ateş artık yaklaşıyordu. Duman boğazına, gözyaşı kanallarına doğru ilerliyordu. Gözleri doldu ve meşeler, atlılar, şimdi öteden hücum eden askerler, hepsi yılan gibi kıvrılıp bulanıklaştı.

Koş çocuğum, koş.

Nehir. Aeduan Baykuş'u Amonra'ya götürebilirse, büyüyen bu ateş fırtınasından kaçabilirlerdi.

Ayağa kalktı, bunu yaparken okun sapını boynundan ayırdı. Sesler ve kan kokuları etrafını sardı. Geyikler, sincaplar ve köstebekler kaçıştı.

Aeduan tek kelime etmeden Baykuş'u omzuna aldı ve koşmaya devam etti. Bir geyik de koşuyordu ve Aeduan ona ayak uydurmak için kendini zorladı. Ağaçların arasındaki rotasını takip etmek için.

Aeduan bir kez bile Baykuş'u kontrol etmedi. Ona bakmak için boynunu eğmesi gerekiyordu ve buna hiç vakti yoktu. Onları ateşten uzak tutmak için her adımın mükemmel bir şekilde yerleştirilmesi gerektiğinde değil. Dikkatinin her santimini onu sıkıca tutmaya vermesi gerektiğinde değil.

Sonunda o, Baykuş ve geyik uzaktaki alevlerin gürültüsünden kaçtı. Onun yerine çelikler çarpıştı. Kan kokuları Aeduan'ın burnuna doldu. Savaş bir kez daha Tartışmalı Topraklar'a gelmişti.

Aeduan yavaşlamadı. Aksine bacaklarını daha hızlı pompaladı. Baykuş ona karşı titriyordu ama Aeduan'ın ve Baykuş'un tutuşu hızlıydı.

İleride ağaçlar bitiyordu. Nehir açıldı, ama alev alev yanan gemiler ve ateş eden topraklarla kaplıydı.

Geyik ormanın sonuna ulaştı.

Oklar ona çarptı. Yaratık şaha ve kan fışkırdı.

Aeduan'ın kendini durdurmak için zar zor yeterli zamanı vardı. Daha fazla ok vızıldayarak geçmeden önce etrafından dolaşmak için. İki tanesi sol koluna saplandı ama o dönerek Baykuş'u yere bıraktı.

Ona hiçbir şey çarpmadı. O güvendeydi, o güvendeydi.

Ama Aeduan öyle değildi. Çok fazla yarası vardı; çok fazla kan akıyordu; ciğerlerinde çok fazla duman vardı. Daha da kötüsü, nehirdeydi ve geçebileceği bir yol göremiyordu.

Koş çocuğum, koş.

Aeduan Baykuş'u ağaçların arasına geri çekti. Ama çok sert çekmişti, onu çok sert çekmişti. Tökezledi, düştü.

Paniklemiş ve akan gözleri Aeduan'ın kollarıyla buluşmak için kalktı. Orada çok fazla dehşet, çok fazla kafa karışıklığı ve güven vardı.

Yeryüzü titredi, neredeyse Baykuş'un nefes alış verişleriyle aynı anda hareket ediyordu. Çok ani, çok garip bir sarsıntı Aeduan'ın bacaklarını toza çevirdi. Düştü, ağaçların arasından kıyıya yuvarlandı.

Oklar birbiri ardına onu dövdü.

Baykuş'a doğru döndü, ona *kaçmasını* söylemeyi umuyordu! *Saklanmasını!* Tıpkı annesinin yıllar önce ona söylediği gibi. Ama çok yavaştı. Bir Baedye

atlı onu yakalıyordu. Sonra atlı atını döndürdü ve dumanlı ağaçların arasına doğru dörtlüye geri döndü.

Aeduan kendini peşinden sürükledi. Yeryüzü hâlâ sallanıyordu, binlerce artçı sarsıntı her oku etinin daha derinlerine saptırıyordu. Onları çıkaramazdı yoksa vücudu tüm gücüyle iyileşmeye başlardı ve iyileşirse de bayılırdı.

Nefesi hıçkırıdı. Ağzından kan fışkırdı. Görüşü titredi, kenarları siyahla kaplandı.

Baykuş'un kanını bulmak için neredeyse çılgınca kokladı. Ya da onu yakalayan adam için, ama Aeduan çok zayıftı ve bağışlanacak sihir yoktu.

Ağaçların arasında sallanıp duruyordu. Alevler daha da yaklaşırken, yaratıklar hâlâ koşuyor ve kuşlar süzülüyordu. Yine de Aeduan yaklaşan sıcaklığı hissetmiyordu. Baykuş bu tarafa taşınmıştı, o da bu tarafa gidecekti.

Ta ki önünde bir figür belirene kadar.

Aeduan ilk başta bunun bir hayalet olduğunu düşündü. Yorgunluk ve duman solumak gözlerine oyun oynamış, yanan ağaçların arasında ilerleyen karanlık gölgeler yaratmıştı.

Sonra figür ateşten uzaklaştı. Elleri bir maestronunki gibi havaya kalktı ve bileğinin döndüğü her yerde yeni yangınlar patlak verdi. Ağaçlar, çitler ve hatta kuşlar - hepsi ateşli bir ölüm patlamasıyla tutuştu.

Aeduan dönerek uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu. Orman yanıyordu; kapana kısılmıştı.

Ateş Cadısı bir huş ağacını tutuşturmak için döndü ve köz gibi parlayan gözleri Aeduan'a takıldı.

Adam gülümsedi, alevler dünyasında beyaz bir parıltıydı ve Aeduan onu tanıdı. Bu daha önceki adamdı. Onu öldürmeye çalışan Firewitch.

Bu farkındalık yerine oturduğunda, Aeduan'ın kaslarında yeni bir enerji dalgası kükredi. Dumanla kaplı ve ateşle yanan bu güç onu ileri doğru koşturmaya yetti. Bu adamı öldürebilirse, belki de ateş sona erecekti. Aeduan üç sihirli adında Ateş Cadısı'na ulaştı. Kılıcını serbest bıraktı.

Ateş Cadısı ağzını açtı ve ateş .

Aeduan saldırı geçip gitmeden önce güçlkle sola yalpalamayı başardı. O kadar gürültülüydü ki, diğer tüm sesleri yuttu. Çok sıcak, tüm duyuları kaynattı.

Aeduan savurdu. Kılıcı sadece ateşe çarptı ve şimdi ayaklarının altında ateşler tutuşuyordu. Kıvılcımlar ve duman kör ediyordu. *Kaç çocuğum, kaç.*

Tekrar sola döndü. Daha fazla ateş. Sağa yuvarlandı. Sonsuz alevler. Geriye doğru gitmek için döndü, ama şimdi sadece taş buldu. *Geçitteki sütunlar.* Kaçış yok.

Aeduan, hâlâ o lanetli gülümsemesini takınarak Ateş Cadısı'na döndü. Kibirli ve neşeli.

Demek böyle öleceğim. Aeduan bunun alevler olacağını hiç düşünmemişti. Kafası kesilerek belki. Yaşlılık, daha muhtemel. Ama ateş değil - yıllar önce o ölümden kaçtığından beri değil.

Dünya titredi ve önünde dağıldı. Yine de eğitimine etti. Serbest eliyle baldrisinin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bıçaklar kapmak için hazırды.

Sonra duruşunu hazırladı, çünkü kan yansa da Aeduan'ın ruhu yanmayacaktı.

Ateş Cadısı son bir alev için ellerini kaldırdı. Dumanla birlikte bile Aeduan adamın kanında toplanan saldırının kokusunu aldı. Aeduan'ın kasları gerildi ve saldırmak için en uygun anı bekledi. Adamın boynuna ulaşmak istiyorsa doğrudan alevlerin içine girmesi gerekiyordu.

Yine de saldırı hiç gelmedi. Aeduan orada hazır bir şekilde dururken, ateşin üzerinde gölgeler belirdi. İlk başta bulutları, yani bir yağmur fırtınasını düşünmüştü ama baktıkça gölgelerin Ateş Cadısı'ndan geldiğini daha iyi anladı.

Çizgiler adamın vücudunun üzerinden geçerek karanlığa karıştı. Çılgık atarak sarsılmaya başladı. Kararan, köpüren kollarını tuttu. Tırmaladı, pençeledi.

Yarma, diye fark etti Aeduan ve bu düşünce zihninde titreşirken, Ateş Cadısı kıpırdamadan durdu. Gözleri simsiyah oldu. Etrafındaki ateşler birer birer söndü.

Ateş Cadısı'nın arkasında beyazlar içinde bir figür belirdi. Ellerini uzatmış ve gözlerini kafasının içinde geriye devirmiş bir halde sert adımlarla yürüyordu. Semender pelerinin ateşten kanadı yüzünün yarısını kaplıyordu. Kül alnını kaplamıştı.

Aeduan Threadwitch'in buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Nedenini de bilmiyordu. Tek bildiği gözlerini kaçıramayacağıydı.

Threadwitch her adımı eşit aralıklarla atarak Firewitch'e doğru yürüdü. O artık tamamen bölünmüş bir canavardı, ama yine de kıpırdandığında ve hırladığında

Iseult, hiç korku göstermedi. Hiç tepki vermedi.

Onun yerine semender pelerininin ateşten kapağını indirdi, sonra ağzını iyice açarak... dişlerini havaya doğru şaklattı.

Firewitch yere yığıldı. ldü.

OTUZ ALTI

Vivia kendini su köprüsünün yarısına kadar suyun yüzeyine fırlattı. Burada deniz ateşi durmuştu. Burada hiçbir gemi yelken açmıyordu ve o da kendi yarattığı bir gelgitin üzerinde yol alıyordu.

Sularının vahşiliğinde bile Vivia önündeki Fox savaş gemisini tanıdı.

Gemideki Baedyed korsanlarını düşününce göğsünde bir sıcaklık patladı. Damarlarına, cildine, ciğerlerine baskı yapan kavurucu bir şey.

Nihar öfkesi.

Sonunda aklına gelmişti. *Sonunda*, babasının soyundan gelen vahşi öfkeye dokunabilir, tüm korkuyu tüketen o yırtıcı gücü kucaklayabilirdi.

Vivia sudan fırladı, içinde onu yükseğe taşıyacak kadar şiddet vardı. Denizciler Vivia'yı gördü. İşaret ettiler, diğer denizciler savunmaya geçerken ağızları bir karış açık kaldı.

Ama çok yavaşlardı ve Vivia çok öfkeliydi. Geminin ana güvertesine roket gibi fırladı. Havada yumruklarını savurdu, dalgalarını *yumrukladı*. Adamlar geri çarptı. Birbirlerine, nehre ve bir adamın kınından çıkarmak için çok geç kaldığı kılıcına.

Sonra Vivia güverteye çarptı, yere yığılırken dizlerinin altındaki tahta parçalandı. Sol elini savurdu ve daha fazla adamı denize çekmek için akıntı hızlandı. Sağ eliyle bir hamle yaptı ve su parçaları etini kesti. Boyunları yırttı.

Kan, sıcak ve görkemli bir şekilde Vivia'nın tenine sıçradı.

Dikkati çoktan kış taraftaki hortuma kilitlendiği için fark etmedi bile. O güne kadar hiç deniz ateşi görmemişti ama kaynağını tanıyabiliyordu. Meşe genişliğinde, devasa bir deri boru güvertenin altından reçine pompalıyordu. Borunun ağzı, etrafında döndürülebilen ve nişan alınabilen modifiye edilmiş bir toptu.

Bir kılıç Vivia'nın kafasına doğru savruldu. Eğildi. Çok yavaştı. Çelik sol omzuna saplandı, derisini, kumaşını ve kanını aldı. Isı -uzak ve anlamsız- kolunda toplandı. Ama Vivia hortumdaydı ve bu denizcilerin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sol koluyla, fışkırtarak, onu çekti ve ana güverteyi hedef aldı. Sonra hortumun krankını çekti.

-

"Dur! Dur!" Bir figür ona doğru topallayarak ilerliyordu, elleri çırpınıyor ve cüppesi savruluyordu.

Serrit Linday.

Vivia durdu, yaşadığı şok elini kolunu bağladı. *İşte* suçlusu Nubrevna'da bir yerlerde saklanıyordu, *işte* casuslarından gelen karmakarışık karmaşanın eninde sonunda varacağı yer *burasıydı*. Linday, Baedyed'lerle çalışan, Dokuzlarla çalışan kişiydi ve Merik'i öldürmeye çalışmıştı.

Vivia nasıl olduğunu, neden olduğunu bilmiyordu ama önünde duran şeyi inkâr edemezdi. Her şey gerçekten de Serrit Linday'e geri dönüyordu.

"Olduğun yerde kal," diye emretti Vivia.

Linday durdu. Cüppesi yırtılmış, yüzü siyaha boyanmıştı. Vivia, karanlığın hareket ediyor gibi görünmesi dışında kül olduğunu düşündü. Dönüyor ve kıvrılıyordu.

"Eğer o deniz ateşini serbest bırakırsan," diye seslendi Linday, "güvertenin altındaki binlerce ateş çanağını tutuşturacaksın. Ben de öleceğim, sen de öleceksin."

Vivia dayanamadı. Güldü. İçi boş, paslı bir ses. "Neden buradasın, Serrit? Bizi Püristlere ihbar etmek sana yetmedi mi?"

Yüzü daraldı. Karanlık teninde titreşiyordu. Birkaç dakika boyunca boğazı tıkanacakmış gibi titredi.

Her şeye rağmen gemi baraja doğru ilerlemeye devam etti. Aşağıdaki sisli vadi, hâlâ yemyeşil ve canlıydı, kayarak geçiyordu.

Sonunda Linday ciyaktı, "Nubrevna'ya ihanet etmek istemedim. Ragnor bana senin tahtını vaat etti." Sesi kesildi. İki büküm oldu. Hacklemek.

Ağzından siyah katran aktı. Derisindeki gölgeler daha hızlı dönüyordu. Bir yarık gibi hafifçe kabarcıklandı.

Vivia hortumdan uzaklaştı ve en az sevdiği vizer'a doğru üç adım attı. Denizciler topluca saldırıyormuş gibi hamle yaptılar ama Linday siyah katran patlamaları arasında homurdandı: "Geri çekilin."

"Sana neler oluyor?" Vivia sordu. "Yarılıyor musun?"

Üç kez daha öksürdükten sonra Linday başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. Tekrar konuştuğunda sesi ballıydı. Aksanlıydı. "Ölüler ayrılamaz, Prenses. Tam olarak değil, çünkü ölüler... İplikleri çoktan parçalandı. Ben sadece pörsümeden önce onları topluyorum."

"Kimin var? Sen kimsin?" Soru o kadar yumuşaktı ki neredeyse köprülerin esintisinde, arkasındaki fırtına ve deniz ateşinin uzak gümbürtüsünde kaybolacaktı. Ama Linday -ya da onu kontrol eden her kimse- duymakta hiç zorlanmadı. "Korkmanız gereken kişi benim Prenses, çünkü baraj yıkılıp şehir öldüğünde, içeri girip her şeyi. Ailenizin bunca yıl önce sakladığı Kuyu da dahil."

Bu sözler üzerine dünya garip, hantal bir şeye dönüştü. Yüzlerce düşünce aynı anda çarpışıyordu. Yüzlerce küçük ayrıntı göze çarpıyordu.

Baraj, devasa çatlağıyla, garip bir sessizlik içinde belirdi. Garip bir şekilde sakindi. Martılar daireler çiziyor ve bir şahin köprünün yanında sürüklenen hava akımlarını yakalıyordu. Esinti Vivia'nın tenini okşadı ve denizciler bir şey bekliyormuş gibi gökyüzünü izlediler.

Ya da biri için.

Hantal bir hareketle, manzara yağmurun altındaki taze boya gibi karışırken, Vivia arkasına baktı. Lovats'a, siyah tüylerin sütunlar halinde dizildiği yere. Vivia'nın yola çıktığı zamankinden çok daha zayıftı.

Fırtına da gidiyordu. Artık yağmur yok, şimşek yok. Sadece siyah, dönen bulutlar, bir yaradan emilen zehir gibi duvarlardan uzaklaşıyordu.

Lovats bugün hayatta kalacaktı ama sadece Vivia barajın yıkılmasını engelleyebilirse. Ancak bu teknenin daha uzağa gitmesini engelleyebilirse. Su köprülerinin büyüsunün işe yarayıp yaramayacağını bilmesede, sular altında kalmış bir vadinin sonuçlarının sular altında kalmış bir şehrin sonuçlarından daha iyi olacağını düşünüyordu.

Başını sola çevirdi. Çok aşağıdaki yamalı çiftliklere bakıyordu. Annesinin bu hayatı sonsuza dek terk etmeden önce gördüğü manzaranın aynısı.

Vivia'nın kararına göre, için hiç de fena bir manzara değildi.

Bu düşünceyle birlikte zaman ilerledi. Dünya yeniden başladı ve Vivia deniz ateşi musluğuna doğru atladı. Demir krankı kavradı ve kolu yerine çekti. Ucundan parlak bir reçine fişkırdı. Sonra tam bir akıntı fişkırdı, tahtaların, direğin ve yelkenlerin üzerine püskürdü.

Yangın patlak verdi. Siyah ve beyazdı ve kaçamayacak kadar hızlı yayılıyordu.

Kalan denizciler kaçtı. Linday kaçmadı. Orada öylece durdu, vücudu bir meşale gibi tutuşurken bile üzerine püskürmesine izin verdi. Yanarken, yanarken ve yanarken bile.

Vivia sipere döndü ve atladı. Dalgaların altına daldı ve Lovats'a doğru ilerlemek için büyüsuyle yüzdü.

Ama çok yavaştı. Çok yavaştı.

Gemi patladı. Bir enerji patlaması üzerine çarparak onu yüzeye fırlattı. Sonra ses geldi ama o çoktan yukarı fırlamıştı. Dışarı fırlamıştı.

Bedeni su köprüsünden ayrılırken ve vadi, gölgeler ve alevlerle gölgelenerek altında belirirken, Vivia gülümsemekten başka bir şey yapamadı. Her ne kadar şimdi ölümüne düşüyor olsa da, en azından su köprüsü dayanmıştı.

Ve en azından baraj da dayanmıştı.

* * *

Safi bir şeyleri kırmak istiyordu. Kırmak, parçalamak, yumruklamak ve öldürmek istiyordu.

Belki o zaman dünya yeniden anlam kazanırdı.

Çünkü Merik Nihar ölmüş olamazdı. Bu gerçek, kalbiyle aynı anda gümbürdedi. İleriye doğru attığı adımlarla aynı anda.

Köleler, uzun süredir kullanılmayan uzuvlarıyla dört bir yandan ona doğru hücum ediyordu. Cadılar serbest kalmaya hazırdı. Çığlık atıyor, yarışıyor, aç. Sağında ateş patlamaları; solunda rüzgâr kırbaçları; ayaklarının altında takırdayan taşlar. Bir renk ve şiddet girdabı, açlık ve özgürlük çok doğru, doğru, *doğru*. Köleler tünellere doğru gürlüyordu, her mağara birbirinin aynıydı. Trafiğin hangi yöne gittiği ve hangi yönden kaçtığı belli değildi.

Parmakları Safi'nin dirseğini kavradı. Kılıcını havaya kaldırdı... ama sadece Lev'di, gözleri kocaman ve yara izleri uzundu. "İmparatoriçe nerede?"

Safi bilmiyordu, o yüzden cevap vermedi.

"Gitmemiz gerek," diye devam etti Lev, Safi'yi daha da sıkarak. "Köleler diğer köleleri serbest bırakıyor ve burası her an muhafızların istilasına uğrayabilir."

Güzel. Safi gülümsedi. Merik'i öldüren Baedyed'lerden başlayarak burayı yerle bir edecekti.

Işıklar canlandı. Duvarlara yerleştirilmiş alarm taşları yanıp sönerik muhafızları çağırdı.

Safi'nin gülümsemesi genişledi.

"*Lev!*" Caden kalabalığı iterek geçti, Cartorralı denizciler arkasından dağıldı. "Geldiğimiz yoldan geçemiyoruz. Zander başka bir çıkış bulmaya gitti... İmparatoriçe nerede?"

Bu Safi'ye yönelikti ama o sadece daha da fazla sırttı. Baş arbededen daha yüksek olan Zander onları takip etmeleri için el salladı.

Safi hemen yola koyuldu, hareket etmekten memnundu. Savaşmak için. Dirsekleri dışarıda ve dişlerini göstererek vücudunu öne doğru savurdu.

Bu sırada alarm taşları göz kamaştırmaya devam ediyordu.

Çılgınlık, Safi'yi ürkütücü derecede sessiz, ürkütücü derecede boş bir geçidin yanında bekleyen Zander'in önüne tükürdü. Bazı köleler koşarak içeri girdi ama çoğu belirgin bir şekilde *uzaklaştı*. "Arenaya giden yol bu!" Zander'in bas kükremesi neredeyse kaosun içinde kayboluyordu. "Ama sanırım bizi dışarı çıkaracak bir yol var!"

"Yolu gösterin!" Caden Cartorran mürettebatına dönmeden önce emretti ve onlar geçerken saymaya başladı.

Safi, Zander'in peşine takıldı, onun gölgeli cüssesini yukarı doğru takip etti. Su birikintileri inceldi. Garip bir titreşim zemini kapladı.

Safi ilk başta bunun sadece tüm o gürültünün, özgürlüğe kavuşmak için savaşan tüm kölelerin bir sonucu olduğunu düşündü. Ancak ilerideki çatala yaklaştıkça bacaklarında bir ürperti hissetmeye başladı. Her nefes alışında bunu ciğerlerine kadar hissediyordu.

Meşaleler bile apliklerinde sönük sönük
yanıyordu. "Bu da ne?" diye sordu
denizcilerden biri. "Arenadan geliyor," dedi
bir diğeri.

"İşte bu yüzden arenaya *girmeyeceğiz*." Lev ilerledi ve önce çatallı patikaya ulaştı. Sonra herkese seslenerek - "Bir dakika bekleyin"- sola, karanlık tünele doğru ilerledi.

Dakikalar akıp geçti ve herkes çatalın başında toplandı. Safi'nin nabızı taşların titreşimiyle aynı ritimde atıyordu -daha hızlı, daha hızlı- ta ki Lev'in seçtiği kararmış koridorun yanlış, yanlış, *yanlış* olduğundan emin olana kadar.

Caden'a doğru döndü. "Onu geri çağır. Aşağıda bir şey var." "Ne-"
Caden başladı.

Yanlış, yanlış. Safi ellerini kavuşturarak onun yanından geçti. "Lev! Geri dön!"

"Bir dakika!" diye uzaktan cevap geldi. "Bir şey görüyorum-" Sözleri kesildi, kulakları yırtan bir çığlık tarafından yutuldu.

Sonra tünelin ucunda turuncu bir ışık parladı ve Lev'in sesi taşların arasından takırdarak geldi: "*ALEV ŞAHİNİ! KIZIŞAN BİR ALEV ŞAHİNİ VAR! KOŞUN!*"

"Kahretsin," dedi Caden. Ya da belki de mürettebat söylemişti. Ya da belki Safi'nin kendisi söylemişti. Kuyruğunu kıstırıp sanki Boşluk'un iblisleri peşindeymiş gibi koşarken kesinlikle bunu düşünüyordu.

Alev şahinleri. Şeytanlar. Yeterince yakın.

Arkasından gürültüler yükseliyordu. Hızla yaklaşan bir şelale gibi büyüyen bir kükreme. Ama yaklaşıyordu. *Kesinlikle* hayır, çünkü şelaleler yeri sallamaz ya da karanlığı gündüze çevirmezdi.

Ardından sıcaklık geldi. Kızgın parıltı onu yakalamadan çok önce, omuzlarını pençeleyip kemirerek onu kavurduğunu hissetti.

Ve parıltı cehennem kapılarını yakaladığında, Safi hayatında hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Denizcileri geçti, köleleri geçti, Caden ve Zander'ı geçti ve ah, işte imparatoriçe oradaydı, güneşli bir kapıdan içeri adım atıyordu.

"*KOŞ!*" Safi çığlık attı. Vaness'e ulaştı ve elini İmparatoriçe'nin koluna attı. Tüm gücüyle itti. Kapıdan dışarı, alev şahininin yolundan dışarı.

Yine de Safi'nin kendisini ve Vaness'i içine ittiği şey alev şahininden çok daha iyi değildi. Arenaya ulaşmışlardı.

Çakıl zeminli havzanın dört bir yanında, Baile'nin Katliamı kudurmuştu. Şimşek, Safi'nin yanağını yakarak dışarı fırladı ve şimdi topraktan yükselen bir dikite çarptı. Bir Stormwitch bir Earthwitch'le savaşıyor. *Mükemmel.*

Safi sola doğru sıçradı ve bir alev duvarıyla hızla cızırdayan buz parçalarından kıl payı kurtuldu. Dost ve düşman, köle ve köle taciri, Kızıl Yelken ve Baedyed arasındaki tüm çizgiler kaybolmuştu. Herkes savaştı. Bu arenada yaşayan her üç lanet olası insan beden bedene, kılıç kılıca ya da büyü büyüye boğuşuyordu.

Bir de alev şahini meselesi vardı. Arenanın yüzeyine ulaşmıştı ve şimdi tünelden beyaz bir ısı şeridi halinde fırlıyordu.

Tanrılara şükürler olsun ki Safi'nin kasları beyninden daha akıllıydı, çünkü canavarı ilk gördüğünde -iki kat daha geniş kanatlara sahip bir kalyon kadar uzun bir ateş çizgisi- mutlu bir şekilde orada durup hayretler içinde kalabilirdi.

Ancak bacakları *hareket etmek* istiyordu. Bir dikite doğru atladı ama yaklaştığı anda dikit parçalandı. O yüzden saklanmak için çabaladı. Korunmaya ihtiyacı vardı. Çünkü şahin şimdi daireler çiziyor ve öfkesini keskin, mavi bir gökyüzüne haykırıyordu.

Sonra kanatlarını kapattı ve yaptı. Doğrudan Safi'ye doğru.

Kaçmaya, eğilmeye, keskin bir şekilde yana *dönmeye* çalıştı ama kaçarken bile beyninin o temel, hayatta kalmacı kısmında bunun sadece *hızla dönerek* kaçılabilir bir yaratık olmadığını biliyordu.

İşitme duyusu gürültü tarafından yutulmuştu, görme duyusu öfkeli bir cehennemdi. Kaçış yoktu. Bu sefer olmayacaktı.

Arkasından bir vücut ona çarptı. Yere düştü, çenesi çakıl taşına sertçe çarptı. "*Gözlerini kapat!*" Caden bağırdı.

Safi gözlerini kapattı. Alev şahini vurdu.

Eski hayat sona erdi.

Çocukken Habim ona Marstokların alev şahinlerinin yaşam ruhları olduğuna inandıklarını söylemişti. Doğum ruhları. Bir alev şahiniyle karşılaşmak ve hayatta kalmak, ona ikinci bir şans verilmesi demekti. Yeni bir başlangıç. Temiz bir mola. Safi buna inandı, çünkü bir kalp atışıyla diğeri arasındaki o boşlukta, canavar ışık, ısı ve sesle onun üzerinde kükrerken, Safi'nin tüm varlığı bir düşünce parıltısına odaklandı. Bir anı, en güzel anılar gibi keskinleşmişti.

bıçakların.

Sevdiğin her şey, demişti amcası, elinden alınır Safiye... ve katledilir. Ama yakında öğreneceksin. Hem de tüm ayrıntılarıyla öğreneceksin. Sonra ona söylemişti: Eğer istersen, dünyayı bükebilir ve şekillendirebilirsin. Bunun için gerekli eğitime sahipsin, bunu gördüm. Ne yazık ki, inisiyatiften yoksun görünüyorsun.

Safi bu konuda at boku diyordu. İnisiyatif eksikliği yoktu. inisiyatif. Sonuna kadar.

Başlatın, tamamlayın.

Safi dünyayı bükmeye hazır. Kırmaya hazır. Ve bu düşünceyle yeni bir hayat başladı.

Alev şahini çığlık atarak geçti. Caden, Safi'nin sırtından tırmandı. Saçları yarı uzunluğuna kadar yanmıştı. Ve elbisesinin kenarlarında devasa delikler vardı.

Caden elini uzattı. Daha önce olduğu gibi, yara izlerinden *yanlışı* fısıldayan bir karanlık sızıyordu. Gözbebekleri irislerinin sınırlarına kadar yayılmıştı.

"Bir dahaki sefere," diye soludu, kelimeler gölgelere karışıyordu, "bir alev şahini görürsen, yoluna çıkmamaya ne dersin?" Sendeleyerek uzaklaşacakmış gibi döndü.

Ama Safi'nin parmakları dışarı fırladı. Adamın ilmiğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Nesin sen?" diye tısladı. O soruyu sorarken bile gölgeler çoktan çekilmeye başlamıştı. İrisleri tekrar kahverengiye dönüşüyordu ve artık dilinden duman gibi bir karanlık çıkmıyordu.

"Eğer buradan canlı çıkarsak," dedi, bir kez daha tanıdığı Yontulmuş Hilekâr'a benziyordu, "o zaman sana söylememi hatırlat. Ama şimdilik Domna, yola devam ediyoruz."

OTUZ YEDİ

Merik bu fırtınayı biliyordu. Lejna'da aynı şiddetli rüzgârlara karşı uçarak bir göz ararken hayatta kalmıştı. Kaynağını ararken.

Bugün, Merik fırtınanın kalbini bulduğunda, aynı adam uçtu. Ancak bugün Kullen yere yığılmış ve ölmek üzereyken değil, sanki bir dağın zirvesindeymiş gibi kaskatı kesilmiş bir halde havada asılı duruyordu.

Bir keresinde, çocukken, Nihar topraklarındaki bir evde yangın çıkmıştı. İçeride yaşayan insanlar kurtulmuş ama köpekleri kurtulamamıştı. Köpeğin cesedinin enkazın arasındaki parlak, kömürleşmiş şekli o günden sonra Merik'in aklına kazınmıştı.

Şimdi buradaydı, tekrar yüzleşiyordu. Kalıntılar. Bir ceset. Zihni "*Görmek istediğin şeyi görmeyi bırak*" diye fısıldasa da dehşet vericiydi.

Kullen Merik'i gördü. Şimşek çakarak dişlek bir gülümsemeyi aydınlattı. Dudakları aynı anda hem tanıdık hem de tamamen insanlık dışı bir şekilde gerildi. Kara rüzgârlar arkasında durmadan dönüyor, moloz, sonbahar yaprakları ve adaçayı taşıyordu.

"Hoş geldin demeyecek misin, İplik Kardeş?"

"Sen benim iplik kardeşim değilsin." Merik sesinin bu kadar düzgün çıkmasına şaşırılmıştı. "İplik Kardeşimin öldüğünü gördüm."

"Beni *yararken* gördün." Kullen kollarını neredeyse durgun bir şekilde açtı ve parmak uçlarından şimşekler çıktı. "Yine de bölünmenin bir son olması gerekmiyor."

"Nesin sen?"

"Bunun cevabını biliyorsun. Ben intikamım. Ben adaletim. Ben Öfke'yim."

Bu sözler üzerine buz, öfke, Merik'in göğsünün derinliklerine pençelerini batırdı.

Yine de uzaktan, Merik onların kendisine ait olmadığını biliyordu.

"Senden beni öldürmeni istedim," diye devam etti Kullen. Daha da yaklaştı. Gölgelemin bedeninin içinde nasıl yaşadığını gözden kaçırmayana kadar daha da yaklaştı. İçinde

Gözleri, aşağıda çakan her şimşekle birlikte parlıyordu. "Bunu hatırlıyor musun Merik? Lejna'da rüzgâr çırpmasını istemiştin. Noden'e şükürler olsun ki reddettin, çünkü aksi takdirde bugün ikimiz de burada olmazdık. Sen ölmüş olurdun, ben ölmüş olurdum ve ikimiz de Hagfish'lerle vals yapıyor olurduk."

Merik cevap vermeye çalıştı. Bir cevap vermeye çalıştı ama hiçbir kelime gelmedi. "*Sen ölmüş olurdun, ben ölmüş olurdum*" dışında hiçbir şey.

Kullen güldü. "Yine de *sadece ölümde hayatı anlayabilirler. Ve sadece hayattayken dünyayı değiştirebilirler.*" Başını hafifçe vurdu, o doğal olmayan sırtışı daha da genişledi. Ölü, ölü gözlerine ulaşmayan bir gülümseme. "Fury'nin anıları hep buradaydı Merik. Sadece onları açmak için ölmem gerekti."

"Şimdi seni kral yapacağım!" Kullen'den soğuk yayılıyordu. Kullanılmak için yalvaran bir güç. "Birlikte bu şehre sahip çıkabiliriz! Bütün bu ulusa sahip çıkabiliriz!"

"Hayır." Merik'in başı sallandı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Fırtınanın içinde kayboldu. "Bunu istemiyorum, Kull! Kral olmak istemiyorum-"

"Ama sen biliyorsun." Merik gözünü kırpmaya ya da karşı koymaya fırsat bulamadan Kullen onu boynundan yakaladı. Havayı doğrudan Merik'in ciğerlerinden çekti. "Eğer bana katılmazsan, İplik Kardeş, o zaman seni düşman ilan ederim. Ve unutma, *ben her kenar kadar keskinim.*"

"Lütfen, Kull." Merik, Kullen'in kollarına vurdu. "Bu sen değilsin!" "Bu benim, Merik. Gerçek benliğim sonunda özgür kaldı." Kullen'in parmakları

Merik'in tenini daha sıkı kavradı.

"Durdurun şu fırtınayı," diye homurdandı. "Git, Kullen, *git.*"

"Hayır." Kullen kıkırdadı; gırtlaktan gelen bu ses, gök gürültüsünü romun pırıltısına çevirdi.

Yüksekteydiler, çok . "Bu şehri ben yarattım ve bu yüzden onu da yok edeceğim."

"Sana izin vermeyeceğim," diye hırıldadı Merik. Ciğerleri alev alev yanıyordu. İçten dışa doğru alev alev yanıyordu.

Kullen'in pençesi sıkıca kavradı. Kara buz Merik'in derisini deldi. Etraflarına kar yağdı. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun Mer? Ben Tezgâh'a bağlıyım, sen de bana bağlısın. Eğer ruhumu son rafa gönderirsen, seninki de onu takip edecek. Sonuna kadar iplik kardeşiyiz."

Bu açıklamayla birlikte Merik'i serbest bıraktı. Rüzgâr Merik'in altına vururken nefes kükredi. Onu havada tutuyordu. Kullen'in rüzgârları olduğunu biliyordu ama kendi gücünün de orada kıvrandığını hissediyordu. Sanki büyüü ikisi *de* kontrol ediyormuş gibi, sanki bu büyücülük -bu *öfke*-

aralarında uzanan bir nehirmiş gibi. İkisinin de çekildiği bir kuyu.
Ve o anda Merik anladı.

O ölü bir adamdı. Tıpkı Garren gibi. Tıpkı Linday gibi. Ve en , tıpkı önünde yükselen Kullen gibi. Kırılan her şeyin azizi, Hagfish'lerden bile daha grotesk. Kullen baştan aşağı Öfke'ydi.

"Anladığımı görüyorum," dedi Kullen ve kelimeler fırtınada kaybolsa da Merik onların ruhunda çınladığını hissetti. "*Jana*'daki patlama seni öldürdü ama biz İplik Kardeşleri olarak birbirimize bağlıyız. Beni hayatta tutan aynı dokuma büyüğü sana da geçti. Eğer birimiz ölürse, diğerimiz de ölür. Bu yüzden bana katılmaktan başka seçeneğin var mı?"

Kullen'in arkasında ışık parladı. O kadar parlaktı ki Merik'in gözleri kapandı. Elleri yükseldi. Sonra yeryüzünü paramparça edecek bir patlama oldu. Merik gözlerini tekrar açtığında Kullen'i aşağıya bakarken buldu.

Merik bulutların ve kaosun arasından onu da gördü: deniz ateşi taşıyan gemi patlamıştı.

Kullen'in dikkati tekrar Merik'e yöneldi, gözleri simsiyahtı. Artık şimşek yoktu. Sadece buz, rüzgâr ve öfke. "Kız kardeşin kazandığını düşünebilir ama ben barajı tek başıma yıkacağım. Bu şehir öyle ya da böyle gerçek hükümdarına geri dönecek."

Merik artık dinlemiyordu. Sulu gözleri ve fırtınanın içinden vadiye dalan figürler gördü, duman ve karanlık alev dünyasının ortasında renk lekeleri.

Bir kişi suyu ona doğru çekmeye çalıştı. Kendini su köprüsüne geri çekmeye çalıştı. *Vivia*. Ölümüne düştü ve Merik'e sadece iki seçenek bıraktı.

Şehri kurtarın.

Ya da kız kardeşini kurtarmak.

Cevabın çok açık olduğunu biliyordu. Birçoğunun iyiliği için bir kişi - tüm hayatı boyunca bu inançla yaşamış, kendini feda etmiş, Safi'den vazgeçmiş ve nihayetinde daha büyük bir iyilik olacağını düşündüğü şey için Kullen'i kaybetmişti.

Yine de işe yaramamıştı.

Hiç işe yaramadı. Merik her zaman eli boş, daha da derine inen bir karanlıkla baş başa kalmıştı. Yakında içinde hiçbir şey kalmayacaktı, verecek hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Merik bunu şimdi anladı. Bu şehir hakkında ne biliyordu? Vizörler ya da donanma hakkında ne biliyordu? Halkının ihtiyacı olan şey olmaya çalıştığını *biliyordu* ama bunun karşılığı sadece kül ve toz olmuştu.

Yine de Vivia... Merik'in hiç anlamadığı ve sevmeyi unuttuğu kız kardeşi, bu ulusu güvenliğe, refaha götürebilecek, imparatorlukları bir akıntıyı durdurur gibi kolayca durdurabilecek olan Nihar...

Vivia kraliçe olmak için yaratılmıştı. Bunun için doğmuştu, bunun için yetiştirilmişti.

"Gel," diye emretti Kullen, Merik'in dikkatini çekerek. Rüzgâr ve ayaz, onları birbirine bağlayan iplerin üzerinde titreşiyordu. "İnsanlara her zaman izlediğimi hatırlatmanın zamanı geldi."

İtaat etme ihtiyacı Merik'in kemiklerinde kristalleşti. Kullen'in siklonunu kullanma, sonsuz güce boyun eğme ihtiyacı. Kırma, çığlık atmak, parçalamak ve mahvetmek.

Ama Merik bununla savaştı. Bu sefer, kendi içinde derinlere indi. Öfkeyi bulana kadar. Nihar'ın öfkesinin ateşini. *Bu* onun büyüydü - zayıf ve küçük ama tamamen kendisine ait. Yeterli olmak zorundaydı.

Aksi takdirde, Merik kız kardeşini aç Hagfish'lerden önce asla yakalayamazdı.

Bu düşünceyle Merik sadece kendi büyüünü, sadece kendi iradesini kullanarak Kullen'den uzaklaştı.

Bir kişi için birçok kişi.

Baile'nin Katliamı'ndan kaçış çelik, kan ve büyüden oluşan bir bulanıklıktı. Safi'nin çeliği. Diğerlerinin kanı. Vaness'in büyüü.

Arenanın ana çıkışına yakın bir yerde, Cartorran mürettebatının çoğu hâlâ arkalarında olan Zander ve Lev'le yeniden bir araya geldiler.

Dışarı çıktıklarında Safi, "Sidik torbaları," diye küfretti; nedense arenanın etrafındaki kargaşa, içerideki savaştan daha da kötüydü.

"Sidikli turtalar," diye katıldı Caden. İskeleye giden tek yol kaçışan ve savaşı insanlarla dolup taşıyordu. İki köprü aşırı ağırlıktan çökmüş, üç köprü ise alevler içinde kalmıştı.

Böbreklere son darbeyi vuran ise arenayı çevreleyen sular oldu. Kan ve hareketle köpürüyorlardı. Timsahlar kıvranıyor, yuvarlanıyor ve canlı ya da ölü herhangi bir insanı kapıyordu.

"Limana ulaşmamızın hiçbir yolu yok," diye bağırdı Safi, "limana ulaşabiliriz."

Caden ona mutlak bir kendini beğenmişlikle sıırıttı. "Bu bir şey değil," dedi. Sonra bağırdı, "Cehennem Ozanları! Sıraya girin! Diğer herkes

Arkada! *Sen'* -İmparatoriçe'yi işaret etti- "Üç kalkana ihtiyacımız var. Büyük olanlardan."

Vaness sırtışına karşılık verdi ve tüm hareketlerine, tüm büyüüne damgasını vuran aynı kontrolle kollarını havaya kaldırdı. Üç demir kalkan - *büyük* olanlar- toplandı ve yakınlardaki herhangi bir demirden şekillendi. Safi'nin kendi kılıcı, Caden için göğüs hizasında kavisli bir kalkana dönüşmeden önce ellerinden kıvrıldı.

"Geriye çekilin!" Caden bağırdı.

Safi arkaya geçti.

"!"

Cehennem hemen üçgen oluşturdular. Zander önde, Caden ve Lev hemen arkada. Sonra tam gaz ileri atıldılar.

Ardından bir
duraklama. Ardından
hücum.

Safi daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlardı. *Şarj. Dur. Şarj. Durakla.* Cesur birkaç kişi düzenlerine yanlardan ya da arkadan saldırsa da, denizciler iyi eğitilmişti.

Bu düzende, Cartorralılar bataklığı geçtiler. Zaman tüm anlamını yitirdi. Saniyeler ve nefeslerden, patlamalara ve durgunluklara dönüştü. Bıçaklar havaya kalkıyor ve çeneler yakınlarda hırıliyordu. *Hücum. Durakla. Hücum. Duraklama.* Mükemmel, bulutsuz bir gökyüzünün altında devam ediyor.

Sonunda limana ulaştılar. Sonunda
bir gemiye ulaşana kadar.

Rıhtımın sonundaki Cartorran gemisine ulaşanlar sadece onlar değildi. Kır saçlı bir kadın kıçtan emirler yağdırırken, denizciler çoktan güvertesinde sürünmeye başlamıştı.

Onların yaklaştığını mürettebatından önce gördü. Gülümsedi -Safi'nin büyüünü bozan sahte bir şeydi bu- ve ardından "Geminizi geri almak için çok geç kaldınız güzeller!" diye .

Adamları teker teker kimin geldiğini görmek için döndüler. Ve teker teker bıçaklarını, kılıçlarını ve ateşli tabancalarını çektiler.

Vaness'in kolları kalktı ve Safi bunun tam olarak nereye gittiğini gördü. Daha fazla kavga, daha fazla kan dökülmesi, daha fazla hayatın boşa harcanması.

Sonra inisiyatif almayı düşündü. Eğilip bükülmeyi ve kendini imparatoriçenin önünde itişirken buldu. Cehennem Ozanları'nın önünde. *"Bekle!"*

Kahina kaşlarını bekledi.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi Safi. Merik ölmüş olabilirdi -ve sayısız başkaları da- ama bu, bugün kimsenin ona katılmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Yürü git." Kahina sipere doğru yürüdü. Kendi kılıcı kalçasında şingirdadı. "Seninle bir alıp veremediğim yok ama bu gemiyi ben aldım. Şimdi bende kalacak."

"Bunun için benimle oyna." Kelimeler yuvarlandı. Aptalca, *çok* aptalca. Ama aynı zamanda asla tahmin edemeyecekleri bir şeydi.

Caden ve Vaness yüzleri dehşet içinde Safi'ye doğru döndüler.

Amiral Kahina ise çok mutlu görünüyordu. Yüzüne bir kedi gülümsemesi yayıldı ve bir elini sipere dayadı.

"Taro değil," dedi. "Ama bir düello. Ben." Parmaklarını göğsünde birleştirdi. "Sana karşı. Silah yok. Sadece beyin ve kas gücü. *Sonra*, kim canlı çıkarsa gemi onda kalacak."

"Hayır." Caden Safi'ye uzandı. "*Hayır*."

Ama çok geç kalmıştı. Safi çoktan kabul etmiş, başını sallamış ve gemiye giden iskeleye doğru yürümeye başlamıştı.

Başlatın, tamamlayın.

OTUZ SEKİZ

Aeduan gözlerini Threadwitch'ten ayıramıyordu. Duman onun etrafında fısıldıyordu. Ateş Cadısı alevleri desteklemediği için geriye sadece kömürleşmiş toprak kalmıştı ve Aeduan sonunda yönünü bulabilmişti.

O ve Iseult sütunların en güney ucundaydı, nehrin eski savaş alanlarına doğru düzleştiği yerde.

Aeduan bir sütuna yaslandı ve Iseult'un yaklaşmasını izledi. O adamı parçalara ayırmıştı. Aeduan'ın bir insanın kanını durdurduğu kadar kolay bir şekilde, Ateş Cadısı'nı hayata bağlayan bağları kesmişti. Bu büyüyü daha önce de görmüştü. Kara büyü. Kendisinininki gibi bir boşluk büyüsü. Ama asla - bin yıllık yaşamında asla - Threadwitch'in...

Hiç de Threadwitch gibi değildi.

Beklerken, sabahın tekerlemesi zihninde titreşti. *Ölü otlar ateşle, ölü toprak yağmurla uyanır.* Harabelerdeki o an sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi. Ama değildi. Iseult hâlâ onunla dövüşen aynı kadındı. Onunla yarışan kadın.

Kim onun için geri dönecekti.

Yağmur yağmaya başladı ve Ateşoku alevlerini söndürdü. Toplar patlamaya devam etti ve tabanca atışları patladı. Çiseleyen yağmurun arasından gelen sesler, savaşın geçide ulaştığının bir işaretiydi.

Iseult Aeduan'a ulaştı. Yanaklarından siyah yağmur nehirleri gibi kül akıyordu ve yarım nefeslik bir süre için az önce öldürdüğü adam kadar çürümüş görünüyordu.

Sonra illüzyon bozuldu. Parmakları Aeduan'ın omzuna indi ve tek kelime etmeden onu kendi etrafında döndürdü. Nazikçe değil ama etkili bir şekilde. Ciğerlerine ve kalbine saplanmış olan oku kavradı.

Aeduan, Iseult'nun ne yapmak istediğini biliyordu ve onu durdurması gerektiğini de biliyordu. Şimdi. Ona daha fazla hayat borcu olmadan önce.

Yapmadı. Onun yerine, bir ayağını sütuna dayamasına izin verdi. Demiri kalbinden çekip almasına izin verdi.

Acı, dumanla karışık yağmur gibi ağır bir şekilde üzerine çöktü. Taşa doğru öne doğru eğildi. Göğsü yutkundu ve kabardı. Kan sızdı.

"Baykuş ellerinde," dedi Iseult.

Aeduan başını salladı, alnı kayaya sürtünüyordu.

"O sadece bir çocuk değil," diye devam etti Iseult. "Hem Baedyedler hem de Kızıl Yelkenliler onu istiyor. O her ne ise, özel biri."

Yine başını salladı. O da tahmin etmişti ama bunun ne anlama gelebileceğini henüz düşünmemişti.

"Onun için geliyorlar, Aeduan." Iseult'nun sesi şimdi daha sertti.

Yağmur damlalarından daha gürültülü.

Aeduan gözlerini açtı. Siyah damlacıklar sütunun kadim çizgilerini kesiyordu.

İki ok daha etinden fırladı. Biri kalçasından, diğeri omzundan. Anında görüşü keskinleşti.

İki ok daha serbest kaldı ve Aeduan'ın omurgası tam boyuna kadar dikleşti. Üç ok daha fırladı ve büyüğü de genişledi.

"İnsanlar," dedi Iseult'ya dönerek. "Yüzlercesi bu tarafa geliyor."

Hiç şaşırmadığını gösterdi. Aslında şimdi başını sallayan oydu. "Nehirden gelen Kızıl Yelkenliler. Baykuş'u geri istiyorlar, bu yüzden önce onu bulmalıyız."

İşte o anda Aeduan'ı göğsünden vurdu. Iseult buradaydı. Truthwitch'in peşinde değil, burada, tüten korların ülkesinde dimdik duruyordu. Daha konuşmadan, ona Kızıl Yelkenler'i nereden bildiğini sormadan, insanlık dışı bir çığlık havayı doldurdu. Yağan yağmurdan daha yüksek, topların kükremesinden daha gürültülü.

Bu dağ yarasasıydı, geri döndü ve onlara doğru daldı.

Aeduan, pençeleri taşlara çarpmadan önce Iseult'u zar zor yana doğru çekti.

Merik Vivia'ya ulaşamadı.

Merik, Vivia'yı yakalamak için rüzgârlar göndermeye çalışırken bile Kullen'in kasırgası onunla her yönden savaştı. Kendini özgür bırakmaya çalışsa bile.

Sanki Kullen, Merik'in bir sonraki adımda ne yapacağını hissetmiş gibiydi.

Sanki *hissetmiş* gibiydi.

Merik'in gerçek gücünün küçük, acınası kalbi.

O ve Kullen bağılıydı. Ruhları, büyüleri, yani... Büyü yok. Merik Rüzgar Büyücülüğünü burada kullanamazdı.

Göğsünü ağrıttı ve vücudunu gevşek bıraktı ama Merik başardı. Rüzgârı serbest bıraktı. Büyüyü serbest bıraktı. Öfkeyi serbest bıraktı.

Sonra Merik düştü, fırtınanın kalbine doğru bir burun dalışı. Su köprüsüne doğru serbest bir düşüş. Kullen'in çılgınlığının kafatasında patladığını hissetti. Büyü Merik'in karnına, uzuvlarına doğru ilerledi. *Kullan beni, kullan beni, kullan beni.*

Merik onu kullanmadı. Hızla ilerledi, kendisi yoktu, sadece siyah deniz ateşi hızla yaklaşıyordu.

Sonra su köprüsünü geçiyordu. Sıcaklık onu tüketti. Gölgeler öfkeleniyordu. Ama aşağıda yeşil bir vadi bekliyordu.

Dumanlı, rüzgârla kabaaran gözyaşlarının arasından Merik kız kardeşini gördü. Ellerini ve bacaklarını uzatmış, su uçsuz bucaksız ağlar halinde ona doğru kıvrılıyordu. O düştükçe bu ağlar tekrar tekrar parçalandı. Onu vadinin tabanından kurtaracak kadar güçlü değildi ama inişini yavaşlatmaya yetti. Merik'in yetişmesine yetecek kadar.

Kollarını iki yanına sıkıştırdı, ayak parmaklarını gösterdi.

Yüzüne su sıçradı; damlacıklar Vivia'nın kontrolünden çıkmıştı.

Daha hızlı, daha *hızlı*. Onu itecek bir büyü yok, sadece Noden'in gücü var. Düşüşün gücü. *Rüzgar gibi hareket et, akıntı gibi hareket et.*

Merik ona ulaştı. Su ona çarptı, binlerce kesik onu parçalara ayırdı. Kolları kızın etrafında yırtıldı. Sıkıca tuttu.

Döndüler. Etrafta, etrafta, görüntü yok. Ses yok. Sadece su, rüzgâr ve hızla gelen ölüm hissi.

Ama şimdi, şimdi Merik uçabiliyordu. *Artık* onu Kullen'e bağlayan gücü kullanabilirdi.

Bir rüzgar patlaması. Vücutlarının altından koptu, onları yeni bir spirale doğru sertçe çevirdi. Daha fazla, daha fazla. Merik, Kullen'in zapt edemediği bir ısı kükremesiyle *daha fazlasını* çağırdı. Onları durdurmaya yetecek kadar hava. Çimenleri dışarı doğru düzleştirmeye yetecek kadar rüzgâr. Merik ve Vivia'nın üzerinde yavaşladığı geniş bir daire. Sonunda durdular.

Ayaklarının üzerine düştüler, bacakları altlarında ezildi. Merik'in elleri ıslak çimenlere ve toprağa battı. Tüm o duman ve fırtınadan sonra ne kadar da parlak, canlı bir koku.

"Merry," demeye çalıştı Vivia. Omzu kanıyordu.

"Kolun," diye yanıtladı Merik. Ayağa kalktı, titriyordu. Her zaman bu kadar çok ot var mıydı? Sanki Merik'in rüzgârları hiç gelmemiş gibi yeniden boy atmaya başlamıştı bile.

"Ben iyiyim." Vivia onun yanında durdu. "Hissedemiyorum. Merry, sana söylemem gerek-"

Büyük bir çatırtı vadide yankılandı. Sanki bir dağ yıkılmıştı. Sanki dünyanın kendisi ikiye bölünmüştü.

Baraj yıkılıyordu.

Safi, Kahina'ya karşı.

Mürettebat rıhtımdan izlerken onlar geminin güvertesinde dövüşüler. Silah yok, ayakkabı yok ve gemide başka kimse yok. Sadece iki kadın ve tepelerinde dolaşan martılar.

Dünyanın geri kalanı yok oldu. Artık arenadan gelen uzak kükreme yok. Geminin tahtalarının yakınlardaki gıcirtısı bile. Dünya yok olmuştu çünkü Safi onu yok etmişti, tıpkı Habim'in neredeyse on yıl önce ona öğrettiği gibi. Bakışlarını göğüs hizasında Kahina'ya dikti, böylece Kahina'nın tüm vücudunu daha iyi görebiliyordu. Tüm seğirmelerini ve kıvrımlarını. Sonra Safi ayak tabanlarını sert tahtanın üzerine koydu; geminin nasıl yuvarlanıp yalpaladığını daha iyi hissedebiliyordu.

Kahina Safi'den daha kısaydı ama Safi bunun kendi avantajına olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Kahina'nın deneyimli ve rahat bir dövüşçü olduğunu söyleyebilirdi. Kolları havada ve yumrukları gevşek bir şekilde bir o yana bu yana zıplıyordu.

Aynı zamanda kulaklarındaydı: onlarca yıl yumruk yemekten ve tekrar ayağa kalkmaktan şişmiş ve yumrulaşmıştı.

Kahina'yı özellikle zorlu kılan şey ise tazeliğiydi. Sabahı alevlerden, Baedyed'lerden ya da çıldırmış bir arenadan kaçarak geçirmemişti. Aslında, Safi'nin en büyük zorluğu tetikte kalmak olacaktır. Odaklanmış-

Bir yumruk savruldu. Safi küfretti. Kahina çoktan saldırıya geçmişti. Bir yumruk daha, sonra bir tane daha. Safi zorlukla zamanında engelleyebildi. Geri sıçramaktan başka çaresi yoktu.

Çok geçmeden alanı tükendi. Siper yükseliyordu, bu da Safi'nin hücumla geçmesi ya da köşeye sıkışması *gerektiği* anlamına geliyordu. Tekme attı - sadece Kahina'nın ellerini düşürmek için bir çalım. İşe yaradı ve Safi'nin yumrukları çift yumrukla birleşti.

Parmak eklemlerinden biri Kahina'nın burnuna . Diğeri göğsüne çarptı.
-Acı için değil, güç için. Kahina tökezlediğinde kazandığı mesafe için.

Ama amiral gülümsüyordu, bütün lekeli dişlerini gösteriyordu ve gözleri yaşarmış olsa da Safi burnunu kırmamıştı.

Kahina burnunu çekti. "Biliyor musun kızım, ben senin adını bilmiyorum." Sol ayağını yere vurarak Safi'nin gözlerini yakaladı ve hızla içeri daldı. Düz bir el Safi'nin boğazını kesti. Ardından Safi'nin burnuna bir çengel yumruk geldi ve Kahina burnu kırmayı başardı. Son bir tekme Safi'yi rüzgâr gibi geriye savurdu.

Safi'nin burun deliklerinden kan fışkırdı. Gözlerinden yaşlar fışkırdı. Yine de en azından acı uzak bir şeydi. Darbe almaya alışkındı; bu onu yavaşlatmıyordu.

Yine de geri çekiliyordu. Kahina da yine konuşuyordu. Kasıtlı bir dikkat dağıtma.

"Bahse girmeyi benim kadar seviyor olman benim için ne kadar güzel" - sopa, çapraz, kaburgalara tekme- "kızım."

Daha fazla kan. Daha fazla acı. *Dinleme, dinleme.*

"Bahse girmekten daha çok neyi severim biliyor musun?" Kahina, Safi'nin yumruğunun altından eğildi. Sonra Safi'nin ayağı dizine değmeden önce zıplayarak geri çekildi.

Safi saldırmaya devam etti. Tekme, yüze tırnaklar, sırt yumruğu. O zorladıkça Kahina daha az engelleyebiliyor gibiydi. Çok geçmeden Safi darbe üstüne darbe indirmeye başladı ve Safi karnına bir diz atabilecek kadar yaklaşmıştı. Çeneye bir dirsek-

Kahina onu ters çevirdi.

Bir an, Safi'nin görüşü ahşap, yelken bezi ve gökyüzüydü. Sonra tüm dünya sadece gökyüzüne dönüştü.

Safi'nin kafası çatladı. Görüşünü yıldızlar kapladı. Sonra kaburgalarında ağrı patladı. Kahina onu tekmeliyordu. Bir kere, iki kere.

Safi kıvrıldı, bir bacağı, bir ayağı, herhangi bir şeyi yakalamaya çalıştı. Kahina'nın pantolonunu avuçladı. Bu kadarı yeterliydi. Korsanı aşağı çekti.

Ya da öyle yapmaya çalıştı. Ancak Kahina bunun yerine momentumu Safi'yi yukarı çekmek için kullandı -doğrudan bekleyen yumruğa doğru.

Safi'nin zaten kırık olan burnu çatırdadı. Gözlerinin üzerinden siyah aktı. Geriye doğru sallandı ve bir kez daha kafatası güverteye çarptı. Hissettiğinden değil.

Göz kırptı. Düşüyordu. Göz kırptı. Düşüyordu. Göz kırptı. Kahina ona sarılmıştı. *Göz kırptı, göz kırptı.* Kahina'nın ön kolu Safi'nin nefes borusuna dayanmıştı. Kahina'nın burada duraklaması dışında. Diğer eli Safi'nin başının yanında dururken sadece hafifçe eğildi.

"Bana cevap vermedin, kızım. O yüzden tekrar ediyorum: Bahisten daha çok neyi severim biliyor musun?" Kahina'nın yeşim taşı yüzüğü Safi'nin gözlerine güneş ışıkları saçtı.

"Ne?" Safi bu kelimeyi zar zor söyleyebildi. Kan, kan. Gördüğü her şey kanla kaplıydı. Her nefesi de.

"İyi bir pazarlığı severim."

Safi'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Kahina'ya karşı zekâsını kullanmanın bir anlamı yoktu - zaten kaybetmişken olmazdı. Kahina onu kelimelerle oyalamak istiyorsa, öyle olsun.

Ancak Kahina, "Bana adını söyle," dediğinde Safi'nin aklına bunun bir dikkat dağıtma tekniğinden ziyade bir *oyalama* tekniği olabileceği geldi. Mathew her zaman *söylenen sözlerden daha önemlisinin söylenmeyenler olduğunu* öğretirdi.

"Sen... kaybetmek istiyorsun." Safi, Kahina'nın bakışlarını yakaladı. İkisi de bu anları nefes almak için kullanıyordu. "Neden?"

Kahina'nın gözleri inceldi. Hayır, kırıştı. Sırıtıyordu. "Çünkü bu gemiye ihtiyacım yok. Ancak, geleceğin Cartorra *İmparatoriçesi*'nden bir iyilik. Bununla neler yapabileceğimi bir düşünsene Safiya fon Hasstrel."

Dehşet, kasvetli ve gürültülü, Safi'nin ciğerlerini doldurdu. Elbette Kahina onun kim olduğunu öğrenecekti. Bilgi tam olarak gizli değildi ve en azından Kahina, Safi'nin bir Hakikat cadısı olduğunu fark etmiş gibi görünmüyordu. *Bu hâlâ gizli kalmaya devam ediyordu.*

"İşte pazarlığım, kızım." Kahina çok hafifçe ağırlığını azalttı ve çok hafifçe karanlık içeri sızdı. "Bu savaşı kazanmana izin vereceğim ve mürettebatımla birlikte buradan ayrılacağız. Ama karşılığında bana borçlu olacaksın. İstediğim her şeyi bir gün senden alacağım." Kahina'nın sözleri doğrulukla doluydu. "Anlaştık mı?"

Safi kıvrandı. Safi balıklama atladı. Safi gerildi. Ama burada onu ayakta tutacak nefes yoktu ve boğuşmak hiçbir zaman öğrenmeye zahmet ettiği bir beceri olmamıştı. Gökyüzü, Kahina'nın yüzü, gemi, hepsi dalgalanıp duruyordu. Safi'ye başka seçenek bırakmıyordu. Kabul etmek *zorundaydı*.

Yine de boğuk bir sesle, "İki... koşul." Duyulmuyordu *-hava yoktu!*- ama Kahina anladı ve Safi'nin için yeterince gevşedi: "I

sizin için kimseyi öldürmeyeceğim ve kendi canımı da vermeyeceğim."

Kahina'nın gülümsemesi yayıldı. "O zaman anlaştık." O bu sözleri söylerken Safi'nin teninde bir büyü tıslaması belirdi. Gözlerinin köşelerinde bir ışıltı parladı.

Kahina'nın yeşim taşı yüzüğü, içinde sihirle uğulduyor.

"Şimdi beni çevir kızım ve ben yalvarana kadar yumruklamaya başla-"

Safi onu çevirdi, bu sefer gerçekten işe yarayan bir kalça hareketiyle. Uzaktan, rıhtımdan gelen tezahüratların farkındaydı. Cehennem Ozanları. Cartorran mürettebatı.

Yanlış, yanlış, yanlış. Kahina'nın sırtı güverteye çarptı ve Safi üzerine yığıldı. *Yanlış, yanlış.* Daha fazla tezahürat, daha fazla kan ve büyüüne karşı kazınacak daha fazla yanlışlık. Kendi yarattığı yalanlar. Onları özgür bırakacak yalanlar.

"Dur," diye inledi Kahina. "*Dur.*" Gözleri kafatasının içine gömülüyordu. "Yeter kızım, *yeter!*"

Safi durdu. Sonra kendini daha güçlü, daha küçük, daha bilge kadının üzerinden çekti. "Safi, mürettebatın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu gemiye sahip çıkıyoruz," diye nefes nefese bağırdı. Adamlarınızı alın ve gidin." *Yanlış, yanlış, yanlış.*

Kahina sadece içini çekti ve sahte bir yenilgiyle güverteye yaslandı. Yüzü hamur gibiydi. Ama yalanlar, hepsi yalan. "Ben gidiyorum. Gemi bir kez daha senin."

Ve bu her şeyin sonuydu. Düello bitmiş, anlaşma kesinleşmişti.

Safi yine de amiralin gidişini izlemedi. Ne Cartorran mürettebatının gemiye yürüyüşünü ne de rıhtımda tartışan Hell-Bard'larla Vaness'leri gözlemledi. Safi sadece kırık bedenini kış tarafa çekti ve bulanık körfeze baktı. Arkasında, Saldonica'da giderek büyüyen bir savaş gürliyordu.

Yine de Safi'nin gözleri Saldonican dalgalarının yumuşak sükunetine kilitlenmişken

-Burnundan, yanaklarından, ağzından kan damlıyordu ve düşünceleri başka bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Çünkü Safi'nin avucunda İpliktaşı duruyordu. Titreyip parlıyordu, Iseult'nun bir kez daha tehlikede olduğunun işaretiydi bu. Safi'nin ona yardım etmek için burada durup dinliyor olabilecek tanrılara dua etmek dışında *hiçbir* şey yapamayacağının işaretiydi.

OTUZ DOKUZ

Bir dağ yarasanı. Daha önceki dağ yarasanı. Iseult bir tane gördüğüne neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Ne de olsa onlar katliam yaratıklarıydı ve burada bir savaş sürüyordu.

Aeduan'ın yanında durup canavarı incelerken zaman donmuş gibiydi. Canavardan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı ve koyu renkli kürkünü dalgalandırdı. Yağmur sıyrıldı.

Sonra Iseult'nun kafasına doğru hamle yaptı, dişlerini gösterdi ve çenesini açtı.

İçgüdüleri onu ele geçirdi. Yanlara doğru dönerek palasını serbest bıraktı. *Güçlüydü.* Daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü hissediyordu. Ve elinde olmadan merak etti -nefesler arasında bir düşünce kırıntısı- acaba bunun nedeni...

Firewitch yüzünden.

Hızı Aeduan'inkiyle kıyaslandığında hâlâ bir hiçti. Kılıcı çoktan oradaydı ve kabaca kesiyordu. Dağ yarasanının kürküne saplandı ve yosunlu kahverengi tutamlar yağmurla birlikte yere düştü.

Gümüş iplikleri daha da parlıyordu. Iseult bu iplikleri kesebileceğini sanmıyordu ve bunu *umutsuzca* istemesi boğazına mide bulandırıcı bir sıcaklık gönderdi.

Ama şimdi suçluluk duymanın zamanı değildi. Ne de tiksinti. Ne de pişmanlığın. Iseult bu yeni gücü kullanarak kendisini ve Aeduan'ı *uzaklaştırmak* zorundaydı.

Aeduan sanki bir emir almış gibi alçaktan saldırdı ama yarasa çığlık çığlığa orman gölgelerinden oluşan bir bulanıklık içinde aşağı yuvarlanıyordu.

Aeduan doğrudan yarasanın dişlerine doğru savruldu. Iseult saldırdı, boğazında bir savaş çığlığı yükseldi. *"Ben!"* diye bağırdı.

"Benim için gel!"

Yarım saniye - *belki* de Aeduan Iseult'nun dikkatinin dağılmasından bu kadarını kazanmıştı ama yeterliydi. En yakın sütuna doğru ateş etti ve üç adımda yukarı çıktı.

Sonra da canavarı arkadan hançerlemeye hazır bir şekilde pike yaptı. Dağ yarasanı gibi konumlanmış, kanatlarını kaldıraç için açmış olan yaratık

zamanında dönmesi mümkün değil.

Aeduan'ın kılıcı havaya kalkmış, tüm gücünü ve büyüsünü darbesine aktarmaya hazırdı...

Iseult o zaman gördü: Gümüş iplikler yeni bir renkle parılıyordu. Hiçbir anlam ifade etmeyen, Iseult'un mümkün olduğunu bilmediği bir renk. Yine de , gün batımı pembesi gümüşün içinde örölüyor ve kıvrılıyordu.

Bağlayan İpler.

Aeduan'ın bıçağı et ve kürkle buluştu. Sivri bir kulağın ucu -Iseult'un kafası kadar büyük bir et parçası- yağmurun ıslattığı toprağa savruldu.

Dağ yarasaı kükredi, nefesi Iseult'nun üzerine hücum etti ve onu geriye savurdu. Sonra devasa yılanı formunu savurdu, kanatları dışa doğru çarptı. Her adımda yeryüzü sarsılıyordu.

Dört halsiz adım daha attı ve uçtu.

Günbatımı İplikleri daha parlak bir şekilde parladı ve şelaleye doğru süzöldü. Dehşete kapılmış, kırılmış ipliklerin soluk, uzak bir parçasına doğru. *Tanıdık İplikler.*

Baykuş. Dağ yarasaı Baykuş'a bağılıydı.

Aeduan sendeleyerek Iseult'un yanına gitti, bıçağı ve vücudu yarasa kanıyla kaplanmıştı. Yanakları kıpkırmızıydı, gözleri kıpkırmızı dönüyordu.

"Şelaleler," diye nefes nefese kaldı Iseult. "Baykuş Şelale'de. Ve yarasa... ona bağılı."

Bir göz kırpma şaşkınlığı. İki titrek nefes. Sonra anlamaya başladı. "Korsanların onu istemesinin nedeni bu olmalı. Kontrol edebilen bir çocuk... bir dağ yarasaı." Yüzünü omzuna sildi, sonra Iseult'ya elini uzattı.

Elini sıkıca kavradı, parmakları onunkilerin arasına girdi. Birlikte koşular.

Dünya çizgili taş ve dumanlı yağmurla bulanıklaştı. Iseult'un gördüğü tek şey ayaklarının altındaki kayalıklar ve ilerideki sütunlardı. Beyaz pelerini etrafında dalgalanıyordu ve Aeduan'ın tutuşu hiç gevşemedi.

Tıpkı dağın yarasa ıığlıklarının hiç dinmediğı gibi. Dalış saldırıları yeniden başladı. Gümüş iplikler pembeye bürünerek daha da yaklaştılar. Daha yakına. Ama Iseult artık amaçsız olduklarını biliyordu. Sebepsiz yere saldırıyordu çünkü Baykuş sebepsiz yere kapana kısılmıştı.

En azından Iseult tüm bunların arasında dağ yarasaının bir sonraki dalışını nereye yapacağını görebiliyordu.

"*Sola!*" diye bağırdı Iseult ve Aeduan'la birlikte bir ağaç kadar ince bir taş sütunun etrafından dolanmaya başladılar.

Silver Threads. Lanetlilerin çığlıkları. Dağ yararası yere çakıldı.

Sütun da yıkıldı.

Aeduan yakınlaştırmak öne geçiyordu. Ancak bu sefer parmakları Iseult'nun koluna sıkıca yapıştığında, Iseult dağ yararasının geri çekildiğini fark etti. Bir başka sert dalış için yükseğe fırlamak yerine, havada asılı duruyordu.

Baykuş. Ona yakın olmaları.

"Nehir!" Iseult bağırdı ve Aeduan'ın rotası anında değişti. Sütunların arkasından dışarı atladılar ve Amonra onları karşıladı. Beyaz kıyısı kızıla dönmüştü; cesetler akıntıya kapılmıştı.

Burada bir savaş başladı. Oklar düştü; ateş çanakları patladı; bıçaklar durmadan şakladı. Tam bir kaos vardı ve iki taraf da kimi öldürdüğünü umursamıyordu. Şiddetli, şehvetli iplikler Iseult'un görüşünü doyurdu. Kan toprağı doyurdu.

Habim bir keresinde Iseult'ya "*Savaş anlamsızdır*" demişti. Hep onun mecazi anlamda söylediğini düşünmüştü. Şimdi *tam* olarak söylediği gibi demek istediğini biliyordu. Savaş anlamsızdı, onun görüşünü, dokunuşunu, işitmesini bastırıyordu. Hatta büyücülüğünü bile. Iseult'un her *parçası* ezilmişti. Ufalanmıştı. Paramparça olmuştu.

İleride, şelalenin dibinde Baykuş bekledi. Paniklemiş, titreyen dişleri nehirdeki sisin arasından parlıyordu.

Bir *şak!* havayı salladı. Bir anda gökyüzü siyaha büründü ve uçurumdan aşağıya büyük bir ok sürüsü yağmaya başladı.

Aeduan sağa doğru keserek Iseult'u taşların arkasına çekti. Tam zamanında, çünkü oklar hedeflerini vurmuştu. Askerler ve küheylanlar, Kızıl Yelkenliler ve Baedyedler... hepsi tırpana giden buğday gibi düştü.

Yine de durmak yok. Sadece hafif yağmurda ilerlemeye devam etti. Adamlar kılıçlarıyla saldırıyordu ama Iseult'un yanında Aeduan varken kılıçlardan kaçması çok kolaydı. Birlikte kavis çizdiler, saldırdılar, eğildiler, yuvarlandılar. Kan ve iplikler üzerine inşa edilmiş akıcı bir adım kombinasyonu.

Artık neredeyse şelaleye varmışlardı. Neredeyse Baykuş'a varmışlardı.

Sis dağ yararasının kanatlarına çarparak dağıldı. Yaklaştı, pençelerini uzattı ve ağzını açtı.

Sis tamamen dağılmıştı ve Baykuş oradaydı. Onu on adam koruyordu. Geri kalanlar kayalara çarpmış ya da akıntıya kapılmış leşlerdi, çünkü dağ yararasının yöntemi buydu. Şimdi bile pençeleri

çırpınan Baedyed'in üzerine çengel atıyordu. Sonra yarasa havaya fırladı ve adamı nehre düşürmeden önce bir kez yana doğru savurdu.

Dağ yarasasından gelen bir başka cırtlak burun dalışı sisin dağılmasına neden oldu ve o kısacık zaman diliminde Iseult ihtiyacı olan her şeyi gördü: dokuz asker -şimdi sekiz olacak- kayalara sinmiş, başında bir çuval olan Baykuş'u engelliyordu.

Bir Kızıl Yelkenli sağdan saldırdı; Aeduan bileğinin bir darbesiyle adamın vücudunu dondurdu. Ama adamı öldürmedi, sadece askeri bir heykel gibi hareketsiz ve geride bıraktı.

Sis üzerlerine çökmüştü. Dağ yarasası alçaldı ve son bir hamle yapma zamanı .

"*Baykuş'u yakala!*" Iseult Aeduan'a doğru kükredi ve o anda kolunu Aeduan'ın elinden kurtardı.

Kalan askerlerle yüzleşmek için döndü. Dağ yarasasıyla başları yeterince dertteydi, bu yüzden aralarındaki onu henüz fark etmemişlerdi.

Iseult sert bir homurtuyla, bakışlarını gökyüzüne sabitlemiş olan en yakındaki askere doğru fırladı. Dağ yarasası yaklaşıyordu.

Sol ayağını atarak arkasına döndü. Dizi dışarı çıktı; yere düştü. Taşlar burada çok kaygandı ve Amonra gürleyerek yaklaşıyordu; Iseult'un kimsenin yüzleşemeyeceğini bildiği bir düşman.

Bu yüzden tüm gücüyle askerin boynuna tekme attı.

Nehre yuvarlandı. Amonra'nın bir başka kurbanı. Geriye yedi adam daha kalmıştı ve şimdi yer sarsılıyordu.

Hayır, toprak değil, taşlar. Kıyının nehirle yumuşatılmış çakılları. Denizdeki dalgalar gibi dalgalanıyor ve dalgalanıyordu. Hepsi koyu yeşilin neredeyse görünmez ipleri tarafından yönlendiriliyordu.

Iseult'nun gözleri sisin içinden Baykuş'a giden ipleri takip etti. Onlar *Onun* ipleri. Bu *onun* sihriydi.

ne anlama geldiğini düşünecek ya da durdurmaya çalışacak zaman yoktu. Başka bir adam Iseult'u görmüştü. Kılıcını .

Iseult alçaldı. Hava tepesinde ıslık çaldı. Çok ; bıçak çok yakındı ve adam da çok yakındı. Iseult'un boşluğa ihtiyacı vardı.

Ya da gümüş iplikler de işe yarayabilirdi. Iseult çakılların üzerine düştü ve dağ yarasası onun işini görerek üç adamı birden yere serdi.

Dört adam gitti.

O anda Aeduan çuvalı Baykuş'un kafasından çekip çıkardı. Ve dişleri Iseult'un daha önce hiç görmediği bir şekilde patlayarak dışarı fırladı.

Toprak gümbürdedi. Dağ yararası çığlık attı, Earthwitch gücünün iplikleri her şeyin üzerine yayıldı.

Iseult'nun bacakları altından büküldü. Kaygan kayalara düştü, kılıcını kaybetti ve ellerini kaptı. Amonra hızla yaklaştı. Iseult ona doğru yuvarlandı. Sonra suyun ısırığı üzerine çöktü, ciğerlerindeki tüm havayı, zihnindeki tüm düşünceleri çaldı.

Üç uzun, yankılı kalp atışı boyunca buz gibi, kan lekeli sular etrafında çalkalandı. Olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Suyun altına çekildi.

Sonra toprak altında gümbürdedi. Çıtırdadı ve sallandı, onu bir annenin çocuğunu taşıdığı gibi kaldırdı. Suyun dışına kadar. Kıyıya kadar. Sonra taşlar Iseult'u Aeduan'ın kollarına bıraktı.

Bir şeyler bağırarak onu ayağa kaldırdı. *Koş*, diye tahmin etti Iseult. *Acele et*, diye tahmin etti ama aslında dinlemiyordu. Dikkati, yapması gereken her şeyi yapmış olan bir Earthwitch'in büzüşen ipliklerine takılmıştı.

Iseult, dağ yararası havada süzülüp kanat çırparken, Baykuş'un uçurumun tepesine kabaca tırmandığını görmek için kendini zorladı. Hiçbir askerin yaklaşmasına izin vermeyen bir koruyucuydu. Yaklaştıkları anda oklarını savuruyordu.

Hiç mantıklı değildi. Dünyayı hareket ettirebilen bir çocuk. Bir dağ yararasını kontrol edebilen bir çocuk. Yine de Iseult'un gördüklerini inkâr etmek mümkün değildi.

Birkaç dakika içinde Baykuş'a yetiştiler ve Aeduan tek kelime etmeden onu sırtına aldı. Kız onun boynuna sıkıca sarıldı, dişleri aynı sıcak gün batımıyla parlıyordu.

Sonra üçü birlikte, bir efsane yarattığı, bir savaş alanı yarattığı önlerindeki yolu temizlerken yağmurlu uçurumun kenarından yukarı doğru devam ettiler.

Merik ve Vivia su köprüsünün üzerinde durdular. Merik bir tarafta, Vivia diğer tarafta.

Beyaz şapkalı su onlara doğru savruldu. Baraj kadar uzun. Şehir kadar yüksek. Sel saniyeler içinde onları vuracaktı. Sıcak ve zayıf ama tamamen ona ait olan rüzgârlar Merik'in etrafında toplandı. Vivia da gelgitlerini çağırdı.

Birbirlerine baktılar. İki Nihar. İki sihir. Birbirlerini hiç tanımayan, hatta hiç denemeyen bir erkek ve bir kız kardeş.

Sel geldi.

Kollarını açtılar. Rüzgar, gelgit, güç. Beyaz köpükle buluşan bir büyü duvarı. Merik geriye doğru kaydı, rüzgârlar ileride kükrerken bile dikili ayakları kaygan taşların üzerinde sürükleniyordu. Boğazını yırtan bir çığlık attı. Çenesini aşağıya doğru savurdu ve daha fazla rüzgâr, daha fazla güç ondan aktı.

Daha, daha. İçinde derinlerde el değmemiş bir kuyu. Kullen'e değil, kendi Nihar kanına bağlı. Yanında selle savaşıyan kız kardeşine.

Öfke yok, nefret yok, aşk yok, geçmiş yok. Sadece şimdi. Sadece bu su, yavaşlıyor, süpürüyor, sıçratıyor.

Duruyorum.

Merik bir bacağını kaldırdı. İleriye doğru adım attı, kendini itti, rüzgârı itti, seli itti.

İkinci adım üçüncüye dönüştü. Yeşil bir vadinin üzerinde ve şimdi maviyle titreşen bir gökyüzünün altında, birbiri ardına atılan adımlar.

Köprünün karşısında Vivian da yürüyordu. Adımları eşleşti. Bir. İki. Dövüş. İt. Üç. Dört. Devam .

Ve santim santim, sel geri çekildi. Savaş. İtin. Devam edin.

Sonra buz su köprüsünden gürleyerek geçti, nehrin üzerinde çatırdadı. Seli yükseltti ve Merik'in dikkatini kısa süreliğine dağıttı. Kısa süreliğine selin ilerlemesine ve birkaç santim kazanmasına izin verdi.

Stix, Merik fark etti. Yaptığı buzun üzerinde koşarak onlara doğru ilerledi. Sonra Nihar pozunu taklit ederek ve dövüşe katılarak Vivian'ın yanına düştü.

Sel tökezleyerek geri çekildi. Savaşın. İtin.

Devam .

Daha fazla insan geldi, daha fazla cadı. Rüzgar ve Gelgit. Taş ve Bitki. Sivil ve asker, herkes aynı Nihar ritmiyle ilerliyor.

Geri, geri, yer kazandılar, hız kazandılar ve kısa süre sonra herkes dik yürüyordu. Sonra koşmaya başladılar.

Sonra tamamen durdular, çünkü yıkılan baraja geri dönmüşlerdi. Buz, kökler ve taş yavaşça yükselirken, su eski evinin içinde kayıyordu. Katlar birbiri ardına, yüzlerce cadı tarafından yapılmış bir duvar. Yüzlerce Nubrevnalı.

Ta ki Merik için yapacak bir şey kalmayana kadar. Döndü ve tekrar Vivian'ın gözleriyle karşılaştı. Bir kez başını salladı ve dudaklarına neredeyse gülümsemeye benzer bir şey yerleşti.

Merik başıyla onayladı, yırtık ve ıslak kapüşonunu çoktan kaldırmıştı. Lovats'a dönmek için çoktan dönmeye başlamıştı. Bu savaşın, bu cadıların, gözlerinin önünde büyüyen bu yeni barajın kontrolü kız kardeşindeydi.

Beceriksizce yardım girişimlerine ihtiyacı yoktu. Özellikle de ölü bir adamdan.

Böylece Merik su köprüsünden çıktı ve Pin's Keep'e doğru uçtu.

Aeduan, sırtında Baykuş ve beş adım gerisinde Threadwitch ile saatlerdir yürüyordu ve dağ yarasası her zaman gökyüzünü çaprazlıyordu.

İhtilaflı Topraklar'dan çıkmışlardı ama zar zor. Aeduan, Iseult'yla birlikte yola çıktıkları yerin kuzeyine sapmış olsa da yavaşlamaya cesaret edememişti.

Baykuş'u yere bırakmaya da cesaret edemedi. Omuzları acıyı çoktan aşmış ve akıl almaz bir ıstıraba dönüşmüştü ama kız huzur içinde uyuyordu. Uyanırsa, onu yere bırakırsa... Çok yavaş, çok yavaş olacaktı.

Ancak güneş batmaya başladığında ve batı Nubrevna'nın çamları uzun gölgeler bırakarak yollarını kararttığında Aeduan nihayet durmalarına izin verdi.

Ağaçların arasından keskin, berrak ve pürüzlü bir gölete gelmişlerdi. Yarıya kadar su altında kalmış unutulmuş bir duvar, göletin en uzak kenarına doğru uzanıyordu. "Yalnızız," diye mırıldandı Threadwitch, sesi duman yüzünden bozulmuştu.

"Durmaliyiz."

Bu, saatlerdir birinin söylediği ilk şeydi ve yarım an için sözleri Aeduan'ın kulaklarına anlamsız geldi.

Sonra onun Nomatsi yerine Dalmotti dilinde konuştuğunu fark etti. Baykuş'un anlamayacağını varsaydı.

"Güneş batmaya başlamadan çok öncesinden beri yakınlarda kimsenin olmadığını hissediyorum." Belli belirsiz ufku işaret etti. "Ve... Susadım." bu kadardı. Akıl yürütmesinin sonu.

Aeduan'ın dudakları tartışmak için aralandı ama Baykuş şimdi onun kollarında kıpırdanıyordu.

Esnedi.

Böylece, kasları çığlık atarak onu yere indirdi. Sonra ayağa kalktı, sanki normal bir uykudan uyanan normal bir çocukmuş gibi gerindi.

Suyun üzerinde vınlayan dört hava dalgası, Aeduan'ın ağrıyan omuzlarından sıyırdığı paltosunu çırpıyordu. Sonra dağ yarasası oradaydı, uzun kuyruğunun yıkık köşelerin etrafında kayabileceği batık duvarın tepesine yerleşti. Püsküllü ucu suyun altına battı.

Baykuş, şimdi kanlı sağ kulağından başlayarak kendini bir kedi gibi temizleyen devasa yaratığa hiç ilgi göstermedi. Bunun yerine Baykuş, göletin kenarını kaplayan kayaların üzerinden geçmekle meşguldü. Suyu ulaştığında, Iseult'yu taklit ederek elleriyle ağız dolusu suyu kaşıkladı.

Kız içerken Iseult, "Küçük Kardeş," dedi. "Gerçek adın ne?"

Baykuş onu görmezden geldi ve Iseult Aeduan'a çaresiz bir bakış fırlattı.

Omuz silkti. Ne de olsa Baykuş, sözlerini savaşta kaybeden ilk ocuk olmayacaktı.

Threadwitch hâlâ bastırıyordu ve sözcüklerin üzerine bir gerginlik çökmüştü. "Konuşabiliyor musun, Küçük Kardeş? Bize kabilenizin adını söyleyebilir misiniz? Herhangi bir şey?"

Baykuş, sanki Iseult orada değilmiş gibi davranarak gölete vurmaya devam etti.

Sert bir i çekişle, Iseult sonunda girişimlerinden vazgeçti. Ayağa kalktı ve taşların üzerinden atladı. Alacakaranlıkta siluet halindeyken bile ne kadar kirli olduğu gözden kaçmıyordu. Siyah saçlarının uçları alevden bzşmşt.

Bu, Aeduan'ı bir ayı tuzağının yanında köşeye sıkıştıran Threadwitch değildi. Ne de o sabah onunla dövüşen Threadwitch'ti. Bu değişmiş bir kadındı.

Aeduan biliyordu çünkü kendisi de daha önce o yollardan geçmişti. Yakında o da tıpkı onun gibi, insanın kendi yarattığı şeytanlardan kaçamayacağını öğrenecekti.

Bugünden sonra sonsuza dek, tıpkı şu anda yaptığı gibi parmaklarını bkecek ve kıvrıracaktı. Bileklerini çevirecek ve boynunu kıracaktı. Çenesini gerecek ve bir dahaki sefere ellerinde kimin ölebileceğini merak edecekti. Kimin kaçamayacağını.

Ve bu geceden sonra sonsuza dek kâbuslardan kaçmak için a kalacaktı. Hayaletlerin gerçek olduğundan emin olmak için yarışacak, savaşacak ve tekrar öldürecekti.

Aeduan belki de pişmanlık duyması gerekip gerekmediğini merak etti. Ne de olsa onu kurtarmak için yarılmıştı. Yine de göğsünde bir sıcaklık, karnında bir rahatsızlık hissetmedi. Öyle ya da böyle gerçek doğasını bulacaktı.

Iseult yanında nöbet tutarken, "Arkadaşın yine harekete geçti," dedi. Elllerinden taşlara su damlıyordu. "Tahminimce deniz yoluyla. Yolunuza devam etseydiniz ona zamanında ulaşamazdınız."

Iseult hiçbir tepki vermedi. Ama Aeduan'ın kıpkırmızı olduğunu bildiği gözlerinin içine sertçe baktı. Truthwitch'in kokusuna ulaşmak için tüm gücünü -ne kadar az kaldıysa- harcadı.

"Baykuş'un ailesi muhtemelen ölmüştür," dedi sonunda, bakışları hâlâ Aeduan'ın üzerindeydi.

"Muhtemelen," diye kabul etti.

"O zaman onu nereye götüreceksin? Pek çok ailenin bir dağ yarasını aralarına kabul edeceğinden şüpheliyim." Her zamanki gibi hiç vurgu yapmadan konuşuyordu ama sözlerinin altındaki mizah pırıltısını kaçırmak mümkün değildi.

Aeduan da aynı şekilde cevap verdi. "Bir Kan Cadısı'nı da hoş karşılamayacaklar."

Dudakları . Sonra anında düzleşti. "Sanırım bir Weaverwitch de değil." Bu kelime aralarına bir çekiç gibi indi.

Aeduan ona karşı çıkmadı. O neyse oydu ve insanın doğasıyla savaşması sadece acı getirirdi. Bazen de ölüm.

Bu yüzden kendini "Carawen Manastırı'ndan hiç kimse geri çevrilmez" derken buldu.

"Dağ yaraları bile mi?" Yine o titrek gülümseme iması geldi. "Cahr Awen'e hizmet ettikleri sürece olmaz."

Iseult kaskatı kesildi ve Aeduan çok erken konuşup konuşmadığını merak etti. Boşluğa bakmak yeterince zordu, ama Boşluk arkasına bakarsa ne yapardı?

Şimdi kesinlikle geriye bakıyordu. Duruşundaki o salınım. Dilinin dudakları boyunca yaptığı o hararetli fiske. Eğer gerçekten de bir Dokumacı-cadı ise, o zaman Boşluğa bağlıydı. Ve eğer gerçekten bir Boşluk cadısıysa, o zaman Cahr Awen olabilirdi. Bunu şimdi anladı.

Aeduan bunu şimdi de gördü.

"Carawen Manastırı." Kelimeler ağzından bir dua gibi döküldü. Sonra gözlerini kırıştırdı ve "Artık keşiş olmadığını sanıyordum" dedi.

"İşte bu yüzden"-omuzlarını gerdi-"Kalmayacağım. Baykuş'u bırakacağım, yarasa'yı bırakacağım ve seni bırakacağım. Sonra da paralarımı almak için Lejna'ya gideceğim." *Ve belki Prens Leopold'u da avlarım.*

Iseult sanki bu plan ona uyuyormuş gibi başını salladı. Nedense bu hareket onu rahatsız etti. Onun kolayca kabul etmesi ciğerlerinin gerilmesine neden oldu.

Bu his her neyse, bir anda geçti ve Baykuş şimdi gölgeli göletin derinliklerine doğru sığıyordu. Bu sırada dağ yarasa'sı, hoşnutsuzluğa benzeyen bir hareketle kuyruğunu duvara vuruyordu. Gerçi bu bir eğlence de olabilirdi. Hangisi olduğunu tahmin etmek imkânsızdı.

Iseult, Baykuş'a dikkatli olmasını söyleyerek Aeduan'dan uzaklaştı.

Bu da Aeduan'ı her zamanki gibi bir sahnenin kenarında, kararan gökyüzünün altında dünya onsuz gelişirken izlemeye bıraktı.

KIRK

Buraya daha önce de gelmiştim, diye düşündü Safi, Cartorra gemisini takip eden beyaz çizgileri incelerken. Saldonica'nın bataklık kıyı şeridi çoktan solmuştu ve şimdi bir gün batımı dalgaların üzerine ateş saçıyordu. Pencereden görünen bulanık, tuz püskürtülmüş manzara boyunca.

Buraya daha önce de gelmişti. Birisi yaralarıyla ilgilenirken Azmir'e giden bir gemide.

Caden'in iğnesi Safi'nin kaşının üstündeki deriyi her deldiğinde acı parlak patlamalarla, ürpertici bir saldırıyla geldi. Eğer sandalyesi sert sırtlı ve sağlam silahlı olmasaydı çoktan düşmüş olurdu, çünkü Safi Cehennem Ozanı'nın ne kadar nazik olmaya çalıştığını bilse de Kahina'nın yumruğunun bıraktığı kesiği dikerken hâlâ canı yanıyordu.

Safi bir saattir kaptanın kamarasındaydı. Lev önce burnunu kırmaya, sonra da düzeltmeye gelmişti. Yapmamak için elinden geleni yapmasına rağmen Safi *ulumuş* ve daha fazla kan fışkırmıştı. Onca acı ve gözyaşından sonra bile Lev özür dileyen bir ifadeyle, "Bir daha eskisi gibi görüneceğinden emin değilim Domna," diyerek ayrılmak zorunda kalmıştı.

Safi sadece omuz silkti. Gemide büyümlü şifacı malzemeleri olmadığı için - Kahina hepsini almıştı- Safi hayatının geri kalanında yara izleri ve çarpık bir burun taşıyacağını biliyordu. Bu onu pek rahatsız etmiyordu. Endişelenmeye değer o kadar çok şey varken değil.

İplik taşı gibi.

Göz kırpmayı bırakmıştı. Iseult tekrar güvendeydi, ama ne kadar için?

"Seni yanlış değerlendirmişim," dedi Caden, Safi'nin düşüncelerini dağıtarak. Bunlar, "*Başını kaldır ya da gözünü kapat* "tan sonraki ilk sözleriydi. "Veñaza Şehri'nde senin pervasız olduğunu düşünmüştüm. Naif ve bencil de."

Safi olmadan ona ters ters baktı. "*Teşekkürler mi?*"

İğne daha sıcak battı. Caden taburesinin üstünde kaskatı kesildi. Sonra iç çekti. "*Kıpırdama, Domna.*"

Safi burnunu çekerek yüzünü rahatlatmaya çalıştı. Devam etti: "Daha önce gemide Amiral'le savaşırken gösterdiğin cesaret. *Hâlâ* pervasızcaydı ama aynı zamanda zekiceydi. Ve hiç de bencilce değildi. Ayrıca Saldonica'da, handa yaptığın şey... Seni yanlış değerlendirmişim."

"Ve ben," diye mırıldandı Safi, yüzünü tamamen sabit tutmaya dikkat ederek, "bu özür girişimini kabul etmiyorum."

Caden bir kez homurdandı, neredeyse , sonra Safi'nin gözünün üzerine gömülü keneviri bağlamak için yaklaştı. Saniyeler geçti, acı kafatasına saplandı ve Safi'nin Caden'in boynundan sarkan altın zincirden başka bakacak bir şeyi kalmadı.

Cehennem Ozanı'nın ilmiği.

Geri çekildi. "Yeterince iyi. Bana sağ bileğini ver."

Safi razı oldu ve elini pencereye, denizin üzerinden gelen ışığa doğru tuttu. Parmakları rahatsız edici bir şekilde kadının kolunda şişen morluklara battı.

"Cehennem Ozanı," dedi.

"Hmm?" Kadının kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde dizinin üzerine koydu. Sonra iğnesine ve yeni bir kenevir boyuna uzandı.

"İmparatora benim ne olduğumu söyledin mi? Sihrimin ne olduğunu?"

"Ben yapmadım." İğneyi geçirirken cevap tereddütsüz geldi, bakır gün batımında göz kırpyordu. "Ama imparatorun başka kaynaklardan duyduklarını doğruladım."

"Ah." Safi kabaca nefes verdi ve kasları zayıfladı. Arkasına yaslandı ve Caden'in uzun kesiği suyla ıslatılmış bir bezle temizlemesini izledi. Taze kan aktı ve beraberinde taze acı.

Safi konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. "Büyümün ne olduğunu nasıl anlayabilirsin? Cehennem Ozanları ne yapar? Bana hayatta kalırsak açıklayacağını söylemiştin."

"Bunu unutacağını umuyordum." Gözleri yukarı kaydı. "Bir Truthwitch'i kandıramazsın sanırım."

"Soruya cevap ver."

"Şöyle diyelim..." Bir an için dudağını çiğnedi. "Şöyle diyelim, biz Cehennem Ozanları da bir zamanlar kafırdık. Tıpkı sizin gibi." Burada duraklayarak kanlı keteni bir kenara bıraktı ve iğneyi bir kez daha kavradı. "Büyülerimiz ceza olarak elimizden alındı Domna. Şimdi onları bizden alan adama hizmet ediyoruz. İlmiği çıkarmak ölmek demektir."

Safi'nin nefesi kesildi. İğnenin batmasıyla acıdan havlayan gözleri irkilerek kapandı.

-Ve bir anı oluştu. Eron Amca'nın zincirini, ilmiğini çıkarışını - her seferinde sadece birkaç nefes için olsa da. Safi'nin gerçekleri okumasına yetecek kadar uzun bir süre.

Sonra Eron onu hep geri takardı.

Gözlerini açtığında Caden'in başının tepesini çok yakınında buldu. Alnında çiller vardı. Şimdiye kadar onları fark etmemişti.

"İlmik takılıyken büyüye karşı korunursunuz. Nasıl?"

"Sana tüm sırlarımı anlatamam, Domna. Yoksa kaçarsın ve imparator hepimizi asar, hem de bu sefer gerçek bir ilmikle." Güldü ama bu gülüşün kenarında hüznü vardı.

Safi daha fazla cevap isteyemeden menteşeler çaldı.

Marstok İmparatoriçesi, lekeli hardal rengi elbisesini sallayarak içeri girdi. Herkes gibi o da Saldonica'dan kaçarken giydiklerini giymişti. Amiral Kahina gemide tatlı su fiçileri ve mobilyalar dışında hiçbir şey bırakmamıştı.

Vaness kendini Safi ile pencere arasına yerleştirdi. Yüzü *sakindi* - gerçekten sakindi. Her ne kadar daha önceki kan hastalığından eser kalmamış olsa da ve gemici onları doğruca Marstok'a götürüyor olsa da, gerçek şu ki imparatoriçe gardını hiç düşürmemişti. Asla.

"Burada daha ne kadar kalacaksın, Cehennem

Ozanı?" Vaness sordu. "Birkaç dakika daha."

"O zaman bu konuşmayı sizinle yapacağım."

"Yeterince iyi." Caden öncekinden ne daha hızlı ne de daha yavaş hareket etti. Sadece her zamanki temkinli konsantrasyonu ve her zamanki sabit acı darbeleri.

"Sabah Marstoki kıyılarına ulaşacağız Safi. Nubrevna'dan ayrıldığımızdan beri yaptıkların için minnettarlığımın bir ifadesi olarak sana bir seçenek sunmak istiyorum.

"Ya Cehennem Ozanlarının himayesinde kalıp memleketine dönersin ya da benimle Azmir'e gelersin. Sarayımı temizlememe yardım ettikten sonra gitmekte özgür olacaksın. Ve ben..." Burada durakladı ve bir nefeslik bir süre için soğuk maskesi titredi. İçten bir umut parladı. "Dilediğin yere seyahat edebilmen için sana yeterli miktarda para vereceğim. Bir yerlerde yeni bir hayata başlaman için."

İfade -teklif- kabinin içinde, bir çarşafın sonunda yere çökmeden önce bir şiltenin üzerinde dalgalanması gibi yerleşti. Sonunda *bağlanmadan* önce.

"Bir... seçim," diye *tekrarladı* Safi ve Caden'ın dikkatli hareketlerinin şimdi nasıl yavaşladığı gözden kaçmıyordu.

Safi sol eliyle İplik Taşını kavradı. Morarmış, çatlamış parmak eklemleri Vaness'in on yedi gün önce oraya ilk kez doladığı çelik zincire sürtündü.

Bu süre içinde çok şey oldu. Vaness ile. Cehennem Ozanlarıyla. Artık onun düşmanı da değildi.

Doğru, doğru. Safi'nin boğazı bu düşünceyle sıkıştı ve tüyleri diken diken oldu. Cartorra'ya giderse özgürlüğünü kaybedecekti ve o zaman Iseult onu bir daha asla bulamayabilir, bir daha asla *göremeyebilirdi*. Safi imparatorun gelini olarak kapana kısılacak, imparatorun Truthwitch'i olarak kapana kısılacak ve asla kaçamayacağı soğuk bir kaleye hapsolacaktı.

Ama Marstok'ta... Azmir'de... Safi'nin bir şansı vardı. Saraydaki yolsuzlukları ayıklamayı bitirdiğinde gidebilirdi. Daha da iyisi, kendisini geçindirecek parayla ayrılabilir ve Iseult'la birlikte *sonunda-sonunda* -Hayatlarına yeni bir yerde başlarlar.

Peki ya Cehennem Ozanları? Safi olmadan Cartorra'ya dönmek ölüm fermanıydı -Caden az önce bunu açıklamıştı. Ve Safi onların sefil derilerini Henrick onları öldürsün diye kurtarmamıştı.

Merik Nihar'ı zaten kaybetmişti. Elinden gelse daha fazla insan kaybetmeyecekti.

"Seninle Azmir'e geleceğim," dedi Safi, sözlerine otorite katmaya çalışarak, "ve Cehennem Ozanları da benimle gelecek. Kişisel korumalarım olarak."

Kelimeler küçük kulübede yankılandı. Caden dikiş dikmeyi bırakırken Vaness şaşkın şaşkın baktı. Safi'ye geniş gözlerle baktı, dudaklarında neredeyse kaş çatmaya benzer bir şey oynuyordu.

Sessizlik birkaç kalp atışı boyunca sürdü. Sonunda Vaness burnunu çekti. "Şartlarını kabul ediyorum, Safi. Ve..." Başını eğdi, yüzü gerçek, dürüst bir dinginliğe büründü. "Yanımda kaldığın için teşekkür ederim."

Marstok İmparatoriçesi içeri girdiği gibi dışarı çıktı. Kapı kapanana ve gemi sağa sola sallanana kadar -Caden sonunda dört kez konuştu.

Nedense bunu yaparken Safi'nin yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

"Neden bizi yanında ?" Sesi çok alçaktı. "Eninde sonunda seni Cartorra'ya geri götürmemiz gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Safi sol omzunu zıplattı ve sonunda elindeki iplik taşını bırakırken rahat görünmeye çalıştı. "Ama eskiler ne der bilirsin, *dostlarımız yanımızdayken güvende olsak da...*"

"Anlıyorum." Homurdandı. İğne kalktı. Bakır parladı. "*Dostlarımız yakınımızdayken güvende olsak da, düşmanlarımız yakınımızdayken daha güvende oluruz.*"

"Hayır." Safi gerildi ve iğnenin batmasını bekledi. "Sadece arkadaş kısmı, Cehennem Ozanı. Düşman değil. Artık değil." Kadın zoraki de olsa gülümsedi ve Safi de ona gülümsedi.

Sonra iğneyi ona batırdı. Bir kere. İki kez. Yarası sarılmadan önce acının son vuruşları.

Iseult harekete geçmeden önce güneşin batmasını ve yıldızların doğmasını bekledi.

Yokuşun yukarısında ve gölete doğru akan bir derenin kenarında bir açıklık bulmuşlardı. Iseult'nun ve Aeduan'ın gözünde burası hiç de savunulacak gibi değildi; Baykuş onları buraya getirdiğinde de aynı şeyi söylemişti. Ağaçlar çok yüksek sesle inliyordu ve şırl şırl akan su bir pireyi bile caydıramazdı.

Yine de kız burada bağdaş kurmuş ve inatçı bir şekilde oturuyordu. Sonra dağ yarasanı, Baykuş'un arkasından devasa gövdesini kaldırmadan önce *burada* hantalca yürümüştü. Sonra gümüş iplikleri söndü, sanki uyku hali vahşetini bastırmış gibiydi ve çok geçmeden horlamaya başladı.

İnanılmaz olmalı, diye düşündü Iseult, tam da tekrar bir araya geldiklerinde Safi'ye anlatmak isteyeceği türden bir hikâye. Yarasanın pis kokması ve kalın kürkünün üzerinde sineklerin vızıldaması dışında. Bu, mucizenin bir kısmını mahvetmişti.

Baykuş kokuyu fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu, çünkü canavar kayalık kıyıda bir topun içine kıvrılır kıvrılmaz Baykuş onun yanına çömelmiş ve uykuya dalmıştı.

Iseult nihayet, nihayet kendine ait bir huzur anı bulabildi. "Nereye gidiyorsun?" Aeduan geçip giderken sordu. Gölete doğru.

"Çok uzak değil." Belli belirsiz ileriye işaret etti. "Gölden bir yudum almam lazım. Hemen döneceğim."

Kaşlarını çattı, itiraz etmese de onaylamadığı da belliydi ve Iseult'nun yanakları kızardı. Bu tuhaf ortaklıkta birbirlerini sorumlu tutacak kadar yol kat etmişlerdi.

Iseult gölete ulaştığında olması gerekenden daha ağır nefes alıyordu. Ama en azından onu rahatsız edecek kimse yoktu. Göletin kenarına doğru süründüğünü ve suyun üzerinde çömeldiğini duyacak kimse yoktu.

Yansıması yüzey boyunca uzanıyordu. Sanki kim olduğunu bilmiyormuş gibi kenarlarda hafifçe sallanıyordu.

Kopar, kopar, bük ve kopar.

Iseult başka tarafa baktı, parmakları iplik taşına doğru kalktı.

Deri tangayı çözdü ve yakuta baktı. Yakut, avucundaki gümüş tılsımın üzerinde duruyordu.

"Safi," diye fısıldadı. Diğer eli taşın üzerinde kenetlendi. "Safi," diye tekrarladı, gerinerek. Gerinerek. İpleri hissediyordu.

Safi dışarıdaydı ve bu taş ona bağlıydı. Eğer Esme bu rüya yürüyüşünü yapabiliyorsa ve eğer...

Eğer Iseult gerçekten Esme gibiyse, o zaman belki o da rüyada yürüyebilirdi.

Ama hiçbir şey gelmedi. Hiçbir şey, hiçbir şey, üç kez lanet olası *hiçbir* şey. "Gelincikler üzerine işiyor," diye fısıldadı Iseult ve gözlerini sıcaklık kapladı. Burnunu çekti ve taşı daha sıkı tuttu. "Hangi *cehennemdesin* Safi?"

Küfür etmek sana yakışmıyor, Iz. Bunu başarmak için fazla hazırcevapsın.

"Safi?" Iseult kalçasının üzerine düştü. Bir taş deldi. "Bu mu Sen?"

Başka kim olabilir ki? Bu benim hayalim.

İşe yarıyordu. Iseult buna inanamıyordu ama işe yarıyordu.

"Bu bir rüya değil Saf. Ben gerçekten buradayım. Seninle gerçekten konuşuyorum."

Tabii ki bu bir rüya. Uyuyan ben olduğum için sanırım ben bilirim. "Saf, bu Thread..." Iseult tereddüt etti, soğuk örümcek ağı

Göğüs. Çünkü bu İplik büyüsü değildi, değil mi? Bu Esme'nin büyüsüydü ve Esme bir Threadwitch değildi.

Bu her neyse -bu büyücülük her ne yapabiliyorsa- Iseult Safi'yle konuşabiliyorsa o kadar da kötü olamazdı.

Yutkundu. Sonunda tek söylediği "Bu sihir," oldu. "Ve inan bana, bu gerçek."

bir duraksama oldu. Sonra Iseult'nun zihnini baş döndürücü pembe iplikler doldurdu ve aynı zamanda sıcaklık da. Soğuğu kovmak için Safi'nin güneş ışığından bir huzme.

Tanrıça, Iseult bu duyguyu özlemişti.

Ve *tanrıça*, Threadsister'ını özlemişti.

Gelincikler üstüme işiyor, doğru! Safi'nin rüya sesi nefes nefese, sevinçli bir nitelik kazandı. Şu anda gerçekten konuşuyoruz, Iz! Buna üç kez inanabiliyor musun?

Iseult tutamadı. Güldü.

Safi de güldü ve gün batımı renkleri aralarındaki bağın üzerinde parıladı. Dostluğun ipleri.

Iseult o mükemmel gölgenin tadını çıkaramadan gözüne bir figür takıldı. Çamların arasında bir şekil hareket ediyor.

İplik yok. Kalbi sarsıldı. Bu Aeduan'dı - elbette Aeduan'dı, ama neden şimdi bu şekilde gelmek zorundaydı?

Iseult daha hızlı konuştu. "Neredesin Safi? Güvende misin?"

Azmir'e giden bir gemideyim ve evet. Güvendeyim. Yarın başkente varmış oluruz. Sen neredesin?

"Senin için geliyorum." Iseult'nun dili şişmeye başlamıştı. Söyleyecek çok şeyi vardı. Bu iş henüz bitmiş olamazdı. Ama şimdi Aeduan neredeyse su altındaki duvara varmak üzereydi. Yakında Iseult'yu duyacak kadar yaklaşmış olacaktı. "Bir süre Azmir'de olamayacağım Saf, ama elimden geldiğince çabuk oraya varacağım. Şimdi gitmem gerek."

Bekle! Kal! Lütfen, Iz!

"Ben... yapamam," diye .

Söyle bana, güvende misin? Ve yalan söyleme, Iz. Bilirim.

Iseult kendini tutamadı. Kekemeliği kayboldu ve gülümsedi. "Güvendeyim Safi. Yakında tekrar konuşacağız. Söz veriyorum." Sonra elini yakuttan kaldırdı.

İki nefes içinde Safi'nin İpleri uzaklaştı. Iseult deriyi tekrar boynuna geçirirken kalbi buz kesmişti.

Sonra Aeduan kıyıya adım attı. Kayalıkları geçerken sessiz kaldı ve Iseult'u şaşırtacak şekilde, hayal kırıklığının çoktan akıp gittiğini fark etti.

Çünkü elbette yine rüyasında yürüyebilirdi. Safi'yle geçirdiği zaman bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

Aeduan yakınlarda durdu ve Iseult'nun yaptığı gibi yansımasını inceledi. Elbette oturmadı, çünkü Iseult onun hiç oturmadığından şüpheliydi. Ya da rahatladığından. Ya da normal insanların yaptığı herhangi bir şeyi yaptığından.

Sonra tekrar , Iseult düşündü, o da tam olarak normal değildi. Weaverwitch-

Hayır. Bunu düşünmezdi.

Iseult ellerini suyun içine soktu. Buz gibi tutuşu düşüncelerini kovdu. Daha derine, dirsekleri altına girene kadar kazdı. Pazuları-

"Ateşböcekleri."

"Ne?" Iseult sıçrayarak doğruldu. Kollarından aşağı ürpertiler iniyordu.

"İşte orada." Aeduan göletin diğer tarafına el salladı. "Ateşböcekleri. Onlar iyi şans getirir.

Marstok'ta olduğunu duymuştum. Ve çocuklar onlara dilek tutarlar." Aeduan'ın sesinde hafif bir şeyler vardı, sanki ...

"Şaka mı yapıyorsun?" Iseult ayağa kalktı. Su damlacıkları taşın üzerine sıçradı.

"Hayır."

Iseult ona inanmadı. Burnu gülümsemeyle seğirirken, kendi bakışlarını çamların arasında parıldayan ışıklara kaydırды. Hava, gökyüzü, su, iki gece önceki karşılaşmalarına çok benziyordu.

Yine de hiç benzemiyordu. Iseult ve Kan Cadısı o zamanlar sadece paralarla bağlı olan düşmanlardı. Bu gece ise müttefiklerdi... Iseult tam olarak bilmiyordu. Baykuş, kesinlikle, ve belki dağ yarasası da.

Iseult havayı içine çekti ve ciğerlerinin kaburgalarına karşı nasıl bu kadar dolu hissedebildiğine hayret etti. Sonra gözlerini kapattı. Bir dilek tutmak istedi ama çok fazla seçenek vardı. Safi'nin yanında olmasını diledi. Haşim ve Mathew'i de diledi. Ve nedenini *tam* olarak anlayamasa da annesini diledi.

Iseult her şeyden çok cevaplar istiyordu. Büyüsü hakkında. Cahr Awen hakkında.

Keşke ne olduğumu öğrenebilseydim.

Göz kapakları çırpınarak açıldı. Aeduan hâlâ ateşböceklerini izliyordu. "Bir dilek tuttun mu?" diye sordu ve şaşkınlıkla başını salladı. Başını hafifçe salladı. "Ne diledin?"

Ellerini esnetti. Sonra omuz silkti. "Eğer gerçek olursa, belki bir gün sana söylerim." Döndü ve kıyı boyunca yola koyuldu, sadece ağaçların orada bir kez yavaşladı ve geri seslendi: "Dönerken dikkatli ol, çünkü yarasa kuyruğunu kayanın üzerine uzattı."

Iseult, çamların arasında bir başka karanlık çizgiden başka bir şey olmayana kadar onu izledi.

O anda gülümsediğini fark etti ama Aeduan için mi, dilek için mi, yoksa Safi için mi, tam olarak söyleyemiyordu.

Iseult kayaların üzerine çıktıktan sonra botlarını çıkardı ve ayak parmaklarını gölete daldırdı. Soğuk onu destekledi. İplik Taşına tutunup Safi'ye bir kez daha fısıldadığında bağlantı neredeyse anında kurulmuştu.

Gece akıp gitti. Iseult ve Safi kıkırdayıp dinlerken ve son iki haftadır sakladıkları tüm hikâyeleri paylaşıırken, gece tüm boyutlarıyla mükemmeldi.

Bu sırada çam ağaçları sallanıyor, gölet dalgalanıyor ve ateş böcekleri dans ediyordu.

KIRK BİR

Savaş Odası. Vivia bir kez daha meşe kapılarla karşılaştı ama bu kez uşaklar da zıpladı.

Vivia *bu* kez babasını onun önünde döndürdü.

Önce adaçayına karışan biberiye kokusu geldi. Ardından iris mavisi cübbelerden oluşan deniz geldi, otuzdan fazla yüz yukarıda yüzüyordu. Vizörler ve aileleri açılan kapılarda hep birlikte döndüler. Mırıltıları sustu ve topluca ayağa kalkıp eğildiklerinde bir dalga yayıldı.

Vivia'nın elbise çizimleri tıkırdıyor, kendi bornozu babasının tekerlekli sandalyesinin tekerleklerinin gıcirtısına karşı canlı bir kontrpuanla sallanıyordu.

"Majesteleri, Majesteleri," diye mırıldandı Vizer Eltar'ın en büyük kızı Vivia yaklaşırken. Kız reverans yaptı ve Vivia da gülümsemekten kendini alamadı. Hafızasında ilk kez başka bir kadın Savaş Odası'nda ona katılıyordu.

Bugünden sonra, anma töreninden sonra, Vivia bunu birçoklarının ilki yapmaya niyetliydi.

Masanın başına ulaştığında, babasının sandalyesini yerine kilitlemek için diz çöktü.

Bugünün bir yas günü olması gerekiyordu ama masadaki hiç kimsenin alnında hüznün yoktu. Şehir böylesine bir deniz yangını ve fırtınadan kurtulmuşken nasıl ağıt yakabilirlerdi ki? Kendilerine karşı olan her şeye rağmen, savaştan daha güçlü çıkmışken?

Lovats halkı artık yeraltı şehrinden haberdardı ve mühendisler ve cadılar şimdiden buranın yaşanabilir olduğundan emin olmak için sokakları tarıyordu. Daha şimdiden Cartorra'daki Hasstrel çiftliklerinden ilk erzak sevkiyatı gelmişti ve Marstok İmparatorluğu ile yeni bir antlaşma taslağı hazırlanıyordu - çünkü Vaness'in *yaşadığı anlaşıldığına* göre aklında çok farklı bir dizi müzakere vardı.

Vivia için bugün neşeli olmaktan başka bir şey yapmak özellikle zordu. Bu insanların bilmediği bir şey biliyordu. Şehir, su köprüsünde Fury'nin ona yardım ettiğine inanırken, o Merik'in yardım ettiğini biliyordu.

Merik yaşadı.

Yine de şehri terk edeceğini söylemişti. O ve iki arkadaşı -Cam adlı kız ve yeni gelen Ryber adlı bir başkası kuzeye, Sirmayalılara doğru ilerleyecekti.

"Ryber benim... *durumuma* cevap bulabileceğimizi söylüyor." Kapüşonunun gölgesine gömülmüş yüzüne el salladı. "Ve burada yapabileceğim çok az şey var. Sen her şeyi gayet iyi idare ediyorsun."

Vivia bu düşünceye katılmamıştı ama karşı da çıkmamıştı. Merik onu Pin's Keep'in ana salonunda, beyninde yer kapmak için yüzlerce başka sesin yarıştığı yerde bulmuştu. Ona uygun bir yanıt verecek ne zamanı ne de yeri vardı.

Ayrıca, Merik gerçekten gitmek istiyorsa, bunu durdurmak için hiçbir iddiası olmadığını hissetti. Bu yüzden başını salladı ve "Lütfen mümkün olduğunda beni bilgilendir, Merry. Kraliyet Ses Cadıları tüm saatler boyunca çalışır."

"Deneyeceğim," onun tek cevabı olmuştu. Sonra kapüşonunun içine gömüldü -yeni bir kapüşon, çünkü Vivia yola çıkmadan önce iyi giyinmesi konusunda ısrar etmişti- ve Pin's Keep'ten sonsuza dek uzaklaştı.

Onunla temas kurmaya çalışmayacaktı. Vivia bunu Pin's Keep'teyken de biliyordu, şimdi de bornozunun kaşındıran yün yakasını çekiştirirken biliyordu.

Vivia ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Vizerial ailelerin hepsi, artık geri dönebilecek kadar iyileşmiş olan babasının konuşacağını düşünüyordu. Hepsi de ona beklenti içinde bakıyordu. Yine de Serafin Vivia'ya "ihtiyaç duydukları kraliçe ol, yakında gerçek bir taç onu takip edecektir" demişti.

Boğazını tekrar temizledi. Bütün gözler ona çevrildi. Sonunda direniş olmadı.

"Kardeşimi anmak için toplanmış olsak da," dedi babasından binlerce kez duyduğu o güçlü ses tonuyla, "onurlandırmamız gereken daha pek çok kişi var. Üç gün önceki saldırıda yüzlerce Nubrevnalı öldü. Askerler, aileler ve... içimizden biri. Bu konseyin bir üyesi."

Odadaki duruşlar değişti. Herkesin bakışları yere kaydı. Kimse Serrit Linday hakkındaki gerçeği bilmiyordu; Vivia'nın da onlara söylemeye niyeti yoktu.

En azından onu tam olarak kimin ve nasıl kontrol ettiğini öğrenmeden önce.

"Bu yüzden," diye devam etti, sesini yükselterek, "bugün su köprüsünden attığınız her yaprak için, bizim için savaşan insanları hatırlamanızı rica ediyorum. Bizim için ölenleri. Ve sizden bu mücadeleyi sürdüren ve hala ölebilecek olan insanları da düşünmenizi istiyorum.

"Bu savaş daha yeni başladı. Çok yakında, son zaferimiz bir anı olacak, ancak Noden'in son rafını geçerek bizim için kazananları asla unutmayalım. Ve asla unutmayalım ..." Dudaklarını ıslattı. Daha uzun durdu. "Kardeşim, Nubrevna Prensi ve donanmanın amirali Merik Nihar'ı asla unutmayalım. *Her ne kadar kayıplarımızdaki bereketi her zaman göremesek de...*"

" ... güç, *Leydi Baile'nin armağanıdır.*" Tüm sesler tek bir ağızdan yükselince oda sarsıldı. *"Ve o bizi asla terk etmeyecek."*

Ölü bir adam olmanın dezavantajları vardı.

Nubrevna Prensi ve Nubrevnan donanmasının eski amirali Merik Nihar, uzun zaman önce *yaşamayı* düşünmüş olmayı diliyordu.

O zaman belki de şu anda bu kadar pişmanlık duymazdı. Belki de şu anda Kullen ve Safi-ve hatta Vivian ile ilgili değer daha fazla anısı olurdu. Belki de su köprülerinden sürüklenen yapraklar çok anısı olurdu.

Merik, Cam ve Ryber barajın yakınındaki yamaca tırmanmışlardı. Planları nehri takip ederek kuzeye, Sirmayanlara doğru gitmekti ama yolda cenaze töreni başlamıştı.

Kızlar izlemek istedi ve ne kadar ürkütücü olsa da Merik de izlemek .

Yapraklar farklı hızlarda yuvarlanıyordu, turuncu ve canlı, yeşil ve canlı. Bazıları hava akımlarına kapılıp daha yükseğe fırlarken, diğerleri kaygan akıntılara çarpıp aşağı iniyordu. Bazıları arkalarından gelen duman kuyruklarıyla alev alev yanıyordu. Diğerleri sadece parlıyordu, ışıksız ama yine de gün batımında ışıltı ışıltı.

"Çok güzel," dedi Cam Merik'in yanında, sol elini kalbinin üzerinde tutarak. Şifacılar ona bu şekilde durmasını söylemişti ve o da ilk kez kendisine söyleneni yapıyordu.

Hayır, hayır, "kız" değil, diye hatırlattı kendine. Cam bir erkek olarak ve Merik henüz buna alışmamış olsa da -Cam'i bir "erkek" olarak düşünmeye-onlar

Önünde haftalarca sürececek bir yolculuk vardı. Merik'in zihnini yeniden eğitebileceği bolca zaman.

"Çok güzel," diye onayladı Ryber Cam'in diğer tarafından. Gözlerinin önünde sallanan bir saç örgüsüne vurdu. Cam'in aksine o gemi çocuğu saç örgülerini saklamıştı ve arkadan bağlı olmasına rağmen bir tanesi serbest kalıyordu.

Merik'in nihai cevabı "Yeterince gördüm," oldu ve döndü. Bir gün için yeterince ürkütücü şey yaşamıştı.

Kapüşonunu düzeltti ve olabildiğince aşağıya . Yakınlarda çok fazla insan vardı. Vadiden yukarı tırmanan çiftçiler ve barajın gözetleme kulelerinde görevli askerler. Yaraları iyileşen, saçları yeniden uzayan ve gerçek yüzü artık koyu, dantelli gölgelerin arasından görünen Merik, görülme riskini göze alamazdı.

Dünyanın onun öldüğünü düşünmesine ihtiyacı vardı. Sadece Kullen'i huzur içinde avlayabilmek için değil, aynı zamanda dünyanın ona ihtiyacı olmadığı için. *Vivia*'nın da ona ihtiyacı yoktu ve Merik o olmadan hayatının daha kolay olacağını biliyordu.

Birçoğunun iyiliği için bir tane.

Ryber ve Cam, aradıkları toynaklarla oyulmuş patikanın ağaçları kestiği Timetz kıyısında Merik'e katılırken, Cam tanıdık bir melodi mırıldanmaya başladı.

Anında Merik'in tüyleri diken diken oldu. Daha hızlı yürüdü. Etrafında ağaçlar yükseliyordu, huş ağacı, akça ağaç ve çam. "O şarkı olmasın lütfen."

"Neden?" Ryber sordu. O da Merik'e katılmak için adımlarını uzattı. Botları patikanın oluklarında yuvarlanıyordu. "Bu tekerlemenin mutlu bir sonu var."

Sonra, Merik onu durduramadan şarkı söyledi.

*"Duyguları çok keskin olan kör kardeş Daret,
ileride gizlenen tehlikenin kokusunu aldı.
Kraliçe'ye seslendi: Ben ondan daha büyüğüm!
Onu bırakın ve onun yerine beni yiyin!"*

*"Sonra ağzı açıldı ve Filip, Daret'in yakınlarda
beklediği yere doğru koştu.
Sonra iki kardeş, Kraliçe Yengeç'i
geride bırakarak kaçtılar."*

*"Dedi aptal kardeş Filip, mağaradan
kurtulduklarında kör kardeş Daret'e,
Seni bırakıp acele etmekle hata ettim.
Kardeşim, dostum, sen cesursun!"*

*"Bu yüzden beni affet sevgili Daret, çünkü artık
kör olanın ben olduğumu görebiliyorum.
Sen yanımda olduğun sürece ne zenginliğe
ne altına ne de taca ihtiyacım var."*

"Gördün mü? Mutlu son." Sırıttı ve kolundan iki altın destekli kart çıktı. Onları Merik'e doğru çevirdi ve ortaya Tazı Dokuzlusu ile Budala çıktı. Rüzgârda dalgalandılar, pek de doğal değillerdi.

Merik durdu. Çuvalı bir *hışırtyla* yere düştü. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koymak için iki büklüm oldu.

Kalbi ciğerlerine çarpıyordu. Çamur ve kayalıklar bulanıklaşıyor, kırmızı ve gri çizgiler hızlanan nabzına, hızlanan rüzgârına göre dalgalanıyordu.

*Bu yüzden beni affet sevgili Daret, çünkü artık
kör olanın ben olduğumu görebiliyorum.*

Merik aptal kardeşti. Başından beri öyleydi - şimdi çok açıktı. Gerçek olmayan bir şeyi, asla sahip olamayacağı bir şeyi istemişti ve bunu tüm yanlış nedenlerle istemişti.

Görmek istediği şeyi görüyordu.

Ancak onun hikayesi de tıpkı iki kardeşinki gibi mutlu sonla bitiyordu. Hâlâ buradaydı, değil mi? Ve Kullen de hâlâ dışarıdaydı ve belki, sadece belki, hem o hem de Kullen hâlâ kurtarılabilirdi.

Ryber Merik'e onu nasıl iyileştireceğini bildiğini söylemişti. Bu garip, yarı yarıma halini nasıl durdurabilirdi? Cevabın Sirmayalılarda olduğunu söylemişti ve Merik'in kaybedecek hiçbir şeyi ve kazanacak her şeyi olmadığı için

-Ona güvenerek malzemelerini topladı ve yola çıktı.

Cam, tabii ki geride kalmayı reddetmişti.

Cam'in inatçı çenesini ve büzülmüş dudaklarını hatırlayınca Merik'in omuzları gevşedi. Nefesi gevşedi.

Doğruldu, etrafındaki alacakaranlığı dinledi. Cırcır böcekleri, baykuşlar, bülbüller kulaklarına doluyordu. O ve Kullen'in birlikte büyüdüğü sesler. Yakında bir gün tekrar dinleyecekleri sesler.

"Efendim?" Cam yaklaşarak mırıldandı. Kadının... hayır *adamin* kara gözleri endişeyle parlıyordu; çok tanıdık ama bir o kadar da bilinmez. Garren ve Dokuzlar hakkındaki gerçeği sakladığı için Cam'i affetmişti.

Ama bu Kraliçe Yengeç'in uzun saltanatının sırrı:

Bütün balıkların ne istediğini bilir.

*Parlak olanın cazibesi, daha fazlasının
gücü, hepimizin sevgiye duyduğu açlık.*

Merik, kendisini Nihar Koyu'nda bıraktığı için Ryber'i de affetmişti. Sırlarını sakladığı için ve hatta Kullen'in kalbini, Kullen'in zamanını, Kullen'in aşkını talep ettiği için.

Ne de olsa Cam ve Ryber, kimse Merik için geri dönmezken Merik için geri dönmüşlerdi.

Vivia dışında kimse.

O zaman onlara gülümsedi. değildi.

"Gel," dedi çantasını sırtına geçirerek. Haftalardır ilk kez kendini canlı hissediyordu. "Gidecek uzun bir yolumuz var ve güneş yakında batacak."

Sonra Merik Nihar, yanında dostları olduğu sürece ne zenginlikten, ne altından, ne de taçtan memnun bir şekilde yola koyuldu.

TEŞEKKÜRLER

Her şey için bir köy gerekir derler ve *bu söz* hiçbir zaman bu kitapta olduğu kadar doğru olmamıştı. Bu kadar çok inanılmaz insanın desteği olmasaydı bu kitabı yazamazdım.

Her şeyden önce editörüm Whitney Ross'a teşekkür etmeliyim. Bu kitap benim olduğu kadar onun da kitabı ve o her şeyin ötesine geçti. Teşekkürler Whitney. *Fighting!*

Sevgili Sébastien, sabrın, sevgin ve sarsılmaz iyi niyetin için teşekkür ederim. *Je t'aime.*

Joanna Volpe ve New Leaf çetesinin geri kalanı: Siz olmadan çalışamazdım. Her gün ve her gün yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Tor'daki inanılmaz ekibim için: Sizler benim saçmalıklarımı gerçek bir şeye dönüştürmek için perde arkasında yorulmadan çalışan gizli sahne amirlerisiniz. Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Siz olmasaydınız *Windwitch* olmazdı.

Eşim Rachel Hansen'a: Senin yardımın olmadan asla Son'a ulaşamazdım. Teşekkür ederim. (P.S. El esnekliği senin için. P.P.S. Acele et!)

Ayrıca, bazı harika yazar/okur arkadaşlarıma da yürekten teşekkür etmeliyim. Aradığımda *hemen* cevap verdiniz: Amity Thompson, Erica O'Rourke, Mindee Arnett, Melissa Lee, Leo Hildebrand, Akshaya Ramanujam (Aks Murderer!), Madeleine Colis, Savannah Foley, Kat Brauer, Elise Kova, Biljana Likic, Meredith McCardle, Leigh Bardugo, Meagan Spooner, Amie Kaufman, Elena Yip ve Jennifer Kelly. (Dediğim gibi, bu kitap için bir köy gerekti.)

Evet, Erin Bowman ve Alexandra Bracken'a. Sizin için tek bir kelimem var: #cattleprod.

Fabiano'daki arkadaşlarıma, özellikle de Sensei Jon Ruiter ve Sensei Brant Graham'a, iyi bir dövüş sahnesi adına sizi dövmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgili #Witchland'lılar, siz benim patronusumsunuz. Burada gerçek konuşuyoruz: siz benim karanlığa karşı koruyucularımsınız. Her gün yazmaya devam etmemin sebebi, bu kitap beni neredeyse öldürdüğünde bile pes etmememin sebebi, bu hikayeyi anlatmak istememin sebebi sizlersiniz. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Annem ve babam için, sizler benim kahramanlarımsınız ve hep öyle kaldınız. Her gün sizin gibi olmayı arzuluyorum.

Ve son olarak, David ve Jenn'e: Her zaman iyi bir abla olamadığım için üzgünüm. Vivia gibi, sizinle rahat olabilmem için önce kendimle rahat olmam gerekti. Yine de sizin için her şeyi yapacağımı bilmenizi isterim - evet, deniz ateşiyle dolu bir vadide ölüme *bile* düşebilirim. Ama mümkünse bundan kaçınalım.

WINDWITCH SOKAK EKİBİNE TEKRAR ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ...

AETHER KLANI

Melissa Lee
Jillian Coffey
Angel King
Asteria Gonzalez
Jen Stasi
Karina Romano
Lizzie Shillington
Julia Espejo
Mishma Nixon
Cassie Frye Diana
Connors

HAVA KLANI

Kelly Tse
Brian Gould
Roxanne Stouffs
Theresa Snyder
Casey Marie Sennett
Cristian Gallego Dominguez
Katie Steele
Jordan Bishop
Jessica Lindon
Meg McGorry
Becca Fowler

Duane Grech

TOPRAK KLANI

Kelly Peterson
Meredith Coffman
Samantha Smith
Hannah Mae Astorga
Adriana Marachlian
Adriyanna Zimmermann
Tiffany Jyang
Hannah Martian
Melanie Richel
Fallon Vaughn
Isabel Coyne

ATEŞ KLANI

Jana Lenart
Aneli Aguilon
Faith Young
Megan Miklusicak
Sondra Boyes
Emily Louie
Nancy López
Rachel Cartwright
Daphne Tonge

VOID CLAN

Danielle Fineza

Michaela Gustafsson
Nori Horvitz
C.J. Listro
Elena M-ski
Laura Ashforth
Karen Bultiau
Olivia Walther
Lauren Johnstone
Thissi Logan
Ava Mortier

SU KLANI

Louisse Ang
Charlene Cruz
Alyssa Susanna
Shanna Hughes Kim
Lüneburg Olivia
Whetstone Carine
Verbeke Madeleine
Kennedy Katrina
Tinnon Stephanie
Kaye Alejandra
García Cat Moll
Shanna Hughes

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.